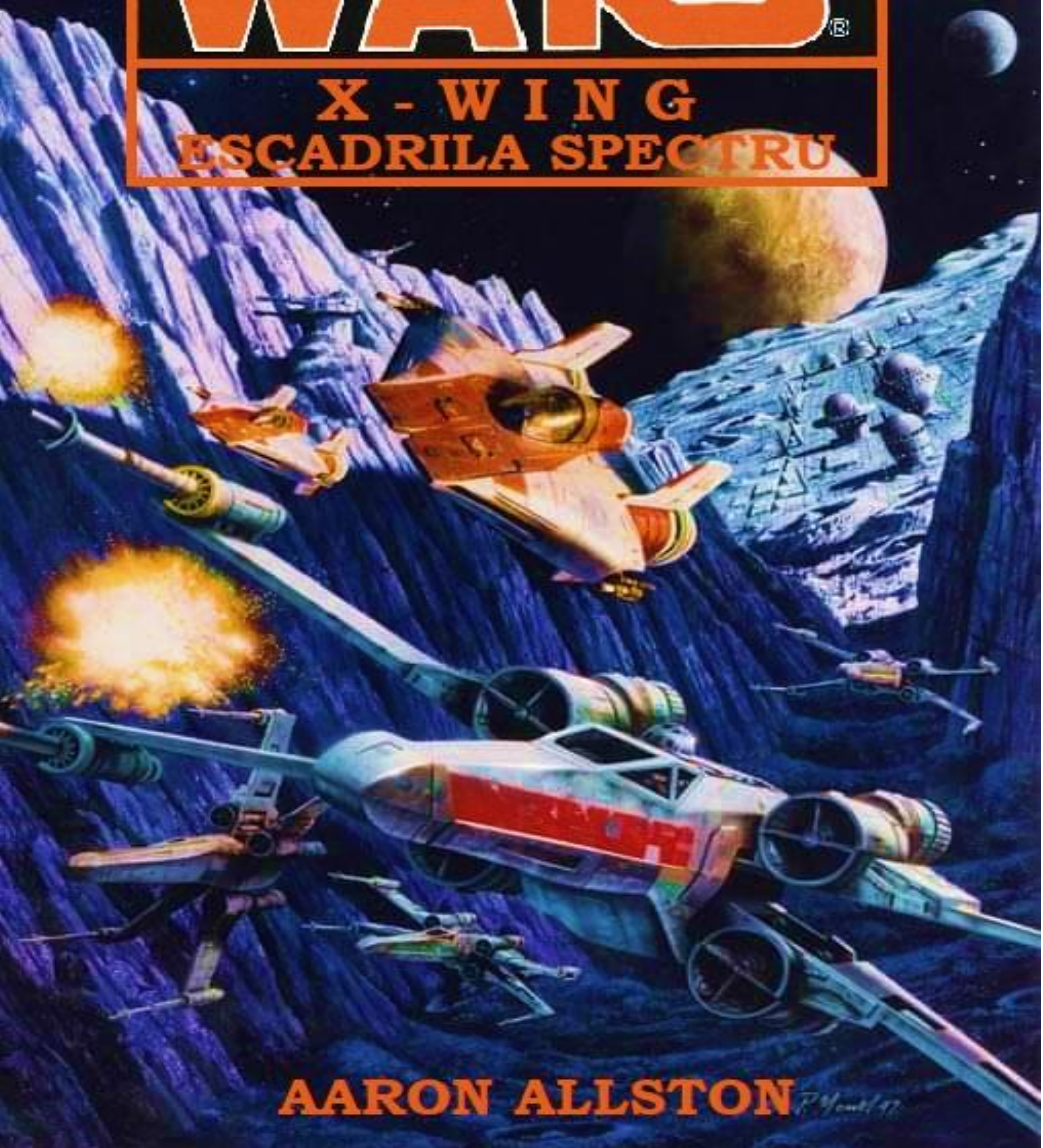
CARTEA A CINCEA DIN CAPTIVANTA SERIE

STAR WARS®

X - WING

ESCADRILA SPECTRU

AARON ALLSTON

AARON ALLSTON

STAR WARS

SERIA X-INTERCEPTOR
ESCADRILA SPECTRU

Traducere făcută de *Sebastian C.*
şi *Dumitrescu Cristian*

Aaron Allston
[X-Wing] – 05 – Wraith Squadron
1998

Aaron Allston

Aaron Allston (8 decembrie 1960 - 27 februarie 2014) a fost autorul a treisprezece romane Star Wars şi a mai multor povestiri scurte. Repertoriul său a inclus trilogia *Wraith Squadron*, X-*Wing: Starfighters of Adumar*, duologia *Enemy Lines*, trei din cele nouă cărți ale seriei *Star Wars: Legacy of the Force*, urmate de trei din cele nouă cărți ale seriei *Fate of the Jedi*, şi a revenit la scrierea aventurilor *Wraith Squadron* cu *X-Wing: Mercy Kill*. A scris, de asemenea, povestiri scurte din seria *Războiul Clonelor*: *The Pengalan Tradeoff* şi *League of Spies*. S-a stins din viață la 27 februarie 2014.

DRAMATIS PERSONAE

MEMBRII *ESCADRILEI SPECTRU*
Comandantul Wedge Antilles – bărbat uman de pe Corellia
Locotenentul Wes Janson – bărbat uman de pe Taanab
Locotenentul Myn Donos – bărbat uman de pe Corellia
Jesmin Ackbar – femelă Mon Calamari de pe Mon Calamari
Hohass *Runt*[1] Ekwesh – mascul Thakwaash de pe Thakwaa
Garik *Face*[2] Loran – bărbat uman de pe Pantolomin
Ton Phanan – bărbat uman de pe Rudrig
Falynn Sandskimmer – femeie umană de pe Tatooine
Voort *Piggy*[3] saBinring – mascul Gamorrean de pe Gamorr
Tyria Sarkin – femeie umană de pe Toprawa
Kell Tainer – bărbat uman de pe Sluis Van
Eurrsk *Grinder*[4] Thri'ag – mascul Bothan de pe Bothuwai

PERSONALUL DE SPRIJIN AL *ESCADRILEI VAGABOND*
Cubber Daine – bărbat uman de pe Corellia, mecanic de echipă
Chunky[5] – unitatea R5 a Tyriei
Gadget – unitateaa R2 a lui Phanan
Gate[6] – unitatea R5-G8 a lui Wedge
Shiner[7] – unitatea R2 a lui Donos
Squeaky[8] – unitatea 3PO, intendentul escadrilei
Treisprezece – unitatea R2 a lui Kell
Vape[9] – unitatea R2 a lui *Face*

ARMATA NOII REPUBLICI
Generalul Edor Crespin – bărbat uman de pe Corulag
Căpitanul Choday Hrakness – bărbat uman de pe Agamar
Locotenent Atril Tabanne – femeie umană de pe Coruscant
Dorset Konnair – femeie umană de pe Coruscant
Tetengo Noor – bărbat uman de pe Churba

FORŢELE LUI ZSINJ
Lordul Războinic Zsinj – bărbat uman de pe Fondor
Amiralul Apwar Trigit – bărbat uman de pe Coruscant
Căpitanul Zurel Darillian – bărbat uman de pe Coruscant
Locotenent Gara Petothel – femeie umană de pe Coruscant

---

[1] Runt – pitic, pipernicit.
[2] Face – faţă.
[3] Piggy – porc, purceluş.
[4] Grinder – măcinare, tocător – face referire la abilităţile sale de a *tăia* prin coduri, de a pirata codurile.
[5] Chunky – bucată, bucăţică.
[6] Gate – gate şi G8 sună cam la fel în limba engleză.
[7] Shiner – strălucitor.
[8] Squeaky – scârţâit, scârţâilă.
[9] Vape – vapor, vaporizator.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Douăsprezece nave de luptă X-interceptor coborâră în atmosferă.

Lumea de dedesubt, Coruscantul, fosta lume tron a Imperiului, era un peisaj neîntrerupt de construcții urbane, un oraş vast care se întindea de la un pol la altul, acoperit de nori gri străbătuți de fulgere albe şi galbene.

Comandantul escadrilei, care pilota o navă de luptă de culoare neagră cu un model ca de de tablă de şah verde cu auriu, neobişnuit de vesel, vopsit pe proră, clătină din cap privind panorama sumbră a lumii de jos. Chiar şi după tot timpul petrecut aici – chiar şi după rolul crucial pe care îl jucase în cucerirea acestei lumi pentru Noua Republică – tot nu se putea obişnui cu aroganța Coruscantului. Era o lume care nu putea decât să domine sau să piară, pentru că nu producea decât soldați, ofițeri şi birocrați şi nu-şi putea hrăni populația fără să importe cantități masive de hrană din întreaga galaxie.

Făcu o scanare vizuală a împrejurimilor sale imediate.

— *Vagabond Trei*, strânge formația. Facem un spectacol aici.

Un X-interceptor verde se apropie mai mult de formație.

— Da, domnule.

Deşi distorsionată de sistemul de comunicații, vocea părea mai degrabă indulgentă decât militară.

— Se spune *Da, Wedge* până când vom reveni oficial la datorie. Comandantul zâmbi. Sau poate, *Da, Înălțimea Voastră*. Sau *Da, o tu, invidia întregii Corellii*. Sau...

Un cor de lamentări îl întrerupse. Vocea lui Nawara Ven, ofițerul executiv Twi'lek al *Escadrilei*, îi întrerupse:

— Nu vă mai plângeți. Şi-a câştigat mica lui vacanță de la realitate.

Apoi, vocea lui Tycho Celchu, secundul lui Wedge, interveni tăioasă şi militară:

— Senzorii înregistrează o escadrilă de nave de luptă care se îndreaptă spre noi. Viteza este asemănătoare cu cea a unei nave X-interceptor sau chiar mai bună; profilul senzorilor sugerează că sunt X-interceptoare.

— Mențineți formația, spuse Wedge, apoi îşi schimbă unitatea de comunicații de pe frecvența *Escadrilei* pe frecvența militară a Noii Republici.

— *Escadrila Vagabond* către formația de nave de luptă X-interceptor care se apropie, vă rugăm să vă identificați.

Vocea care răspunse era vioaie, amuzată şi familiară.

— Indicative greşite, domnule. *Noi suntem Escadrila Vagabond*. Voi sunteți pur

şi simplu o escadrilă *pungaşă*. Dar pentru următoarele câteva minute vă vom face curtoazia de a ne denumi *Escadrila Roşie* pentru a evita confuzia. Suntem escorta voastră.

— Hobbie? Tu eşti, Locotenente Klivan?

— Sunt *Căpitanul* Klivan… din nou, doar pentru următoarele câteva minute.

Cealaltă unitate de X-interceptoare se ridică la vedere, atingând treptat altitudinea escadrilei lui Wedge. Wedge fu surprins să vadă că cele douăsprezece nave de luptă erau vopsite în tradiționalele dungi roşii şi aveau însemnele cu douăsprezece puncte ale *Escadrilei Vagabond*.

— Hobbie, explică asta.

— Nu avem timp, domnule. Avem o schimbare de curs pentru dumneavoastră. Înaltul Comandament a decis să transmită întregul eveniment pe HoloNet…

— Oh, nu.

— …deci setați noul curs la 93, urmați viteza mea de coborâre şi vă vom duce acolo întregi. După aceea, sunteți pe cont propriu.

În câteva clipe, destinația lor deveni clară: Piața Imperială, un cerc de ferrocretă, aflat la nivelul solului, atât de larg încât, în ciuda zgârie-norilor din jur, putea fi văzut din aer şi din alte unghiuri, nu doar direct de deasupra. Piața era plină de spectatori; chiar şi de la acea altitudine, Wedge putea vedea banerele care fluturau şi o ceață care părea a fi formată din fâşii, dar care cu siguranță trebuia să fie un fel de confetti de sărbătoare.

O platformă de difuzoare fusese ridicată în partea de vest a pieței, cu zone deschise baricadate la nord şi la sud de aceasta – zonele de aterizare evidente pentru cele două escadrile. În timp ce coborau spre piață, Wedge îşi comută sistemul de comunicații înapoi pe canalul *Escadrilei*.

— Trecem o dată în jurul parcului, ieşim spre dreapta, apoi ne întoarcem spre dreapta, până la cinci sute de metri, *Vagabonzi*. Au venit aici pentru un spectacol; hai să le oferim unul.

Auzi imediat răspunsul lui Hobbie pe acelaşi canal:

— La fel, pentru *Roşii*, dar cu întoarcere la stânga, la şase sute de metri. *Grupa* de zbor cea mai neîndemânatică face cinste.

Cele două escadrile se despărțiră, încercuind perimetrul pieței, vârfurile aripilor X-interceptoarelor aflându-se uneori la doar câțiva metri de fețele admiratorilor îngrămădiți la ferestrele zgârie-norilor. Escadrilele trecură una pe poziția celeilalte în partea îndepărtată a pieței şi se reuniră la prima lor poziție, apoi coborâră în spirală spre zonele de aterizare. *Escadrila Vagabond* se îndreptă spre zona de nord, iar *Escadrila Roşie* spre cea de sud.

La trei sute de metri, Wedge spuse:

— Coborâți trenurile de aterizare şi activați motoarele repulsoare, băieți şi fete, iar ambele escadrile începură coborârile sigure, verticale, permise de motoarele antigravitaționale ale navelor de luptă.

Wedge zâmbi.

— *Escadrila* ta *Roşie* arată destul de bine, Hobbie. Păcat că nu ai avut timp să-i înveți câte ceva despre zborul de precizie.

— *Ce?*

— *Escadrila Vagabond*, executați *Formație de Paradă Trei Diamante*!

După o clipă de ezitare – trecuse ceva timp de când unitatea nu mai exersase

complicatele formații de paradă – membrii *Escadrilei Vagabond* se împărțiră în cele trei *Grupe* de zbor, fiecare manevrând într-o formație în formă de diamant – câte un X-interceptor în față, în spate, celelalte două fiind una lângă alta în mijloc – cu *Grupa* lui Wedge în față şi celelalte două una lângă alta în spate, formând un triunghi de diamante, toate orientate spre est.

Chiar şi peste sunetul motoarelor repulsoare, Wedge putu auzi uralele mulțimii.

Vocea lui Hobbie interveni imediat:

— *Escadrila Roşie*, aceeaşi manevră, dar la o sută optzeci de grade față de orientarea lor.

Părea mai degrabă amuzat decât furios. Şi în câteva clipe, escadrila lui se afla în aceeaşi formație *Trei Diamante*, dar cu navele orientate spre vest. Urmară şi mai multe aplauze – mulțimea era înnebunită după demonstrația aeriană.

— Un pic cam şovăielnic, Hobbie.

— Nu suntem împreună de mult timp, Wedge, dar încă mai ştim câteva trucuri. Şi tu ai început asta. *Grupa Roşu Trei*, respingeți *Grupa Vagabond Unu*!

Triunghiul de trei nave de luptă din spatele lui Hobbie, din dreapta, se desprinse de formația *Escadrilei Roşii*, făcând o întoarcere laterală şi inversând orientarea, păstrând în acelaşi timp aceeaşi ordine internă, şi intră în poziție la doar zece metri sub grupul lui Wedge, coborând spre locul unde ar fi aterizat Wedge.

— Nu-i rău, Hobbie. *Grupa Vagabond Doi*, respingeți *Grupa Roşu Unu*!

Corran Horn, în nava sa X-interceptor de culoare verde cu ornamente albe şi negre, îşi conduse *Grupa* într-o manevră similară şi se poziționă direct sub *Grupa* lui Hobbie Klivan.

— Măi, măi, măi. *Grupa Roşu Doi*, respingeți *Grupa Vagabond Trei*!

— *Grupa Vagabond Unu*, înlocuiți *Grupa Roşu Doi*!

Grupele de zbor ale celor două escadrile se încrucişară deasupra platformei de difuzoare în timp ce coborau, într-o demonstrație impresionantă de zbor de precizie, până când, atunci când toate erau la doar zece metri deasupra solului, *Escadrila Vagabond* se reuni deasupra zonei de aterizare din sud, iar *Escadrila Roşie* deasupra celei din nord. Cele două duzini de nave de luptă aterizară la câteva clipe una după alta. Piloții coborâră din cabinele de pilotaj într-un vârtej de sărbătoriri: cu diplomații Noii Republici şi vechii prieteni trăgându-i pe platforma pentru vorbitori, cu norii de confetti care plouau de pe zgârie-norii care înconjurau piața, şi cu ropotele de aplauze şi exuberanță din partea miilor de persoane prezente în piață. Wedge reuşi să primească strângeri de mână şi palme pe spate de la Hobbie şi de la secundul *Escadrilei Roşii*, Wes Janson, înainte să fie târât în linie cu toți piloții. Vuietul mulțimii era prea copleşitor pentru a le permite să îşi audă unii altora cuvintele.

În fața platformei, la pupitrul vorbitorilor, se afla cea mai iubită purtătoare de cuvânt a Consiliului Provizoriu al Noii Republici, Prințesa Leia Organa de Alderaan. Spre deosebire de majoritatea reprezentanților Noii Republici prezenți, ea era îmbrăcată simplu, într-o robă albă Senatorială, cu centură. Aceasta îi atrase privirea lui Wedge şi îi oferi un zâmbet şi o jumătate de scuturare din cap, recunoscând că nu le plăceau niciunuia dintre ei spectacolele publice ca acesta, apoi se întoarse spre mulțime. Cu câteva mişcări ale mâinii reuşi să reducă vuietul mulțimii până în punctul în care vocea ei amplificată se putea auzi pe deasupra ei.

— Cetățeni ai Noii Republici, vă prezint *Escadrila Vagabond*!

Încă nou vuiet prelungit de urale, apoi continuă:

— Înainte de a-i oferi cuvântul Comandantului Antilles, cred că ar trebui să aduc în lumină realizările recente ale escadrilei. Datorită eforturilor lor, acum avem din nou o rezervă constantă de bacta – o rezervă suficientă pentru ca să eliminăm ultimele efecte ale epidemiei Krytos. Datorită eforturilor lor…

Wedge nu o mai ascultă. Toate aceste ştiri erau vechi pentru el. Cu doar câteva săptămâni în urmă, condusese *Escadrila Vagabond* – adevărata *Escadrilă Vagabond*, bărbații şi femeile care acum erau îmbrăcați în civil – într-o misiune pe care Comandamentul Militar al Noii Republici nu o putuse sprijini. Demisionând din funcții, membrii *Escadrilei Vagabond* şi o mână de insurgenți profesionişti organizaseră o acțiune civilă împotriva noului guvern al lumii Thyferra, lumea pe care se producea majoritatea covârşitoare a proviziilor de bacta, medicamentul miraculos. Acel nou guvern fusese condus de fostul lider al spionajului Imperiului, Ysanne Isard, şi ar fi putut deveni nucleul unui nou Imperiu reunit.

Dar acum Ysanne Isard era moartă, iar demisiile membrilor *Escadrilei Vagabond* fuseseră, în mod aparent, *pierdute* într-un mod foarte creativ – ceea ce însemna că ei nu fuseseră niciodată civili – iar asta însemna că, odată cu succesul misiunii, Noua Republică transformase retroactiv misiunea Thyferra într-o operațiune aprobată oficial. Nimic din toate astea nu explica prezența unei noi *Escadrile Vagabond* care arbora culorile tradiționale ale unității. Wedge făcu schimb de locuri cu Tycho, secundul său, pentru a sta alături de Hobbie Klivan.

— Deci, spune-mi despre acest substitut al *Escadrilei Vagabond*.

Pilotul cu chipul veşnic trist clătină din cap.

— Nu este un substitut. Doar un fel de auxiliar. Din motive legate de moral, Alianța avea nevoie de o *Escadrilă Vagabond* vizibilă în timp ce tu erai plecat să te joci de-a pirații. Aşa că ne-au adus pe mine şi pe Wes înapoi de la serviciul de antrenament al escadrilei pentru a pune la punct o *Escadrilă Vagabond* temporară.

— Temporară.

Hobbie clătină din cap.

— Am adus câțiva veterani din *Escadrila Vagabond* – Riemann, Scotian, Carithlee, plus alți câțiva – şi câțiva piloți noi, fiecare din *Escadrilele Mănuşă* şi *Corsar*. Acum că v-ați întors, toți se vor întoarce la unitățile lor inițiale. *Cu excepția*…

— Cu excepția cui?

— Cu excepția mea şi a lui Wes. Ne-am întors pentru totdeauna. Sub rezerva aprobării tale. Asta este recompensa care ne-a fost promisă neoficial de către Înaltul Comandament.

— Ei bine, mă voi gândi la asta. În fața privirii încremenite a lui Hobbie, Wedge surâse. Glumeam. Bine ai venit acasă. *Escadrila Mănuşă* este activă? Credeam că sunt încă în scutece.

— Eşti în urma vremurilor. *Corsar* a fost prima noastră escadrilă, *Mănuşă* a doua, iar a treia, *Gheară*, abia a fost pusă în funcțiune.

— Cine e Comandantul?

— Locotenentul Myn Donos. Un pilot bun, inteligent…

Locotenentul Wes Janson, încă având o față de copil în ciuda anilor de zbor pentru Alianță şi Noua Republică, se înclină zâmbind din partea cealaltă a lui Hobbie.

— Inteligent, egoist, egocentric, arogant, insuportabil… ştii tu, un Corellian

tipic.

— Ca ofițer onest şi cu *mintea deschisă*, ar trebui să ignor asta. Dar ca şi Corellian, desigur, voi reuşi să mă răzbun într-un fel sau altul. Wedge se întoarse spre Hobbie. Înainte ca membrii tăi *Vagabond* să fie demişi, vreau să le văd dosarele de personal.

— Bineînțeles. De ce? Dacă pot să întreb.

— Poți. Am o idee pentru o altă nouă unitate de X-interceptoare... ceva bazat pe experiențele noastre de a cuceri Coruscantul şi Thyferra.

— O să formezi o nouă escadrilă?

Wedge încuviință din cap.

— Chiar aşa? Dai din palme şi apare?

— Ei bine, m-am gândit să anunț Înaltul Comandament ca să ştie ce trebuie să-mi dea.

Hobbie clătină din cap.

— Wes, ai avut dreptate. Toți Corellienii sunt aşa. Oh, Wedge, Prințesa...

Wedge realiză cu întârziere că Leia îl strigase pe nume şi îi făcea semn. Îşi afişă zâmbetul său de întâmpinare a publicului şi avansă, oprindu-se la un pas de pupitru, luând mâna întinsă a Leiei. Ea îi dădu cel mai contagios zâmbet al ei, zâmbetul privat pe care nu-l întorcea niciodată în fața mulțimilor sau a adunărilor oficiale.

Îi vorbi destul de încet pentru ca vorbele ei să nu ajungă la amplificatoare.

— Arătai de parcă ai fi exersat zborul acela în formație de săptămâni întregi.

— Am făcut-o, spuse el, cu fața serioasă. Eliberarea Thyferrei nu ne-a luat prea mult timp.

— Eşti un mincinos. Du-te şi vorbeşte lumii, ca să putem merge cu toții acasă.

* * *

Douăsprezece nave de luptă X-interceptor coborâră în atmosferă. Era o lume întunecată, cu cerul poluat, cu o atmosferă formată din gazele şi fumul emanate de sutele de vulcani activi. La patru kilometri în față, interceptorul TIE, cea mai rapidă navă de vânătoare a forțelor Imperiale, era vizibil de departe. Se menținea cu mult înaintea X-interceptoarelor, deşi faptul că acum nu se îndepărta era un indiciu clar că motoarele sale erau avariate. O dovadă în plus erau scânteile şi jeturile de fum care ieşeau din motoarele sale, prea îndepărtate pentru a fi vizibile, exceptând senzorii vizuali; dacă motoarele cedau, X-interceptoarele care îl urmăreau ar fi putut să prindă Interceptorul.

Myn Donos, Comandantul escadrilei de X-interceptoare, activă sistemul de comunicații.

— *Lider Gheară* către *Gheară Opt*, vreo schimbare?

Specialistul său în comunicații răspunse:

— Nu, domnule. Nu transmite. Din câte îmi dau seama, nu se îndreaptă spre niciun fel de semnal. Şi tot nu detectez pe scanere vreo altă emisie a motoarelor, în afară de a lui şi a noastră.

— Foarte bine.

Viteza Interceptorului scăzu brusc, iar vehiculul începu să se clatine ca şi cum ar fi fost lovit de o turbulență puternică. Pierdea altitudine, virând la dreapta spre o

falie dintre doi vulcani enormi. *Liderul Gheară* văzu firele portocalii sclipitoare de lavă care se târau pe versantul apropiat al unuia dintre munții negri, acoperiți de foc.

— *Liderul* către escadrilă, se pare că pierde din viteză şi coboară pentru a scăpa de noi cu zborul la nivelul solului. Nu-i dați ocazia. Apropiați-vă şi forțați-l să aterizeze.

Îşi conduse escadrila într-un arc de cerc leneş spre aceeaşi breşă. Urmări cum se schimbau cifrele de pe afişajul său de distanță până la țintă: trei kilometri, doi virgulă cinci; Interceptorul ieşi acum din deschizătura de pe partea cealaltă, în timp ce X-interceptoarele pătrundeau în ea.

Vocea lui *Gheară Opt* izbucni, ascuțită şi nervoasă, prin sistemul de comunicații:

— Se activează motoare, domnule! Chiar în față! Am numărat patru, şapte, treisprezece…

— Armele în poziție de atac! strigă Donos. Împrăştiați-vă şi…

Shiner, unitatea sa R2, scoase un țipăt ascuțit de alarmă. Consola lui Donos fu ecoul acestuia scoțând semnale sonore şi afişând indicatori care arătau că cineva din față avea un senzor de blocare a țintei pe el – două blocări… trei blocări…

Donos viră brusc la stânga – direct spre un coş vulcanic şi spre jetul impenetrabil de fum gri-negru care ieşea din el. Când atinse norul, trase înapoi pe manşă, înălțându-se drept în fumul care îl ascundea. Blocajele senzorilor de țintire asupra lui dispărură.

Auzi explozii, unele aproape, altele departe, şi discuțiile emoționate ale piloților săi. Adăugă:

— *Gheară Doi*, urcă spre cer în perdeaua de fum; îi vom lovi de sus.

Nu primi niciun răspuns. Urmă apoi un alt flux de comunicații:

— *Cinci*, *Cinci*, e pe urmele tale!

— Nu pot să scap de el, aruncă-l în aer pentru mine, *Şase*…

— Nu pot, am… am…

— *Nouă* a intrat în peretele vulcanului, ea… a dispărut…

Urmă o altă explozie. Câteva clipe mai târziu, la două mii de metri, Donos viră la dreapta, scăpând de fum şi ieşind direct deasupra golului dintre vulcani. Nu era nimeni pe urmele lui. Verifică bordul senzorilor – nu-i venea să creadă ce-i arăta, îl verifică din nou. El şi *Gheară Doisprezece* erau singurele forțe ale Noii Republici rămase pe ecran. Număra douăzeci şi trei, douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de semnale Imperiale. O duzină se îndreptau spre *Doisprezece*, restul spre el.

În câteva secunde, *Escadrila Gheară* fusese aproape distrusă. Bucăți sclipitoare de X-interceptoare încă se prelingeau spre suprafața sfărâmată a planetei. În alte câteva secunde, el şi *Doisprezece* aveau să fie înghițiți, iar distrugerea avea să fie completă.

Din cauza şocului, spuse:

— *Gheară Doisprezece*, plonjează spre suprafață. *Apărarea Zbor prin Tranşee*. Semnal Omega. Confirmă.

— Semnal Omega, am înțeles. Plonjez.

Senzorii care o arătau pe *Gheară Doisprezece* indicară scăderea altitudinii. Donos făcu la fel, punându-şi X-interceptorul pe nas şi lansându-se spre sol. Nici măcar nu reuşise să tragă un foc asupra inamicului. Zece piloți erau morți şi el avea un set complet de torpile protonice, iar bateriile laser erau încărcate la maxim. Era

timpul să schimbe ceva.

Senzorii arătau un nor amenințător de nave de luptă TIE – *ochi*, în limbajul de luptă al celor din Alianță – care o urmăreau pe *Doisprezece* spre sol. Dacă ajungea la suprafața sfărâmată a planetei, plină de cratere şi străbătută de fisuri, ar fi putut reuşi să îi evite; acolo, abilitatea ei de pilotaj şi nu viteza relativă a navelor de luptă i-ar fi permis să scape de urmărire, iar orice pilot care ar fi încercat să o urmărească de sus ar fi pierdut-o rapid din vedere – aceasta era clasica *apărare de zbor prin tranşee* folosită împotriva primei *Stele a Morții*. Dar, deocamdată, *Doisprezece* avea să rămână în raza de acțiune a armelor inamice timp de secunde lungi şi mortale.

În câteva clipe, senzorii săi indicară că se afla în raza de acțiune a armelor norului de nave de luptă TIE care se ridica. Îşi schimbă laserele pe tragere dublă, ceea ce îi dădea o viteză de refacere mai mare, şi îşi puse restul energiei disponibile pe scuturile din față, apoi începu să tragă pe cât de repede îi oferea computerul său de țintire schimbările de culoare şi tonurile pur audibile ale unei fixări valabile a țintei. Îşi plasă X-interceptorul într-o coborâre de tip tirbuşon, îngreunând astfel posibilitatea de a-şi lovi duşmanii, dar îngreunând şi mai mult posibilitatea ca aceştia să îl nimerească pe el.

Cele mai multe dintre loviturile sale nimeriră pământul. Una dintre lovituri rată ținta dorită, dar îi vaporizase camaradul de zbor. Alte două focuri atinseră țintele dorite, unul dintre ele retezând o aripă şi trimițând nava de vânătoare să se învârtă în cel mai apropiat versant vulcanic, celălalt neavând niciun efect imediat, Donos nu reuşise să vadă – însă TIE-ul întrerupse orice manevră evazivă, traiectoria sa de zbor devenind o curbă balistică uşor de calculat. Donos aproape că zâmbi. Fusese o lovitură chirurgicală, pilotul fiind ucis de lovitura frumoasă direct în cabina de pilotaj şi lăsând restul aparatului de luptă nevătămat.

Atacul său avu efectul dorit. Norul de TIE-uri care se apropia se împrăştie, iar el trecu prin golul din centrul formației lor. Se rotiră ca un nor de insecte furioase, pentru a-l urma, însă acum TIE-urile care îl urmăreau pe *Doisprezece* prin terenul accidentat de dedesubt erau la vedere. Donos continuă să tragă, vaporizând o navă de vânătoare înainte ca celelalte să ştie că se îndrepta spre ele; camaradul acelei nave de luptă, speriat de explozia bruscă, se înclină din reflex spre dreapta, direct în partea laterală a fisurii prin care zburau. Aparatul său explodă, umplând fisura cu flăcări şi şrapnel.

Donos se lăsă să cadă în falie, ieşind din picaj chiar înainte să-şi zgârie chila pe sol. Avea formațiuni de piatră pe ambele părți ale lui – rocă neagră, atât de neclară din cauza vitezei, încât nu putea distinge niciun detaliu.

— *Liderul* către *Doisprezece*, raportează starea, spuse el.

— Avarie minoră la aripa inferioară de tragere din stânga, răspunse ea. Îmi dă o mică vibrație, care ar trebui să dispară dacă putem ieşi din atmosferă. Câteva steluțe pe înveliş. Urmăritorii rămân în urmă… Aşteaptă, vine unul! Încearcă să mă fixeze!

Donos acceleră şi mai mult, crescând astfel riscul de a nu mai putea face virajele dificile. Apoi făcu o curbă în falie şi aproape că se izbi de motoarele ionice ale unui TIE care se deplasa încet, aflat imediat în față. Din reflex, trase o salvă laser şi văzu cum se înfige direct în motorul din dreapta al navei de luptă. TIE-ul deveni instantaneu o minge de foc de flăcări şi resturi galbene şi portocalii. X-interceptorul lui Donos se clătină în timp ce traversa mingea de foc; casca şi carcasa abia reuşiră

să împiedice sunetul exploziei să îl asurzească. Apoi totul dispăru.

Urmă încă un viraj strâns spre dreapta care aproape că îl aruncă în peretele de stâncă, şi acum o avea pe *Doisprezece* în vizor. Pe *Doisprezece* şi nava care o urmărea – Interceptorul care îi adusese în această capcană.

Era pentru prima dată când Donos îl vedea şi remarcă fugitiv dungile roşii nestandardizate, pictate orizontal pe panourile navei de luptă, înainte să-i vină în minte altceva: acum nu mai ieşeau scântei sau coloane de fum din motoarele sale. Odată înşelătoria realizată, toate semnele false ale vulnerabilității fuseseră oprite.

Interceptorul se strecurase până la câțiva metri de pupa lui *Doisprezece* şi acum se sincroniza cu îndemânare la toate manevrele frenetice ale pilotului de X-interceptor. Asta era o demonstrație de tehnică de zbor superioară, o demonstrație de dispreț a unui pilot față de duşmanul său, şi nu exista nicio îndoială că Interceptorul putea începe să tragă în orice clipă asupra lui *Doisprezece*, care era lipsită de apărare.

Donos trase o salvă disperată. În acelaşi moment, Interceptorul trase o salvă mortală. Donos îşi văzu laserele lovind şi jucându-se de-a lungul corpului principal al Interceptorului, tăind motoarele şi arzând prin carlingă. Laserele Interceptorului se intersectară cu *Doisprezece*, lovindu-i scuturile de la pupa în ciuda manevrelor ei disperate… şi apoi pătrunseră. Ambele motoare din dreapta ale lui *Doisprezece* luară foc. Aripile de atac din dreapta, afectate de căldura intensă a laserelor, începuseră să se deformeze din cauza frecării atmosferice.

X-interceptorul lui *Doisprezece* începu o rotire spre stânga. Donos aproape că strigă următorul ordin.

— *Doisprezece*, ieşi de acolo! *Doisprezece*, ejectează-te!

— Mă ejectez! *Lider*, pleacă de aici!

Interceptorul încetini. Scântei şi flăcări, reale acum, îi ieşeau din motoare. Se înălță, sărind din falia stâncoasă, şi se pierdu imediat din raza vizuală a lui Donos.

Donos privi neputincios cum cabina de pilotaj a lui *Doisprezece* se umplea de focul unui propulsor de ejecție, dar cupola navei nu se deschise. Scaunul ejectabil o strivi pe *Doisprezece* de cupolă. Construcția sa din oțel transparent menținea fuzelajul într-o singură bucată, în timp ce X-interceptorul continua să se rotească spre stânga. Sub presiunea continuă a scaunului de ejecție, cabina de pilotaj se desprinse în cele din urmă de X-interceptor, dar *Doisprezece* stătea moale în scaunul de ejecție, în timp ce acesta o purtă la doar câțiva metri de nava de luptă condamnată, izbind-o în peretele fisurii. Într-o fracțiune de secundă dispăru, pierdută în spatele lui Donos, iar X-interceptorul ei se prăbuşi cu nasul în peretele fisurii de dedesubt.

Donos se forță să se uite în altă parte, să se întoarcă la obiectivele misiunii.

Câteva minute de zbor la nivelul solului şi ar trebui să fie în stare să iasă din acea fisură şi să se îndrepte spre spațiu. Dar, dintr-o dată, perspectiva supraviețuirii nu-l prea atrăgea. Astromecul R2 al lui Donos țipă la el. Redevenind brusc atent, se uită în jur şi văzu că o pereche de nave de luptă TIE îl ajunseseră din urmă în timpul reveriei sale. Putea să rămână şi să fie ucis, sau să fugă şi să le descrie comandanților săi eşecul său cu toate detaliile sale crude şi umilitoare.

Prefera să moară. Dar familiile celor unsprezece bărbați şi femei meritau să ştie cum îşi găsiseră soarta cei dragi. Cu un strigăt de angoasă, Donos apăsă din nou pe propulsoare şi luă următorul viraj.

Capitolul 2

Gardianul Noii Republici, cu fața la fel de lipsită de emoții ca un buncăr de ferrocretă, îl lăsă pe Wedge să intre în birou. Înăuntru, pereții erau de un albastru liniştitor, mobilierul neted şi rotunjit, în culorile mării, aerul rece, dar inconfortabil de umed. Totuşi, Wedge era din nou în uniforma Noii Republici, şi numai acest lucru îl făcea să se simtă mai confortabil decât ar fi putut-o face climatul din birou.

În spatele biroului, Amiralul Ackbar, Comandantul Suprem al operațiunilor militare ale Noii Republici, îi întoarse salutul lui Wedge. La fel ca toți Mon Calamarii, cu capetele lor supradimensionate şi pielea cauciucată, părea pentru majoritatea oamenilor un peşte biped şi inteligent, dar Wedge îl ştia mult mai *uman* şi mai curajos decât mulți dintre cei care luptau pentru Noua Republică.

Ackbar făcu un gest spre scaunele vizitatorilor.

— Comandante Antilles. Vă rog, luați loc. E prea umed pentru tine? Pot face ajustări.

— Nu, deloc. Wedge ocupă locul indicat. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp în programul dumneavoastră pentru mine, atât de repede.

— Nu este o problemă. Ackbar se aplecă mai aproape, concentrându-se asupra lui Wedge, cei doi ochi larg despărțiți mişcându-se uneori independent. Nu văd niciun semn de mahmureală la tine, Comandante. Trebuie să trag concluzia că n-ai sărbătorit adecvat?

Wedge zâmbi.

— Ba foarte adecvat. Ne-am întâlnit cu prieteni vechi şi noi, cu *Vagabonzi* vechi şi noi, şi am povestit până când nu am mai putut lega două cuvinte. Dar am lăsat băutura grea în seama piloților mai tineri.

— Înțelept din partea ta. Piloții mai tineri. Am observat că nu le-am recunoscut toate numele.

— *Escadrila Vagabond* se recuperează din cauza uzurii, domnule. La finalul misiunii de pe Thyferra aveam câțiva piloți în minus. De atunci, ne-am mărit din nou numărul. Suntem totuşi cu un pilot mai puțin, dar Aril Nunb ni s-a alăturat doar temporar pentru sărbătoarea de ieri.

— Sunt sigur că-ți vei folosi priceperea obişnuită pentru a găsi înlocuitori extraordinari. Ei bine, permite-mi să ne grăbim. Ce te aduce la mine? Mesajul tău a făcut aluzie la... ce anume? Recomandări pentru un nou tip de unitate, deosebit de potrivită pentru căutarea Lordului Războinic Zsinj.

— Aşa este.

Lordul Războinic Zsinj, un fost Amiral Imperial care încă avea în posesie un Super Distrugător, o navă de război de opt kilometri, capabilă să distrugă suprafața unei planete, era acum cel mai important obiectiv militar al Noii Republici. Misiunile sale de atac la întâmplare împotriva obiectivelor Noii Republici erau din ce în ce mai îndrăznețe, mai eficiente şi mai distructive, iar pericolul ca el să preia rolul lui Ysanne Isard ca centru al unei resurecții Imperiale nu era unul neînsemnat.

— Aş dori să formez un nou grup de X-interceptoare, domnule.

Gura lui Ackbar se strâmbă într-o aproximare de zâmbet. Un comportament

dobândit – Mon Calamarii nu comunicau amuzamentul în acest mod, dar Ackbar cunoştea bine limbajul corpului uman.

— *Escadrila Vagabond* nu mai este suficient de bună pentru tine?

— *Escadrila Vagabond* va fi întotdeauna suficientă pentru mine, domnule. Dar în ultimii ani m-am lovit în mod repetat de o slăbiciune evidentă în armata noastră. Am încercat să o rezolv înainte şi vreau să încerc din nou.

— Te rog să detaliezi.

Wedge se lăsă în pe spate, pregătindu-se pentru o discuție îndelungată.

— Vă amintiți că atunci când am reorganizat *Escadrila Vagabond*, acum câțiva ani, am selectat cei mai buni piloți pe care puteam să-i transfer sau să-i fur… dar când a trebuit să aleg între piloți cu abilități egale, întotdeauna l-am ales pe cel care avea şi abilități utile la sol.

— Da. Voiai piloți care puteau fi şi luptători de comando.

— I-am obținut. Şi s-au antrenat destul de mult ca şi comandouri, mai ales în timpul eliberării Coruscantului de sub Imperiu şi apoi a Thyferrei de sub Isard.

Ackbar reuşi să zâmbească din nou.

— Cu siguranță ai justificat încrederea noastră în experimentul tău. *Escadrila Vagabond* s-a descurcat magnific.

— Vă mulțumesc. Vorbind în numele bărbaților şi femeilor din echipa mea, trebuie să fiu de acord. Dar inițial am crezut că *Escadrila Vagabond* va fi folosită în mod oportunist: o misiune de atac va descoperi o slăbiciune la sol, iar noi vom avea antrenamentul şi proviziile necesare pentru a coborî şi a efectua misiunea la sol. După cum s-a dovedit, am continuat să desfăşurăm misiuni de comando cu drepturi depline. Aşa că eu cred că avem nevoie de o altă escadrilă X-interceptor de comando, una în care să alegem piloții astfel încât să avem o gamă completă de abilități de intruziune şi subversiune. *Escadrila Vagabond* a fost concepută ca o unitate de piloți de luptă în primul rând şi în al doilea rând ca unitate de comando; de data asta, vreau să procedez invers.

Expresia lui Ackbar, în măsura în care o putea citi Wedge, era una de îndoială.

— Din punct de vedere istoric, am avut puține probleme în a coordona eforturile comandourilor la sol şi ale piloților de vânătoare pentru sprijin aerian.

— Nu sunt de acord. Comandourile pot comunica piloților locațiile de atac, dar piloții tot nu vor fi familiarizați cu acele locații la fel ca echipa de intruziune. Comandourile ale căror planuri de extracție au fost dejucate ar putea dori să captureze nave spațiale inamice pentru a scăpa; în situația actuală, nu pot conta pe faptul că vor avea suficienți piloți pentru a realiza această evadare, în timp ce piloții antrenați pentru comandouri ar putea. Piloții normali urmează ordinele şi se conformează tacticilor standard – şi ar trebui să o facă! Dar o unitate X-interceptor de comando ar putea dezvolta noi tactici. Noi modalități de a organiza chiar şi raiduri şi urmăriri obişnuite. Noi modalități de a anticipa atacurile şi ambuscadele.

Ackbar se aplecă brusc spre el, cu ochii pe jumătate închişi; lui Wedge i se păru o încruntare de concentrare.

— Ce te-a făcut să spui asta?

— M-am gândit la acest subiect în timpul zborului lung spre casă şi în timpul cât am fost în garnizoana de pe Thyferra înainte de asta, spuse Wedge. Chiar dacă misiunea din garnizoană a fost mai scurtă față de cele două luni planificate inițial, tot am avut destul timp să mă gândesc.

— Nu ai auzit nicio veste?

— Nu, domnule. Despre ce?

Ackbar clătină din cap.

— Te rog să continui.

— Ei bine, de fapt, cam asta e tot. Pot să îmbrac totul într-un raport oficial pentru dumneavoastră. Dar mai este un element care cred că este important – vă pot da o unitate ca aceasta pe gratis.

Ackbar pufni, sunetul apărând ca o serie de pocnituri cauciucate.

— Poți, chiar acum?

— Da, domnule. În primul rând, *Escadrila Vagabond* substituitoare e desființată, piloții şi X-interceptoarele acesteia fiind returnate la unitățile lor originale. Corect?

— Corect.

— Deci, ne veți furniza o duzină de X-interceptoare noi, nu-i aşa? Pentru *Escadrila Vagabond* originală.

— De ce am face-o? Navele voastre X-interceptoare sunt funcționale, nu-i aşa?

— Ei bine, da, dar nu mai sunt proprietatea Noii Republici. Au fost vândute secundului meu, Tycho Celchu, la începutul operațiunii noastre împotriva Thyferrei. Sunt proprietatea lui personală, păstrate cu încredere pentru noi toți, până când şi dacă nu decide să transfere proprietatea piloților lor.

— Cât de lipsit de caritate din partea ta. Ați putea dona utilizarea lor Noii Republici. Cred că unul dintre piloții voştri a folosit nava X-interceptor personală tot timpul.

— Da, domnule. Locotenent Horn. Şi Tycho ar fi bucuros să împrumute navele sale de luptă pentru Noua Republică, pentru uzul *Escadrilei Vagabond*, dacă...

— Dacă următoarea duzină de X-interceptoare care vor ieşi din fabrici vor fi alocate noii voastre escadrile de comando.

— Da, domnule.

— Ăsta e şantaj. Este incorect.

— Majoritatea tacticilor neconvenționale sunt necorespunzătoare până când reuşesc, Amirale. Vă atrag atenția asupra planetei Thyferra...

— Taci. Mai este încă problema piloților. Proaspăt ieşiți din Academie, pregătirea lor costă sute de mii de credite fiecare. Asta nu este *gratis*.

— Nu, domnule. Nu vreau piloți noi. Vreau piloți cu experiență.

— Ceea ce reprezintă o cheltuială şi mai semnificativă.

— Nu, domnule, nu cu aceşti piloți. Vreau piloți pe care nu-i vrea nimeni altcineva. *Eşecurile*. Piloți care se confruntă cu curtea marțială. Piloți cu probleme şi ratații.

Ackbar se holbă de parcă nu-i venea să creadă ce se întâmplă cu membranele sale timpanice.

— În numele Forței, Comandante, *de ce*?

— Ei bine, unii dintre ei, desigur, vor fi iremediabili. Îi voi respinge şi eu. Unii dintre ei vor fi bărbați şi femei cumsecade, care au dat-o în bară de prea multe ori, care ştiu că şi-au pierdut cariera, dar ar da orice pentru încă o şansă...

— E mai probabil să vă intre o torpilă protonică în motoare decât să obțineți o escadrilă funcțională din astfel de piloți. Torpila ar putea fi lansată din greşeală... dar asta nu e o consolare pentru o văduvă.

Wedge îşi întinse mâinile, cu palmele în sus, şi zâmbi.

— Problemă rezolvată. Nu sunt căsătorit.

— Ştiu că nu eşti. Dar ştii ce vreau să spun.

— Da, domnule.

— Ce se va întâmpla cu *Escadrila Vagabond*?

— Aş fi fericit să rămân oficial la conducere, dar pentru toate activităţile escadrilei, Căpitanul Celchu este mai mult decât calificat să o conducă... şi acum că a fost exonerat de acuzaţia oficială de ucidere a lui Corran Horn şi de acuzaţia nefondată de agent dublu cu creierul spălat, nu ar trebui să existe nicio obiecţie reală faţă de revenirea sa completă la îndatoriri. L-aş readuce pe Locotenentul Hobbie Klivan la *Escadrila Vagabond* ca secund şi l-aş lua pe Locotenentul Wes Janson ca secund al meu. Odată ce noua escadrilă va fi înfiinţată, desigur, sper să revin la comanda directă a *Escadrilei Vagabond*.

— Eşti dedicat acestei idei, nu-i aşa?

— Da, domnule. Wedge se gândi la ceea ce urma să spună. De la Bătălia de la Endor, grupurile de relaţii publice ale armatei au prezentat *Escadrila Vagabond* ca şi cum am fi fost sabia de lumină a Noii Republici. O armă luminoasă şi strălucitoare pentru a doborî orice rămăşiţe Imperiale întunecate care încă ne mai stau împotrivă. Dar, domnule, nu toate bătăliile au nevoie de săbii de lumină. Unele dintre ele se poartă cu vibrolame pe străduţele lăturalnice. Noua Republică are nevoie şi de acele vibrolame, dar nu le are.

— Înţeleg. Ackbar încuviinţă din cap. Cerere refuzată.

Wedge nu mai putea vorbi; deodată, tot aerul păru să-i părăsească pieptul. Crezuse că era atât de aproape, crezuse că îl convinsese pe Amiral.

— Doar dacă...

Wedge îşi găsi din nou vocea.

— Doar dacă?

— O să fac un pariu cu tine, Comandante. Ai şansa de a forma această escadrilă. Dacă, la trei luni după ce va deveni operaţională, îşi va fi dovedit valoarea – după *aprecierea mea exclusivă* – poţi face una dintre cele două. Continui cu noua escadrilă, sau te întorci la comanda *Escadrilei Vagabond*, cum doreşti.

— Şi dacă pierd?

— Accepţi promovarea la rangul de General şi te alături personalului meu consultativ.

Wedge nu-şi ascunse consternarea de pe faţă.

— Mi se pare că aş câştiga oricum, domnule.

— Încetează. Nu păcăleşti pe nimeni. Dacă ar fi după tine, ai continua să pilotezi nave de luptă şi să comanzi escadrile de vânătoare până când vei avea o sută de ani. Câte promovări ai refuzat? Două? Trei?

— Două.

— Ei bine, dacă pierzi pariul, o accepţi pe aceasta.

Wedge suspină şi se gândi la cele spuse. Trebuia să continue să zboare; nu ar fi fost fericit dacă ar fi avut un alt mod de viaţă. Dar armata Noii Republici avea nevoie de această nouă tactică, avea nevoie de multe modalităţi noi de a face lucrurile, înainte de a deveni la fel de fosilizată din punct de vedere tactic precum fusese Imperiul.

— Accept, domnule.

Ackbar izbucni într-un râset.

— Într-un fel, ai pierdut deja, Comandante Antilles. Îți riști cariera pentru binele Noii Republici. Creezi noi tactici şi noi arme pentru Noua Republică, nu doar pentru escadrila ta. Eşti deja un General… doar că nu ştii încă.

— Cred că voi accepta această remarcă în sensul în care a fost intenționată, domnule.

— Mai am ceva pentru tine, Wedge. Veşti – veşti proaste – pe care va trebui să le duci subordonaților tăi. Şi nu te invidiez pentru această sarcină.

* * *

Wedge se întâlni cu ceilalți în hangarul de la bordul Crucişătorului *Home One*, unde X-interceptoarele *Escadrilei Vagabond* erau pentru reparații şi revopsire. Privi cu o urmă de melancolie cum carourile negre, verzi şi aurii ale navei sale, culori pe care tatăl său le alesese pentru stația de carburant a familiei şi pe care nu a trăit niciodată să le vadă puse în aplicare, erau şterse şi înlocuite de culorile gri ale Noii Republici şi de dungile roşii mândre, dar stridente, ale *Escadrilei Vagabond*.

Tycho se încruntă, dar nu din pricina operațiunilor de revopsire.

— Şi cum va funcționa asta?

— Eu acționez în calitate de Comandant pentru unitatea combinată – atât pentru *Escadrila Vagabond*, cât şi pentru noua escadrilă. De asemenea, acționez ca *Lider* de escadrilă pentru noua escadrilă. Tycho, până la întoarcerea mea, tu eşti *Liderul Vagabond*, cu Hobbie secund; Nawara, tu rămâi ofițer executiv. Wes, tu eşti secundul meu. *Escadrila Vagabond* va fi repartizată pentru vânarea lui Zsinj; noua escadrilă va fi constituită la baza Folor…

Tycho tresări.

— Ah, da, centrul divertismentului Noii Republici şi al frumuseții lunare.

— Odată ce va fi pusă în funcțiune, noua escadrilă de X-interceptoare se va alătura, de asemenea, pe ascuns, vânării lui Zsinj, presupunând că acesta nu a fost eliminat până atunci. Ambele escadrile vor zbura împreună atunci când o vor impune circumstanțele.

Wes se întoarse spre Hobbie şi îi întinse mâna.

— Îmi pare rău să văd că eşti blocat cu fosilele zburătoare, în timp ce eu rămân cu Comandantul Wedge la vârful de lance al…

Hobbie îi dădu mâna la o parte.

— Oh, taci din gură.

Wedge îşi drese gâtul.

— Mai este ceva. Tycho, Nawara, ne puteți scuza un moment?

Cei doi *Vagabonzi* se retraseră, lăsându-l pe Wedge cu Hobbie şi Janson.

— Am nişte veşti pentru voi doi, spuse Wedge. Nu o să vă placă să le auziți. *Escadrila Gheară* a dispărut.

Hobbie se încruntă.

— Cum adică, a dispărut?

— Distrusă. Ambuscadă. Toți sunt morți, cu excepția Locotenentului Donos.

Janson se sprijini de peretele din apropiere. Hobbie părea la fel de şocat ca şi cum şi-ar fi băgat mâna într-un generator de energie.

— Cum?

— Nu ştim încă toate detaliile. Doar că urmăreau o anomalie, un interceptor TIE standard, aflat departe de orice navă cu capacitate hiperspațială, într-un sistem nelocuit, înregistrat recent de către Serviciul de Informații al Noii Republici ca fiind securizat. Se pare că acea înregistrare a fost falsă, introdusă clandestin în codul nostru într-un moment care încă nu a fost determinat. Interceptorul i-a condus într-o zonă de tragere şi unsprezece dintre membrii escadrilei au murit. Locotenentul Donos este interogat chiar acum. Îl voi aduce la Baza Folor când va termina. Chiar dacă va fi reabilitat, mulți comandanți de escadrilă nu vor dori să-l aibă, aşa că vreau să fie evaluat pentru noua escadrilă.

Vocea lui Janson era răguşită.

— Unsprezece piloți pe care i-am antrenat. Eliminați în urma unei simple ambuscade. Cât de incompetenți putem fi.

Wedge clătină din cap.

— A fost mai mult decât o simplă ambuscadă. Vom şti mai multe în curând. Între timp, să nu vă luați la harță. Oricare dintre noi ar fi putut fi ademenit în aşa ceva – tot ce trebuia să facem era să ne bazăm deciziile pe rapoarte ale Serviciului de Informații care păreau de încredere. Ați înțeles?

Ambii bărbați aprobară din cap. Din buzunarul costumului de zbor, Wedge scoase un datapad, apoi i-l înmână lui Janson.

— Sunt câteva fişiere aici. Unul este un set de date de evaluare a unor criterii privind dosarele piloților. Celălalt este o autorizație pentru a le compara cu profilurile piloților din registrele tuturor forțelor armate ale Noii Republici. Mâine, vreau să alcătuieşti o listă cu toți piloții care corespund cerințelor, apoi să începi să îi contactezi, să afli câți dintre ei sunt dispuşi să se înscrie pentru a fi transferați în noua mea escadrilă, pentru o posibilă misiune permanentă. Pun pariu că vor fi aproape toți. Pe cei care răspund afirmativ, trimite-i pe Folor fără a-i informa care este destinația lor; ne vom întâlni şi îi vom evalua acolo.

Se întoarse spre Hobbie.

— De îndată ce vei avea ocazia să-l interoghezi pe Donos, vreau să pregăteşti un simulator bazat pe misiunea care a distrus *Escadrila Gheară*. Va fi una dintre primele sesiuni de antrenament pe simulator pe care le va efectua noua echipă – şi următoarea pe care o va experimenta *Escadrila Vagabond*. Ca să nu se mai întâmple din nou.

— Am înțeles, spuse Hobbie.

* * *

— După o analiză şi o examinare corespunzătoare, cred că este o idee teribilă, spuse Generalul Crespin.

Trecuseră câteva săptămâni, iar Wedge Antilles se afla în fața unui alt lider militar, într-un alt birou, şi se pregătea să îşi pledeze din nou cauza. Wedge simțea cum se adună în el iritarea. Crespin putea fi superiorul său, dar nu înțelegea utilizarea şi tacticile de luptă ale micilor unități mai bine decât Wedge. Puțini ofițeri, dacă nu chiar niciunul, puteau. Dar îşi stăpâni emoțiile. Era important să-l înfrunte pe Crespin motiv cu motiv, fapt cu fapt; dacă lăsa emoțiile să-i dicteze apărarea, avea să piardă.

Generalul Crespin, noul Comandant al bazei de antrenament a piloților de vânătoare de pe luna Folor şi comandantul celor două escadrile de A-interceptoare de

antrenament, se plimba în spatele biroului său, în timp ce Wedge rămase în picioare, în poziție de drepți în fața lui. Crespin era un bărbat înalt şi slab care părea să fie capabil să aibă doar două expresii: impasibilă şi severă. De când îl văzuse ultima oară Wedge, în şedințele de informare dinaintea asaltului asupra celei de-a doua *Stele a Morții*, Crespin fusese promovat de la rangul de Colonel la cel de General, începuse să şchiopăteze şi îşi înlocuise ochiul stâng cu un ochi optic negru lucios; de obicei purta un plasture cu oglindă peste înlocuitorul mecanic, deoarece plasturele era mult mai puțin amenințător decât ochiul negru, inuman. Wedge bănuia că Generalul putea vedea prin plasture. Wedge auzise că fusese rănit în timpul unui bombardament al Super Distrugătorului lui Zsinj, *Pumnul de Fier*, împotriva unei baze militare a Noii Republici stabilită în apropierea graniței cu spațiul controlat de Zsinj.

— Nu avem nevoie de inadaptați care să reprezinte Noua Republică, continuă Generalul. Avem nevoie de eroi. Bărbați şi femei cu un caracter corespunzător şi cu cazier curat. Piloți de tip hologenic care să arate bine în emisiuni şi în dosare.

— Cu tot respectul, domnule General, asta echivalează cu a pilota un traseu direct către partea întunecată a Forței.

Crespin îşi întoarse brusc capul şi se holbă la Wedge.

— Eşti insolent. Explică-te.

Wedge inspiră adânc. *Controlează-ți furia. Fă din el un aliat, nu un duşman.*

— În primul rând, de când s-a format Alianța, am făcut o politică din acceptarea dezertorilor Imperiali.

— Ştiu asta. Eu sunt unul dintre ei.

Bărbia lui Crespin se ridică, ca şi cum l-ar fi invitat pe Wedge să abordeze problema loialității sale.

— Da, domnule. Aşa că, după cum ştiți, aceşti oameni aşteptau uneori şansa de a trece de partea noastră. Ca şi dumneavoastră. Uneori au ieşit în față când poziția noastră era mai puternică decât a Imperiului. Uneori au venit din motive pur egoiste. Nu ne-a păsat niciodată, atâta timp cât îşi făceau treaba, continuând să ajute Noua Republică şi rămânând loiali obiectivelor noastre.

— Şi?

— Deci toți aceşti dezertori sunt nişte refugiați, domnule General. Mulți sunt bărbați şi femei cu pete pe cazier. Uneori mai mult decât pete. Iată un exemplu. Am scos criminalii din organizația *Soarele Negru* de pe Kessel, i-am dus pe Coruscant şi le-am acordat încredere atât timp cât au fost de partea noastră. Păreți că vreți să spuneți că ar trebui să le ignorăm contribuția, să o ținem ascunsă – singurele persoane ale căror eforturi ar trebui să le recunoaştem ar fi cele cu dosare, uniforme şi fețe imaculate.

— Ridicol.

— În al doilea rând, această idee că aspectul trebuie să fie un factor în alegerea noilor piloți, astfel încât să arate bine pe holograme şi în emisiuni… Domnule, vă înțeleg raționamentul şi îl aprob – minciuna aproape că se blocă în gâtul lui Wedge, dar trecu repede de ea – dar expune Noua Republică, Consiliul Provizoriu şi Consiliul Interior, la un pericol pe care cred că l-ați trecut cu vederea.

— Care anume?

— Dacă toți piloții noştri trebuie să arate într-un anumit fel, să atingă sau să depăşească un anumit grad arbitrar de frumusețe, suntem exact la fel ca Imperiul,

care a ținut sute de specii inteligente sub călcâiul său doar pentru că nu erau umane. Pentru că nu îndeplineau standardele specifice umane privind aspectul fizic.

— Absurd!

Dar Crespin părea un pic zguduit de ultima acuzație a lui Wedge.

— Bineînțeles că este, domnule. Este mai mult decât absurd, este o idioțenie. Mai ales având în vedere toți non-umanii din *Escadrila Vagabond* şi din alte unități. Dar puneți acest argument în mâinile insurgenților Imperiali care lucrează în Noua Republică şi veți avea parte de insurecții, proteste din partea fiecărei rase semnatare a Noii Republici care nu este reprezentată undeva în cabina de pilotaj a unei nave X-interceptor sau A-interceptor.

Crespin făcu o grimasă, dar nu răspunse.

— În al treilea rând, componența noii escadrile permite relații publice mai bune, nu mai slabe. Fiecare pilot care reuşeşte va fi o poveste de succes, o poveste de revenire, potrivită pentru o holodramă sau un serial. Cel mai important este că vor fi poveşti despre persoane obişnuite. Nu toată lumea se poate identifica cu Corran Horn de la Securitatea Corelliană, sau cu Bror Jace, prințul milionar al monopolului de producție de bacta de pe Thyferra. Dar un pilot de remorcher care s-a alăturat Alianței, şi-a distrus cariera şi apoi a recuperat-o, a reparat daunele pe care le-a făcut vieții sale...

— Da, da. Crespin îi făcu semn cu mâna să tacă. Foarte bine, Comandante. Pasiunea ta pentru acest experiment e evidentă. Motivele tale sunt solide. Deocamdată, faceți cum vreți. Rețineți că mă aştept ca acest experiment să fie un dezastru... şi voi fi aici pentru a curăța totul când îți va exploda în față.

— Da, domnule.

— Va trebui să fiți conştienți de unele schimbări implementate de la ultima dată când ați fost staționați aici. Este posibil să fi observat, la aterizare, că emisiile de gaze ale bazei sunt mult mai mici față de cum erau înainte; balizele vizuale externe sunt aprinse doar atunci când au nevoie de ele navele la aterizare.

— Da, domnule.

— Avem nevoie de securitate suplimentară, având în vedere că raidurile lui Zsinj sunt din ce în ce mai frecvente şi mai îndrăznețe... şi că ocazionalele erori, cum ar fi faptul că propriul vostru pilot, Erisi Dlarit, s-a dovedit a fi o trădătoare...

Wedge îşi stăpâni o altă izbucnire de furie.

— Ar trebui să precizez că a fost plasată în *Escadrila Vagabond* din motive politice, nu recrutată de mine. Şi, din câte am văzut, *comandanții* ei au păstrat pentru sine informațiile pe care le-a trimis ea despre Baza Folor, fără a le împărtăşi cu renegați precum Zsinj. Iar acum sunt morți.

— În fine. Avem totuşi nevoie de o securitate îmbunătățită. Atâta timp cât acesta este un teritoriu de graniță, suntem vulnerabili la atacuri precum cele pe care Zsinj le face cu atâta plăcere. Toți piloții voştri sunt aduşi fără să se ştie unde se află; cei excluşi vor pleca la fel.

— Da, domnule.

— Foarte bine.

Dintr-o dată, Crespin păru nespus de obosit. Wedge se întrebă câți ofițeri îi aduceau în mod regulat argumente şi discuții – chiar şi atunci când acestea erau la fel de politicoase şi bine argumentate ca ale lui Wedge.

— Sunteți liber.

Capitolul 3

— Arăți de parcă ai fi luptat câteva runde cu un rancor.

— Mulțumesc, Wes. Sunt sigur că Generalul Crespin ar aprecia comparația.

Wedge se aşeză pe scaun cu un oftat şi îşi puse picioarele încălțate pe birou. Biroul lui era o fostă magazie cu o iluminare sumbră şi fără măcar un holosenzor care să afişeze o imagine reconfortantă a vreunei priveliști îndepărtate. Scaunul lui era unul reciclat, un scaun ejectabil montat pe un arc greu şi o traversă metalică. Biroul său era o secțiune de paravan metalic suspendat între două dulapuri joase de arhivare. Totul era tipic pentru decorul Bazei Folor, care era subfinanțată. Janson stătea pe un scaun asemănător, rezemat de perete, iar un al treilea scaun ejectabil era situat vizavi de cel al lui Wedge.

— Avem piloți astăzi? întrebă Wedge.

— Avem, posibil ultimul grup, dacă nu reuşesc să ajungă alții mai târziu.

— Să începem. Cine e primul?

Încă din prima zi de evaluări, Wedge urmase un model simplu de interviu: Janson păstra datele despre piloți, permițându-i lui Wedge să se întâlnească cu fiecare dintre ei fără să-i ştie dinainte. Asta îi oferea o mai bună ocazie de a-şi consulta instinctul în legătură cu fiecare candidat.

Janson îşi consultă datapadul.

— Numele lui este Kettch şi este un Ewok.

Wedge se ridică în picioare.

— Nu.

— Oh, da. Hotărât să lupte. Ar trebui să-l auziți spunând: *Yub, yub*. Face din asta strigătul lui de luptă.

— Wes, presupunând că ar putea fi instruit până la standardele de pilot de vânătoare ale Alianței, un Ewok nici măcar nu ar putea ajunge la comenzile unui X-interceptor.

— Poartă extensii pentru brațe şi picioare, proteze construite pentru el de un droid medical simpatic. Şi e nerăbdător să înceapă, Comandante.

Wedge se lăsă jos şi îşi acoperi ochii cu o mână.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Bineînțeles că glumesc. Pilotul-candidat numărul unu este o femeie umană, de pe Tatooine, Falynn Sandskimmer.

— Am să te bat, Janson.

— *Yub, yub*, Comandante.

— Las-o să intre.

* * *

Spre sfârşitul zilei, Wedge se uită la lista candidaților examinați până atunci.

O femeie de pe Tatooine cu note de zbor excelente, deja un as, dar cu cariera în incinerator din cauza a ceea ce era catalogat drept *insolență cronică*. Era incapabilă să-şi rețină dispreţul din voce atunci când avea de-a face cu ofițerii superiori pe care

nu-i respecta. Incapabilă de a menține disciplina militară. Wedge se întrebă cât de mult i-ar fi afectat asta dosarul cu câțiva ani în urmă, când Noua Republică era *Alianța Rebelă* şi armata era o organizație mai permisivă, rudimentară, în care individualismul dur era mai degrabă norma obişnuită decât o excepție.

Se întrebă, de asemenea, dacă nu cumva atitudinea lui Falynn Sandskimmer față de un anumit *Erou* al Noii Republici contribuise la cele două retrogradări care îi anulaseră cele două promovări. Întrebată despre Luke Skywalker, ea spusese:

— Îți poți imagina cum este să fii comparată cu el toată viața ta de adult doar pentru că eşti un alt pilot de pe Tatooine? Nu, nu l-am întâlnit niciodată pe Luke Skywalker. De fapt, mi-aş dori să nu fi auzit niciodată de el.

Era o atitudine care nu avea să o facă simpatică multora dintre prietenii lui Luke. Wedge, care se număra printre acei prieteni, pur şi simplu ridică din umeri. Valoarea ei era dată de performanțe, nu de lipsa ei de apreciere față de un om bun.

Cel de-al doilea pilot, un bărbat uman de pe Etti IV, trebuia să ajungă în fața curții marțiale pentru furt. Îşi exprimase încrederea că va fi achitat şi ceruse o şansă de a-şi dovedi calitățile în fața Comandantului Antilles. La un minut după ce acesta plecase, Wedge remarcă faptul că holograma înrămată a părinților săi de mult decedați lipsea de pe masa de lucru. Îl trimise pe Janson pe urmele hoțului compulsiv şi îl şterse de pe lista de candidați.

Al treilea pilot era un Talz, unul dintre locuitorii umanoizi cu blană albă de pe Alzoc III. Fost sclav Imperial, învățase să piloteze cargoboturi pentru Alianța Rebelă şi se transferase pe nave de luptă atunci când reducerea drastică a numărului de piloți din anul de dinaintea morții Împăratului determinase o creştere a numărului de piloți buni. Dar dosarul său arăta un istoric de boli psihosomatice şi posibilitatea unei căderi psihice în creştere în ultimii ani. Evaluările sale psihice sugerau că acele probleme erau rezultatul conflictului dintre natura în principiu blândă a Talzului şi misiunea luptătorului de a distruge țintele inamice. Wedge şi Janson îl supuseră unui simulator care reconstituia acțiunile flotei din timpul Bătăliei de la Endor – un mediu bogat în ținte, în care cei mai buni piloți de vânătoare adunau scoruri impresionante de *ucideri*. Talzul se descurcă bine, dar Wedge şi Janson observară cum valorile sale biomedicale urcau în zona roşie de pericol – un semn clar că, până şi în simulator, stresul îl măcina. Îi urară pilotului dezamăgit un zbor bun spre casă şi îi recomandară un transfer înapoi pe cargoboturi.

— Numărul patru astăzi, spuse Janson, este Locotenentul Myn Donos.

Wedge îi aruncă secundului său o privire compătimitoare.

— Ai avut ocazia să vorbeşti cu el?

— Nu, abia a sosit la bază. Am citit totuşi raportul lui Hobbie. Serviciile de Informații Militare ale Noii Republici l-au absolvit de orice greşeală sau abatere.

— Bine. Condu-l înăuntru.

Janson vorbi în comunicatorul său şi, o clipă mai târziu, intră un bărbat slab, în costumul de zbor portocaliu standard al Noii Republici. Avea o înălțime puțin peste medie, cu o față rotundă şi o claie stufoasă de păr negru. Fața lui nu trăda nicio emoție. Apoi salută şi păstră salutul până când Wedge i-l întoarse.

— Locotenente Donos, ia loc.

— Mulțumesc, domnule.

Donos se aşeză, drept ca un militar.

— Înțeleg că cei de la Comandament au analizat situația de pe Gravan 7 şi v-au autorizat să continuați activitatea de pilot pe nave de luptă. Felicitări.

— Mulțumesc, domnule.

Expresia lui Donos nu se schimbă. Wedge se uită la Janson, care purta o privire nedumerită în timp ce îl privea pe Donos.

— Eşti conştient că formăm o nouă escadrilă de X-interceptoare.

— Da, domnule.

— Eşti interesat să te transferi?

— Da, domnule.

În vocea pilotului nu se simțea nici entuziasm şi nici vreo urmă de durere pe care, fără îndoială, încă o resimțea în urma pierderii escadrilei sale.

Wedge verifică din nou reacția lui Janson; acesta era acum lăsat pe speteaza scaunului, studiindu-l curios pe Donos.

— Wes mi-a spus că, înainte să te alături Alianței, ai făcut parte din Forțele Armate Corelliene. Lunetist pentru o unitate de elită de contrainsurgență.

— Da, domnule.

— Încă mai eşti ager ca lunetist?

— Nu, domnule. Nu am avut ocazia să-mi mențin abilitățile în ultimii trei ani.

— Crezi că poți să te antrenezi până la standardul tău anterior?

— Da, domnule.

În tonul lui nu era nici mândrie, nici entuziasm.

— Ai vreo problemă cu rolul de lunetist?

— Nu, domnule. Oricare ar fi rolul meu, sarcina este eliminarea inamicului.

— Corect. Înțeleg, de asemenea, că ai fost decorat pe Corellia pentru vitejie remarcabilă. Acest lucru îți dă dreptul să porți *Tresele de Sânge* Corelliene. Şi totuşi nu o faci. De ce?

Lui Donos îi luă ceva timp să răspundă.

— Mi se pare un pic stupid, domnule. La fel aş putea purta şi o pancartă pe care să scrie *Sunt o persoană minunată şi dau bani nevoiaşilor.* Ce rost are?

— Înțeleg. Wedge încercă să discearnă vreo urmă de furie, mândrie, regret – orice în expresia sau atitudinea pilotului, dar nu reuşi. Ei bine, atunci, deocamdată, bine ai venit în escadrila de candidați stagiari.

Îi strânse mâna lui Donos. Urmă un schimb de saluturi între ei, şi Locotenentul plecă.

— Obişnuia să poarte *Tresele de Sânge*, spuse Janson. Nu am observat până când nu ai menționat-o tu. Acesta nu este Myn Donos pe care l-am antrenat eu.

— Interesant. Cât timp a trecut din momentul în care *Escadrila Gheară* a plecat în ultima sa misiune şi până când s-a întors? A fost suficient timp pentru ca să fi fost prins de inamic şi programat?

— Nu, nu există suficient timp nedeclarat în raport pentru ca el să se fi oprit într-o cantină pentru a bea ceva. Nu există niciun semn că a părăsit vreodată cabina de pilotaj. Este el, dar nu este el. Nici măcar nu m-a privit în ochi.

— Ei bine, vom vedea cum se comportă. Dacă dă cel mai mic semn că cedează sau că are nevoie de o pauză prelungită în afara serviciului pentru o odihnă din motive psihologice, îl voi îndepărta.

— Am înțeles.

* * *

— Detectez un semnal de hipercomunicații, domnule Amiral!

Amiralul Apwar Trigit se uită de pe scaunul său de comandă în zona boxei echipajului de pe punte. Expresia lui era blândă.

— Proveniența lui?

— Codul de identificare indică faptul că vine direct de la Zsinj din *Baza Rancor*!

— Voi vorbi din camera mea privată de comunicații.

Se ridică, conştient că, având părul şi barba neagră cu fire albe, cu silueta sa zveltă şi cu uniforma argintie cu negru pe care o concepuse el însuşi, era o figură impunătoare. În timp ce părăsea puntea de comandă a Distrugătorului Imperial, îşi păstră mersul grațios şi dezinvolt – era adevărat, îl slujea pe Lordul Războinic Zsinj, dar ofițerii săi trebuiau să înțeleagă că nu făcea decât să-şi *închirieze* serviciile – şi pe cele ale *Implacabilului* – şi că el era propriul său stăpân.

În camera sferică rezervată comunicațiilor private, Trigit apăsă un comutator de pe consola principală. Imediat, în fața lui a apărut o imagine tridimensională – Zsinj, de două ori mai mare decât un om, aşezat pe un scaun de comandă negru, fără îndoială cel de la bordul *Pumnului de Fier*. Zsinj purta uniforma albă şi impecabilă a unui Mare Amiral Imperial, un rang pe care nu-l atinsese niciodată cu adevărat – totuşi, puterea sa actuală era de aşa natură încât nimeni nu putea protesta împotriva acestei autopromovări.

Trigit zâmbi în fața orgoliului pe care îl manifesta Zsinj în mod normal.

— Domnule, o să-mi frângeți gâtul de atâta privit în sus.

Întoarse încet un buton şi imaginea lui Zsinj se micşoră până când deveni puțin peste dimensiunea umană. Îşi ascunse de pe față plăcerea pură pe care i-o pricinuia gestul de a-l micşora pe Zsinj; în cadrul Forțelor Armate Imperiale, ar fi fost interpretat ca o expresie de insolență pură. Ar fi fost norocos dacă ar fi fost doar retrogradat la funcția de pilot de remorcher de gunoi. Lordul Războinic – un bărbat corpolent, cu chelie şi încărunțit, cu un chip plin de culoare şi cu mustăți căzute care îi dădeau un aspect exotic – îl răsfăță cu un zâmbet.

— Tocmai am citit raportul ultimei tale transmisii. Am vrut să te felicit pentru distrugerea *Escadrilei Gheară*.

Trigit făcu o mică plecăciune sardonică.

— Vă mulțumesc. Spărgătorul nostru de coduri care a plantat informațiile false despre securitatea lumii Gravan a raportat mai târziu că au desființat complet *Escadrila Gheară*.

— Pilotul care a scăpat din ambuscadă... a fost un plan al tău? Sau un accident? Raportul nu spune nimic.

— Nu, am depus toate eforturile pentru a-l ucide. Reflexele sale au fost suficient de bune pentru a se salva. În analiza finală, consider că a fost la fel de bine ca şi cum ar fi fost o eliminare curată. Fără îndoială că şi-a povestit soarta superiorilor săi; acum pot începe să se îngrijoreze cu privire la forțele suficient de viclene pentru a le distruge escadrilele de X-interceptoare fără pierderi sau eforturi semnificative. Alte câteva astfel de misiuni şi vor începe să dezvolte o teamă supranaturală față de noi.

Zsinj zâmbi.

— Ce zici de hackerul vostru? Ce se întâmplă dacă este prins şi *doborât*?

— Imposibil. A părăsit deja baza Rebelă. Am pus să fie adusă aici şi îi voi da un post la bordul *Implacabilului*.

— Ar fi fost mai convenabil să o eliminăm. Fostul tău superior ar fi făcut-o.

— Ysanne Isard şi-a ţinut toţi ofiţerii şi subalternii într-o stare de teamă, recunoscu Trigit. Iar când o dezamăgeau sau se dovedeau în vreun fel a fi o piedică, îi elimina. Aşa că ştiau că nu existau finaluri fericite în viitorul lor, nici pensionări roz. Nu aveau literalmente nimic de aşteptat, cu excepţia morţii sau a evadării. Ăsta nu este un mod de a câştiga loialitatea. Nu aşa procedez eu.

— Bine.

— Dar niciuna dintre aceste discuţii nu explică de ce m-aţi contactat cu o cheltuială atât de mare.

Zâmbetul lui Zsinj se lărgi.

— Vreau să aud primele rezultate ale *Proiectului Morrt.*

— Ah. Ei bine, primele câteva mii de paraziţi-droizi din clasa Morrt au fost distribuiţi. Primesc deja rapoarte preliminare. Bineînţeles, există o concentrare de semnale din centrele cu populaţie cunoscute – Imperiale, din Noua Republică şi independente. Primim, de asemenea, câteva semnale din locuri necunoscute şi locuri desemnate ca fiind distruse sau abandonate. Odată ce primim date concrete în privinţa lor, putem merge să căutăm.

— Bine. Ţine-mă la curent cu toate micile tale operaţiuni interesante.

— Ca întotdeauna, domnule.

Zsinj dădu din cap graţios şi imaginea lui se stinse în neant.

Trigit suspină. Zsinj era mult mai uşor de abordat decât Ysanne Isard, cunoscută şi sub numele de *Inimă de Gheaţă,* fosta Directoare a Serviciului Imperial de Informaţii – omorâtă de *Escadrila Vagabond.* Spre deosebire de *Inimă de Gheaţă,* Zsinj înţelegea câte ceva despre nebunia risipei – cum ar fi uciderea subordonaţilor pentru un capriciu. Dar dorinţa lui Zsinj de a fi la curent cu fiecare operaţiune, de a avea degetele băgate în fiecare nou plan şi acţiune, era extrem de supărătoare.

Ah, în fine. Atâta timp cât Zsinj rămânea rezonabil şi ţinea *Implacabilul* echipat cu combustibil, arme, hrană şi informaţii, Trigit avea să rămână cu el. Era mult mai bine decât să pornească el însuşi pe drumul singuratic al unui Lord Războinic. Asta până când va avea puterea şi avantajele necesare pentru a-l egala pe Zsinj.

* * *

— Altceva? spuse Wedge.

Janson îşi consultă cronometrul.

— Se face târziu. Dar mai avem doar doi candidaţi de examinat.

— Astăzi, sau în total?

— În total. Obiceiurile tale de a ne face să lucrăm din greu ne-au făcut să trecem aproape de prima fază a procesului de evaluare. Janson îşi consultă datapadul. Următorul este Voort saBinring, un Gamorrean.

— Foarte amuzant. M-ai păcălit prima dată, Wes, dar gluma asta nu va funcţiona de două ori.

— Chiar este Gamorrean.

Gamorreenii cu pielea verde şi faţa porcină se găseau printre forţele de pază şi de poliţie neantrenate din multe lumi. Erau primitivi din punct de vedere tehnologic, total dezinteresaţi de orice ştiinţe avansate necesare pentru profesiile tehnologice.

— Este imposibil să antrenezi masculii Gamorreeni la ceva atât de complicat

precum pilotarea unei nave de luptă. Au un echilibru glandular care îi predispun la violență şi nerăbdare.

— Este Gamorrean.

— Continuă cu mica ta glumă, atunci, şi adu-l înăuntru.

Janson vorbi în comunicatorul său. O clipă mai târziu, un Gamorrean – 1,9 metri de prezență porcină sclipitoare, îmbrăcat în uniforma standard de pilot al Noii Republici, cu portocaliul strălucitor al salopetei contrastând în mod grețos cu pielea verde a creaturii – intră şi salută.

Janson îi zâmbi îngăduitor lui Wedge.

— *Yub*, *yub*, Comandante.

* * *

Ori de câte ori Gamorreanul vorbea, vocea lui naturală, grohăiturile şi scâncetele deloc plăcute urechii umane, ieşeau primele. Apoi, sub acea voce, suprapunându-se, se auzea cealaltă voce a sa, cea mecanică, care ieşea din dispozitivul de traducere implantat în gâtul său.

— Nu, domnule. Nu am mai trăit printre alți Gamorreeni de când eram copil.

Wedge îşi drese gâtul.

— Sunt sigur că înțelegi că este ceva nou pentru mine. Dar sunt curios, ei bine, cum ai depăşit biologia Gamorreană şi ai învățat să zbori.

— Nu mi-am depăşit biologia. Acestea au fost schimbări care mi-au fost impuse. De către *Binring Biomedical Product.*

— Cunosc acest nume. Furnizează hrană pentru Forțele Armate ale Imperiului. O pastă nutritivă verde şi urâtă care durează o veşnicie până se strică. Perfectă pentru trupele de şoc.

Gamorreanul aprobă din cap.

— De asemenea, proiectează animale pentru a se adapta la diferite medii planetare. Au şi experimente mai puțin plăcute. Eu am fost unul dintre ele. În scopuri de spionaj, Împăratul dorea Gamorreeni cu metode de autocontrol asemănătoare cu cele umane. Au făcut modificări în biochimia noastră. Capacitatea mea de atenție depăşeşte norma umană. Precizia mea matematică este la nivel de geniu. Nu-mi pierd controlul asupra furiei.

— Ăsta a fost un proiect Imperial? Wedge se gândi la asta. Câți mai sunt ca tine?

— Niciunul. Eu sunt singurul succes.

— Celelalte transformări au fost fatale?

— Într-un fel. Toți ceilalți subiecți s-au sinucis.

— De ce?

— Dacă aş fi ştiut, aş fi fost printre ei. Dar sunt sigur că are legătură cu izolarea. Cum te-ai simți dacă ai fi singurul om care gândeşte din galaxie, forțat să trăieşti printre Gamorreeni, iar toți ceilalți oameni pe care îi întâlneşti ar fi nişte primitivi însetați de sânge?

— Bine spus. Wedge se lăsă pe spate şi se gândi o clipă la acea perspectivă nefericită. Cum ai ajuns să te alături Alianței?

— Unul dintre creatorii mei, care îşi urmărise ceilalți... *copii*... cum se sinucideau unul câte unul, a aranjat ca eu să fiu supus la o serie de programe de antrenament cu diferite simulatoare pentru a-mi măsura capacitatea. Sau cel puțin

aşa a spus el. În realitate, o făcea pentru a mă învăța să pilotez diferite vehicule ale Imperiului şi ale Alianței. Apoi a aranjat ca eu să evadez din complexul *Binring*. În cele din urmă am ajuns la Obroa-skai.

— Lumea bibliotecilor.

— Am învățat multe acolo şi, în cele din urmă, am ales să vin la Alianță.

— Creatorul tău... nu a ales să evadeze?

— Era trist din cauza proiectelor pe care le-a condus. A ales să-şi urmeze ceilalți *copii*.

Wedge făcu o grimasă.

— În regulă. Să revenim la preocupări mai imediate. În fişa ta se menționează că ai probleme de temperament. Te aşteaptă o curte marțială pentru lovirea unui ofițer superior, deşi ofițerul respectiv este dispus să renunțe la acuzații pentru a te transfera cât mai departe de comanda sa. Ce ai de spus?

Gamorreanului îi trebuiră câteva momente pentru a răspunde.

— Există două tipuri de piloți în Noua Republică. Cei care au fost piloți Imperiali, şi pot purta cu ei o aversiune irațională față de non-umani. Şi cei care au avut întâlniri neplăcute cu Gamorreenii.

— Înclin să nu fiu de acord.

— Experiențele dumneavoastră nu se potrivesc cu ale mele. Iar din experiența mea, un pilot Gamorrean tinde să fie supus unor abuzuri nejustificate din partea colegilor săi. Nu doar farse. Uneori şi sabotaj. Minciuni. Provocări.

— Nu ți-ai lovit ofițerul?

— Am lovit mai mulți colegi piloți în meciuri de luptă bine moderate. Niciodată nu a trebuit să lovesc pe cineva mai mult de o dată. Veți observa că acuzațiile au fost înaintate împotriva mea în mai puțin de o jumătate de oră de la presupusul incident. Niciunul dintre cei pe care i-am lovit nu a reuşit să vorbească coerent în decurs de o jumătate de oră de la momentul în care l-am lovit. Domnule, el m-a lovit; eu doar i-am blocat lovitura. El a ales să-şi amintească asta ca pe un atac. Este dispus să renunțe la acuzații doar pentru că nu e suficient de puternic pentru a accepta responsabilitatea deplină pentru întreaga măsură a persecuției sale împotriva mea.

Wedge se gândi.

— Ei bine, asta e cam tot pentru moment. Antrenamentul candidaților începe mâine. Se ridică în picioare. Ceilalți îi urmară exemplul, iar el îi strânse mâna Gamorreanului. Apropo, cum îți place să ți se spună? Voort?

— Sunt mulțumit cu Voort. Dar mulți alții îmi spun *Piggy*. Şi sunt mulțumit cu asta, pentru că pot ignora componenta categoric depreciativă care i se asociază.

Wedge şi Janson schimbară o privire.

— Locotenentul şi cu mine am cunoscut cândva un pilot uman foarte bun care îşi spunea *Piggy*. Nu există *componentă depreciativă* în această escadrilă. Mai degrabă, este o distincție de onoare pe care sper că o poți atinge.

— Voi încerca să fac asta.

Când Gamorreanul plecă, Wedge spuse:

— Mă întreb ce ar fi crezut Porkins[10] despre el.

---

[10] Jek Tono Porkins – poreclit "Piggy" – pilot uman de sex masculin de pe Bestine IV. A decis să îşi abandoneze planeta natală după ce Imperiul Galactic a construit acolo o nouă bază militară şi a sfârşit prin a se alătura Alianței pentru Restaurarea Republicii. Porkins a făcut parte în primele sale misiuni din Escadrila Roşie, unde a fost alături de Biggs Darklighter, Wedge Antilles şi Cesi Eirriss.

Janson ridică din umeri.

— Vom şti mai multe după ce vom zbura cu el.

— Ei bine, cine urmează? Un mynock? Un şobolan womp?

— Doamne, ce paranoic devii. Nu, următorul, şi ultimul, este un bărbat uman, Kell Tainer de pe Sluis Van. Cred că este exact tipul de lider pe care îl vrei să te înlocuiască atunci când va fi timpul să te întorci în *Escadrila Vagabond*. Presupunând că Myn Donos nu revine la normal.

— Bine. Invită-l înăuntru.

O clipă mai târziu intră ofiţerul de zbor Tainer.

Generalul Crespin îl va adora, decise Wedge.

Kell Tainer era înalt de aproape doi metri, cu un chip frumos sculptat pe care holocamerele l-ar fi adorat. Părul negru tuns scurt încadra ochi albastru deschis – câteva nuanţe mai deschis şi l-ar fi făcut să pară un nebun, dar cu acea nuanţă erau pătrunzători, hipnotizanţi. Avea o constituţie de atlet, de fapt, era un pic prea lat în umeri pentru a se simţi confortabil în cabina de pilotaj a unui X-interceptor, dar asta era o problemă pe care avea să înveţe cu siguranţă să o compenseze.

Kell pocni un salut precis şi îl păstră până când Wedge i-l întoarse.

— Ofiţerul de zbor Tainer la raport, domnule, şi este o plăcere să vă cunosc.

— La fel. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe secundul meu, Locotenentul Janson.

Kell se întoarse spre Janson şi rămase la mijlocul salutului în timp ce Wedge îi vorbea. Wedge observă cum spatele pilotului se blocă brusc în poziţie verticală. Postura şi salutul lui Tainer deveniră de o rigiditate de fier.

Kell nu îl privi în ochi pe Janson, dar întrebă:

— Locotenentul Wes Janson, domnule?

Cu o expresie nedumerită, Janson spuse:

— Eu sunt.

În sfârşit, îşi aminti să întoarcă salutul. Kell se întoarse înapoi spre Wedge şi îşi ţinu privirea concentrată deasupra capului acestuia.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu mă pot alătura acestei escadrile. Îmi retrag candidatura. Cer permisiunea de a pleca.

— De ce? întrebă Wedge.

— Aş prefera să nu spun, domnule.

— Am înţeles. Acum răspunde la întrebare.

Kell păru să vibreze pentru o clipă, în timp ce muşchii lui se încordau la maxim. Apoi, cu vocea scăzută, spuse:

— Acest om mi-a ucis tatăl, domnule. Cer permisiunea de a pleca.

Janson, cu o expresie şocată, se apropie dinspre partea lui Wedge de birou. Privirea sa cercetă faţa lui Kell şi o umbră de recunoaştere îi traversă trăsăturile.

— Tainer – numele tău nu a fost întotdeauna Tainer, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— Doran?

— Da, domnule.

Janson îşi întoarse privirea, ochii lui urmărind cumva în urmă, prin ani.

— Cer permisiunea de a mă retrage, domnule, spuse Kell.

— Aşteaptă pe hol, spuse Wedge.

Kell plecă, iar Wedge se întoarse spre secundul său.

— Despre ce este vorba?

Capitolul 4

Janson se întoarse la scaunul său, găsindu-şi locul în el prin atingere; părea să privească în trecut, fără să vadă nimic în jurul său.

— Prima mea *ucidere* – ți-am spus vreodată că prima mea *ucidere* a fost un pilot al Alianței?

— Nu.

— Nu este ceva la care să se facă reclamă. Pe atunci, eram pilot stagiar în cadrul *Aşilor Galbeni Tierfon.* Cu Jek Porkins.

— Bunul şi bătrânul *Piggy*.

— Originalul. Erau vremurile în care o escadrilă de antrenament putea fi aleasă pentru o misiune de atac care ar fi trebuit să revină unei escadrile experimentate…

— Ca astăzi, vrei să spui.

— Ei bine, e mult mai rar astăzi. Ştii asta. În acea zi, misiunea noastră a fost o ambuscadă a unui cargobot Imperial şi a escortei sale de nave de luptă TIE. Trebuiau să aterizeze la o bază temporară Imperială de pregătire despre care am aflat. Noi eram în Y-interceptoare. O unitate de *Aşi Galbeni* trebuia să bombardeze baza şi să fugă, îndepărtând TIE-urile de garnizoană, în timp ce restul trebuiau să lovească cargobotul. Să-l captureze, dacă era posibil – aveam mare nevoie de hrană şi combustibil.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Prima parte a misiunii a decurs conform planului. Dar când cargobotul s-a apropiat, am văzut că escorta de nave de luptă TIE era de două ori mai mare decât se anunțase. Iar unul dintre piloții noştri, un fost pilot de cargobot de pe Alderaan, Kissek Doran, a suferit un atac de panică şi a decolat cu Y-interceptorul său. *Piggy* şi cu mine am fost trimişi să îl aducem înapoi… sau să îl doborâm.

— Şi ați făcut-o?

Cuvintele explodară din Janson:

— Wedge, a trebuit să o fac! Dacă ar fi comunicat pe orice frecvență standard, dacă intra în raza de acțiune a senzorilor bazei, dacă ajungea suficient de sus încât orizontul lunii să nu-l mai ascundă; dacă se întâmpla vreunul dintre aceste lucruri, eram compromişi şi unitatea putea fi măcelărită. Porkins a încercat să-l forțeze să coboare la sol, dar nu a putut, iar eu…

Cuvintele i se blocară în gât pentru o clipă.

— L-am doborât. A trebuit să folosesc laserele. Nu puteam risca tunul ionic; pulsul său energetic ar fi putut fi detectat. Explozia i-a fisurat carlinga, iar vidul l-a ucis. Costumul lui de zbor de doi bani nu a rezistat.

— Se pare că ați făcut tot ce ați putut pentru a-l ține în viață.

— Da, până când l-am ucis. Ştiam că avea o soție şi doi sau trei copii pe Alderaan. M-am gândit că au murit când prima *Stea a Morții* a distrus planeta.

Wedge apucă datapadul lui Janson şi scană dosarul lui Kell.

— Aici nu scrie nimic despre Alderaan sau despre familia Doran.

— Probabil că şi-au schimbat numele de familie, au falsificat înregistrările.

Comandantul unității s-a dus să-i viziteze, nu la mult timp după ce le-a trimis notificarea oficială a morții lui Kissek. Povestea pe care avea de gând să le-o dea, susținând-o pe cea din notificare, era că a murit în luptă... dar soția lui Kissek aflase deja adevărul de la cineva. I-a acuzat pe *Aşii Galbeni Tierfon* nu doar că i-au ucis soțul, ci şi că au compromis numele familiei. Poate că au încercat să repare lucrurile schimbându-şi numele şi mutându-se.

Wedge oftă privind datapadul.

— Uită-te la asta. Tainer a fost mecanic de nave de luptă pe Sluis Van. Când s-a alăturat Alianței, s-a antrenat ca expert în demolări. A servit în comandourile Locotenentului Page, apoi a demonstrat un talent nativ pentru lupte în simulatoare recreative şi a obținut permisiunea de a se antrena în cele reale. L-ai întâlnit vreodată pe Page?

— Nu.

— Un om bun. Îşi învață bine piloții. Wes, chiar avem nevoie de Tainer... dacă îl putem convinge să rămână.

Janson îi aruncă o privire care era numai veselie simulată.

— Oh, minunat. L-am ucis pe tatăl lui. Mă urăşte. Ştie cum să facă bombe. Haide, Wedge, cum se termină povestea asta?

— Dacă e un om onorabil, nu eşti în pericol.

— Deci dacă ajunge la punctul de fierbere şi apoi îi sare dopul ca la un vin prost de pe Tatooine...

— Toate vinurile de pe Tatooine sunt proaste.

— Nu schimba subiectul. Oricum, continuă să citeşti.

Wedge îşi întoarse atenția la datapad.

— În timpul antrenamentului a prăbuşit un Headhunter. Cu X-interceptorul s-a prăbuşit atât de violent încât a suferit multe avarii. A declarat în ambele dăți că navele nu au răspuns la comenzi?

Janson dădu din cap.

— Răspunsul tipic al cuiva care nu-şi poate asuma responsabilitatea pentru eşecurile sale.

Wedge îşi ridică privirea şi îi aruncă o privire pătrunzătoare colegului său pilot.

— Deci, atunci când erai dornic să-l adaugi în lista noastră, cum aveai de gând să mă convingi să trec cu vederea această mică problemă?

— Wedge...

— Răspunde la întrebare.

Janson părea nemulțumit.

— Voiam să subliniez că ar fi putut avea dreptate. Cele două prăbuşiri nu sunt în concordanță cu indicele lui de calificare. Este bun, şi vreau să spun genial, în simulatoare.

Wedge reflectă îndelung la informațiile de pe datapad.

— Ei bine, voi accepta explicația ta. Vreau să încercăm. Dacă nu merge, îl voi îndepărta. Dacă va reuşi şi totuşi voi doi nu puteți lucra împreună...

— Pe termen lung, ai nevoie de el în această unitate mai mult decât ai nevoie de mine. Vocea lui Janson era obosită. În acest caz, cu permisiunea ta, m-aş transfera înapoi la *Vagabonzi*. Pot să fac schimb cu Hobbie.

Wedge dădu din cap, solemn.

— Mulțumesc, Wes.

* * *

Janson îl lăsă pe Wedge să vorbească tot timpul. Wedge îşi închipui că se simţea mai bine dacă nu i se acorda niciun fel de atenţie din partea lui Kell Tainer.

Wedge explică situaţia în câteva cuvinte, apoi întrebă:

— Tainer, eşti un om onorabil?

Pilotul, cu spatele blocat din nou într-o postură militară corectă, deşi prea încordată, răspunse:

— Sunt.

— Crezi că Locotenentul Janson este mai puţin onorabil?

Tainer nu se grăbi să răspundă.

— Nu, domnule.

Cuvintele sunară ca şi cum ar fi fost măcinate din el.

— Ai depus un jurământ de a servi Noua Republică şi trebuie să înţelegi că avem nevoie de abilităţile tale specifice mai mult decât de necesitatea de a evita amintirea a ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău. Janson a depus acelaşi jurământ, deşi în cazul lui a fost faţă de Alianţă pentru a restaura Republica, pe vremea când tu încă te jucai cu jucării. Şi el... înţelege că avem nevoie de abilităţile lui mai mult decât de a scăpa de antipatia pe care o ai faţă de el... sau de amintirea că a făcut ceva ce nu a vrut să facă. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Aşa că am să te rog să rămâi. Deocamdată. Dacă voi doi nu puteţi lucra împreună, vom face aranjamente. Dar trebuie să te avertizez că, având în vedere dosarul tău, plasarea în orice altă unitate înseamnă că este puţin probabil să mai pilotezi vreodată o navă de vânătoare. Probabil că vei ajunge înapoi în trupele de comando.

— Mi-a plăcut să fiu comando.

— Da, dar nu vei putea niciodată să repari numele tatălui tău acolo. Nu vei arăta niciodată galaxiei că numele *Doran* nu se traduce prin *pilot şi laş*.

Capul lui Tainer coborî brusc şi întâlni în sfârşit privirea lui Wedge. Ochii lui erau atât de plini de furie cum Wedge nu mai văzuse niciodată; rezistă tentaţiei de a face un pas înapoi.

— Cum *îndrăzneşti*...

Wedge îşi păstră vocea scăzută.

— Drepţi. Aşteptă trei secunde lungi, până când Tainer luă din nou poziţia corectă şi îşi întoarse atenţia spre peretele de deasupra capului lui Wedge. Apoi Wedge continuă: Îndrăznesc, dacă acesta este cuvântul, pentru că acesta este adevărul. Pun pariu că ai avut acest vis, visul de a fi pilot şi de a reda onoarea numelui familiei tale, încă de când erai pe Alderaan. Ei bine, încă nu ai zburat într-o misiune de luptă şi deja eşti pe cale să fii eliminat din rândurile piloţilor. Iată ultima ta şansă. Deci, rămâi sau pleci?

Maxilarul lui Tainer se mişcă pentru câteva momente, dar nu scoase niciun sunet. Apoi spuse:

— Rămân. Domnule.

Vocea lui sugera că vorbea în ciuda unei răni profunde de înjunghiere.

— Bine. Eşti liber.

Când Tainer plecă, Janson scoase un fluierat scăzut.

— Wedge, nu te critic... dar a fost cea mai rece manevră pe care am văzut-o de

mult timp.

— Când zbori prin vid, uneori ai nevoie de lubrifianți pentru spațiul rece în loc de sânge.

Wedge se prăbuşi obosit pe scaunul său. Dintr-o dată se simțea imposibil de obosit şi se întrebă câți piloți îi vor ridica cu regularitate probleme ca acestea.

* * *

Kell se fixă în scaunul său, puțin îngreunat din cauza faptului că era atât de puțin loc în cabina de pilotaj, şi apăsă cele patru întrerupătoare care aprinseră motoarele de propulsie prin fuziune ale X-interceptorului său – de fapt, era aprinderea motoarelor fictive de pe acel simulator de X-interceptor. Simulatoarele fiind atât de sofisticate şi de realiste pe cât erau, era uneori greu să le deosebeşti de realitate; foloseau chiar şi compensatoare gravitaționale pentru a simula gravitația zero în timpul simulărilor de misiuni în spațiul cosmic.

În jurul său, în ecranele de vizionare care simulau cupola din oțel transparent a X-interceptorului, văzu un hangar de lansare a navelor de luptă; ştia că cel real se afla de fapt la o jumătate de kilometru deasupra lui, mult mai aproape de suprafața lunară.

Tabloul său de bord indica faptul că toate cele patru motoare erau în funcțiune şi performau la niveluri aproape optime.

— *Aur Unu* are patru aprinderi şi este pregătit. Puterea primară şi secundară la maxim. Toate diagnosticele sunt pe verde.

Sistemul său de comunicații pocni.

— *Aur Doi*, raportez identic. Gata de zbor.

Kell nu ştia cine era *Aur Doi*; ceilalți piloți din acea misiune a grupului *Aur* erau deja închişi în simulatoare la sosirea lui Kell pentru misiune. Se întrebă dacă nu cumva se antrenaseră câteva minute în plus înainte de exercițiu. Se întrebă dacă ar fi trebuit să facă şi el la fel.

Vocea lui *Aur Doi*, distorsionată prin sistemul de comunicații, nu era profundă, dar părea a fi masculină; pronunția ciudată sugera că Bazica nu era limba lui maternă.

— *Aur Trei*, totul este la nivel nominal. Gata de plecare.

Erau tonurile mecanice ale lui *Piggy*, Gamorreanul. Kell era interesat să vadă cum zbura acel pilot; *Piggy* era singurul candidat stagiar care, din punct de vedere fizic, era chiar mai mare decât Kell, şi prin urmare şi mai inconfortabil în carlinga standard a unui X-interceptor.

— Aur Patru, totul este nominal, gata de plecare.

O voce feminină. Kell întâlnise mai multe candidate care încercau să ocupe locuri în această escadrilă, dar distorsiunea comunicațiilor îl împiedică să potrivească acea voce cu vreuna dintre cele pe care le întâlnise.

Vocea Locotenentului Janson îi răsună în ureche, deloc distorsionată; Kell încremeni.

— Lansare în şaizeci de secunde, spuse Janson. Avem o navă capital care se apropie, cu *ochi* şi *mijiți* care o apără. Porniți şi mențineți la o distanță de zece kilometri de bază. Treaba voastră este să-i țineți departe de noi suficient de mult timp pentru a ne lansa transportoarele. Dacă eşuați, murim. E în vigoare protocolul

de antrenament 1-7-9. *Controlul* terminat.

Kell încercă să-şi forţeze muşchii umerilor să se relaxeze. Schimbă comunicatorul pe un canal direct cu camaradul său de zbor.

— *Aur Doi*, care este protocolul de antrenament 1-7-9?

— *Noi* nu ştim, *Unu*.

— Noi? Cine este *noi*?

— *Aur Doi*, *Unu*.

Kell deschise gura pentru a cere o clarificare, dar văzu cronometrul ajungând la zece secunde şi se hotărî să aştepte. La cinci secunde, îşi activă motoarele repulsorlift şi se ridică la câţiva metri în aer. După o secundă, împinse manşa înainte, se asigură că era perfect aliniat cu ieşirea din tunelul hangarului şi acţionă propulsoarele. O verificare vizuală arătă că şi ceilalţi membri ai *Grupei* sale făceau la fel.

X-interceptorul său ieşi prin câmpul magnetic de siguranţă de la capătul tunelului, în vidul dur… direct în focul unei *Grupe* de patru bombardiere TIE, atât de aproape încât le putea vedea cu ochiul liber. Ţâşni în sus cu viteză pe aripa sa dreaptă, îşi trecu toate scuturile înainte, se alinie cu unul dintre bombardierele care se apropiau şi apăsă pe trăgaci chiar înainte ca ţinta să strălucească în verdele unei fixări cu laser, şi se trase în sus urmând un arc care îl purtase către dreapta şi îl îndepărta de suprafaţa lunară. Văzu marginile din spate ale suprafeţelor sale de control luminându-se cu strălucirea unei explozii în spatele său. Comunicaţiile de la unitatea sa R2 se derulară pe ecranul de date: *O UCIDERE CONFIRMATĂ, AUR UNU.*

O discuţie panicată, de neînţeles, veni prin sistemul său de comunicaţii.

— Linişte! strigă Kell. Puneţi foliile S în poziţie de atac! Informaţiile sunt greşite, intruşii sunt deja peste tot în bază. *Doi*, rămâi cu mine, vom continua să urmăm obiectivul nostru iniţial. *Trei*, *Patru*, faceţi un zbor deasupra bazei şi raportaţi pagubele.

Auzi un cor de acceptări în surdină şi văzu că *Aur Doi* se apropie de nava sa din stânga spate. Apoi încercă din nou comunicatorul:

— *Centrul de control*, răspundeţi. *Aur Unu* către *Centrul de Control.*

Niciun răspuns. Unitatea sa de senzori arăta că mai rămăseseră trei TIE-uri sub el, chiar deasupra nivelului solului – apoi două, când *Aur Trei* reuşi o *ucidere*. Dar în faţă şi deasupra, acum la o distanţă de patru kilometri şi apropiindu-se, se aflau treizeci şi şase de nave de luptă TIE: trei escadrile complete. Îşi menţineau distanţa. Nu convergeau spre *Aur Unu* şi *Doi.*

Vocea lui *Aur Patru* răsună în sistemul de comunicaţii.

— *Unu*, tunelele de lansare au căzut, toate. Au fost bombardate până la dispariţie.

— Chiar şi tunelul principal? Ieşirea transportorului? Ăsta e singurul lucru care ne interesează.

— O sută de metri de dărâmături prăbuşite, *Unu*. Nimeni nu iese de acolo.

Vocea lui *Patru* părea supărată chiar şi prin distorsiunea de comunicaţie. Kell vroia să îi spună: *Calmează-te, e doar o cursă de simulare. Nu a murit nimeni.*

Dar avea alte probleme. *Centrul de control* îi dăduse un set clar de obiective ale misiunii… apoi schimbase parametrii misiunii şi le invalidase pe toate. Ce trebuia să facă acum? Şi ce era acel nenorocit de *protocol de antrenament* pe care *Controlul* îl invocase chiar înainte de lansare?

— *Grupa Unu*, misiunea noastră este anulată, spuse el. Starea noastră este *omega. Trei, Patru*, veniți după noi şi vom face o breşă pentru a ieşi de aici.

Trei şi *Patru* confirmară chiar în momentul în care indicatorul distanței până la țintă coborî sub doi kilometri. Asta însemna că inamicul care se apropia se afla în raza de acțiune a armelor lor... şi că *Aur Unu* şi *Aur Doi* se aflau în raza de țintire a inamicului. Puteau fie să se retragă şi să sufere lovituri de la distanță din partea inamicului pe drumul de întoarcere către *Aur Trei* şi *Patru*, fie să încerce să-şi croiască drum, să recupereze puțin din dezavantajul camarazilor lor, în speranța că atacul putea lăsa inamicul într-o oarecare confuzie. Această ultimă variantă era potențial sinucigaşă.

— *Aur Doi*, hai să plecăm de aici..., spuse Kell.

Răspunsul lui *Aur Doi* fu un țipăt ciudat, răguşit. X-interceptorul său se îndrepta direct spre escadrila care se apropia. Micile ace de focuri de laser verde Imperial veneau fulgerător, fără să se apropie prea mult de el.

— *Aur Doi*, întoarce-te în formație. *Aur Doi*...

Kell înjură. Oare se defectase unitatea de comunicații a lui *Doi*? Asta ar fi fost în concordanță cu natura defectuoasă a acestei misiuni.

— În regulă, *Aur Doi*, eu sunt camaradul tău.

Continuă în urma lui *Doi* şi se pregăti să îl acopere. Cursul lui *Doi* îl purta direct spre centrul escadrilei din stânga. Focul laser al inamicului scânteia acum dens în jurul lui, iar Kell văzu o parte din el disipându-se la câțiva metri în fața navei de vânătoare a lui *Doi*, oprit de scuturile acesteia. *Doi* efectua cel mai periculos şi mai eficient tip de manevră de luptă, apropierea frontală, dar împotriva unei întregi escadrile... şi şansele de 12 la 1 făceau să fie probabil să sfârşească prin a fi vaporizat.

E timpul să schimbăm aceste şanse. Kell pierdu puțină altitudine relativă pentru ca *Aur Doi* să aibă mai puține şanse să intre în câmpul său de foc, apoi îşi trecu laserele pe tragere dublă, ceea ce îi conferi mai puțină putere, dar cu o cadență de tragere mult mai mare. Apăsă pe cârma eterică, mişcându-şi prova spre stânga, menținându-şi în acelaşi timp cursul curent, apoi traversă cu prova înapoi spre dreaupa – şi, la fel de repede cum dispozitivul de țintire trecea peste şirul de TIE-uri şi se făcea verde pentru a indica fixarea, trase, trimițând dungi de lumină roşie distructivă spre inamic.

Tonurile muzicale succesive ale sistemelor de blocare laser pe țintă îi umplură carlinga. Văzu flăcări îndepărtate care indicau că el şi *Doi* reuşiseră să atingă cel puțin câteva ținte. Ecranul său de date arăta o *ucidere* şi o *atingere* pentru Kell, şi doar o *atingere* pentru *Doi*. Răspunse la mai multe focuri inamice şi se feri când TIE-urile care se apropiau de ei se năpustiră brusc asupra lor, apoi trecură pe lângă ei...

Era timpul să se întoarcă într-o buclă strânsă şi să lovească ariergarda, dacă TIE-urile aveau una, sau să cadă asupra TIE-urilor din spate. Dar, la naiba, nu el era conducătorul, ci cel imprevizibil *Doi*. Îl găsi pe *Doi* vizual şi pe senzori; pilotul se rostogolea şi se întorcea într-o buclă strânsă spre dreapta. Kell se ținu după el.

Senzorii arătau patru nave de luptă TIE care se apropiau pentru a-i ataca; celelalte îşi continuau drumul spre obiectivul lor. Mai aproape de suprafața lunară, *Aur Trei* şi *Patru* se apropiau de linia rămasă de şapte TIE-uri din escadrila slăbită. Bun; era evident că aveau de gând să lovească cea mai slabă verigă din lanțul atacatorilor. Nu mai rămăsese niciun semnal de la celelalte bombardiere TIE; *Trei* şi

Patru probabil că le terminaseră.

Doi se alinie pentru o altă cursă frontală, dar Kell văzu cele patru nave de luptă TIE dispunându-se în formație de tip cutie.

— *Doi*, desprinde-te. Ei se pregătesc pentru tine. Urmează-mă; eu conduc acum.

Doi îl ignoră, accelerând şi mai mult şi răspunzând cu un alt strigăt de război. Kell strânse din dinți. *În regulă. Să vedem dacă pot să-l salvez în ciuda firii sale.* Îl lăsă pe *Aur Doi* să continue să mărească distanța dintre ei, trecând pe torpilele protonice. Navele de luptă care se apropiau erau dispuse ca şi cum ar fi fost colțurile unei cutii bidimensionale, iar *Doi* se îndreptă direct spre colțul din stânga jos. Toate cele patru TIE-uri începură să pulverizeze focuri laser asupra lui.

Kell îndreptă nasul navei în sus şi luă la țintă *ochiul* din stânga sus. Aceasta deveni imediat roşie, indicând fixarea torpilei, şi el trase. De la acea distanță, TIE-ul avea destul timp să se ferească sau să se îndepărteze de torpilă… dar, făcând asta, ar fi trebuit să întrerupă propriul atac împotriva lui *Doi*. Kell se rostogoli pe aripa de atac din dreapta, ținti colțul din dreapta sus în acelaşi mod şi trase din nou. Cele două TIE-uri îşi întrerupseră apropierea, trecând la manevre evazive pentru a ocoli torpilele. Celelalte două continuară să tragă. Kell se rostogoli pentru a ținti *ochiul* din dreapta jos. Acea navă de luptă trebuie să fi avut o unitate de senzori care putea detecta blocarea torpilelor; pilotul începu imediat manevrele de evitare.

Auzi o discuție prin stație care îl linişti:

— I-ai lovit, *Trei*. Eu sunt camaradul tău.

— Am înțeles, *Patru*. Se apropie unul în coada mea.

— E al meu.

Apoi, X-interceptorul lui *Doi*, invizibil în întunericul spațiului, reapăru brusc în vizorul lui Kell. Explodă într-o minge de portocaliu şi galben în expansiune. O greutate surdă se aşternu în stomacul lui Kell. Ştia că adevăratul *Aur Doi* era nevătămat – probabil că acum ieşea din simulator – dar *Centrul de Control* avea probabil să-i reproşeze lui Kell că nu îl salvase. Că nu reuşise să-l salveze de propia sa prostie.

Schimbă controlul armelor înapoi pe lasere, conectându-le pe patru focuri. Ținta sa renunță momentan la manevrele de evitare, crezând probabil că întrerupsese blocarea şi fixarea pe țintă a torpilelor lui Kell şi că era în afara pericolului. De îndată ce parantezele laserului deveniră verzi, Kell trase. Laserele sale zdrobiră *ochiul*, un fascicul de lumină tăind aripa stângă în dreptul pilonului şi alte două străpungând cabina de pilotaj. TIE-ul nu explodă, dar îşi desfăcu în mod exploziv carlinga şi trecu pe lângă Kell pe o traiectorie balistică care avea să se termine pe suprafața simulată a lui Folor. Asta îi lăsa lui Kell doar trei inamici. Nu, doi. Una dintre torpilele sale îşi atinse ținta ghinionistă, transformând-o într-un nor de gaz şi şrapnel care se extinse rapid. Dar cealaltă victimă a torpilei pe care intenționase să o lanseze reuşise să evite blocarea şi, împreună cu ținta inițială a lui *Doi* erau acum camarazi de zbor, învârtindu-se în cerc pentru a ajunge în spatele lui.

Kell trase de manşă, încercând cel mai strâns viraj pe care îl putea face X-interceptorul. TIE-urile erau de fapt mai manevrabile decât X-interceptoarele în afara atmosferei, dar asta nu însemna nimic dacă erau pilotate de piloți indiferenți, aşa cum păreau să fie acei piloți de *ochi*. Se afla în vârful buclei sale, privind relativ în jos la urmăritorii săi şi la suprafața lui Folor de dincolo de ei, când focul roşu de laser

dinspre lună îl spintecă pe unul dintre urmăritori, iar o torpilă din acelaşi punct de origine îl distruse pe celălalt. Îşi verifică panoul de senzori şi fluieră.

— Bună tragere, *Trei* şi *Patru*.

Vocea mecanică a lui *Piggy* răspunse:

— Mulțumesc, domnule. *Ochii* se îndepărtează. Să-i urmărim?

Într-adevăr, se îndepărtau. Dar de ce cupola lui Kell nu devenea neagră, indicând că se încheiase exercițiul? Kell se gândi la asta suficient de mult timp pentru a respira adânc şi a-şi linişti nervii.

— Nu, se îndreaptă înapoi spre transportorul lor. Ceea ce înseamnă că avem mai multe nave care se apropie. A primit cineva vreun semnal de la *Centrul de Control*?

— Nu, domnule.

— Nu.

— Atunci trebuie să presupunem că Baza Folor este pierdută şi că noi suntem tot ce a mai rămas. Apropiați-vă şi urmați-mă.

Având ca reper suprafața lui Folor, îşi ridică X-interceptorul pe coadă, apoi porni programul de navigație. Dacă acesta ar fi fost un atac real şi Baza Folor nu ar fi fost în stare să-şi lanseze transportoarele, era de aşteptat ca el să conducă toate forțele viabile în siguranță şi să se alăture ulterior altor unități ale Noii Republici. Aşa că făcu un salt rapid pentru a le îndepărta de Folor şi a le duce într-un loc neocupat din spațiu – un loc de unde ar fi putut stabili un curs mai sofisticat spre spațiul controlat de aliați.

Celelalte două X-interceptoare se grupară cu el. De îndată ce reuşi să găsească o rută de navigație şi lăsă luna suficient de departe în urmă pentru a se elibera de câmpul ei gravitațional, le transmise celorlalți cursul.

— În regulă. La semnalul meu, trei, doi, unu, executați!

Dar în loc să apară dungile lungi strălucitoare de lumină – primul semn vizual că saltul hiperspațial era executat cu succes – stelele se estompară până la neant.

Cupola lui Kell se înălță şi lumina artificială îl făcu să tresară.

* * *

Janson îi adună pe cei patru piloți la o masă de lângă grupul de simulatoare şi Kell îşi văzu pentru prima dată camaradul. *Aur Doi* nu era uman. Era cu siguranță umanoid, cu brațele, picioarele, trunchiul şi capul dispuse într-un mod confortabil de recunoscut. Dar, deşi era aproape la fel de înalt ca şi Kell, era foarte slab, acoperit de o blană scurtă de culoare maro, cu o față alungită, cu ochi căprui uriaşi, un nas lat şi turtit şi o gură plină de dinți albi pătrați. Trăsăturile lui erau mai potrivite unui animal de tracțiune decât unei ființe inteligente – cu excepția calității curioase şi luminoase a ochilor săi. Avea, de asemenea, un păr pe cap care ar fi fost invidiat de mulți oameni, bărbați sau femei; când Kell sosise la masă, *Aur Doi* îşi desfăcea o bandă elastică din păr şi îl lăsa să se scuture într-o cascadă castanie, lungă până la jumătatea spatelui.

Kell încercă să îşi stăpânească iritarea față de nerespectarea flagrantă a ordinelor şi a protocolului de către celălalt pilot. Întinse o mână.

— Kell Tainer.

Extraterestrul îi luă mâna şi i-o strânse într-o manieră umană.

— *Noi* suntem Ofițerul de zbor Hohass Ekwesh.

— *Noi*? Este un *noi* regal?

Asta ar explica aparentul dispreț al extraterestrului pentru procedură.

— Nu, unul colectiv...

— Biografiile pot aştepta, zise Janson. Suntem aici pentru a evalua performanța, îți aminteşti?

Kell încremeni la mustrare.

— Da, domnule.

— Bine. În regulă. *Patru*, ai avut două *ucideri* şi ai făcut o treabă bună la zborul de recunoaştere. *Trei*, ai avut trei *ucideri* şi puncte de inițiativă pentru că ai verificat de două ori calculele de hiperspațiu ale lui Tainer.

— Triplu verificat, domnule. De asemenea, am verificat numerele în mintea mea.

Kell îl privi fix pe Gamorrean.

— Şi numerele mele s-au dovedit bune?

Gamorreanul aprobă din cap.

— Erau numere lipsite de eleganță, dar perfect funcționale şi corecte.

— *Aur Doi*, nu ai obținut nicio *ucidere*, ai nesocotit ordinele de două ori – deşi trebuie să renunțăm la una dintre ele pentru că domnul Tainer ți-a cedat conducerea, chiar dacă a fost un pic retroactiv – şi ai reuşit să te laşi ucis printr-o tactică proastă.

Janson făcu o pauză asupra datapadului. Îşi păstră atenția asupra datelor înainte să continue – *probabil*, gândi Kell, *pentru a nu fi nevoit să-mi întâlnească ochii.*

— *Aur Unu*, foarte impresionant. Cinci lovituri, un as instantaneu dacă ar fi fost reale, inclusiv o lovitură instantanee în timp ce aripile tale de atac erau încă în poziție de zbor. O să o păstrez pe asta pentru holoinstruire. Bună alegerea noilor ordine când s-au modificat parametrii misiunii. Per total, aproape perfect.

Janson aruncă o privire spre ei.

— Acum, pentru punctaj. Această misiune a fost evaluată la două mii, cu bonusuri posibile pentru performanțe excepționale. *Aur Patru*, o mie trei sute cincizeci. *Aur Trei*, o mie două sute. *Aur Doi*, două mii trei sute. *Aur Unu*, zero.

— Ce? Cuvântul explodă din Kell. Locotenente, cred că ai spus pe dos.

Janson îi întâlni în sfârşit privirea şi aprobă din cap.

— Aşa este. Este pe dos. Dar totuşi corect. Nu m-ați auzit spunând *protocolul de antrenament 1-7-9*?

— Ba da, dar nu ştiu ce înseamnă asta.

Janson zâmbi.

— *Piggy*, mi se pare că te-am auzit spunându-i camaradului tău de zbor pe canalul vostru privat ce reprezenta acel protocol. Vrei, te rog, să îl informezi pe comandantul tău de *Grup*?

Piggy îşi drese glasul; prin traducătorul mecanic, sunetul apăru ca o explozie de statică care îți rănea urechile.

— Este o variație de punctaj. Pentru a încuraja cooperarea, în special între cursanții care nu sunt împreună de mult timp, fiecare coechipier câştigă punctele pe care le-a obținut coechipierul său.

— Asta e... Kell îşi auzi vocea începând să se frângă. Îşi coborî tonul, încercă din nou, dar nu reuşi să rețină furia din cuvintele sale. Asta este vădit nedrept. O să

se treacă aşa ceva în dosarul meu permanent? Un zero pentru ceea ce ați numit o performanță *aproape perfectă*?

— Cu siguranță că este nedrept. Janson îşi închise datapadul. Discută cu pilotul care s-a ales cu toate punctele tale. Deocamdată, sunteți liberi. Vă recomand să discutați cu toții despre asta împreună la *DownTime*[11]. Ați terminat pe ziua de azi, dar acesta este un ordin: nu discutați despre performanța voastră sau despre parametrii misiunii cu ceilalți candidați piloți până la încheierea exercițiului. Ați înțeles?

La corul lor de afirmații, Janson le făcu brusc semn cu mâna spre ieşirea din camera simulatorului.

[11] *DownTime* – timp de odihnă.

Capitolul 5

Erau doar ceva mai mult de trei sute de paşi de-a lungul unui coridor larg din piatră cioplită, coborând pe o scară rulantă care tremura şi clănţănea şi traversând o mică încăpere, până la cantina cunoscută sub numele de *DownTime*, timp în care Kell îşi privi cu ochi răi camaradul de zbor la fiecare pas. În cele din urmă, ajungând la ultima cameră înainte de *DownTime*, extraterestrul cu faţa lungă îi înfruntă privirea.

— Îmi pare rău, Ofiţer de zbor Tainer.

— De ce ai făcut-o? Ai zburat de unul singur, ai nesocotit ordinele?

— Nu ştiu.

— *Nu ştii*? Dacă ai de gând să te răzvrăteşti, ar trebui să-ţi aminteşti de ce.

— Nu este atât de simplu.

Extraterestrul făcu o pauză pentru a se gândi la următoarele cuvinte, iar întârzierea îi aduse pe cei patru piloţi în *DownTime*. Aceasta era o cameră mare, tăiată în piatră de pe vremea când Baza Folor fusese o colonie minieră activă. Era o galerie mare, dar nu mărimea ei era ceea ce îi împiedica pe vizitatori să vadă peretele îndepărtat; absenţa iluminării, în afară de strălucirile decoraţiunilor de neon şi ale holoproiectoarelor, era de vină.

Kell îşi conduse echipa către o masă cu patru locuri rezemată de un perete, dar *Piggy* le indică o masă mult mai lungă din apropiere.

— Ni se vor alătura şi alţi candidaţi, spuse el, vocea lui mecanică tăind eficient prin zgomotul ambiental al cantinei, iar Kell fu nevoit să fie de acord.

Când se aşezară, Kell se întoarse spre extraterestrul cu faţa lungă.

— Continuă.

Aur Patru râse. Kell îşi îndreptă atenţia spre ea pentru prima dată.

Potrivit standardelor *DownTime*, dispuneau de o lumină destul de bună, cea mai mare parte fiind un albastru-verzui orbitor de la un holo din apropiere care promova coniacul Abrax, aşa că reuşi să o vadă bine – şi fu uluit de ea. Dacă ar fi putut crea un holo a ceea ce credea el că ar fi fost femeia pilot perfectă, *Aur Patru* ar fi corespuns exact. Era înaltă şi zveltă, cu părul deschis, probabil blond în lumină normală, purtat lung într-o coadă de cal. Trăsăturile ei erau uniforme şi expresive; era genul de chip care putea trece de la o simplitate militară la o frumuseţe neobişnuită doar prin adoptarea unui zâmbet, iar acum ea zâmbea.

Kell îşi acoperi discomfortul brusc mârâind:

— Ce-i aşa de amuzant?

Descoperi că avea gura uscată. Ea întinse o mână.

— Îmi pare rău. Tyria Sarkin. Eşti atât de necruţător încât mi s-a părut amuzant.

Vocea ei era joasă şi vorbea cu accent, o rostire plină de viaţă care era la fel de fermecătoare ca şi înfăţişarea ei. El îi strânse mâna şi zâmbi puţin posomorât.

— Este mai puţin amuzant când ajungi să ai zero la punctajul misiunii.

— Presupun că da. Îmi pare rău.

— Voi răspunde, zise extraterestrul. Mai întâi, vă rog: eu sunt *Runt* cu prietenii

şi semenii mei, chiar şi atunci când sunt supăraţi pe mine.

Kell se încruntă.

— De ce *Runt*?

— Pentru că este corect. În comparaţie cu fraţii mei, sunt micuţ. Niciunul dintre ei nu ar încăpea în carlinga unei nave de vânătoare. Deci. M-aţi întrebat de ce nu-mi amintesc de ce am făcut ceea ce am făcut. Încep să-mi amintesc. Dar nu mi-am amintit înainte pentru că nu făceam eu asta. A fost pilotul.

— Care pilot? întreabă Tyria.

— Eu.

Kell cedă, momentan învins de incoerenţa răspunsurilor lui *Runt*, şi îşi lăsă capul pe masă. Regretă imediat acest lucru. Fruntea i se lipi de o substanţă întunecată, necunoscută, aflată acolo. Se desprinse şi începu să îşi răzuiască pata lăsată pe piele.

— Nu te înţeleg, *Runt*.

— Cred că eu da, spuse Tyria. *Runt*, vorbeşti despre mai multe organisme sau despre mai multe minţi?

Runt zâmbi cu satisfacţia uşurată a cuiva care în sfârşit reuşea să se facă înţeles.

— Minţi.

— Ai mai multe minţi, iar una dintre ele este pilotul?

— Da! Da.

Kell pufni pe nas.

— Mintea ta de pilot îmi datorează două mii trei sute de puncte şi merită o mamă de bătaie zdravănă.

Runt îl privi cu solemnitate.

— *Noi* ştim. *Ne* pare rău. El, pilotul, a meritat multe astfel de bătăi. Şi transferuri de la multe unităţi. Cred că în curând nu ne veţi mai vedea.

Kell fu scutit de nevoia de a răspunde prin sosirea chelnerului, anunţată de un scârţâit repetitiv. Ospătarul era o unitate 3PO, un droid de protocol, dar acesta era diferit de majoritatea celor pe care îi văzuse Kell. Majoritatea erau toţi în tonuri aurii sau argintii, dar chelnerul era în mare parte argintiu cu câteva părţi aurii şi scârţâia la fiecare pas.

— Eu vreau…, spuse Kell.

— Aşteptaţi, spuse droidul pe un ton plăcut, dar ferm, cu vocea melodioasă pe care toate unităţile 3PO păreau să o împărtăşească. În absenţa unei ierarhii de rang, voi recurge implicit la protocoalele ancestrale şi voi lua comanda doamnei mai întâi. Doamna mea?

Tyria zâmbi.

— Lum. Unul bun.

— Vreau…, spuse Kell.

— Aşteaptă, spuse droidul pe acelaşi ton ca înainte. Acum m-ai enervat de două ori. Asta înseamnă că vei comanda ultimul, dar tot îţi voi lua comanda corect. Dacă mă enervezi de trei ori, ai face bine să nu bei ceea ce îţi aduc. Se întoarse spre *Piggy*. Domnul meu?

— Un *shot* de coniac Churban, spuse Gamorreanul. Şi o găleată cu apă rece.

— Sună bine, spuse *Runt*. La fel şi pentru *noi*. Pentru *mine*.

Droidul se întoarse spre Kell. Kell aşteptă până când fu sigur că droidul era

pregătit pentru el înainte să vorbească.

— Brandy Corellian. Şi un şervețel umed. Te rog.

Droidul făcu o plecăciune şi plecă. Kell suspină.

— Nu e ziua mea norocoasă. Chiar şi chelnerii de aici sunt tirani.

Tyria îşi întoarse zâmbetul spre el.

— Ăsta e doar *Squeaky*. O să te obişnuieşti cu el. Are o inimă bună. Sau orice serveşte droizilor drept inimă.

— De ce un droid de protocol scump serveşte băuturi într-o gaură pietruită din pământ? Asta nu are sens.

— El face ce vrea. A fost *eliberat* cu ani în urmă. *Cursa Droizilor Fugari*, îți aminteşti?

Kell se încruntă.

— Nu-mi amintesc.

Ea se aplecă mai aproape, ca să se facă auzită.

— Printre droizi, şi printre unii piloți, el este celebru. Se afla pe *Tantive IV* atunci când Darth Vader a capturat-o pe Prințesa Leia Organa, acum câțiva ani. Oamenii de la bordul navei au fost ucişi, dar el şi ceilalți droizi au ajuns pe Kessel. A ținut inventarul transporturilor de mirodenii pentru colonia penală. Apoi, într-o zi, a aranjat ca o grămadă de droizi servitori ai coloniei să viziteze un cargobot Imperial care aterizase pentru a prelua o încărcătură de mirodenii. Aceştia sosiseră pe parcursul mai multor ore standard, pentru a nu-i face pe gardieni să devină suspicioşi, însă nu mai plecase niciunul. Apoi cargobotul a decolat şi au reuşit să fugă.

— El l-a pilotat? Credeam că droizilor le este interzis să piloteze nave spațiale. Din cauza unor programe de inhibiție din adâncul lor.

— Le este, cu excepția droizilor piloți V1 şi a câtorva cazuri speciale. De fapt, în realitate, n-a pilotat el. Ceea ce a făcut a fost să reprogrameze pilotul automat al navei pentru a zbura în modul de urmărire a terenului cale de câteva sute de kilometri distanță de portul spațial, în afara razei de acțiune a bateriilor defensive ale portului, apoi să iasă din atmosferă şi să sară în afara sistemului. Dar ceea ce a uitat – expresia ei deveni veselă – a fost că la vest de portul spațial se întindeau o serie de canioane şi creste muntoase, iar programul său de urmărire a terenului a fost strict legat de controlul înălțimii deasupra solului…

Kell se prinse înaintea celorlalți doi piloți şi izbucni în râs.

— Aşa că toți droizii care au scăpat au făcut o *cursă* sălbatică.

Tyria gesticulă cu mâna ca şi cum ar fi urmărit traseul unei unde de osciloscop frenetice.

— Imaginează-ți că te afli într-un cargobot Corellian de transport marfă în vrac şi, dintr-o dată, eşti peste tot, în sus şi în jos, *Uiii! Aaah! Uiii! Aaah!* pentru mai mult de o sută de kilometri…

Runt şi *Piggy* se alătură râsetelor. Cel al lui *Runt* era un şuierat hiperkinetic, aproape un răget de animal; cel al lui *Piggy* era un zgomot plăcut, ca un mârâit adânc, unul pe care implantul său era aparent programat să nu-l traducă.

Râsul se potoli.

— Oricum, spuse Tyria, au supraviețuit, iar el a venit la Alianță cu un cargobot de marfă în vrac şi cu o mulțime de informații valoroase despre Kessel – cum ar fi cine a fost condamnat să muncească acolo şi ce fel de provizii şi apărare avea

garnizoana Imperială. Aşa că lui *Squeaky* i s-a oferit libertatea. Nici măcar nu mai are bolţ restrictor. Şi îşi câştigă existenţa aşa cum o face toată lumea.

Kell aprobă din cap.

— Oferind insulte celor pe care îi serveşte.

— Ştii ce vreau să spun.

Runt se întoarse spre Kell.

— Aşadar, nu *ne*-ai scutit de acest subiect. Nu *ne* vei elibera până când nu se rezolvă. *Ne* vei ierta pentru greşeala *noastră*?

— Sigur. Dar spune-i minţii tale de pilot că îl voi *călări* din greu dacă mai greşeşte o dată.

— Aşa voi face. O merită.

Squeaky se întoarse cu paharele şi găleţile lor. Kell se ocupă de fruntea lui lipicioasă folosind şerveţelul pe care i-l dăduse *Squeaky*. Când droidul plecă, Tyria aruncă o privire spre intrarea în salon şi se îndreptă.

— A sosit al doilea val.

Ceilalţi se întoarseră să se uite. Se apropiau de ei doi bărbaţi în costume de pilot; cu ei era o unitate R2. Amândoi bărbaţii trecuseră prin momente grele în trecut. Unul dintre ei ar fi fost destul de chipeş dacă nu ar fi avut o cicatrice lungă şi urâtă care îi încreţea obrazul stâng, se prelungea peste nas şi îi marca fruntea stângă, în timp ce celălalt bărbat, mai înalt, avea o proteză pe porţiunea superioară a jumătăţii stângi a feţei.

Cel cu cicatrice spuse:

— Mai sunt supravieţuitori ai scenariului misiunii momeală a Locotenentului Janson?

Kell reuşi să scoată un râset lipsit de haz şi le făcu semn să ia loc.

— Voi doi tocmai aţi ieşit?

Pilotul cu proteză aprobă din cap. Porţiunile de faţă încă expuse arătau trăsături zvelte, un ochi albastru rece şi o mustaţă şi o barbă subţire şi imaculat tunsă care sugerau mai degrabă un fost Lord Războinic Imperial decât un luptător al Noii Republici.

— Ton Phanan. Acesta este Loran şi unitatea lui R2, *Vape*. Ceilalţi din grupul nostru pentru misiunea de simulare au fost Chedgar şi un Bothan care îşi spune *Grinder*. Chedgar încă se certa în legătură cu scorul când am plecat, dar cred că e pentru că ştie că e pe cale să fie eliminat. Se lăsă pe spate în scaun, îşi duse degetele la ceafă într-o atitudine de relaxare fericită. Tocmai am ieşit ca un pirat la puncte; am doborât un *ochi* şi am primit credit pentru cele trei ale lui Loran. S-ar putea să înceapă să-mi placă această misiune.

Kell îşi prezentă tovarăşii, apoi se mai uită o dată la bărbatul cu cicatrice lividă. Era ceva familiar la pilot, la stilul lui dramatic de păr negru şi la ochii de smarald, la echilibrul şi lejeritatea lui în rândul celorlalţi…

— Loran? Nu cumva Garik Loran? *Face?*

Phanan se aplecă în faţă pentru a se mai uita o dată la tovarăşul său; Tyria făcu la fel. *Piggy* şi *Runt* doar priveau întrebători.

Pilotul cu cicatrice aprobă din cap, părând mâhnit.

— Ăsta sunt eu.

— Am crezut că eşti mort! Acum şapte, opt ani. Povestea a apărut chiar înainte de ştirea despre prima *Stea a Morţii*.

— *Ne* pare rău, spuse *Runt*. Este evident că ar fi trebuit să auzim de acest om, dar nu am auzit.

— Poate că este doar o chestie umană, spuse Kell. *Face*. Cel mai faimos copil-vedetă din holodramele Imperiale. Cum ar fi *Bantha neagră* şi *Flautul junglei*. A jucat în *Învinge sau Mori* iar recrutarea militară Imperială a crescut cu cinci procente. Nu le-aţi văzut niciodată?

Cei doi non-umani clătinară din cap. Phanan auzise în mod evident de Loran; rânji răutăcios la acea revelaţie bruscă despre trecutul camaradului său. Tyria auzise şi ea de el; maxilarul ei era uşor întredeschis. În cele din urmă, spuse:

— Am fost atât de îndrăgostită de tine când aveam doisprezece ani…

Pilotul cu cicatrice pufni pe nas.

— Nu te simţi jignită. Am fost ales special să fiu băiatul cel mai potrivit pentru a fi subiectul unor îndrăgostiri.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă ea. Toată lumea spunea că te-au ucis extremiştii Alianţei.

El ridică din umeri.

— Aproape. Cam în perioada în care încercam să fac trecerea la rolurile de adolescent, nişte foşti extremişti ai Alianţei m-au răpit. Au vrut să mă ucidă pentru a le face o demonstraţie celor care au ajutat Imperiul din roluri civile. Vocea lui era melodioasă, controlată, exact ceea ce Kell s-ar fi aşteptat de la un actor de odinioară. Au crezut că ar fi o lovitură pentru moralul Imperial.

— Cu siguranţă a fost o lovitură pentru moralul fetelor tinere, spuse Tyria.

— Dar mai întâi au decis să-mi arate ce înseamnă Imperiul. Am primit o informare dură despre activităţile Imperiale – militare şi de informaţii. Apoi, când erau gata să mă ucidă, a lovit o misiune de salvare a unei trupe Imperiale de comando. Acolo mi-am căpătat micul meu *defect facial*, o *zgârietură* de la o explozie laser. Cele două tabere aproape că s-au omorât reciproc, rămânând în viaţă doar câtiva membri ai trupelor de comando. Eram un adevărat dezastru, atât emoţional, cât şi fizic, aşa că m-am ascuns de Imperiali. M-am hotărât să nu fiu găsit până când nu-mi voi putea rezolva lucrurile. Deoarece corpul meu a dispărut şi nu a mai apărut niciodată, m-au raportat mort şi au pretins că răpirea mea a fost o misiune aprobată de Rebelii, ceea ce nu a fost.

Tyria părea încântată.

— Dar unde ai fost în toţi aceşti ani?

— Cu câţiva membri ai familiei mele extinse. Am crescut pe Pantolomin, dar poporul meu era originar de pe Lorrd, aşa că, atunci când m-am întors la civilizaţie, părinţii mei au aranjat să mă trimită acolo. De pe Lorrd a fost un pas uşor pentru a ajunge la Alianţă. Părinţii mei au investit destul de bine câştigurile mele, aşa că nu am dus niciodată lipsă de bani atunci când mă ascundeam.

— Dacă nu te deranjează întrebarea… Tyria părea puţin tulburată. Eşti alergic la bacta? De aceea încă ai cicatricea?

— Nu. Pur şi simplu am păstrat-o. O mică amintire pe care am câştigat-o de la cei pe care i-am ajutat destul de mult când eram tânăr.

Ridică din umeri.

Phanan ridică o mână.

— Eu sunt cel alergic la bacta. De aceea sunt douăzeci la sută mecanic şi progresez. Îi zâmbi Tyriei. Dar fiecare celulă umană tânjeşte să o cunoască mai bine

pe această doamnă.

Ea îi aruncă o privire de dispreț amuzat.

— Oare asta va fi una dintre acele unități în care există o femeie pilot, eu, care este urmărită în mod constant de fiecare zburător care nu are nimic mai bun de făcut?

Phanan se aplecă în față şi o apucă de mână. Vocea lui deveni joasă, cu un ton melodramatic.

— Tyria, abia te-am cunoscut şi deja te iubesc. Şi să nu crezi că te iubesc pentru înfățişarea ta, care este uluitoare, sau pentru trupul tău, care este stelar, sau pentru felul tău de a fi, care este îndrăzneț şi mă aprinde de dorință. Nu, te iubesc pentru că am auzit că eşti o Jedi în formare, iar eu am nevoie de toți prietenii puternici pe care îi pot avea.

Ea păru necăjită şi îşi smulse mâna.

— Ai auzit greşit. Iar tu ai manierele unui şobolan womp.

— Eşti într-adevăr un Jedi în devenire? spuse Kell.

— Nu. Am doar un foarte puțin control asupra Forței. Dar lucrez la el de ani de zile şi nu l-am îmbunătățit prea mult. Ea reuşi un zâmbet ironic. Forța este slabă în mine.

Satisfăcut că fruntea lui era cât se poate de aproape de normalitate, Kell aruncă şervețelul.

— L-ai întâlnit vreodată pe Luke Skywalker?

Ea încuviință din cap.

— M-a pus să fac nişte exerciții. O mulțime, de fapt. Şi a fost atât de drăguț când mi-a spus că nu credea că voi progresa prea mult în controlul Forței. Că acest vis pe care îl aveam de atâta timp nu se va împlini niciodată.

Pilotul cu cicatrice spuse:

— Dacă aş avea chiar şi cel mai mic control asupra Forței, ştii ce aş face?

Ea dădu din cap.

— În timpul acelor misiuni lungi, m-aş scărpina în acel punct mic din centrul spatelui meu la care nu pot ajunge niciodată...

Ea se ridică în picioare suficient de repede pentru a-şi zdruncina halba de lum.

— Dă-i drumul, fă haz de necaz.

— Oh, haide. Crezi că Skywalker nu face asta?

— Nu am timp pentru aşa ceva. Am treabă de făcut.

Se îndreptă spre ieşire, pasul ei sugerând că era furioasă. Phanan se răsuci să o privească plecând.

— Pot să te conduc până la apartamentul tău? strigă el după ea.

— Nu!

Ea nu se uită înapoi.

— Pot să te ajut cu treburile tale?

— Nu!

— Cu ce te pot ajuta?

— Împuşcă-te!

Apoi ieşi pe uşa de la intrare. Phanan se aşeză pe scaun, cu un aer posomorât.

— Am făcut asta de câteva ori. Să mă împuşc. Accidental. Nu e amuzant.

Kell se holbă la el.

— Mulțumesc, Phanan, *Face*. Asta m-a ajutat mult.

Pilotul cu cicatrice ridică din umeri, scuzându-se. Phanan îl ignoră. Se uită în

jur şi ridică mâna.

— Ospătar? Hei, tu, găleată de şuruburi. Ne-ar prinde bine să ne serveşti, chiar acum.

Kell zâmbi.

— Phanan, tocmai ți-ai ales singur pedeapsa.

* * *

Următoarea misiune simulată era despre o ambuscadă pe o lume vulcanică. Kell scăpă şi de acea misiune, cu pagube, dar în viață. Auzi că *Runt* fusese din nou pulverizat fără să obțină nicio *ucidere* şi că Locotenentul Myn Donos, candidatul pilot de rang superior, nu trebuise să se supună scenariului; Kell se întrebă de ce.

Într-o altă misiune de simulare, Kell fusese din nou în echipă cu *Runt*. În cadrul exercițiului, *Escadrila Verde* şi o escadrilă de interceptoare TIE convergeau într-un câmp de asteroizi; *Escadrila Verde* trebuia să apere stația spațială ascunsă acolo, iar Interceptoarele să o găsească şi să o distrugă. La opt kilometri de zona de luptă, *Runt* scoase un alt țipăt sălbatic şi îşi activă propulsoarele, trecând în fața colegului său.

Kell îşi centră vizorul de țintire pe X-interceptorul partenerului său. După o fracțiune de secundă, computerul deveni roşu şi îi dădu semnalul unei țintiri bune.

O clipă mai târziu, vocea lui Janson îi răsună în ureche.

— *Verde Cinci*, ce faci?

Kell se încordă la auzul acelei voci şi se blestemă în tăcere pentru asta.

— Doar aveți încredere în mine de data asta, *Control*.

Strigătul iritabil de război al lui *Runt* se întrerupse. Apoi spuse:

— *Şase* către *Cinci*, ai de gând să tragi asupra *noastră*?

— Negativ, *Şase*.

— Atunci ce faci?

— Îți atrag atenția. O am?

— Da, *Cinci*.

— Atunci întoarce-te în formație. Eu conduc, tu eşti escorta. Mă recepționezi?

— Da, *Cinci*.

Runt deceleră cu o treaptă, revenind la poziția sa corectă în spatele lui Kell. Se comportă bine până când bătălia începu în forță. Apoi, când el şi Kell reuşiseră câte o *ucidere* fiecare, acesta scoase din nou strigătul său de război şi ieşi din formație, încercând să urmărească două Interceptoare.

— Tu ai conducerea, *Şase*, se grăbi Kell să spună şi îl urmă.

Când Interceptorul din frunte încercă să se desprindă şi să se întoarcă într-o buclă în spatele lui *Verde Şase*, Kell îşi folosi poziția de urmăritor pentru a tăia un cerc mai strâns şi vaporiză nava Imperială. Îi luă un minut standard pentru a ajunge din nou lângă *Runt*, iar între timp acesta îşi pulverizase propriul adversar cu o torpilă.

Kell activă unitatea de comunicații.

— *Cinci* către *Şase*.

Strigătele de război încetară, dar trecu o clipă până când *Runt* îi răspunse.

— Aici *Şase*.

— Doar verificam. Încearcă să-ți stăpâneşti pilotul ori de câte ori nu ai nevoie

de el; este prea zgomotos.

— Te recepționăm, *Cinci*.

— Bine. Continuă să conduci; sunt lângă tine.

* * *

Kell încheiase exercițiul cu doar două *ucideri*; un Interceptor îl lichidase cu o rafală lansată din spatele unui asteroid care se rotea rapid. Cu toate astea, nu se simți prea rău; chiar reuşise să ajungă la *Runt*, forțându-l să răspundă.

Etanşarea cabinei lui Kell se rupse şi cupola simulatorului se deschise. Dincolo se aflau o lumină puternică şi Janson. Lui Kell i se înfioră stomacul şi îşi înăbuşi impulsul de a rămâne ascuns. În mintea lui, ştia că nu era în pericol din partea lui Janson, dar tot simțea o tresărire de teamă de fiecare dată când îl vedea pe pilotul veteran. În ciuda acestui fapt, ieşi din simulator şi se ridică în fața celui de-al doilea comandant al escadrilei. Janson abia dacă aruncă o privire la datapadul său.

— Câştiguri medii de data asta, Tainer. Dar unele tactici neobişnuite în – ezită asupra cuvintelor – *conducerea personalului* au funcționat destul de bine. Câteva puncte bonus acolo. O să mărim puțin raportul victorii/pierderi data viitoare; în rest, destul de bine. Ai întrebări?

— Da, domnule. A fost un program cel care m-a făcut praf sau un pilot?

Janson reuşi să schițeze un zâmbet reținut.

— Iată ego-ul pilotului din tine... care nu vrea să accepte că te-a eliminat un program standard. Da, ai dreptate. A fost un pilot. Ai auzit de el. Wedge Antilles. Îi place să participe la aceste misiuni din când în când. Eşti liber.

* * *

Pregătirea îşi pusese amprenta asupra listei de candidați piloți.

Chedgar plecase a doua zi, victimă, credea Kell, a propriei sale paranoia cu privire la conspirațiile ofițerilor împotriva sa. Quarrenul pe nume Triogor Sllus fusese eliminat două zile mai târziu, pentru că a lovit pe la spate o candidată Mon Calamari pe nume Jesmin Ackbar – nepoata, după cum aflase Kell, legendarului Amiral Ackbar. Un om pe nume Banna, un spărgător de coduri decent, dar nu extraordinar, fusese prins *îmbunătățindu-şi* scorurile înregistrate; patul său era gol a doua zi. Alții dispăruseră fără nicio explicație, iar Kell se întrebă dacă nu cumva eşuaseră cu toții la ultima lor şansă la o carieră de pilot. Se întrebă dacă el va fi următorul.

La una dintre întâlnirile piloților de la *DownTime*, discută despre asta cu ceilalți candidați supraviețuitori.

— Când am sosit aici pentru a da probe pentru această escadrilă, am crezut că sunt singurul care a ajuns la capătul *funiei* ca pilot... Dar se pare că din ce în ce mai mult, cu toții păşim cu cizme termice pe gheață subțire. Mă înşel?

Cei mai mulți dintre ceilalți păreau sobri. Ton Phanan nu; zâmbea cu un umor diabolic.

— Am o mică problemă cu norocul în luptă. Spre deosebire de cei mai mulți dintre voi, eu am văzut câteva...

Tyria pufni pe nas.

— Lăudărosule.

— Dar în cinci misiuni cu focuri reale, am fost doborât de două ori şi am aterizat cu succes de trei ori. Nu este un raport bun. Între acest lucru şi toţi cei cu proteze, eu sunt un fel de propunere scumpă pentru orice comandant.

Runt, cu ochii lui mari şi solemni, spuse:

— *Ştim* de ce *ne* aflăm aici. *Ne* pierdem în timpul luptei. Dar Locotenentul Janson spune că *ne* descurcăm mai bine, cu multe mulţumiri datorate lui Kell.

Kell zâmbi.

— Meriţi. Într-o zi vei putea să treci de la o minte la alta ca şi cum ar fi canale pe holoproiector. Tyria, *Face*, pe voi doi nu vă înţeleg. Nu vă comportaţi ca nişte rataţi.

Phanan îl fulgeră cu ochiul său bun.

— Spre deosebire de noi ceilalţi, vrei să spui.

— Aşa este. În special tu.

Departe de a se simţi jignit, Phanan rânji la replică.

— Doar ca să fie clar.

Face, se lăsă pe spate, relaxat.

— Eu mi-am cumpărat intrarea în escadrilele de nave de luptă, Kell. Asta este ceea ce a spus primul meu comandant, şi are dreptate. Mi-am folosit banii pentru a cumpăra o navă A-interceptor, în circumstanţe oarecum ciudate, şi pentru a obţine pregătirea pe care o doream. Am zburat în două misiuni cu grupul *Comet* al Colonelului, adică al Generalului Crespin, şi a trebuit să mă retrag sau să mănânc o torpilă de bombardier. Am cumpărat un X-interceptor pentru următoarea misiune, doar pentru diversitate... şi am ajuns din nou la baza condusă de Crespin. Pur şi simplu a fost norocul meu. Generalul crede că sunt un diletant care a făcut prea mult bine pentru Imperiu în vremurile de demult pentru a putea compensa vreodată. Poate că are dreptate... dar când mi-a spus că nu voi ajunge niciodată cineva, i-am răspuns imediat ca un idiot. I-am spus că doar îi calc pe urme. Ei bine, atunci s-a terminat cu cariera mea. Până când a apărut această oportunitate.

Ridică din umeri.

— Eşti chiar atât de bogat.

— Nu suficient de bogat ca să continui să cumpăr nave de luptă, nu. Sper să fiu acceptat ca pilot adevărat într-o bună zi. Suficient pentru ca, dacă pierd această navă de luptă, să o înlocuiască Alianţa, şi nu conturile mele personale.

Cu toţii se întoarseră spre Tyria, care părea stânjenită sub privirea lor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.

— Destul de corect, spuse *Face*. Dar spune-ne: orice te-a adus aici se încadrează în parametrii despre care am vorbit? E posibil să existe ceva care să îţi fi distrus şansele de avansare?

Ea rămase tăcută, dar aprobă din cap.

— Interesant, spuse *Face*. Mai este ceva. Am observat că unul dintre intendenţi i-a livrat Locotenentului Donos o valiză cu carcasă tare care mi-a sugerat că este o puşcă laser...

Phanan zâmbi.

— Iată o altă carieră vaporizată. Ştii simularea aia care se desfăşoară pe lumea vulcanică? Am auzit...

Comunicatorul lui Kell sună. În timp ce se întindea spre el, fiecare dintre comunicatoarele celorlalţi piloţi semnalară, de asemenea. Se îndepărtă de ei şi îl

activă.

— Ofițer de zbor Tainer.

Vocea era feminină, impersonală şi, bănuia el, înregistrată.

— Prezența dumneavoastră este solicitată imediat în amfiteatrul de şedințe al escadrilei X-interceptor. Repet, prezența vă este solicitată imediat în amfiteatrul de şedințe al escadrilei X-interceptor.

Apoi se auzi un clic în timp ce difuzorul se deconecta. Kell auzi în spatele lui cum toate comunicatoarele repetau acelaşi mesaj. Se uită la ceilalți.

— Cred că avem lista unității, spuse el.

Capitolul 6

Amfiteatrul de şedinţe era o cupolă albă. Câteva zeci de scaune erau aşezate de-a lungul peretelui unei jumătăţi a domului; mese lungi şi curbate, o estradă şi un pupitru, precum şi un holoproiector erau dispuse de-a lungul celeilalte jumătăţi.

Tyria era aşezată la capătul unui rând de scaune. Phanan se mişcă uşor pentru a se aşeza lângă ea, însă Kell, neobişnuit de jenat, îl dădu la o parte cu şoldul şi se aşeză în locul lui.

— Oh, îmi pare rău, Phanan. Tu erai? Nu te-am văzut.

Phanan zâmbi, imperturbabil.

— Poate că ai nevoie de o îmbunătăţire optică. Aş putea aranja să îţi pierzi un ochi; apoi ţi-ai putea pune unul.

— Mulţumesc, dar nu.

Zece piloţi se aranjară printre cele şaizeci de locuri; apoi intrară în cameră Wedge Antilles şi Wes Janson. Uşa se închise în urma lor. Kell simţi cum îi pocnesc urechile în timp ce se activa un dispozitiv de etanşare a presiunii.

Janson ocupă un scaun lângă una dintre mesele lungi; Wedge stătea în faţa pupitrului şi a holoproiectorului. Fără preambul, spuse:

— Aş dori să vă felicit pentru că aţi supravieţuit la primul nostru proces de selecţie. Am avut patruzeci şi trei de candidaţi; voi zece aţi supravieţuit. De fapt, speram să avem doisprezece, o listă completă de piloţi noi pentru o escadrilă, dar, ca să simplificăm, voi zece aţi fost suficient de buni, iar ceilalţi treizeci şi trei nu au fost.

Wedge îşi privi pentru o clipă datapadul.

— Acum să trecem la treaba pentru care suntem aici. Voi zece, plus Locotenentul Janson şi cu mine, formaţi o nouă escadrilă; ştiţi asta. Ceea ce probabil nu ştiţi este că vom face ceva oarecum nou. Ultima dată când a fost reorganizată *Escadrila Vagabond*, a fost construită cu piloţi care aveau o serie de abilităţi de intruziune. Noua noastră escadrilă este invers: o unitate de comando cu drepturi depline, completată cu nave de luptă X-interceptor. Se uită printre cei zece piloţi, făcând contact vizual. Abilităţile voastre secundare, unele dintre ele abia recunoscute în dosarele voastre, sunt cele care v-au câştigat locurile aici, la fel de mult ca orice altceva. Vom face la fel de multă muncă la sol – sabotaj, subversiune, intruziune – ca şi în zbor.

Phanan ridică o mână. Wedge îl recunoscu arătând cu degetul.

— Asasinate? întrebă Phanan.

Wedge ezită să răspundă.

— Dacă poţi găsi o modalitate prin care să ne infiltrăm şi să distrugem chirurgical o bază Imperială fără ca duşmanii noştri să o poată numi asasinat, vreau să mă consult cu tine după această întâlnire. În afară de asta, sub comanda mea, membrilor acestei unităţi nu li se va atribui niciodată o sarcină precum aceea de a elimina un vorbitor la o adunare sau de a merge până la o ţintă şi de a o înjunghia.

— Asta este în regulă. Voiam doar să ştiu. De fapt, nu mă deranjează asasinatul.

Wedge îi aruncă o privire rece înainte să continue.

— În momentul de față, suntem desemnați drept *Escadrila Gri*. Vreau să faceți recomandări pentru un nume permanent; dacă văd unul care îmi place suficient de mult pentru a-l alege, cel care îl propune primeşte o permisie de trei zile pe Commenor. Acum, lista noastră de personal. Cei mai mulți dintre voi vă cunoaşteți unii pe alții. Din cauza deficitului nostru de piloți, Locotenentul Janson şi cu mine vom zbura cu *Escadrila Gri*, având în acelaşi timp şi comanda. Janson, din întâmplare, este un trăgător de excepție cu armele de mână şi cu sistemele de arme de luptă; oricine doreşte o pregătire suplimentară în materie de arme ar trebui să se consulte cu el. Următorul nostru ofițer de rang superior este Locotenentul Myn Donos.

Kell se uită spre locul în care pilotul Corellian lipsit de emoții stătea la mare distanță de ceilalți nouă.

— Pe lângă îndatoririle sale de zbor, Donos este lunetistul nostru. Restul dintre voi sunteți cu toții de acelaşi rang. Pentru această şedință de informare, voi renunța la tradiția de a vă aranja în funcție de data înscrierii sau de experiența specifică de zbor; în schimb, vă voi clasifica în funcție de punctajul obținut la antrenamentul de pilotaj. Aşadar, primul dintre voi, ofițeri de zbor egali, este Kell Tainer. El este mecanicul nostru de rezervă atunci când suntem departe de echipajul de sprijin şi este expertul nostru în materie de demolări. De asemenea, a servit cu distincție printre comandourile care au ajutat la cucerirea planetei Borleias anul trecut.

Tyria îl privi pe Kell cu ochii larg deschişi.

— Chiar ai făcut-o? şopti ea.

El ridică din umeri.

— Am plantat încărcături explozive în timp ce amicii mei au ripostat cu focuri de armă împotriva duşmanilor. Cineva a crezut că asta necesită o recunoaştere suplimentară.

Wedge îşi drese glasul pentru a recăpăta atenția tuturor.

— Următorul, Garik Loran... Fu întrerupt când *Face* se ridică în picioare şi făcu o plecăciune; mai mulți piloți oferiră aplauze ironice. Amuzat, Wedge îi făcu semn să ia loc, apoi continuă. *Face* este unul dintre experții noştri în materie de inserție, expert în machiaj, vorbeşte mai multe limbi în afară de Bazică...

— Nu uita, *maestru actor*, strigă *Face*.

Wedge aprobă amabil din cap.

— Şi uneori bucătar. În seara asta eşti de serviciu la bucătărie la decojit tuberculi. Mai ai ceva de adăugat?

— Uhhh... Nu, domnule.

— Falynn Sandskimmer ştie multe despre vehiculele terestre şi este un as al Y-interceptoarelor.

Toți aruncară o privire la femeia brunetă de pe Tatooine; ea se holbă înapoi, cu o expresie undeva între duritate şi ostilitate deschisă. Privirea făcea ca trăsăturile, care în circumstanțe obişnuite ar fi fost atrăgătoare, să fie mai degrabă neplăcute.

— În absența echipei noastre de sprijin, ea este, de asemenea, responsabilă de achiziții.

Kell ridică o mână.

— Domnule Tainer?

— Apropo de achiziții, avem un intendent de escadrilă? Vreau să lucrez cu el la problema pieselor de schimb pentru X-interceptoare...

— Nu avem încă, dar caut în rândul personalului disponibil pe cineva care să se ocupe de asta. O să vă anunț. Wedge se uită în jos la datapadul său pentru a găsi numele următorului pilot. Ton Phanan este ofițerul nostru medical.

Trei sau patru piloți izbucniră în râs; faptul că Phanan era cel puțin o cincime mecanic şi nu poseda maniere de vindecător era bine cunoscut. Phanan însuşi zâmbi.

— Infirmier? întrebă *Face*.

Phanan clătină din cap.

— Nu. Înainte eram *Doctorul Phanan*. Autorizat pe deplin să te deschid şi să te sudez la loc.

Tyria se aplecă pe lângă Kell şi şopti:

— De ce ai renunțat?

El îi dădu cel mai diabolic zâmbet al său şi îi răspunse în şoaptă:

— Pentru că nu voiam să-i cârpesc pe cei de care nu-mi pasă şi îmi place să-i omor pe cei pe care îi urăsc.

Tyria se retrase cu un fior.

Wedge făcu un semn din cap către femela Mon Calamari care stătea în primul rând; filamentele de pe bărbia ei tresăriră când intră în centrul atenției.

— Jesmin Ackbar este experta noastră în comunicații. Voort saBinring, *Piggy*, este expertul în lupta corp la corp şi capabil să se infiltreze în unitățile Gamorreene, ceea ce va fi de ajutor pe anumite lumi. Hohass Ekwesh, *Runt*, are o forță fizică substanțială – de aproape trei ori mai mare decât a unui om de aceeaşi mărime, şi am înțeles că este mic pentru un membru al speciei Thakwaash. Eurrsk Thri'ag, pe care cei mai mulți dintre voi l-ați cunoscut sub numele de *Grinder*, este spărgătorul nostru de coduri.

Bothanul *Grinder* se ridică drept, cu superba sa blană argintie ondulându-se, şi îi făcu semn din cap lui Wedge. Kell nu ştia prea multe despre el; rămăsese retras în cea mai mare parte a timpului, fără a lega legături cu vreunul dintre partenerii de zbor.

— Tyria Sarkin este unul dintre experții noştri în domeniul intruziunilor, continuă Wedge. Este membră a *Rangerilor Antarieni*[12] de pe Toprawa şi este deosebit de pricepută în ceea ce priveşte deplasarea silențioasă pe terenuri dificile.

Kell îşi reținu un fluierat. Nu auzise niciodată de *Rangerii Antarieni*, dar cunoştea numele Toprawa: o planetă ocupată de oameni unde membrii Serviciului de Informații al Alianței puseseră mâna pe datele critice care au dus la distrugerea primei *Stele a Morții*. La scurt timp după aceea, forțele Imperiale distruseseră cu sălbăticie forțele armate ale planetei, incineraseră oraşele şi trimiseseră întreaga populație autohtonă în afara oraşelor pentru a trăi în sălbăticia subdezvoltată. Kell auzise că locuitorii supraviețuitori trebuiau să participe la ritualuri regulate de autodegradare în fața cuceritorilor Imperiali pentru a primi hrană.

Wedge îşi închise datapadul.

— În regulă, acum facem perechile şi împărțim indicativele. Eu sunt *Liderul Gri* sau *Gri Unu*. Iau ambele denumiri pentru a limita confuzia. Doamnă Ackbar, vei zbura cu mine ca *Gri Doi*.

Femela Mon Calamari aprobă din nou din cap.

---

[12] Rangerii Antarieni – forță de securitate înființată în jurul anului 620 *Înainte de Bătălia de la Yavin* pentru a asista Ordinul Jedi şi, mai târziu, Noul Ordin Jedi.

— Este o onoare, domnule.

— Falynn, tu eşti *Trei*. *Grinder*, tu eşti *Patru*.

Atât femeia de pe Tatooine, cât şi Bothanul părură nemulţumiţi de asociere. Kell bănuia că niciunul dintre ei nu ar fi fost mulţumit cu orice misiune în calitate de camarad de zbor.

— Kell, tu eşti *Cinci*. Poţi să ghiceşti cine e *Şase*?

— *Runt*, domnule?

— Devii un fel de geniu, Kell. Ceilalţi râseră, iar Wedge continuă: Ton Phanan, *Şapte*. *Face*, *Opt*. Vreau ca majoritatea sarcasmului escadrilei să fie concentrată într-o singură pereche, ca să ne putem debarasa de el mai convenabil. Locotenent Donos, *Nouă*, tu eşti cu Tyria, *Zece*. Locotenentul Janson este *Unsprezece*, în pereche cu *Piggy*, *Doisprezece*. Când ne împărţim în *Grupe*, eu conduc *Grupa Unu*, Kell conduce *Grupa Doi*, iar Janson *Grupa Trei*. Aveţi întrebări legate de organizare?

Nu fu niciuna.

— Bine. Aţi terminat pentru astăzi. Cu excepţia ta, domnule Tainer. Am primit prima livrare de X-interceptoare noi, patru pentru moment, şi vreau ca tu şi mecanicii să le examinaţi în această seară. Vino în hangarul X-interceptoarelor în 15 minute. Mâine, exerciţii de tragere cu focuri reale.

Wedge zâmbi printre urletele şi uralele piloţilor, apoi adăugă:

— Sunteţi liberi. Aşteptă până când plecă ultimul dintre ei apoi întrebă: Ce părere ai?

Janson se întinse de îi pocniră tendoanele.

— O listă destul de bună... dacă reuşim să-i ţinem departe de probleme. Unii dintre ei sunt cazuri grele, cu experienţă.

— Cum te înţelegi cu Tainer?

Janson se prăbuşi pe scaun şi făcu o grimasă.

— Oh, în aparenţă, destul de bine. Dar de fiecare dată când mă vede îmi aruncă o privire de ură pură şi se transformă într-un ghem de muşchi tremurând. Uneori mă sperie. Nu-mi place să ajung să mă simt liniştit purtând blaster cu mine în cadrul bazei; aş prefera să mă pot relaxa printre aliaţi.

Wedge aprobă din cap.

— Poţi să mai suporţi încă o vreme?

— Cred că da.

— În regulă. Ţi-aş fi recunoscător dacă ne-ai găsi un intendent de escadrilă, cândva astăzi. Eu voi fi cu noile nave de luptă şi apoi cu oaspetele nostru, dacă ai nevoie de mine.

* * *

Tyria părea să fie în stare de şoc când părăsiră sala de şedinţe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kell.

— Eu am fost ultima pe care a numit-o, spuse ea. Sunt din nou ultima. Cel mai prost pilot din escadrilă.

— Nu. Eşti a zecea din patruzeci şi trei.

Ea îl privi fix.

— Cei rataţi nu se pun la socoteală, Kell.

— Ei bine, lasă-mă să ţi-o spun în felul următor. Eşti cel mai slab cotat pilot

dintr-o escadrilă adunată de Wedge Antilles. Eşti cel mai slab din acest grup de elite. *Elite*, Tyria. Şi mâine ai putea fi a noua, iar poimâine ai putea fi a opta.

Expresia ei se destinse.

— Ei bine... poate. Dar lasă-mă să te întreb ceva, Kell. Ai fost vreodată cel mai prost la ceva?

El se gândi la asta.

— Nu.

— Nici nu credeam.

* * *

Hangarul X-interceptoarelor, numit aşa pentru că exista o singură escadrilă de X-interceptoare pe Baza Folor, astfel încât hangarul fusese dat în folosință exclusivă pentru aceasta, era cavernos de gol. Ar fi putut găzdui trei escadrile întregi de nave de luptă, dar acum era ocupat doar de nouă vehicule.

Cea mai mare navă era *Narra*, o navetă din clasa *Lambda* repartizată *Escadrilei Gri*. Aceasta fusese capturată nu de la Imperiu, ci de la un căpitan Imperial corupt care devenise contrabandist. Acest lucru explica modul în care fusese modernizată, cu un compartiment de contrabandă ascuns şi îmbunătățit electronic, demn de Han Solo.

Celelalte opt vehicule erau toate X-interceptoare. Patru dintre ele văzuseră lupta, cele aparținând lui Wedge, Janson, Donos şi *Face*. Acum, alături de ele se aflau patru nave de luptă noi şi imaculate. Kell zâmbi, înveselit de suprafețele strălucitoare, de vopseaua şi de cupolele nezgâriate, de calitatea unităților R2 şi R5 adormite, ascunse în spatele carlingilor, şi de aspectul general de invincibilitate.

Bărbatul de lângă el spuse:

— Cât de mult urăsc chestiile astea.

Kell se uită la el. Cubber Daine, mecanicul-şef al escadrilei, avea o înălțime puțin sub medie şi o greutate peste medie, încorsetat puțin de cusăturile salopetei care ar fi putut fi la începutul vieții de o culoare portocalie, dar care acum era atât de pătată de lubrifianți încât era imposibil să fii sigur. Avea ochi inteligenți adânc înfundați într-o față care părea sculptată din carne tocată şi decorată în grabă cu păr.

— Urăşti X-interceptoarele?

— Nu, nu, nu. Urăsc X-interceptoarele noile din fabrică. Arată atât de simpatice. Dar apoi intri sub panouri şi cu ce te alegi? Defecte de fabrică care abia aşteaptă să-ți explodeze în față. Greşeli de asamblare pe care nimeni nu le-a observat. Şi, cel mai rău, la *Incom* se fac mereu îmbunătățiri, introducând aşa-zisele progrese tehnologice fără să le documenteze, fără să le testeze pe deplin...

— Şi fără a obține permisiunea ta explicită.

Fața lui Cubber izbucni într-un zâmbet larg.

— Deci înțelegi! În regulă, puştiule. Hai să deschidem chestiile astea şi să vedem ce au greşit.

În câteva minute, Kell decise că Cubber avea dreptate. Şinele pe care erau montate scaunele piloților, astfel încât acestea să poată fi reglate înainte sau înapoi pentru a ține cont de înălțimea pilotului, păreau a fi dintr-o ceramică neagră lucioasă în loc de metalul inoxidabil cu care era obişnuit; nu avea nicio idee despre cum vor

rezista chestiile astea în condiţii de uzură extremă. Se hotărî să se asigure că în inventarul de piese de schimb existau câteva şine de modă veche. Garnitura de etanşare a cupolei de pe una dintre navele de luptă era defectă. Compensatoarele inerţiale, proiectoarele antigravitaţionale care împiedicau pilotul să sufere efecte negative în urma accelerării, decelerării şi manevrelor, erau mai mici decât cele cu care era obişnuit şi nu aveau reţeaua externă de tije cinetice care trebuia să furnizeze calculatoarelor interne date despre condiţiile inerţiale curente. Unul dintre cele patru X-interceptoare avea un mic modul de echipament dreptunghiular montat pe exteriorul său, în spatele compartimentului de marfă, dar Kell nu putu găsi niciun cablu sau alt conector de la acesta în interiorul navei de luptă.

Aşa că atunci când Wedge sosise şi întrebase:

— Cum arată?

Kell se retrase afară dintr-un motor şi spuse:

— Groaznic.

Cubber ieşi la rândul său din următorul şi spuse:

— Cel mai prost lot din toate timpurile.

Restul echipei lui Cubber, târându-se de sub celelalte două nave de luptă noi, îşi strigară confirmarea în termeni expliciţi şi neplăcuţi. Wedge se holba la Cubber şi la Kell cu lipsa de înţelegere a situaţiei prost ascunsă cu care oamenii normali întâmpină în mod obişnuit declaraţiile societăţii interplanetare de mecanici. Apoi scoase un oftat.

— Pot fi gata pentru exerciţiile de antrenament de mâine?

Cubber privi dubios.

— Ei bine, două dintre ele, sigur.

— Dacă obţinem o cursă perfectă, din prima, la verificările compensatorului inerţial, poate trei, spuse Kell.

— Şi dacă se întâmplă un miracol la testele cu valvele extruderului, teoretic am putea să le avem gata pe toate patru, spuse Cubber. Poate.

Kell îşi ascunse amuzamentul de pe faţă. Nu exista nicio *valvă de extrudere* pe modelul X-interceptor.

Wedge păru nemulţumit.

— Ei bine, faceţi tot ce puteţi.

Kell salută.

— Aşa vom face, domnule.

— Şi când aveţi ocazia, deşi nu este necesar pentru mâine, vopsiţi dungile roşii de pe toate X-interceptoarele, cu excepţia celui al meu şi al lui Janson. Înlocuiţi-le cu gri.

— Aşa vom face.

După ce Wedge se retrase în X-interceptorul său personal de cealaltă parte a hangarului, Kell întrebă:

— Ce părere ai? O oră, două?

Cubber aprobă din cap.

— Una. Dacă nu cumva facem dungile în seara asta. Ceea ce nu vom face. Joci sabacc, fiule?

— Un pic. Dar nu sunt foarte bun la asta.

Cubber se holbă la el.

— Ţi se pare că sunt prost? *Nu sunt foarte bun la asta*, într-adevăr. Fiica mea de şase ani minte mai bine decât tine.

— Ei bine, eu mint puțin, dar nu sunt foarte priceput.

Cubber pufni pe nas şi se trase înapoi sub motorul său.

* * *

Wedge Antilles se plimbă prin hangar în următoarea oră, suficient de mult timp pentru ca mecanicii să devină nervoşi din cauza prezenței sale continue şi inutile. Se răzbunară pe el spunându-şi unul altuia cu voce tare poveşti despre eşecurile mecanice uimitoare de care auziseră şi despre marile pierderi de vieți omeneşti care rezultau de obicei din ele. Munca lor se terminase, dar Cubber nu-i putea trimite la plimbare cât timp era de față Wedge Antilles; ar fi fost în contradicție cu povestea pe care o spusese despre starea de pregătire a X-interceptoarelor.

În cele din urmă, Kell auzi un sunet din capătul îndepărtat al tunelului de ieşire al hangarului: câmpul magnetic de reținere zumzăi la viață şi, o clipă mai târziu, uşile grele de dincolo de el se deschiseră. Afară, Kell putea vedea suprafața lunară prăfuită, craterele exploziilor, siluetele altor clădiri de la suprafață ale fostei mine, orizontul lunar îndepărtat şi stelele. Apoi văzu un punct luminos în depărtare, care creştea treptat pe măsură ce se apropia. Când se afla la câteva sute de metri de intrarea în tunel, acesta se rezumă la o formă recunoscută de Kell.

— Transportor Corellian YT-1300, spuse el.

— Nu orice YT-1300. Cubber venise lângă el. Ăsta este *Şoimul Mileniului.*

Kell aruncă o privire mai atentă la nava care se apropia.

— Eşti sigur?

— Oh, da. Am stat un an pe Hoth, trecând zilnic pe lângă acea placă de rugină şi cabluri proaste. Nu am apucat niciodată să o repar – Solo şi prietenul lui Wookiee urau ca altcineva în afară de ei să lucreze la ea. O poți recunoaşte întotdeauna după modelul specific de coroziune.

Kell auzi un pocnet îndepărtat în timp ce nava pătrundea în câmpul magnetic, care îngăduia trecerea navei, dar reținea atmosfera în tunel. Prova cu două brațe a navei coborî puțin în timp ce termina de traversat tunelul şi ajunse în hangarul propriu-zis. *Şoimul* se deplasă fără probleme până la cel mai mare petic liber din hangar, cel mai apropiat de intrarea în tunel, apoi se roti pe loc, astfel încât nava să fie orientată cu spatele spre tunel. Abia apoi ateriză, stăpânul său demonstrând o îndemânare considerabilă cu motoarele repulsorlift.

Rampa coborî în timp ce Wedge Antilles se apropia. Apăru Generalul Solo, dar nu aşa cum îl văzuse Kell pe holoînregistrări. În loc să fie un bărbat cu un aspect incomod în uniforma de General al Noii Republici, Solo purta pantaloni şi vestă maro şi o tunică uşoară mult mai potrivită pentru călătorii ocazionale. Purta, de asemenea, un zâmbet larg care făcea mult pentru trăsăturile sale colțoase.

El şi Wedge se îmbrățişară, apoi se întoarseră spre ieşirea din hangar. Kell surprinse câteva dintre cuvintele lor *zbor în... funcții diplomatice... Zsinj.* Apoi dispărură. Cubber îl bătu pe Kell pe spate.

— Iată-ți întâlnirea cu *măreția*, puştiule. Poți să le spui copiilor tăi: *L-am văzut odată pe Han Solo coborând de pe nava lui. M-a ignorat complet.* Hai să plecăm de aici.

— Bine.

Dar Kell zăbovi şi privi o clipă cum o uriaşă masă umanoidă de păr, fără

îndoială Chewbacca, tovarăşul lui Solo, cobora pe rampă. Celebrul Wookiee rămase acolo o vreme, adulmecând aerul, apoi scoase un răcnet – nu amenințător, ci scăzut şi răsunător, poate doar anunțându-şi prezența sau revendicând acea parte a hangarului ca fiind teritoriul său. Apoi, Wookieeul urcă pe rampă şi dispăru. În timp ce Kell îşi întorcea atenția către X-interceptorul la care lucra, auzi un zgomot de foşnet. Deodată tresări, apoi se întoarse, căutând sursa. Sunetul era ceea ce se aştepta să audă de la o insectă de mărimea unui micuț droid curățător de podele care ar fi alergat prin hangar. Dar nu văzu aşa ceva, iar sunetul se termină imediat ce se mişcă.

Cubber deja îi concedia pe mecanici şi îi făcu semn lui Kell să îl urmeze.

— Haide, puştiule. Îți aminteşti de sabacc?

— Da, da.

Kell îşi netezi părul care i se ridicase pe ceafă. Închise ultimele panouri ale motorului X-interceptorului şi îl urmă.

* * *

— Cum a fost zborul până aici? întrebă Wedge.

— Plictisitor, ce crezi? spuse Han. Dar nu la fel de rău ca o noapte de *petreceri* diplomatice pe Coruscant. Îmi pare rău că nu te-am văzut când te-ai întors de pe Thyferra, dar am fost plecat într-o altă misiune inutilă de căutare a lui Zsinj.

Trecură prin arcada care ducea în coridorul principal de acces care deservea majoritatea camerelor hangarului.

— Doar nu mai faci asta? Aveam impresia că eşti pe *Mon Remonda* şi că *Şoimul Mileniului* va fi ținut în conservare până când va fi scos la iveală Zsinj.

Han zâmbi. Era rânjetul de pungaş pe care îl oferea atunci când se afla printre prieteni şi duşmani, dar niciodată la funcțiile oficiale sau în prezența holocamerelor.

— Am scăpat de Coruscant şi de funcțiile diplomatice nesfârşite de acolo odată cu misiunea pe *Mon Remonda*, dar în ultimele săptămâni nu am avut niciun noroc în urmărirea lui Zsinj, aşa că acum totul se rezumă la formalități plictisitoare şi servicii de întreținere. Ştii deja ce părere am despre *proceduri* şi *întreținere*.

— Deci ai reuşit să scapi?

Han aprobă din cap.

— Oficial, sunt purtător de ordine privind urmărirea lui Zsinj. Neoficial, mă aflu aici pentru a compara şi evalua jocurile de noroc de la bazele din toată Alianța. Apoi începu să vorbească serios. Ordinele sunt variații ale ordinelor trimise recent de pe Coruscant. Acum înlocuiesc acele ordine. Încercăm să vedem dacă Zsinj şi ceilalți Lorzi Războinici au acces la aceste transmisii.

— Înseamnă că, dacă au pregătit patrule şi ambuscade care ar fi foarte eficiente împotriva vechilor ordine, dar nu la fel de bune împotriva celor noi, aveți o problemă.

— Corect. Mâine trebuie să plec din nou spre următoarea mea destinație – ceea ce-mi lasă doar seara asta pentru recreere. Deci, ce faci pe aici pentru a te distra?

— Nimic. Wedge îşi păstra fața degajată. Nu există femei repartizate la Baza Folor. Din cauza convingerilor filozofice ale Generalului, nu există alcool, nu există jocuri de noroc şi nu putem urmări emisiuni de pe Commenor. Acest lucru a dus la o rată destul de mare de sinucideri, dar nu există nicio soluție. Avem câteva

holoregistrări ale evenimentelor diplomatice de pe Coruscant, dacă doreşti să le vezi.

Han afişă o expresie de groază din ce în ce mai mare, apoi se transformă în indignare pură. Îndreptă un deget spre Wedge ca şi cum ar fi fost o țeavă de blaster.

— Tu... tu...

Wedge rânji.

— Te-am făcut. Ai crezut fiecare cuvânt dureros. Hai să te prezint Generalului Crespin şi apoi celor de la *DownTime*, care au cea mai mare rezervă de coniac Corellian de pe această lună. Vom vedea dacă putem să facem ceva cu el.

— N-ar trebui să te ascult niciodată.

— Nu, nu ar trebui.

— Chiar şi Leia şi-a dat seama în sfârşit că eşti un mincinos.

— Ei bine, ea are dreptate.

— Întotdeauna are dreptate. Dar dacă îi spui vreodată că am spus asta…

— O să fiu cu siguranță spulberat. Ştiu.

Capitolul 7

Patru X-interceptoare se întrecură prin tunelul hangarului şi străpunseră câmpul magnetic ieşind în vidul din jurul lui Folor.

— *Grupa Doi*, aliniați-vă în jurul meu, spuse Kell. Apropiați-vă. Suntem sub supraveghere.

Supravegherea era un alt X-interceptor, cel al lui Wedge, care se afla deja pe poziție la jumătate de kilometru deasupra poziției lor.

Runt, Phanan şi *Face* se grupară elegant în jurul lui. Acest lucru nu contribuia prea mult la atenuarea tensiunii care se strânsese asupra lui Kell de îndată ce pornise motoarele X-interceptorului. Janson nu mai fusese prin preajmă pentru a-i provoca îngrijorare; nu, acum era vechiul său necaz, încordarea, dificultatea de a respira care îl bântuia ori de câte ori era responsabil de ceva. Nu era la fel ca într-un simulator; acum pilota o navă de vânătoare adevărată care valora o avere, într-o misiune în care o țintire neglijentă sau o manevră greşită îl puteau costa viața lui sau a unui camarad de zbor. Îşi forță umerii să se relaxeze, încercând să se controleze. Poate că Wedge nu era prea atent la comunicații, ca să-i audă respirația chinuită. Poate că nimeni nu monitoriza senzorii de biodate care erau uneori conectați pe scaunele piloților începători. Poate că nimeni nu avea să-i observe problemele.

Verifică datele pe care le citea în acel moment pe computerul său de navigație – date foarte simple, deoarece nu implicau un salt hiperspațial sau chiar o călătorie extralunară. Le transmise datele celorlalți, apoi îşi întoarse nava de vânătoare spre sud. O scanare vizuală arăta că restul *Grupei Doi* îşi mențineau pozițiile; senzorii arătau că Wedge se afla încă la post şi că un alt semnal luminos, fără îndoială legat de obiectivul lor, se afla drept înainte, la câțiva kilometri spre sud.

Vocea lui Wedge răzbătu prin sistemele lor de comunicații.

— Domnilor, acesta este un simplu exercițiu de tragere. Semnalul de pe senzorii voştri nu este ținta. Este Locotenentul Janson în *Narra*, propria noastră navetă. Cu ajutorul razei tractoare de recuperare a personalului, Janson va manevra o țintă, care se va aflâ la aproximativ trei sute de metri în spatele lui. *Cinci* şi *Şase* îşi vor executa misiunea, apoi *Şapte* şi *Opt*... 30 de secunde mai târziu. Ordinele voastre sunt simple: armați la doi kilometri, trageți la un kilometru şi jumătate, dezactivați imediat şi reveniți la bază. Există acum un regulator pe sistemele voastre de comunicații; *Cinci* şi *Şase* nu vor putea vorbi cu *Şapte* şi *Opt*, şi invers. Dacă auziți *Abandonați*, întrerupeți atacul şi aşteptați ordinele; probabil înseamnă că unul dintre voi, glumeților, a fixat ținta pe *Narra*. Aveți întrebări?

— Nu, domnule, spuse Kell şi îl auzi pe *Runt* repetând.

— Vânătoare bună, atunci.

Kell privi cum numerele de pe telemetru se învârteau în jos într-un ritm rapid, apoi văzu cea mai slabă umbră a unui nou semnal luminos care începea să pâlpâie şi să dispară la mică distanță în spatele *Narrei*. Câteva clipe mai târziu, văzu *Narra* însăşi, o fărâmă îndepărtată de lumină pe fundalul unora dintre munții lui Folor, şi văzu ținta: o velă de pânză reflectorizantă cam de mărimea navetei atunci când era

complet desfăşurată. Acum nu era complet desfăşurată; se răsucea şi se încolăcea în raza tractoare a navetei. Având în vedere că forma şi dimensiunea ei se modificau continuu, ar fi fost o lovitură dificilă de la un kilometru şi jumătate. Se adresă unității R5 situate în spatele carlingii sale:

— Resetează torpila protonică 1 la o siguranță de proximitate de zece metri. Comunică cu R2-ul lui *Şase* şi instruieşte-l să facă acelaşi lucru.

Unitatea R5 scoase un bip de confirmare. Kell nu-i dăduse niciun nume noului droid strălucitor; acesta era privilegiul primului pilot care urma să fie repartizat permanent cu acest X-interceptor şi cu astromecul său.

La doi kilometri, strigă:

— Aripile în poziție de atac.

Întinse mâna în sus şi la dreapta pentru a acționa comutatorul corespunzător, văzu cum aripile de atac se despărțeau în dispunerea care dădea X-interceptoarelor profilul lor unic. De îndată ce acestea se fixară în poziție, afişajul lui de la nivelul capului dispăru. Kell avea o vedere clară a țintei de la senzori… şi nicio modalitate de a se fixa pe ea cu armele sale.

— R5, ce s-a întâmplat cu ținta mea?

Fluieratul confuz al lui R5 veni prin comunicator, iar pe panoul de date scria *NECUNOSCUT*.

— *Şase*, nu am nicio țintă!

— *Cinci*, nu mai *avem* sisteme de armament. *Avem* o defecțiune generală.

— La naiba, la naiba…

Măruntaiele lui Kell înghețară atât de repede, de parcă o unitate de refrigerare prea entuziastă fusese instalată acolo. Îşi îndreptă X-interceptorul pe o traiectorie cât se poate de directă spre țintă, corectă câteva grade spre stânga pentru a ține cont de viteza navetei de remorcare. Cu cele câteva secunde rămase, verifică vizual şi cu ajutorul senzorilor pentru a se asigura că torpila nu se va apropia de *Narra*.

Numerele telemetrului coborâseră la un kilometru şi jumătate.

Kell trase, văzu torpila cum fulgeră spre țintă, o văzu ratând cu patruzeci de metri sau mai mult. În timp ce frâna şi începea o buclă lungă pentru a se orienta înapoi spre Baza Folor, urmări torpila continuându-şi traiectoria balistică, izbindu-se în cele din urmă de versantul unuia dintre munții îndepărtați, luminând versantul muntelui cu o străfulgerare scurtă şi strălucitoare.

— Nu prea bine, *Cinci*, spuse Wedge. *Şapte*, *Opt*, începeți cursa.

— *Şapte*, afirmativ.

— *Opt*, afirmativ.

Kell se încruntă. Acum îi putea auzi din nou pe *Şapte* şi *Opt*. Fără îndoială, de când el şi *Runt* terminaseră cu cursa, Wedge le reactivase capacitatea de a face asta.

— R5, poți să-mi dai vizualizări prin telemetria lor? A lui *Şapte* şi a lui *Opt*?

Unitatea R5 ciripi afirmativ. O clipă mai târziu, două imagini îndepărtate ale țintei apărură una lângă alta pe ecranul principal al lui Kell – imagini care erau asemănătoare, dar nu identice, astfel încât păreau a fi o imagine stereoscopică neunificată.

— *Şapte*, recomand să setăm torpilele pe o siguranță de proximitate mai largă. Ținta asta e nasoală.

— Bine zis. O să fac acum. În regulă, *Opt*, pune aripile în poziție de atac, acum.

— Afirmativ.

O clipă mai târziu, una dintre imaginile vizuale deveni gri. Kell rânji acru. *Şapte* şi *Opt* erau pe cale să experimenteze acelaşi eşec ca şi el.

— *Opt*, armele mele nu mai funcționează. Un fel de defecțiune a sistemului.

— *Şapte*, sistemul meu de țintire e terminat.

— Mai ai arme?

— Da.

— Aşteaptă, îți transmit informațiile mele de țintire... aşteaptă să se fixeze... Gata!

— Trag, *Şapte*. Avem o detonare... Pare a fi o *ucidere*. Dar încă nu am senzori de țintire.

— Ai mei arată o *ucidere* curată. Bună lovitură, *Opt*.

— Tu ai făcut toată treaba, eu doar am apăsat pe trăgaci. Îmi place aşa.

Vocea lui Wedge răsună puternic:

— Bună treabă, voi doi. Ne întoarcem la bază pentru ca să poată veni *Grupa Trei*. Nu informați pe nimeni care nu a trecut prin exercițiu cu privire la parametrii lui. E un ordin.

— Da, domnule.

— *Unu*, terminat.

Kell strânse din dinți. Încă o dată, din cauza unuia dintre trucurile atât de istețe ale lui Wedge Antilles, ieşise în evidență ca fiind incompetent. Muncise din greu pentru a depăşi acel prim punctaj zero la simulatoare, muncisese destul de mult pentru a ajunge în fruntea listei de piloți, iar acum o lua de la capăt.

* * *

Manechinul de box avea forma unui om – asta dacă hrăneai un om până când era atât de gras încât trăsăturile îi dispăreau pe jumătate în faldurile de carne, apoi îl montai pe o tijă flexibilă în sala de sport a Bazei Folor. Kell clătină din cap; cu siguranță nu ar fi vrut să fie tratat în felul acesta. Şi nici nu ar fi vrut să sufere daunele pe care i le provoca manechinului.

Începu cu o combinație unu-doi care zgudui capul manechinului, deformându-l temporar; în câteva secunde, materialul cu memorie din interior începu să readucă forma capului la normal, dar până atunci acesta purta iar urmele pumnilor lui Kell.

Trecu la o lovitură ca de cuțit cu muchia mâinii în gâtul chestiei, se apropie pentru o lovitură de antebraț în nas, apoi rămase aproape pentru a-şi aduce genunchiul în cutia toracică a manechinului de două ori. În ambele cazuri, auzi crăpături din interiorul manechinului; acesta fusese construit să se simtă şi să cedeze ca şi cum ar fi fost din carne, atunci când atacurile erau suficient de puternice, apoi să revină la starea sa imaculată.

Dansă înapoi, mişcându-se, evitând, făcând piruete, apoi făcu o fentă cu stânga, urmată de un croşeu de dreapta care izbi parțial capul manechinului. Foarte satisfăcător... deşi nu la fel de satisfăcător dacă ar fi fost adevăratul Wedge sau adevăratul Janson. Kell ştia că nu era cel mai bun în lupta corp la corp. Instructorul său din comandouri fusese o femeie care avea jumătate din greutatea lui şi era cu un cap mai scundă decât el. Îl putuse arunca în voie pe covor şi putea lovi mai tare decât ar fi putut el vreodată. Dar el era mare, rapid şi antrenat, aşa că îşi închipuia că se afla în primele zece procente dintre combatanții neînarmați din armată. Era

doar ceva la care se pricepea. Păcat că asta nu îl ajuta în Baza Folor. Se roti, plasă o lovitură laterală puternică în sternul manechinului, privi cum manechinul se legănă mult înapoi pe stâlpul său flexibil şi apoi se ridică brusc în picioare.

Era la fel ca în timpul şederii sale aici, pe Folor. Dacă toate abilităţile sale erau la fel de perfecţionate ca şi lupta, toate obiectivele sale de aici păreau la fel de rezistente ca şi manechinul acela. Le dăduse tot ce avea la dispoziţie şi totuşi se ridicau în picioare, nemişcate, nedeteriorate, nemarcate.

— Eşti supărat pe manechin? Ori este doar mintea ta *ţicnită*?

Kell se răsuci. *Runt* stătea sprijinit pe o bară de echilibru, privindu-l curios, cu ochii lui căprui mai deschişi la culoare decât de obicei. Blana care îi acoperea corpul era ciufulită şi dezordonată în unele locuri, peticită de umezeală în altele, semne clare ale unui duş recent şi ale unei uscări inadecvate.

— Uhhh… cred că e o minte *ţicnită*, spuse Kell.

— Pare a fi o minte competentă. Se pare că poţi să o abandonezi atunci când vrei. Altfel, *ne*-ai fi atacat.

Kell zâmbi. Încă nu reuşea să înţeleagă logica colegului său de zbor sau să înţeleagă abordările sinuoase ale lui *Runt* cu privire la subiectele de conversaţie.

— Presupun că da. Această *minte* funcţionează mai bine dacă o poţi face să se oprească în orice moment.

— Da. Mintea pilotului *nostru* devine mai bună în acest fel. Ai observat? Poţi să treci prin ceaţa ei uneori. Asta e bine.

— Mă bucur.

— Dar mai ai o minte care *ne* îngrijorează.

— Adică pe toţi cei din *Runt*?

Runt scutură din cap, făcându-şi să i se legene coada de cal.

— *Noi* adică întreaga escadrilă. Toţi cei care recunosc faptul că se îngrijorează.

Kell îşi luă prosopul de pe podea, îl aruncă pe umeri şi se aşeză pe bară, lângă *Runt*.

— Nu înţeleg.

— Ai o minte rea în tine. Crezi că *noi* nu o vedem? Îţi vorbeşte atunci când eşuezi şi te biciuieşte cu eşecul tău.

Kell se întoarse de la el, uitându-se din nou la manechin. Cu trăsăturile sale readuse la normalitate, părea să rânjească la vederea lui. Rânjea cu o indiferenţă amuzată. Sau cu dispreţ.

— Nu e nimic în neregulă cu asta. Recunoaşterea corectă a eşecului face parte din analiză.

— Atunci se ţine de tine. Zile întregi. Săptămâni. Te mănâncă. Ca un animal care s-a strecurat în tine şi care acum doreşte să îşi croiască drumul spre ieşire.

— Spune-i mintea mea *motivaţională*.

— Nu, nu e aşa. Te face să crezi lucruri care nu sunt adevărate. Este duşmanul tău. Eu sunt prietenul tău. Mi-aş dori să pot întoarce armele împotriva ei.

Era atâta amărăciune în vocea lui *Runt*, încât Kell se întoarse spre el, surprins.

— Nu fi ridicol.

— Falynn şi *Grinder* au eşuat şi ei în misiunea de astăzi. Ştii unde sunt? În cantină. Mâncând. Râzând. Aşteptând cu nerăbdare misiunile de mâine. Ei şi alţii s-au instalat în jurul lui Myn Donos şi încearcă să-l facă să zâmbească. Tu unde eşti? În sala de antrenament, pedepsindu-te pe tine şi un manechin.

— Tyria este acolo?

Runt clipi din ochi la schimbarea bruscă de subiect.

— Da.

— Sunt acolo de mult timp?

— Nu.

— Ei bine, eu nu am mâncat. Cred că voi face un duş rapid şi mă voi alătura lor. Vii şi tu?

— Nu cred că ai auzit ce ți-am spus.

— Bineînțeles că am auzit. Ne vedem acolo în câteva minute.

În timp ce se îndrepta spre duşuri, Kell îl auzi pe *Runt* scoțând un oftat lung.

* * *

Era aşa cum spusese *Runt*. Cea mai mare parte a *Escadrilei Gri* se afla la cea mai lungă masă din cafeneaua ofițerilor. Falynn şi Jesmin îl aveau pe Donos prins între ele. Râdeau în timp ce Kell se apropia; *Runt* îi făcu semn spre un loc lângă el, dar Kell îl luă pe cel de lângă *Piggy*, vizavi de Tyria şi Phanan.

Face vorbea.

— Deci iată-mă, complet dezbrăcat, încuiat în afara camerei mele, alergând pe coridoare în căutarea unui prosop, a unei cârpe, ceva, şi după ce trec de un colț al clădirii, dau direct peste ofițerul executiv. Avea cam acelaşi simț al umorului ca un Wookiee cu o urticarie. Aşa că îi arunc cel mai bun salut al meu şi spun: *Domnule Maior, regret să raportez că nu am avut decât un succes parțial cu Dispozitivul Personal de Camuflare*.

Ceilalți izbucniră în râs. Chiar şi Donos, amestecând încet nişte îndulcitor în ceaşca lui de cafea, reuşi să schițeze un zâmbet slab.

— Deci, ce a făcut? întrebă Falynn.

— S-a dovedit a fi în regulă. M-a pus să țin salutul o vreme, m-a privit, mi-a întors salutul şi a spus: *Este evident că acest proiect a fost un eşec. Îți sugerez să te duci şi să acoperi neajunsurile sale*. Şi aşa am făcut.

Falynn chicoti, apoi întrebă:

— Dar cum rămâne cu Locotenentul?

Face ridică din umeri.

— Ea avea un simț al umorului ca al meu. Probabil de aceea ne-am apropiat şi, cu siguranță, de aceea ne-am şi despărțit la fel de repede. A doua zi, mi-au găsit hainele chiar în fața uşii de intrare a uzinei de reprelucrare a alimentelor. Pe ele era un bilet pe care scria: *Nu pot trăi cu ceea ce am făcut. Gândeşte-te la mine ori de câte ori mănânci ceva*. A semnat cu numele meu, bineînțeles. Am scăpat basma curată, ca să zic aşa, cu chestia cu *dezbrăcatul pe holuri*, doar că apoi am primit un raport pentru *farsă*. A trebuit să curăț cizmele tuturor pentru absolvire.

— Deci, Locotenente, spuse Phanan.

Donos îşi ridică privirea.

— Suntem în afara serviciului. Poți să-mi spui Myn.

— Deci, Myn, se fac astfel de lucruri în cadrul Forțelor Armate Corelliene?

Donos aprobă din cap.

— Este o tradiție lungă şi onorabilă. O să vă povestesc odată despre *gurrcatul*[13] mort care nu a vrut să rămână îngropat.

Grinder pufni.

— Farsele. O risipă ridicolă de timp.

Ceilalți se uitară la el.

— Nu te-ai strecurat niciodată, spuse *Face*, în fişierele securizate ale cuiva ca să le schimbi, să laşi mesaje sau ceva de genul ăsta, doar pentru propriul amuzament? Sau pentru a-i face să pară proşti?

— Cu siguranță că nu.

— Nu semeni cu niciunul dintre hackerii pe care i-am întâlnit vreodată.

Bothanul zâmbi.

— Sunt mai bun.

Falynn se întoarse de la el spre Donos.

— Deci, chiar ai fost lunetist?

Locotenentul aprobă din cap.

— Ai fost vreodată nevoit să... ştii tu... Adică, nu răspunde dacă e prea personal.

— Dacă am împuşcat vreodată pe cineva cu sânge rece? Fără să-i dau vreo şansă?

Ea încuviință din cap, sumbră.

— Da. De trei ori am făcut asta. Nu mi-a păsat prea mult; dacă mi-ar fi păsat, probabil că aş fi făcut-o în continuare. Dar mai bine să ai duşmani morți decât nevinovați morți. Se uită la cronometrul său. Apropo de asta, trebuie să mă îmbrac şi să mă antrenez la poligon.

Baza Folor avea un poligon de tragere în interior pentru antrenamentul cu pistolul blaster, dar distanțele pentru care o puşcă laser cu lunetă era cea mai adecvată erau mult mai mari. Donos şi Janson amenajaseră un poligon de ținte pe un deal de afară, în vid total; Donos urma să tragă cu luneta de pe câteva dealuri din jur.

— *Zece*, mai vii cu mine?

Tyria aprobă din cap.

— Cu siguranță nu am de gând să te las să te plimbi singur pe acolo.

— Te rog, lasă-mă pe mine, spuse Jesmin. Am nevoie să exersez cu costumul de vid.

Aceasta se ridică. Donos îi urmă exemplul şi, cu un scurt semn din cap pentru colegii săi de escadrilă, plecă cu femela Mon Calamari.

— Cu siguranță s-a mai deschis, spuse Phanan. Mă încălzeşte pe dinăuntru, văzând cum cad barierele. Cred că ar trebui să-i luăm o bantha de jucărie pe care să o îmbrățişeze noaptea.

— Oh, taci din gură, spuse Falynn. Chiar este mai bine. A vorbit, un pic. Chiar a zâmbit.

— Imaginarea lui *Face* dezbrăcat ar face pe oricine să râdă.

Falynn se uită fix la el.

— Ton, ai muri pentru Myn Donos?

Cyborgul chicoti.

---

[13] Gurrcat – creaturi carnivore sălbatice originare de pe Corellia. Cutreieră câmpiile Corelliene în haite, iar dacă unul dintre membrii grupului lor este atacat, întreaga haită îl apără cu sălbăticie.

— Poate într-o altă zi.

— El ar muri pentru tine?

— Nu ştiu.

— Ar face-o. Sunt sigură că ar muri pentru oricare dintre noi. A vrut să moară pentru ultima sa escadrilă, dar nu l-a lăsat responsabilitatea. Din punctul meu de vedere, asta îl face mai bun decât tine. Ton, cum e oare să râzi în mod constant de cineva mai bun decât tine?

Ea se ridică, fără să aştepte un răspuns, şi ieşi în trombă din cafenea. Phanan ridică o sprânceană.

— Eu zic că îi place de el. Se întoarse spre *Face*. Vrei să punem pariu? Îți dau trei la unu.

— Nu, pariez de partea ta.

Grinder se apleca spre el.

— Vreau şi eu ceva din asta. Sunt expert în psihologia umană. Ea este prea independentă şi pragmatică pentru a avea dorințe romantice pentru el. Nu face decât să reacționeze la durerea unui animal rănit. Acesta este un instinct feminin uman. Vrea să-l îngrijească până când îşi revine.

Phanan rânji.

— Douăzeci de credite?

— Cincizeci.

— S-a făcut.

Kell o fixă pe Tyria cu privirea.

— Pe cât pariezi?

Ea ridică din umeri.

— S-ar putea ca amândoi să aveți dreptate. Unele femei văd un bărbat care este un dezastru, simt nevoia să-i rezolve problemele şi se îndrăgostesc de el în timp ce fac asta.

— Suferința emoțională ca factor de atracție. Hei, Tyria, am o durere puternică în amintirile mele din copilărie.

Phanan făcu o grimasă.

— Ce replică îngrozitoare. Aş fi vrut să mă fi gândit la ea.

Tyria se ridică în picioare şi întoarse o privire îngăduitoare spre Kell şi Phanan.

— Voi doi mergeți să jucați jocurile voastre de băieți. Noi ceilalți avem ceva de învățat. Ştiți că vom avea în curând o misiune de navigare în hiperspațiu. Cum stați cu notele voastre la navigație?

Kell ridică din umeri.

— Aşa şi aşa. Dar *Piggy* este geniul navigației.

— Aşa este. Ea se răsuci să plece, dar i se adresă înapoi peste umăr. De aceea putem fi siguri că Wedge îi va interzice să ne ajute.

— Ştii, spuse *Face*, cred că are dreptate.

Phanan părea posomorât.

— Urăsc când se întâmplă asta.

* * *

Fişierul apăru pe datapadul Amiralului Trigit, cu titlul *Rezultatele şi concluziile recente ale culegerii de date ale proiectului Morrt*. Autorul lui era Gara Petothel, cea

care fusese atât de utilă în furnizarea informaţiilor care duseseră la dispariţia *Escadrilei Gheară*. Deschise fişierul şi îi citi conţinutul, apoi îl parcurse din nou. În cele din urmă, încovoie un deget pentru a-şi chema secundul.

— Pregăteşte escadrilele TIE, spuse el cu plăcere, fă diagnostice complete asupra sistemelor noastre de arme şi scuturi. Şi spune-i lui *Night Caller*[14] să pregătească o încărcătură nouă de mine *Empion*[15]. Le vom planta în sistemele neocupate cele mai apropiate de Commenor, apoi ne vom îndrepta spre sistemul Commenor. Se pare că Rebelii se pregătesc să acţioneze de pe luna Folor… şi cred că este timpul să punem capăt acestei situaţii.

---

[14] *Night Caller* – doamnă/domn care vine acasă la o persoană pentru a face sex.

[15] Mină *Empion* – mină spaţială concepută pentru a scoate navele din hiperspaţiu şi a le dezactiva. Mina era formată din cinci componente: o reţea de senzori pentru a detecta navele din hiperspaţiu, un proiector de gravitaţie pentru a le trage din hiperspaţiu, o încărcătură electromagnetică pentru a dezactiva aparatura electronică, un proiector ionic care crea un fascicul de ioni susţinut pentru a dezactiva navele, şi un emiţător-receptor de hiperunde pentru a raporta detonările.

Capitolul 8

La micul dejun, Kell îi spuse:

— Cred că sunt îndrăgostit de tine.

Stăteau din nou la cafeneaua ofițerilor, dar de data asta Kell şi Tyria erau singuri la una dintre mesele mai mici, suficient de devreme pentru ca doar *Face* dintre ceilalți membri ai *Escadrilei Gri* să mănânce la o altă masă; mai erau câțiva dintre stagiarii piloți de A-interceptoare prin preajmă. Kell se trezise devreme, adaptându-se la orele de lucru ale Tyriei pentru a o prinde singură aici.

Ceva asemănător cu exasperarea se citi în ochii Tyriei.

— Nu, nu eşti.

Kell aprobă din cap.

— Ştiu că tu crezi că probabil glumesc. Aşa cum face întotdeauna Ton Phanan. Dar nu este aşa.

— Oh, sunt sigur că nu glumeşti. Doar că te înşeli.

El zâmbi.

— Cum poți să crezi asta? Cum aş putea să *mă înşel*? Dragostea este dragoste. Nu are niciun sens ce spui.

Ea amestecă fără chef o pastă verde ca o budincă, fără nume, din farfuria ei, apoi dădu farfuria la o parte.

— În regulă, hai să-ți auzim motivele.

— Motivele? El se holbă, cu adevărat surprins. Motivele pentru care te iubesc?

— Motivele pentru care *crezi* că mă iubeşti, da.

El se lăsă în spate, răceala panicii începând să i se răspândească în stomac. Ea nu reacționa aşa cum crezuse el că va reacționa. Se pregătise pentru acceptare, pentru refuz, pentru confuzie şi pentru *hai să ne mai vedem mai târziu*, dar nu pentru această analiză cu sânge rece. Inspiră adânc de câteva ori pentru a-şi linişti nervii şi a-şi organiza gândurile.

— Ei bine, totul se rezumă la asta: eşti tot ce îmi doresc la o femeie. Inteligentă, talentată, curajoasă, frumoasă. Am fost atras de tine încă de la prima cursă pe simulator.

— Şi totuşi, abia ai vorbit cu mine.

— Păi…

— Eşti conştient de faptul că nu am familie?

— Păi… da.

Face menționase asta în treacăt, că familia îi murise atunci când lumea ei, Toprawa, căzuse, că ea supraviețuise ani de zile cu abilitățile ei de *Ranger*, până când o misiune de recunoaştere a Serviciului de Informații al Noii Republici o scosese pe ea şi pe alți câțiva de pe planetă.

— Acum, ceea ce vreau să ştiu este următorul lucru. Lipsa mea de familie este o atracție pentru că nu-ți voi aduce socri care să-ți complice viața, sau pentru că vei reuşi să mă învredniceşti cu binecuvântarea propriei tale familii şi să mă faci din nou fericită?

El se retrase.

— Asta nu este corect.

— Nu e genul de lucru pe care te-ai aştepta să-l spun, nu-i aşa?

— Nu.

— Dovedindu-mi punctul de vedere că nu mă cunoşti. Tocmai ai decis că mă potrivesc cu conceptul din mintea ta despre cum ar trebui să fie partenera ta perfectă, aşa că acum eşti îndrăgostit. Am fi cuplul perfect. Sunt înaltă, aşa că nu ar trebui să te apleci prea mult ca să mă săruți, şi vom arăta bine împreună în holograme. Sunt pilot, aşa că putem fi parteneri de zbor. Presupun că, pe vremea când erai în comandouri, perechea ta perfectă ar fi fost şi ea în trupele de comando. Nu-i aşa?

Răceala din stomacul lui se solidifică într-un bloc de gheață.

— Te înşeli. Te înşeli în privința mea.

— Atunci spune-mi, zise ea, cât timp ți-ai petrecut ieri gândindu-te la mine.

— Ce?

— Este o întrebare simplă. Cât de mult timp? Şase ore standard? O oră? Zece minute? Kell, dă-mi un răspuns sincer. Setează *Onestitatea* pe *Activat*.

El se gândi la asta şi, în timp ce răspunsul îi venea în minte, simți cum i se scufundă inima.

— Aproximativ cincisprezece minute.

Ea zâmbi fără umor.

— Nu petreci prea mult timp visând cu ochii deschişi pentru un îndrăgostit iremediabil, nu-i aşa?

El se uită în jos la blatul mesei şi nu răspunse. Ea continuă, cu o voce nemilos de blândă:

— Partea bună a iubitorilor de fantezii este că nu au nevoie de prea mult din timpul tău. Nu necesită prea multă întreținere. Spre deosebire de oamenii reali. Sunt foarte flatată că simți că te-ai îndrăgostit de o *Tyria fantastică*. Dar ea nu sunt eu, Kell.

Se ridică şi dispăru. Plin de amărăciune, el se uită fix în ceaşca lui de cafea – fără să caute răspunsuri, ci doar evitând privirile celor din jur. Avea dreptate. Tyria era ideea lui de perfecțiune. Dar adevărata Tyria? Cât de mult se potrivea ea cu ideea lui? Nu ştia.

Face trecu pe lângă el în timp ce ieşea.

— Te-a doborât? întrebă el.

— M-a vaporizat. Dintr-o singură lovitură.

— Înveseleşte-te. Poate că a fost doar o tură pe simulator.

* * *

Încercările zilei nu se încheiară aici.

Kell se opri la dulapul său pentru a-şi recupera datapadul. Îşi tastă codul personal şi deschise uşa dulapului. Ceva se mişca înăuntru în timp ce făcea asta, apoi o masă de tentacule contorsionate sări spre el, aterizând pe pieptul lui şi înfăşurându-se în jurul lui. Kell scoase un țipăt, smulse creatura alunecoasă de pe el şi o aruncă pe podeaua de beton armat. Îi dădu o lovitură rapidă de picior pentru a o trimite să alunece de-a lungul culoarului de dulapuri. Îşi scoase blasterul de unde atârna în interiorul dulapului şi ținti asupra atacatorului său. Acesta zăcea acolo pe podea, o colecție de tuburi unsuroase şi arcuri metalice. Piesele sale se agitau în aer,

aşezându-se încet în nemişcare. Râsetele izbucniră din toate direcţiile. Kell se uită în jur. Alţi piloţi, de X-interceptor şi A-interceptor, care se zgâiau pe coridoare, se feriră când privirea lui căzu asupra lor. *Face* era unul dintre ceilalţi piloţi, dar nu se feri.

— O farsă.

— Foarte amuzant. Ha, ha. Kell îşi şterse sudoarea bruscă de pe frunte şi îşi puse pistolul blaster înapoi în dulap. Ăsta e ultimul lucru de care am nevoie. Să fiu mustrat pentru că am tras în vestiar.

— Ei bine, poate că glumeţul îşi va îndrepta atenţia spre mine. Nu va fi amuzant? Îl voi distruge psihologic. Îl voi face să se teamă pentru sănătatea lui mintală. Îl voi lipsi de dorinţa de a trăi.

— Sună bine pentru mine. Bineînţeles, nu ştiu dacă nu tu ai fost cel care a făcut gluma.

— Adevărat.

Face ridică din umeri.

* * *

Cea mai mare parte a restului escadrilei se adunase pentru micul dejun puţin mai târziu în cursul dimineţii.

— Deci, sunt curios, spuse Phanan. Comandante, Locotenente, cine credeţi că este cel mai bun pilot de vânătoare din galaxie?

Wedge şi Janson schimbară o privire.

— Ei bine, spuse Wedge, cu greu putem vorbi în numele veteranilor. De fapt, eşti mai în vârstă decât mine.

— Îmi cer scuze. De fapt, mă refeream la generaţia voastră de piloţi.

Wedge oftă.

— Depinde, spuse Janson. Care sunt criteriile pentru *cel mai bun pilot*? Adică, am văzut o mulţime de piloţi cu abilităţi strălucite. Luke Skywalker este unul dintre ei. Pe de altă parte, el nu a zburat în misiuni de luptă regulate atât de mult timp ca majoritatea, aşa că numărul său de victime nu se ridică la nivelul celorlalţi piloţi care au o vechime mai mare. Şi alţi piloţi au fost extraordinari, dar au sfârşit prin a ajunge în calea vreunui mitralior Imperial şi au fost terminaţi.

Se uită la Comandantul său.

— Dacă vrei să te bazezi pe cifre şi pe supravieţuire, desigur, există un singur pilot care a supravieţuit la două curse ale *Stelei Morţii*. Din acest punct de vedere, Wedge Antilles este cel mai bun pilot din toate timpurile.

Falynn pufni pe nas cu amuzament. Ceilalţi se uitară la ea.

— Ce este amuzant, Sandskimmer? întrebă Janson.

— Oh, fără supărare, *domnule*. Sarcasmul din vocea ei sugera că evitarea ofensei nu era nicăieri în parametrii misiunii ei. Dar pilotajul este pentru cei tineri. Sunt sigură că în tinereţe Comandantul Antilles a fost foarte bun. E posibil să fi fost cel mai bun pilot la un moment dat, cu mult timp în urmă. Şi ştiu că este un bun antrenor chiar şi astăzi. Dar, Comandante, câţi ani ai? Patruzeci de ani?

Wedge reuşi să pară amuzat şi plin de regrete în acelaşi timp.

— Douăzeci şi opt.

— Exact! Reflexele tale sunt îngreunate. Experienţa nu poate depăşi acest handicap decât până la un anumit punct.

— Sandskimmer..., spuse Janson.

— Eşti la doar nouă ani de aceeaşi soartă sumbră, spuse Wedge.

— Dacă ar trebui să trăiesc atât de mult, sunt sigură că voi găsi o cale să mă fac utilă. Aşa cum ai făcut-o şi tu.

Wedge se ridică în picioare.

— Vino cu mine.

— Nu am terminat de mâncat, domnule.

— Eşti tânără. Îți poți permite să ratezi o masă. Wedge se întinse şi îndepărtă tava lui Falynn de lângă ea. Vino.

Reticentă şi supărată, ea se ridică în picioare.

— Unde?

— Mergem să zburăm. O mică competiție. Dacă te simți în stare.

— Aşteptați. Nu este corect. Până la terminarea antrenamentului, încă mai ai câteva puncte în fața mea în materie de X-interceptoare.

— Ce zici de transportoarele de minereu pe repulsor? Îmi cedezi vreun punct?

— Nu, domnule!

— Haide.

Ceilalți se ridicară pentru a-i urma, dar Janson le făcu semn să se oprească.

— Terminați-vă micul dejun şi adunați-vă în sala de şedințe. Eu o să îi urmăresc şi vă voi transmite totul. Ar trebui să fie interesant.

* * *

Era cel mai vechi şi mai murdar hangar al Bazei Folor, şi nu era cu adevărat folosit de armata Noii Republici. În el se păstrau vehiculele din colonia minieră care locuise inițial pe Folor, vehicule care erau încă funcționale, dar care nu erau folosite de garnizoana bazei. Printre vehicule se aflau trei transportoare cu repulsor suficient de mari pentru a transporta patru X-interceptorare nas în nas, cu platforme mai adânci decât înălțimea unui om. Vehiculele încă mai purtau urme de zgârieturi ale straturilor lor originale de vopsea gri, iar platformele lor erau pline de praf şi pietricele de la ultimele încărcături de minereu pe care le transportaseră, cu ani în urmă. Niciunul dintre cele trei vehicule nu avea o cabină de pilotaj închisă.

Datacardurile aflate încă la locul lor în computerele simple indicau că fuseseră reparate în ultimul an, iar toate trei porneau atunci când erau activate. Wedge şi Falynn le ascultară pe toate trei, căzură de acord asupra celor două care sunau cel mai bine şi aruncară cu o monedă pentru a vedea cine avea să câştige pe cel mai bun dintre ele. Falynn câştigă. Câteva minute mai târziu, îmbrăcați în costume de vid, ghidară vehiculele în exterior prin câmpul de izolare magnetică al hangarului şi se îndreptară într-un ritm lent spre capătul apropiat al *Jgheabul Porcului*.

Jgheabul era o particularitate geografică anormală a lui Folor. Era o fisură lunară sinuoasă, creată într-un timp îndepărtat, când suprafața lunii încă nu era rece şi când plăcile tectonice încă erau în mişcare. Extremitatea sa apropiată se afla la doar un kilometru de Baza Folor, iar lunga trăsătură geografică se întindea pe mii de kilometri spre nord-est, apoi se tăia brusc spre nord-vest pe o distanță şi mai mare. Porțiunile mai apropiate ale canalului erau prea largi, cu curbe prea graduale pentru a fi de folos instructorilor, dar porțiunile mai îndepărtate erau folosite de către piloții stagiari pentru manevrele de tranşee şi pentru antrenamentele de bombardament.

Pe buza aflată chiar deasupra primei coborâri în depresiune, Wedge şi Falynn îşi opriră transportoarele de minereu.

— Verificarea comunicațiilor, spuse Wedge. Recepționezi?

— Da.

— Wes?

— Sunt aici. Am aruncat o rachetă de semnalizare la patru kilometri mai sus în tranşee. Ăla este obiectivul vostru.

— Sandskimmer, eşti gata?

— Sunt gata de când am verificat sigiliul costumului meu.

— Pornim.

Dădu comanda pe un ton blând, dar nu era nimic reținut în felul în care Wedge lovi cu piciorul în pedala transportorului de minereu, coborând în viteză pe panta puțin abruptă a *Jgheabului* ca şi cum ar fi fost la comanda unei nave de luptă care se deplasa rapid.

— Trişorule!

Falynn era la doar o fracțiune de secundă în urma lui. Cu mult înainte ca ei să ajungă la baza pantei, ea ajunse aproape la egalitate cu el spre stânga. Apoi alunecă lateral spre el. Wedge simți, mai degrabă decât să audă impactul, dar nu îl scosese de pe traseu. Rânji. Numai cel mai înverşunat pilot nu ar fi reuşit să anticipeze manevra şi să o compenseze. Îşi forță motoarele şi se aplecă în alunecare spre stânga. Botul transportorului său încă era la câțiva metri în fața ei şi astfel reuşi să o împingă pe ea în afara traseului. O împinse până când partea stângă începu să răzuie de-a lungul peretelui fisurii; frecarea bruscă o încetini şi el se lansă în față.

— Continuă să încerci, Sandskimmer. Sunt bătrân. S-ar putea să obosesc deja.

Înjurăturile ei aprinseră unitatea de comunicații.

* * *

Ceilalți piloți stagiari se adunaseră în sala de şedințe şi urmăreau transmisia senzorilor vizuali de pe X-interceptorul lui Janson. Acesta zbura lângă transportoarele de minereu la o altitudine de aproximativ cincizeci de metri. Kell presupuse că Janson se deplasa cu ajutorul repulsorului, apăsând ocazional pe propulsoare, altfel nu ar fi putut să se mişte suficient de încet pentru a-i urmări pe senzori.

— De fapt, ea se mişcă destul de bine cu găleata aia, spuse Donos. Probabil că era una destul de bună pe Tatooine.

Părea mai mult analitic decât admirativ, dar era cea mai lungă declarație pe care o auzise Kell din partea lui; clătină din cap.

— Am întreținut platforme ca asta. Nu sunt precum *skimmerele*[16] de agrement. Câmpurile lor repulsoare se extind câțiva metri în față. Ar trebui să fie prevăzători pentru a împiedica transportoarele să se distrugă singure pe terenul accidentat. Dacă ea nu ştie asta, va sări… iată.

Într-adevăr, partea din față a transportorului lui Falynn se ridică încă doi metri în timp ce nava se apropia de o grămadă de bolovani. Transportorul se duse spre cer, căpătând suficientă altitudine pentru a pierde contactul cu solul şi pentru a fi în continuare repulsorlift, iar vehiculul lui Wedge mai câştigă câțiva metri avans.

16 Skimmer – vehicul repulsolift similar cu un schif.

— Îl va învinge, zise Donos.

Kell scoase un pumn de monede din buzunar.

— Zece credite.

— S-a făcut.

Moneda lui Donos se alătură monedelor lui pe masa de joc. Ceilalți candidați-piloți se scotociră prin buzunare şi începură să scoată monede, carduri de transfer de bani, bijuterii, bucăți de bomboane.

* * *

Acum zburau cu prova lui Falynn în pupa lui Wedge. Ori de câte ori ea se dădea în lateral pentru a încerca să treacă, el dădea buzna în acea direcție, blocând-o. Bogăția şi culoarea înjurăturilor ei neîntrerupte erau mărturia succesului său.

Nu putea dura la nesfârşit. Ea alunecă spre dreapta, el îi urmă exemplul – şi observă prea târziu că manevra îl ducea direct pe un cuib de bolovani. Apropierea îi aruncă prova în aer, iar ea alunecă în stânga lui, trecând pe lângă, înainte ca el să restabilească contactul cu suprafața fisurii. El râse.

— Nu-i rău, Falynn. Ai dovedit că poți învăța cel puțin un lucru pe zi.

— O să arăți ciudat scuipând praf lunar în timp ce mă înveți, *domnule*.

În față, falia se întorcea spre stânga. Lângă peretele din dreapta se afla o grămadă de pietre prăbuşite; între aceasta şi peretele propriu-zis, solul se curba uşor în sus. În stânga grămezii se afla un teren larg, deschis. Falynn se îndreptă spre cea mai largă zonă deschisă. Wedge alunecă spre dreapta, înclinându-se între mormanul de pietre şi zid. În timp ce se strecura printre ele, repulsoarele sale aruncară pietrele desprinse din grămada de bolovani, proiectându-le peste transportorul lui Falynn. Reflexul o făcu să alunece spre stânga, iar el o ajunse din urmă la intrarea în curbă.

Era cu câțiva metri în față când ieşiseră din curbă.

— Evident că nu puteți câştiga zburând corect, domnule. Ce se va întâmpla când vom ajunge la final? Mă împuşcați?

— Mă gândeam deja la asta.

Sfârşitul cursei era la vedere, o strălucire roşie îndepărtată, acolo unde Janson îşi aruncase racheta de semnalizare. Fundul fisurii era plat şi neted pe partea dreaptă a traseului, dar devenea pietros şi accidentat de-a lungul părții centrale.

Falynn viră spre dreapta. Wedge alunecă spre stânga, spre terenul mai dificil. O văzu pe Falynn întorcându-se să se uite la el; nu-i putea citi expresia prin scutul polarizat al costumului de vid, dar bănuia că ea trebuia să se întrebe care era planul lui de a renunța la cea mai rapidă apropiere de linia de sosire.

Ea îl ajunsese din urmă pe măsură ce se apropiau de cea mai stâncoasă porțiune a platoului fisurii. Dar când ajunseseră în punctul în care bolovanii prăbuşiți erau cei mai periculoşi, el alunecă spre dreapta şi botul îi trecu peste cel mai înalt dintre bolovani. Mişcarea îl aruncă în sus câțiva metri şi căzu chiar peste transportorul ei.

Greutatea vehiculului lui îl împinsese pe al ei în jos, comprimându-i emisiile de repulsor şi încetinindu-l. Repulsoarele îl aruncară în față de pe transportorul ei. Îşi menținu roata de control pe traiectorie prin forța brută. Vehiculul lui se îndreptă în timp ce cobora complet de pe al ei şi ajungea pe suprafața fisurii – şi o secundă mai târziu trecea pe lângă flacăra luminoasă, iar vehiculul lui Falynn se afla chiar în spatele lui.

— Tu... tu...

— Aşa este, Sandskimmer. Am câştigat.

— Ai *trişat.*

El râse în timp ce îşi încetinea transportorul şi îşi învârtea botul în jurul lui.

— Falynn, gândeşte-te la asta. Când un laser Imperial îți taie prin cupolă şi te loveşte, energia va supraîncălzi apa din țesuturile tale. Acestea vor exploda la propriu. Dacă va fi suficient de recuperat din X-interceptorul tău, vor trebui să spele interiorul cu furtunul. Când se va întâmpla asta, te vei plânge că pilotul TIE a trişat?

Vocea ei era plină de resentimente.

— Nu, domnule.

Ea îi copie manevra de întoarcere.

— Ce vei spune?

— Nu voi spune nimic. Voi fi moartă.

— Deci, ca să împiedici pe unul dintre băieții ăia răi să trişeze până când vei fi moartă, ce vei face?

— Cred că va trebui să învăț să trişez, domnule.

— Felicitări. Ai dovedit că poți învăța două lucruri într-o singură zi.

* * *

La şedința de informare a misiunii din acea după-amiază, Wedge anunță:

— Avem două veşti bune. Au sosit celelalte patru nave de luptă, iar echipa lui Cubber le-a autorizat pentru utilizare. Făcu o pauză în timp ce escadrila aplauda, apoi continuă. De asemenea, acum avem o denumire pentru escadrilă. Prin bunăvoința Tyriei Sarkin, suntem *Escadrila Spectrelor*.

Câțiva dintre piloți scoaseră sunete de apreciere. *Face* părea doar dezgustat.

— Ce este un spectru? întrebă *Runt*.

— Ceva despre care am auzit în copilărie, spuse Tyria. Chestii întunecate care vin noaptea după tine. Asta cred că suntem noi. Pentru Imperiu, pentru Lorzii Războinici, noi suntem fantomele de sub pat, monştrii din dulapuri.

Runt zâmbi, arătându-şi dinții mari, şi îşi îngustă ochii. Expresia îi făcea fața lungă să pară sinistră.

— *Ne* place asta.

— Aşadar, spuse Wedge, Tyria câştigă permisia de trei zile – dar nu astăzi; mai avem o cursă de făcut. O cursă cu toată escadrila, pentru prima dată. Alte noutăți: acum avem un ofițer de aprovizionare al escadrilei. Te rog să intri.

Piloții se întoarseră spre intrare. Sosirea ofițerului de aprovizionare fu anunțată de un set de scârțâituri ritmice.

— Avem probleme, spuse Kell.

Squeaky, servitorul 3PO de la *DownTime*, intrase şi se îndreptă spre podiumul vorbitorilor. Se întoarse apoi spre piloți.

— Permiteți-mi să încep prin a spune că sunt încântat să aduc anii mei de experiență acestei escadrile novice. Mă aştept ca îndemânarea mea să vă țină în viață pe unii dintre voi.

— Inevitabil, unii dintre noi ar prefera să moară, şopti Phanan.

— De asemenea, continuă *Squeaky*, mă bucur încă o dată să fiu în slujba unui ofițer bun pe nume Antilles. Păcat pentru ce s-a întâmplat cu ultimul. Sunt sigur că

vom lupta cu toții împreună pentru ca soarta să nu se repete.

Wedge păru îndurerat. Cei mai mulți dintre piloți ştiau că un anume Căpitan Antilles, fără nicio legătură cu Wedge, fusese Comandantul lui *Tantive IV* şi murise de mâna lui Darth Vader.

— În relațiile cu voi, spuse *Squeaky*, voi răspunde la politețe cu politețe, la insultă cu insultă, la incompetență cu incompetență. Am transmis formulare de rechiziții către astromecii voştri şi către datapadurile voastre; vă rog să le folosiți şi să vă verificați întotdeauna ortografia. Vă mulțumesc.

Se înclină în fața lui Wedge şi se duse să stea lângă Locotenentul Janson.

Gura lui Wedge tresări în timp ce îşi reținea în mod evident un zâmbet.

— Mulțumesc, *Squeaky*. Wes?

Janson se ridică în picioare şi tastă pe datapadul său. Holoproiectorul din cameră se aprinse, iar pe el apăru un câmp întunecat cu câteva zeci de puncte luminoase dispuse în interiorul lui: o hartă stelară de suprafață mică.

Indică în mulțimea de stele spre una de un auriu strălucitor.

— Aici este Commenor. Voi sunteți aici. Aici este Corellia şi mai multe dintre sistemele Nucleului. Mai departe, ajungem la teritoriile de graniță şi apoi la cele de pe Inelul Exterior. Această stea este supranumită *Doldrums*[17] pentru planetele sale minunate, fără particularități şi nelocuite. Asta este destinația noastră. Fiecare dintre voi veți petrece o oră cu astromecii pentru a stabili un curs în trei etape pentru a ajunge la *Doldrums* şi un curs în două etape pentru a veni înapoi. Aceste trasee de navigație ar trebui să urmeze instrucțiunile normale de securitate pentru a limita capacitatea observatorilor de a ne urmări cursul sau rutele. Când ați terminat, transmiteți cursul vostru către *Centrul de Control*. Îl vom alege pe cel care ne place cel mai mult, cel care consumă cel mai puțin combustibil şi pare cel mai elegant... şi apoi îl vom pilota ca un test al abilității şi preciziei voastre în hiperspațiu. Întrebări?

Nu existară întrebări.

— Bine. Ne vedem în hangar peste o oră.

Piloții se ridicară şi se îndreptară spre X-interceptoarele lor şi spre droizii astromeci. *Face* părea mâhnit.

— Nu-mi vine să cred, Tyria. Crezusem că am câştigat deja permisia aia.

— Ce nume de echipe ai sugerat? întrebă ea.

— Ei bine, a fost *Escadrila Proştilor.*

Ea clătină din cap.

— Ar fi trebuit să vopsim din nou X-interceptoarele.

— Apoi a fost *Escadrila Vagabond.*

— E luat.

— Ştiu, dar a fost o idee bună. Apoi a fost *Escadrila Cinei.*

— Să înțeleg că erai leşinat de foame când ai venit cu aceste idei.

— De unde ai ştiut?

* * *

După mai puțin de două ore, *Escadrila Spectru* ocolea Commenor, pregătindu-se să treacă de el pentru a scăpa de puțul gravitațional şi a se orienta corespunzător pentru prima etapă a cursului propus de *Piggy*. Folor era la câteva clipe de a

[17] *Doldrums* – stare de lipsă de activitate sau de succes.

dispărea în spatele orizontului Commenorului când Jesmin transmise:

— *Lider Spectru*, aici *Doi*. Am prins transmisii de pe un canal Imperial.

Kell ştia că Jesmin instalase un dispozitiv îmbunătăţit de comunicaţii şi senzori pe X-interceptorul ei, corespunzător pentru un expert în comunicaţii.

Vocea lui Wedge se auzi următoarea.

— *Escadrilă*, întrerupeţi manevra de ieşire. Înconjuraţi pe aici la o distanţă de cincizeci de kilometri. *Doi*, transmit direct?

— Nu, domnule, este codificat. Lucrez la asta. Dar mai e ceva. E o transmisie cu fascicul îngust, iar originea transmisiei este destul de aproape de traiectoria noastră de zbor dinspre Commenor. Cele două posibilităţi sunt ca ei să ne aştepte acolo, sau folosesc Commenor ca punct de întoarcere a semnalului pentru ca acesta să nu ajungă la Folor.

— Corect. Voi informa Folor. *Spectre*, menţineţi poziţia. Faceţi-vă utili.

Kell strânse din dinţi. Încă un test. Sarcinile cruciale, de avertizare a bazei şi de spargere a codului de transmisie, fuseseră atribuite deja; Wedge voia, evident, să afle ce utilizare suplimentară puteau găsi ceilalţi, fără sugestii din partea lui.

Aproape imediat, se auzi vocea lui *Face*:

— *Doisprezece*, iată o idee. Interoghează R2-ul lui *Doi* pentru semnalul pe care îl primeşte. Analizează-l şi vezi dacă poţi determina cât de repede vine semnalul.

Vocea lui *Piggy*, distorsionată de unitatea de comunicaţii, era complet mecanică şi lipsită de inflexiuni:

— Aşa voi face, *Opt*.

Umerii lui Kell se încordară. Încă o dată, *Face* se aruncase direct într-o sarcină utilă, dând dovadă de calităţi de lider. Dacă nu era atent, *Face* ar fi preluat controlul *Grupei Doi*. Kell trebuia să răspundă cu ceva la fel de util. Trebuia să se gândească repede. Commenor era o planetă care se învecina cu teritoriul *Lumilor Nucleului*. Guvernul său făcea afaceri şi comerţ cu Noua Republică, cu Imperiul în declin, chiar şi cu Lorzii Războinici. Aşadar, dacă nava sau navele care se apropiau, care erau fie Imperiale, fie că ale Lorzilor Războinici, pentru că foloseau frecvenţele Imperiale, transmiteau către Commenor, fie îşi anunţau sosirea, fie făceau cereri către guvern.

— *Patru*, aici *Cinci*.

— Te aud, *Cinci*.

— În tot timpul cât ai fost aici, te-ai strecurat vreodată în sistemul informatic oficial al lui Commenor?

Grinder răspunse cu întârziere. În cele din urmă, spuse:

— Da, *Cinci*. Doar ca să mă antrenez.

— Bine. Poţi să pătrunzi acum, cu echipamentul pe care îl ai pe nava ta?

— Imediat, *Cinci*. Am lista de coduri cu mine. Întotdeauna.

— Bine. Piratează acum. O să căutăm câteva lucruri.

— Stabilim contactul, *Cinci*. Începem dansul aprobării. Ce căutăm?

Kell se gândi la tipurile de modificări de înregistrări pe care îl învăţaseră comandourile să le caute.

— În primul rând, orice noi mobilizări de forţe guvernamentale. În al doilea rând, rezervări noi de locuri de acostare pentru nave. Sortează în funcţie de clasa de nave, acordă prioritate navelor militare şi navetelor echipate cu hipermotor. Ia rezervările făcute pentru mâine şi pentru astăzi. Rezervări din senin de hoteluri şi staţiuni cu pachete mari, mai ales cele ieftine, în cazul în care va fi nevoie de odihnă

şi recreere pentru o navă capital. De asemenea, vreau date astronomice, dacă este posibil, de la orice observator îndreptat spre originea semnalului lui Jesmin.

— Vrei să serveşti micul dejun la pat cu toate astea, *Cinci*?

— Aşa este, *Patru*. Dar asta după toate celelalte.

Aşteptară în tăcere câteva minute.

— *Cinci*, sunt *Patru*. Am citiri că o navetă guvernamentală a fost repartizată în ultimele minute pentru a transporta documente şi un supraveghetor către zborul care se apropie. Acordându-i dreptul de a efectua exerciţii militare deasupra Folor.

— Mulţumesc, *Patru*. *Lider*, asta marchează baza ca fiind ţinta lor probabilă.

— Aici *Liderul*. Te recepţionez, *Cinci*.

— *Cinci*, mai e ceva. Şantierul spaţial orbital 301 a primit ordin să elibereze un loc de acostare pentru iahtul privat *Implacabilul*.

Kell se încruntă.

— *Implacabilul* este genul de nume pe care îl dau navelor capitale Imperiale.

— *Cinci*, docul pe care l-au eliberat este cel mai mare pe care îl au. Ăsta nu este un iaht de agrement.

— *Cinci*, *Patru*, aici *Liderul*. Aveţi dreptate. *Implacabilul* este un Distrugător Imperial comandat de Amiralul Trigit. A devenit rebel când a murit Ysanne Isard. Bună treabă, voi doi. Ne întoarcem la Folor şi vom pregăti o întâmpinare pentru Amiralul Trigit pe care o va ţine minte pentru ceva vreme. Grupaţi-vă în jurul meu.

* * *

Amiralul Trigit radia în timp ce privea luna Folor prin ferestrele din oţel transparent ale punţii. Era o chestie urâtă, muntoasă, acoperită de gheaţă, dar bine poziţionată pentru a fi de un folos considerabil pentru Rebeli. Va pune capăt acestei situaţii.

Un asistent apăru lângă el.

— Domnule, avem transmisiuni de baliză de nivel scăzut şi transmisii criptate pe frecvenţele Rebelilor de pe partea îndepărtată a lunii.

Trigit aprobă din cap.

— Localizează transmisiunile, apoi stabileşte un curs spre acea locaţie. Lansaţi escadrilele TIE la o mie de kilometri de ţintă. Ne vor escorta până când vor primi alte ordine.

— Da, domnule.

* * *

Vocea Generalului Crespin răsună în urechile tuturor *Spectrelor*.

— Se apropie pe cea mai evidentă rută. Mai au câteva minute până la sosire. Transportoarele se încarcă. Patru A-interceptoare din *Escadrila Aurie* le vor escorta. *Escadrila Albastră*, *Escadrila Gri*, rămâneţi pe poziţii pentru acţiuni de întârziere.

Vocea lui Wedge se auzi imediat:

— *Liderul Spectru* confirmă.

Alte voci, piloţi ai transportoarelor şi lideri de escadrilă, răspunseră la fel. *Escadrila Spectrelor* se afla pe un câmp îngheţat între două creste de dealuri, la aproximativ zece kilometri de Baza Folor. Aterizaseră conform organizării escadrilei,

cu fiecare grup de patru nave de vânătoare la o sută de metri unul de celălalt, dispuse în triunghi.

Kell se hotărî să nu mai facă încă o verificare inutilă a nivelului de putere şi a pregătirii armelor sale. Piciorul său drept devenise agitat, refuzând să stea nemişcat, semn al nervozităţii sale crescânde. Comută sistemul de comunicaţii pe frecvenţa *Escadrilei Spectru* şi o reduse la o putere de transmisie care nu avea şanse să se extindă dincolo de acea vale.

— Comandante, sunt *Cinci*. Nu ar trebui să fim acolo sus, să îi atacăm, să îi încetinim ca să putem lansa transporturile?

— Negativ, *Cinci*.

— Dar vor sosi şi îşi vor distruge ţinta!

— E foarte posibil, *Cinci*.

— Domnule, nu înţeleg.

— Afirmativ, *Cinci*.

Kell tăcu din gură. Şi-i putea imagina pe ceilalţi membrii *Spectre*, în special pe Janson, chicotind la acea replică. În loc să se umilească şi mai mult, readuse sistemul de comunicaţii la setările sale implicite şi aşteptă, mocnind.

* * *

— Niciun semn de măsuri defensive, Amirale.

Implacabilul se afla la o sută de kilometri de ţintă.

— Va trebui să îi ademenim, spuse Trigit amabil. Trimiteţi escadrila de bombardiere şi o acoperire de nave de luptă.

— Da, domnule.

O clipă mai târziu, două escadrile de TIE-uri trecură pe lângă *Implacabilul*, apropiindu-se din spate, survolând turnul de comandă de la pupa şi plonjând astfel încât păreau să se înghesuie în faţa ferestrelor punţii de comandă în timp ce se îndreptau în viteză spre ţinta lor. Pe măsură ce fiecare TIE sau bombardier intra în câmpul vizual, îşi mişca aripile în semn de respect.

Trigit zâmbi. Aprecia spectacolul. Acei comandanţi de escadrile meritau o mică recompensă. Va trebui să se gândească la asta.

— Ţine-mă la curent cu poziţia lor defensivă.

* * *

— Toate escadrilele, toate navele, aici Baza Folor. Am recepţionat mai multe bombardamente şi lovituri la ţintă.

Era din nou vocea Generalului Crespin. Kell se uită spre stânga, spre vest. Dacă raportul era adevărat, ar fi trebuit să vadă fulgere strălucitoare luminând vârfurile dealurilor dintre poziţia lor şi bază. Dar nu se vedea nimic.

— Toate transportoarele sunt pregătite, continuă Crespin. *Escadrila Aur*, porniţi. Mult noroc, şi Forţa să fie cu voi.

Kell se lăsă pe spate în scaunul său, în timp ce înţelegea adevărul.

* * *

— Ne apropiem de raza de bombardament în acest moment, domnule Amiral.

Trigit se uită la ecranul senzorilor săi, care arăta locația bazei Folor. Era o câmpie largă de gheață situată între două lanțuri muntoase. Acum era plină de cratere; cele unu sau două seturi de clădiri pe care le putea distinge păreau să ardă.

Fără îndoială că erau depozite de combustibil sau de substanțe chimice; altfel nu puteau arde în vidul din jurul lunii Folor. Se încruntă. Era o prostie din partea Rebelilor să aibă depozite de combustibil la suprafață.

— Vreo comunicare de la ei?

— Nu, domnule. Balizele lor încă transmit, iar semnalele codificate au devenit mai frenetice, dar nu au răspuns la apelurile noastre.

— Începeți bombardamentul.

De ce îl deranja problema stațiilor de alimentare de la suprafață? Ah, da. În fişierele lui Commenor despre instalațiile miniere abandonate de pe lună erau menționate numeroase clădiri de suprafață. Platoul pe care îl vedea Trigit era aproape în întregime liber de astfel de construcții. Evident, Rebelii distruseseră sau ascunseseră ruinele pentru a face mai dificilă găsirea bazei. Era o măsură rezonabilă, dar totuşi reprezenta mai multă muncă decât erau capabili de obicei să facă Rebelii în lipsă de personal. Nici nu era rezonabil ca ei să elimine majoritatea urmelor de la suprafață şi să permită totuşi ca depozitele de realimentare să rămână.

Contrasturile erau cele care îl îngrijorau.

Ofițerul său de la senzori se uită la el din zona pentru echipaj.

— Domnule, detectez lansarea unei nave capital. Un transportor mediu *Gallofree*, după ecoul senzorilor şi caracteristicile de manevră.

Trigit se uită neîncrezător la micul ecran al senzorilor de pe brațul scaunului său de comandă.

— Unde?

— În cealaltă parte a lui Folor, domnule. Tocmai a depăşit linia orizontului.

Un val rece de realizare îl străbătu pe Amiral.

— Locotenente Petothel.

Îşi păstră vocea rece, calmă. Noul său analist de date preferat îşi ridică privirea de pe ecranul stației sale. Era o femeie slabă, cu părul de lungime medie şi un semn de naştere pe obrazul drept. Trăsăturile ei erau elegante, hipnotizante; deseori trebuia să facă un efort să nu se holbeze la ea.

— Domnule, spuse ea.

— Apelează hărțile pe care ni le-a furnizat Commenorul despre Folor.

— S-a făcut, domnule.

— Stabileşte locația facilităților miniere potrivite pentru a fi ocupate de Rebeli.

— Da, domnule.

— Unde sunt?

— Sunt… Ea tresări. Sunt la jumătatea lunii, domnule. Baza se află la aceeaşi latitudine, dar la o sută optzeci de grade în jurul lunii.

Trigit îşi trânti pumnii pe brațele scaunului de comandă. Un truc simplu: să planteze balize şi clădiri false departe de adevărata locație a bazei, şi să le activeze atunci când sunt depistate necazuri. Tot ce trebuia să facă era să se asigure că baza pe care o urmăreau se afla în aceeaşi poziție cu instalațiile miniere… Dar îi lăsase pe Rebeli să-l facă de râs.

— Navigator, stabileşte cursul spre coordonatele date de Locotenentul Petothel. Du-ne acolo cât mai repede posibil. Comunicațiile, transmiteți escadrilelor acea

locație; trebuie să stea în fața noastră ca un paravan. Nu prea avem ce câştiga dacă trimitem navele de luptă şi lăsăm *Implacabilul* vulnerabil la o ambuscadă.

— Da, domnule.

Trigit urmări escadrilele prin ferestrele navei în timp ce se roteau şi se îndreptau spre nord, traseul prin pol fiind cel mai scurt până la țintă. Orizontul se înclina în timp ce *Implacabilul* îi urma încet. Nu putea simți cum avea loc manevra, nu putea simți înclinarea navei; compensatoarele inerțiale şi gravitaționale eradicau acea senzație.

Putea simți enervare. Şi o anumită admirație. Ei bine, dacă nu putea distruge Baza Folor cu tot personalul înăuntru, măcar îi putea anihila pe cei rămaşi în urmă, distrugând baza însăşi şi luând-o pentru totdeauna din mâna Rebelilor.

Era o victorie parțială.

* * *

Vocea lui Crespin era acum mecanică, încordată, ca a unui pilot de vânătoare în cabina de pilotaj. Wedge nu era surprins; după cum îl cunoştea pe bătrânul General, Crespin ar fi condus personal *Escadrila Albastră* în luptă. Escadrila de antrenament ar beneficia de experiența sa îndelungată şi ar putea, doar ar putea, să iasă în viață din conflict.

— Confirm sosirea *Implacabilului* şi a escortei pe direcția cea mai scurtă, spuse Generalul. *Borleias*, *Bright Nebula*, sunteți gata să decolați?

Wedge nu putea să audă transmisiunile celor doi Căpitani de transportoare, dar o clipă mai târziu Generalul Crespin reveni.

— *Bright Nebula* raportează că este gata de lansare; vor fi plecați înainte să ajungă aici escadrilele TIE. *Borleias* încă suferă de o defecțiune la inițializatorul motorului ionic. *Escadrila Albastră*, *Escadrila Gri* – adică, *Escadrila Spectru* – va trebui să câştigăm ceva timp şi să sperăm că îl vor putea folosi. Comandante Antilles, ai vreo sugestie?

— Da, domnule. Dacă îmi amintesc bine geografia lui Folor, un zbor direct peste pol de la baza falsă la cea reală trebuie să îi aducă pe invadatori pe deasupra unei porțiuni din *Jgheabul Porcului*.

— Corect, *Lider Spectru*.

— Propun să calculăm punctul de interceptare pe care navele de luptă TIE şi *Implacabilul* îl vor parcurge cel mai probabil. Trimiteți o unitate de observatori într-un punct situat puțin mai la nord pentru a confirma sosirea lor, puneți-i să se dezactiveze, astfel încât să nu apară pe scanările de rutină. Când TIE-urile ajung la tranşee, *Escadrilele Spectru* şi *Albastră* vor apărea imediat şi îi vor lovi. Observatorii noştri pot fie să le cadă în spate, fie să lovească *Implacabilul*, dacă este suficient de aproape, pentru a le provoca ceva consternare.

— *Lider Spectru*, planul tău este aprobat. Trimite doi observatori, iar eu voi trimite alți doi.

— *Spectru Cinci*, *Spectru Şase*, mergeți acolo. Duceți-vă de-a lungul *Jgheabului Porcului* pentru a ocoli orice sisteme de senzori pe care le-ar putea trimite înaintea escadrilelor lor.

— *Spectru Cinci*, am înțeles.

Kell îşi porni motoarele de repulsie şi se întoarse pentru a se îndrepta spre

Baza Folor.

— *Spectru Şase* am înțeles, de asemenea.

Vocea lui Crespin reveni prin comunicator.

— *Albastru Nouă*, *Albastru Zece*, alăturați-vă lor. Aceeaşi abordare. Vă vom transmite destinația şi cel mai probabil punct de interceptare când le vom avea.

Kell auzi confirmările din partea piloților de A-interceptoare ai lui Crespin. Apoi îşi aduse propulsoarele la maxim şi se îndreptă spre cea mai apropiată trecătoare aflată între acea poziție şi locul unde începea *Jgheabul Porcului.*

Capitolul 9

Kell şi *Runt* ajunseră la intrarea în *Jgheabul Porcului* cu câteva secunde înaintea A-interceptoarelor din *Escadrila Albastră*; Kell îi observase vizual cu câteva momente înainte ca X-interceptoarele să se încline şi să intre în gura râpei.

Nimeni nu spusese: *X-interceptoare sau A-interceptoare, prima navă care ajunge la locația desemnată este câştigătoare*. Dar toți cei implicați ştiau că aceasta era provocarea. Întotdeauna era o provocare. Iar A-interceptoarele erau pur şi simplu mai rapide decât X-interceptoarele.

Albastru Nouă şi *Albastru Zece* îi ajunseseră din urmă pe prima porțiune de linie dreaptă, zburând pe lângă ei fără dificultate; Kell îl văzu pe pilotul uneia dintre navele de luptă făcându-i cu mâna cu voioşie.

Continuați să sărbătoriți, Albaştrilor, gândi el. *Spuneți-vă că ați câştigat deja.*

Până când ajunseseră la capătul primei linii drepte lungă de mai mulți kilometri, a *Jgheabului*, A-interceptoarele nu se mai vedeau în față. La prima din ceea ce aveau să fie nenumăratele curbe şi zigzaguri, Kell spuse:

— Urmează-mi exemplul, *Runt*.

Îşi ridică X-interceptorul pe aripa dreaptă şi intră în viteză în viraj, rotindu-se atât de aproape de peretele fisurii încât putea distinge mici fisuri în pietre. Replica lui *Runt* fu strigătul de război al minții sale de pilot, dar, pentru prima dată, nu mai încercă să treacă pe lângă Kell. Rămase aproape de coada lui, într-o demonstrație de zbor de precizie care să-i facă mândri pe colegii săi de escadrilă.

După câteva minute de viraje de precizie, Kell zări emisiile propulsoarelor A-interceptoarelor. Câteva clipe mai târziu, putură vedea navele de luptă mai rapide şi, cu fiecare viraj pe traseul fisurii, se trezeau mai aproape.

Încă un viraj, şi Kell aproape că se izbi cu partea superioară a navei de un A-interceptor, în timp ce străbătea un unghi ascuțit din cursul fisurii. Pilotul A-interceptorului viră din reflex pentru a se îndepărta şi, întrucât se afla deja pe aripa sa stângă, manevra îl aruncă pentru o clipă deasupra marginii fisurii. Kell se rostogoli până când reuşi să vadă capul cu cască al pilotului, salută vesel, apoi continuă rostogolirea până când se inversă față de unghiul anterior şi se răsuci pentru următorul viraj. Apoi, nu mai văzu nicio urmă de A-interceptoare pentru câteva minute chinuitoare de zbor de precizie. Kell ştia că, la scurt timp după virajul spre nord-vest al *Jgheabului Porcului*, aveau să ajungă la porțiunea mai largă a fisurii, unde le plăcea bombardierelor Y-interceptor să-şi facă cursele, o linie dreaptă care le-ar fi permis A-interceptoarelor să recupereze mult teren. Dacă el şi *Runt* ar fi reuşit să acumuleze un avans suficient de mare în porțiunile sinuoase şi şerpuitoare ale fisurii, ar fi putut să-şi păstreze avansul...

O linie dreaptă scurtă îi oferi lui Kell timp pentru un moment de reflecție. Aici, acum, deşi o singură alunecare l-ar fi putut trimite în marginea fisurii şi să-l ucidă instantaneu, nu cunoştea nicio teamă, nicio tensiune. Era doar el şi nava sa de luptă împotriva provocării vitezei şi a obstacolelor. Dacă greşea, dacă murea, *Runt* ar fi luat asta ca pe un avertisment, încetinind fracționat şi ajungând viu la obiectivul de observare. Sau ar fi ajuns A-interceptoarele acolo. Nimeni nu depindea cu adevărat

de el, şi aşa îi plăcea să fie.

Treisprezece, unitatea sa R2, care îi fusese recent atribuită în mod permanent atunci când se stabiliseră ultimele repartizări ale X-interceptoarelor, îi dădu un semnal sonor. Aruncă o privire la ecranul principal. Acesta arăta acum traiectoria pe care urma să o urmeze *Jgheabul Porcului*, locaţia sa, locaţiile A-interceptoarelor, TIE-urile şi Distrugătorul care se apropia, precum şi două locaţii proiectate: locul în care navele de luptă TIE ar fi traversat, teoretic, *Jgheabul Porcului* şi locul din care Kell şi însoţitorii lui trebuiau să supravegheze inamicul. Acesta era un punct aflat chiar pe buza depresiunii, la câţiva kilometri nord-vest de punctul de interceptare proiectat.

Dacă Kell calculase corect, ar fi putut avertiza *Escadrilele Spectru* şi *Albastră* cu doar câteva minute de la prima observaţie până la momentul în care TIE-urile ar fi ajuns la *Jgheab*. Asta însemna că cele două escadrile ale Noii Republici trebuiau să fi pornit deja la drum, urmând calea lui Kell cu o viteză ceva mai puţin neglijentă.

Din cauza unei erori de programare, unitatea R2 a lui Kell răspunsese iniţial la orice solicitare aleatoare cu valoarea *treisprezece*. Kell aranjase ca *Grinder* să repare eroarea de programare, dar îi dăduse astromecului numele de *Treisprezece*. Suspecta că lui R2 îi plăcea efectiv, pentru că implica faptul că droidul era al treisprezecelea membru al escadrilei.

Ajunseră la prima cotitură care le-ar fi dat un unghi spre nord-vest, prin zona principală de bombardament şi spre destinaţie.

— *Şase*, preia conducerea. Eu sunt camaradul tău.

Runt răcni un răspuns incomprehensibil şi trecu pe lângă el. Kell se concentră pe duplicarea manevrelor camaradului său de zbor, anticipându-le cât de mult putea, pilotând nava cu aceeaşi precizie cu care *Runt* o făcuse în spatele lui.

Apoi intraseră în zona de bombardament. Se stabilizară la nivelul solului şi puseră toată energia în propulsoare. Kell aruncă o privire în spatele lui. Încă nu se vedea nicio urmă de A-interceptoare. Câteva clipe mai târziu se aflau la jumătatea traseului drept şi celelalte nave de luptă nu se arătaseră. Kell simţi un sentiment brusc de vinovăţie. Oare el şi *Runt* zburaseră prea bine? Să fi încercat oare A-interceptoarele, dorind să nu se lase depăşite de piloţii mai experimentaţi, să fi zburat prea repede şi să fi fost distruşi de pereţii fisurii? Dar nu, chiar în momentul în care se aliniau pentru a intra pe continuarea îngustă a *Jgheabului*, Kell zări luminile A-interceptoarelor în spate, tocmai intrând în zona de bombardament.

Abia un minut mai târziu, cu un avans solid faţă de A-interceptoare, *Runt* reduse puterea motoarelor principale şi trecu pe repulsoare. Kell îi urmă exemplul. Cei doi se înclinară spre nord şi se înălţară uşor de-a lungul unei stânci zimţate, trecând peste vârful acesteia cu doar doi metri, şi se opriră la douăzeci de metri de prăpastie.

— *Şase*, taie toate sursele de energie, spuse Kell, cu excepţia sistemului de susţinere a vieţii, a comunicaţiilor şi a senzorilor vizuali. Fără lumini în cabina de pilotaj. Spune-i lui R5 să-şi oprească luminile exterioare.

— Aşa voi face, acceptă *Runt*.

O umbră se lăsă peste carlinga lui Kell în timp ce cele două A-interceptoare se poziţionară lângă ei. Kell îşi comută sistemul de comunicaţii pe frecvenţa generală a Noii Republici, dar păstră puterea redusă atât de mult încât ar fi fost puţin probabil ca cineva aflat la o distanţă mai mare de un kilometru să îl recepţioneze.

— Mă bucur că v-aţi putut alătura nouă. Suntem aici de ceva vreme; vreţi să

ne înlocuiți în timp ce tragem un pui de somn?

— Ha, ha, veni răspunsul. *Voce de femeie*, gândi Kell. Cu cine stăm de vorbă?

— Kell Tainer, *Spectru Cinci*. În dreapta mea se află Hohass Ekwesh, cunoscut şi sub numele de *Runt*, *Spectru Şase*.

Kell văzu cele două A-interceptoare reducând puterea şi fu uşurat că nu trebuia să le reamintească.

— Dorset Konnair, *Albastru Nouă*. Băiatul drăguț din stânga mea este Tetengo Noor, *Albastru Zece*. Voi doi ați scos o viteză bună cu grămezile astea de vechituri.

— Mulțumesc.

— Desigur, v-am fi bătut dacă Tetengo nu şi-ar fi amintit că a uitat ceva în cuptor la bază. Ne-am întors pentru cina lui.

Vocea celuilalt pilot interveni.

— Nu am vrut să intru în luptă pe stomacul gol.

Kell pufni pe nas. Afecțiunea pe care o aveau piloții de A-interceptor pentru viteza navelor lor de luptă era legendară, la fel ca şi disprețul lor pentru orice vehicul mai lent decât al lor.

— Hai să păstrăm această mică poveste pentru noi, spuse el. Nu vrem ca piloții *Aripii Albastre* să capete reputația că îşi întorc coada.

Albastru Nouă scoase un zgomot indignat; părea un bâzâit de insecte uriaşe prin transmisia de comunicații.

— Ooh, o să ți-o iei pentru asta.

— Ți-ai orientat senzorii vizuali spre zona lor de sosire proiectată?

— Bineînțeles, răspunse *Albastru Nouă*.

— Oops, spuse *Albastru Zece*.

— Taci din gură, *Zece*.

Timp de câteva minute nu mai vorbiră. Apoi glasul lui *Albastru Zece* interveni:

— Îi am.

Kell îşi roti senzorul vizual în jur, dar nu reuşi să detecteze inamicul.

— *Albastru Zece*, dă-mi coordonatele.

O clipă mai târziu, ecranul se lumină cu o vedere tremurândă a numeroaselor luminițe mici – motoare ionice de TIE-uri, departe spre nord.

Kell transmise datele senzorilor către *Treisprezece* şi primi înapoi coordonatele exacte de pe hartă ale punctului de pe *Jgheabul Porcului* pe care navele de vânătoare care se apropiau puteau să-l traverseze, precum şi ora exactă a sosirii lor acolo, presupunând că nu-şi vor schimba viteza.

— Aici *Spectru Cinci*, spuse Kell. A mai verificat cineva cifrele?

— Aici *Albastru Nouă*. Ți le arăt pe ale mele dacă mi le arăți şi tu pe ale tale.

Numerele lor corespundeau cu două zecimale semnificative. Kell le transmisese, criptat, într-o rafală scurtă îndreptată direct spre Baza Folor; cu puțin noroc, atacatorii nu ar fi recepționat semnalul, nu l-ar fi putut urmări sau l-ar fi ignorat ca fiind irelevant. Kell aşteptă cu mâna pe comutatoarele de pornire. Patru minute până când TIE-urile ajungeau la *Jgheabul Porcului*. Aveau să fie patru minute lungi.

— *Spectru Cinci*, văd Distrugătorul.

Kell îşi verifică senzorii, văzu punctul luminos care se deplasa la câteva minute în urma navelor de luptă TIE.

— Semnalul nu ar fi fost atât de puternic dacă nu ar fi avut deja scuturile

ridicate. Căpitanul acelui Distrugător e destul de precaut. *Albastru*, crezi că putem face ceva în legătură cu acea navă capital?

— *Spectru Cinci*, aici *Albastru Nouă*. Nu prea cred. Presupun că am putea să ne izbim de prova ei ca nişte gândaci care se lovesc de o bicicletă speeder. Asta le-ar putea deranja temperamentele fragile.

— O imagine fermecătoare. Mulțumesc, *Albastru Nouă*.

Kell încercă să renunțe la ideea de a împiedica sau de a distrage nava masivă, însă nu putea. Dacă nava se alătura luptei iminente dintre TIE-uri şi navele de luptă ale Noii Republici, mai mulți dintre prietenii şi aliații lui ar fi fost ucişi; dacă ajungea la Baza Folor înainte să fi plecat ultimul transportor, acea navă nu ar mai fi cunoscut niciodată libertatea. Simți că muşchii din partea superioară a spatelui încep să i se încordeze. Ce ar fi putut abate Distrugătorul de la misiunea sa, chiar şi temporar? O amenințare percepută ca fiind mai mare? Cum ar putea simula una?

Poate un premiu mai mare pe care să-l câştige Căpitanul... Kell se îndreptă.

— *Albastru*, aici *Spectru Cinci*. Astromecii noştri sunt noi din fabrică. Ei n-au niciun istoric. Are vreunul dintre voi în arhivele computerului vreun cod de criptare mai vechi? Coduri expirate?

— Aici *Albastru Zece*. Am un şir întreg de coduri.

— Bine. Iată ce vom face.

* * *

Pe acea ultimă porțiune a *Jgheabului Porcului*, Wedge nu se mai obosi să verifice formația celorlalți nouă membri ai *Escadrilei Spectru* care îl însoțeau. Se grupaseră strâns pe liniile drepte, se dispersaseră pe tronsoanele care necesitau manevre strânse, dar întotdeauna formaseră un paravan care să interzică escadrilei de A-interceptoare a Generalului Crespin să treacă pe lângă ei.

În fața se afla curba fisurii care marca punctul lor de ieşire – locul unde şase escadrile TIE urmau să treacă pe deasupra lor în orice moment, presupunând că Tainer calculase corect. Aruncă o privire deasupra marginii stâncilor şi văzu prima dintre țintele lor, un val de nave de luptă inamice care se apropia la doar câteva secunde de a trece pe deasupra lor.

— Treceți aripile în poziție de atac, zise el, iar cuvintele fură urmate de acțiune. *Spectre*, loviți mai întâi interceptoarele, dacă există, apoi bombardierele, dacă este posibil. Urmați-mă...

— Al naibii *Escadrilă Albastră*!

Era vocea lui *Grinder*. Wedge aruncă o privire înapoi la timp pentru a vedea că A-interceptoarele, care nu mai aveau nevoie să păstreze secretul, se ridicau deasupra pereților fisurii şi accelerau la maxim, ieşind mai repede decât puteau să le urmeze X-interceptoarele.

— *Patru*, aici *Unu*. Abține-te de la comentarii personale. *Spectre*, se pare că se îndreaptă spre *ochii* din frunte şi spre bombardierele pe care îi escortează. Asta ne lasă liberi să lovim *mijiții*. Să mergem.

Trase de manşă şi porni atât propulsoarele cât şi motoarele repulsorlift.

X-interceptorul lui Wedge trecu de buza peretelui fisurii cu doar câțiva metri, însă apropierea de buză puse în funcțiune motoarele repulsolift, care făcură ca X-interceptorul să se ridice mai repede şi mai mult, dându-i un avantaj suplimentar în

ceea ce priveşte altitudinea. Se bucură să o vadă pe Jesmin Ackbar încă alături de el; trebuia să fi fost pricepută la acel mic truc pentru a reuşi.

Deasupra şi în faţă, la mai puţin de doi kilometri distanţă, se aflau şase escadrile întregi de TIE-uri. Wedge îşi încleştă maxilarul; se confruntau cu o cotă de trei la unu. Asta avea să fie rău. Se concentră asupra escadrilei de *mijiţi* – interceptoare – şi îşi trase dispozitivul de ochire peste ele. Ţinta deveni imediat roşie şi el trase, trimiţând o torpilă protonică spre ei. Văzu alte dungi roşiatice de accelerare, în timp ce alte patru *Spectre* îşi lansau torpilele, apoi ace roşii de lumină pură, în timp ce ceilalţi atacau cu laserele setate pe patru focuri. Wedge văzu nu mai puţin de patru dintre interceptoare dispărând de la primul baraj. Aproape direct deasupra, navele de vânătoare şi bombardierele TIE deveniseră incandescente şi se stinseră în neant, în timp ce *Escadrila Albastră* le lovea a Generalului Crespin. Apoi, toate cele şase escadrile TIE se dizolvară, cu perechi de nave de luptă care se rostogoleau şi plonjau spre ei, trăgând deja cu suliţe de laser verde.

— *Doi*, rămâi cu mine.

Urcă în spirală, câştigând altitudine la vest de corpul principal de nave de luptă TIE în coborâre.

— *Unu*, avem trei inamici care se apropie.

— Ţinteşte-l pe cel din dreapta, *Doi*.

Wedge transferă mai multă energie către scuturile din prova. Trei nave de vânătoare TIE plonjară spre ei, trăgând continuu. Wedge aproape că surâse la lipsa lor de îndemânare. Se apropie, rotindu-şi pe jumătate nava de luptă înainte şi înapoi pentru a prezenta un profil confuz, şi trecu pe lasere, conectându-le pentru câte patru focuri. Aşteaptă până când se fixă bine pe *ochiul* din stânga şi apoi trase.

Lovitura topi şi smulse întreaga parte dreapta a TIE-ului, trimiţându-i aripa retezată într-o cădere în picaj spre suprafaţa lunară. Vânătorul TIE se înclină ca şi cum pilotul încă încerca zadarnic să recâştige controlul, apoi explodă.

Wedge văzu un fascicul de patru focuri laser lovind nava de vânătoare din dreapta şi străpungând-o prin centrul carlingii. *Ochiul*, încă practic intact, se înclină şi îşi continuă coborârea finală spre Folor.

Da, erau începători. Cel de-al treilea pilot intră în panică, se rostogoli pentru a-şi începe evadarea şi le oferi celor două *Spectre* o frumoasă lovitură din lateral. Ambele seturi de lasere legate între ele îl loviră, topindu-l până la cenuşă în scurta clipă înainte ca cele două motoare ionice să-şi piardă integritatea şi să explodeze.

Wedge şi Jesmin se rotiră în jurul lor, căutând zona în care era cel mai probabil să găsească interceptoarele. Peste bâlbâiala de instrucţiuni şi strigăte care ocupau undele radio, Wedge auzi vocea lui *Piggy*:

— *Şapte*, aici *Doisprezece*. Recomand să te scufunzi... *acum*. *Opt*, recomand să tragi... *acum*.

Wedge se încruntă. *Piggy* trebuia să lupte, nu să acţioneze ca un control de la sol. Dar Janson era colegul de zbor al Gamorreanului şi îl putea controla. Wedge sesiză semnalele unui grup de luptători, probabil *ochi*, la raza extremă de acţiune a laserelor sale. Îşi uniformiză scuturile şi începu să tragă în ţinta oportună în timp ce ţinta clipea în verde, spunând:

— *Doi*, trage în voie.

Apoi, prin staţia de emisie-recepţie auzi ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă aici:

— Han, nu poți scoate mai multă viteză din grămada aia de vechituri?

* * *

Amiralul Trigit comută monitorul de pe scaunul său la graficul care arăta implicarea navelor de luptă. Se încruntă. Nu mai aveau o cotă de trei la unu; navele de vânătoare Rebele dădeau o luptă feroce după o ambuscadă de o eficiență impresionantă. Din şaptezeci şi două de nave de luptă, Trigit pierduse douăzeci şi unu, cu doar două victime în rândul inamicului. Acest lucru avea să se schimbe. Superioritatea numerică avea să facă în cele din urmă diferența.

Dar aceste pierderi erau costisitoare.

— Domnule Amiral, avem o nouă țintă, identificată ca fiind *Folor-Trei.* La aproximativ patruzeci de kilometri vest şi se îndreaptă tot spre vest, încet.

— Identificați-o, vă rog.

— Se pare că sunt două *Grupe* de X-interceptoare şi o navă necunoscută. Recepționăm transmisii.

— Treceți-le prin criptarea de rutină şi anunțați-mă dacă aflați ceva. Dacă se îndepărtează, nu sunt o amenințare pentru noi.

— Sunt deja decriptate, domnule. Folosesc un cod mai vechi, unul pe care l-am spart acum câteva săptămâni.

— Ei bine, redă totul. De la început.

Vocile erau pline de paraziți şi pline de un zumzet mecanic.

— Han, nu poți scoate mai multă viteză din grămada aia de vechituri?

Răspunse o voce feminină:

— Han nu poate veni în carlingă acum. E băgat până la subsuori în ceea ce a mai rămas din motoarele principale. Avem doar motoarele repulsoare în funcțiune.

— Prințesă, motoarele repulsoare nu te vor scoate de pe Folor. Dacă nu puteți porni motoarele în câteva minute, coborâți la sol şi ascundeți-vă. Vom încerca să ne întoarcem după tine.

— Asta e foarte încurajator, *Vagabond Doi.*

Trigit se ridică brusc în picioare.

— Senzorii, acea *navă necunoscută* se potriveşte cu parametrii *Şoimului Mileniului*?

— Domnule, nu se potriveşte cu nimic. Un fel de chestie de formă ciudată cu un sistem de scut oscilant pe care nu-l putem localiza bine. Aceste scuturi nu pot oferi prea multă protecție, totuşi. Înregistrările indică faptul că *Şoimul Mileniului* a avut trei seturi distincte de parametri doar de la moartea Împăratului...

— Da, da. Refacere continuă şi toate alea.

Trigit îşi trecu mâneca peste frunte pentru a-şi şterge sudoarea care apăruse brusc acolo. *Han Solo şi Leia Organa aici? Însoțiți de unități ale Escadrilei Vagabond? De ce?* Avusese impresia că misiunile lor pentru Rebelii îi țineau în prezent separați, *Şoimul Mileniului* nefiind nici măcar în serviciu.

Dar ştia că trebuie să fie ei. Baza fusese cu siguranță abandonată până acum, aşa că de ce ar fi trebuit ca piloții începători de A-interceptoare şi X-interceptoare ai bazei să desfăşoare o apărare atât de furibundă? Avea sens doar dacă acopereau zborul Prințesei, una dintre cele mai influente figuri din Noua Republică.

— Pilot, apropie-te de ținta desemnată *Folor-Trei.* Vom captura nişte Rebeli

faimoşi.

Zâmbi la aplauzele echipajului de pe punte şi reveni în scaunul de comandă.

* * *

— *Asta e foarte încurajator, Vagabond Doi.*

Wedge îşi dădu seama că avea gura deschisă şi o închise. *Escadrila Vagabond* şi Leia aici? Când *Şoimul Mileniului* sosise şi plecase fără membrii *Vagabond* acum câteva zile? Nu avea niciun sens. Apoi observă ecranul de date şi informaţiile pe care unitatea sa astromec, *Gate*, le derula pe acesta. Acele transmisii fuseseră criptate în protocolul *Derra-114*, un cod pe care fuseseră instruiţi să îl abandoneze cu câteva săptămâni în urmă, atunci când aflaseră că îl sparseră forţele Lordului Războinic Zsinj. Era acelaşi lucru ca şi cum ar fi transmis necriptat.

Transmisiunile vocale ale navelor de luptă ale Noii Republici erau adesea grosiere, o parte voce şi o parte zumzet static. Acest lucru nu se datora faptului că Noua Republică nu-şi putea permite un echipament de transmisie mai bun; era o tradiţie care data din primele zile ale Alianţei. Unităţile de comunicaţii ale Noii Republici, reducând datele vocale la cel mai mic set care să transmită date şi să fie recunoscute, puteau să efectueze transmisii pe un set mai larg de subfrecvenţe, ceea ce făcea mai dificilă bruierea lor de către inamici. Reducerea datelor mai avea un alt efect care era vital pe vremea când Noua Republică era o Rebeliune. Distorsionarea vocii făcea aproape imposibilă pentru anchetatorii Imperiali compararea concludentă a transmisiunilor cu cei care le trimiseseră, astfel încât era dificil să se dovedească faptul că o anumită persoană fusese pilotul într-o anumită luptă. Totuşi, Wedge credea că surprinsese unele dintre accentele vocale ale lui Kell Tainer în vocea acelui *Vagabond Doi*, ceea ce însemna că presupusul grup al *Şoimului Mileniului* trebuia să fie Kell şi cei trei însoţitori ai săi. Era un fel de stratagemă.

— *Lider*, aici *Doi*. *Implacabilul* se desprinde.

Ecranul senzorilor arăta că Jesmin avea dreptate; Distrugătorul Imperial se întorcea încet spre vest, îndepărtându-se de lupta navelor mici. Wedge zâmbi larg.

— *Spectre*, aici *Liderul*. Ni s-a acordat ceva timp suplimentar. Profitaţi de el.

În faţă se afla cel mai dens roi al luptei de aproape, cel puţin douăzeci de TIE-uri amestecându-se cu jumătate din numărul de nave de luptă ale Noii Republici. Wedge îşi setă laserele pe foc dublu şi se îndreptă spre roi.

— Cursă de tragere, *Doi*. Trage după bunul plac.

Cu motoarele la maxim, plonjară în mijlocul luptei, trăgând la fel de repede pe cât puteau prinde pe computerele lor de ţintire culoarea verde. Focul verde de ripostă şi focul încrucişat roşu provenit de la propriii lor aliaţi străfulgerau în faţa lor, deasupra, dedesubt, prin lateral, dar *Gate* nu dădea niciun indiciu că ar fi fost lovit.

Sistemul de comunicaţii era plin cu un amalgam de comunicaţii:

— *Albastru Trei* a fost distrus, repet, a fost *distrus*.

— Cineva să-mi ia de pe coadă mynockul ăla!

— *Spectru Patru*, aici *Doisprezece*. Întoarce, acum. *Trei*, ţinta ta ar trebui să intre în raza de acţiune… acum.

— *Albastru Patru*, aici *Trei*. Sunt încă aici, unde eşti?

— Atunci ce-i cu norul ăla de resturi…

Wedge ieşi de cealaltă parte a grupului de nave de vânătoare, convins că lovise

un TIE, la fel de convins că distrusese un Interceptor şi că mai doborâse unul sau doi inamici. Se uită lângă el şi fu liniştit să o vadă pe Jesmin încă alături.

— *Doi*, sunt *Liderul.* Care este situația?

— *Lider*, sunt lovită. Prezint pagube semnificative la cârma eterică.

— Poate R2-ul tău să o repare?

— Cred că da. Totuşi, țipă la mine să nu manevrez. Spune că voi distruge puținele conexiuni pe care le mai am.

Wedge îşi muşcă buza. Dacă acel raport era corect şi Jesmin se întorcea în luptă, probabil că şi-ar fi pierdut rapid manevrabilitatea – şi asta ar fi făcut-o o țintă uşoară pentru piloții TIE oportunişti.

— *Doi*, retrage-te. Întoarce-te la Baza Folor, cu manevre doar din motoare. Ocupă un post acolo şi ține-mă la curent.

— Da, domnule.

Chiar şi cu distorsiunea comunicațiilor, nu se putea înşela cu privire la dezamăgirea din vocea ei. Wedge o compătimea; ştia că ea îşi reproşa că dezamăgise escadrila. El însuşi se simțise la fel cu opt ani în urmă, când i se ordonase să întrerupă atacul asupra primei *Stele a Morții.* Dar acum nu avea timp să se joace de-a ofițerul moralizator. Aşteptă până când ea îşi fixă aripile de atac în dispunerea de croazieră şi începu o curbă lungă şi uşoară înapoi spre bază, apoi se învârti într-un arc strâns şi se îndreptă înapoi spre luptă.

Senzorii arătau că TIE-urile scădeau într-un ritm bun, deşi avariile provocate de luptă îşi puneau amprenta asupra X-interceptoare şi A-interceptoare. Dacă *Borleias* nu se lansa în curând, *Escadrilele Spectru* şi *Albastru* aveau să aibă mari probleme.

* * *

Albastru Nouă şi *Albastru Zece* zburau aripă lângă aripă cu o precizie care îl făcea pe Kell invidios. Întotdeauna crezuse că piloții de A-interceptoare erau puțin mai neglijenți decât cei de X-interceptoare, deoarece navele lor nu erau la fel de manevrabile, însă *Escadrila Albastră* îi infirma presupunerile. Îşi revizui părerea despre Generalul Crespin de la *pacoste* la *pacoste, dar bun ca antrenor*.

Spectru Cinci şi *Spectru Şase* zburau alături de cele două A-interceptoare, iar ritmul lor era îngrozitor de lent – aproximativ cât un sprint uman rapid, ritmul maxim al unor repulsoare. Deşi cursul lor era o linie dreaptă spre nord-vest, mențineau *Jgheabul Porcului* la mai puțin de un kilometru de poziția lor.

Kell îşi verifică monitorul, care încă afişa datele senzorilor. Batalia navelor de luptă era o pată confuză la distanță. Din ce în ce mai aproape, *Implacabilul* venea spre ei cu o viteză înspăimântătoare. Se aflau deja în raza de acțiune a tunurilor de bombardament ale Distrugătorului – deşi acele arme nu erau precise împotriva navelor de luptă la acea distanță.

— *Runt*, ceva de la Baza Folor?

— Negativ, *Cinci.*

Trecu din nou la criptarea *Derra-114* şi îşi mări puterea de transmisie.

— Prințesă, se apropie de noi. Vă dau două minute înainte să fim nevoiți să fugim.

Vocea lui *Albastru Nouă* era o rugăminte:

— Mai rezistă puțin, *Vagabond Doi*. Aproape am terminat.

Kell zâmbi. El şi *Albastru Nouă* erau nişte actori destul de proşti, dar echipajul de pe *Implacabilul* se pare că nu remarcase asta. Poate că, dacă va supraviețui, îl va face pe *Face* să-l învețe câteva trucuri ale meseriei.

— *Cinci*, sunt *Şase*. *Borleias* raportează lansarea.

— *Şoimule*, îmi pare rău, eşti pe cont propriu. Du-te la sol, du-te la adăpost. Ne întâlnim cu tine la *Noul DownTime*.

— Te recepționez, *Vagabond Doi*. Fii puternic în Forță. *Şoimul* terminat.

Ăsta fu semnalul lor de plecare. Kell îl instrui pe *Treisprezece* să întrerupă alimentarea cu energie a transponderului şi scuturilor X-interceptorului; *Runt* urma să facă acelaşi lucru, iar asta ar fi scăzut puterea semnalului la cel corespunzător unei perechi de X-interceptoare în loc de două *Grupe*. Piloții A-interceptoarelor aveau să oprească programul care oscila energia care mergea către propriile lor scuturi, cea care produsese semnalul ciudat cu care *Albastru Nouă* sperase că va atrage *Implacabilul*. Dacă toate astea funcționau, presupusul *Şoim al Mileniului* şi cele şase sau opt X-interceptoare se vor transforma în mod magic, pe senzorii *Implacabilului*, în doar patru nave de luptă. Cei patru se rostogoliră spre stânga şi îşi croiră drum spre *Jgheabul Porcului*, aflat acum la doar o jumătate de kilometru distanță, apoi coborâră înapoi în fisură şi se îndreptară spre sud-est.

* * *

Ofițerul de senzori părea confuz.

— Semnalul s-a schimbat. Cred că încearcă să ne bruieze. Cu siguranță au intrat în acea formațiune proeminentă de canion.

— Pilot, curs nou, spre sud. Când ajungi la acele coordonate – Trigit atinse punctul în care cursul lor sudic urma să intercepteze fisura – staționează. Armele, pregătiți dispozitivul de tractare. Îi vom smulge din râpă ca un Gamorrean care smulge *mortti*.

— Domnule Amiral, aici Centrul Tactic. Navele de luptă Rebele din zona principală se despart. Mai avem un transportor în fața lor, care a ieşit din puțul gravitațional al lui Folor.

— Spuneți-le interceptoarelor să se țină pe urmele lor, să-i elimine pe cei rătăciți, apoi să urmărească cursul lor de salt dacă intră în hiperspațiu.

— Domnule, interceptoarele au dispărut toate.

Trigit ridică privirea.

— Aşteptați. A mai fost un alt transportor?

— Da, domnule.

Amiralul simți cum stomacul începe să i se strângă.

— Pilot, adu-ne la viteza de manevră. Vreau să trecem peste canionul ăla acum.

— Ajungem la viteza de manevră, domnule.

* * *

Vocea lui Janson scârțâi pe unitatea de comunicații:

— *Borleias* raportează că se îndepărtează şi că se află la câteva minute de

intrarea în hiperspațiu.

Apoi se auzi vocea lui Crespin; Wedge se bucură să audă că pilotul bătrân era încă printre cei vii.

— *Escadrila Albastră*, *Escadrila Spectru*, despărțiți-vă şi regrupați-vă. Ne vom reuni la *Punctul de Întâlnire Unu*.

— *Lider Albastru*, aici *Liderul Spectru*. Am înțeles. Mult noroc. Wedge, care tocmai terminase o altă trecere prin cel mai energic roi de nave de luptă, începu să facă o lungă rotație în cerc. *Spectre*, ați auzit. Despărțiți-vă. Adunați-vă în jurul meu.

TIE-urile supraviețuitoare, reduse la jumătate ca număr şi niciodată întărite de prezența *Implacabilului*, îi lăsară să plece – cu excepția unei perechi de *ochi* prea dornici care îi urmăriră şi care fură vânați aproape imediat de Janson şi *Piggy*.

Wedge aduse *Escadrila Spectru* pe un curs spre sud, spre bază.

— *Spectru Cinci*, *Spectru Şase*, mă recepționați?

— Recepționăm, *Lider*. Venim. Suntem prea ocupați ca să calculăm timpul estimat de sosire.

* * *

Implacabilul încetini până la o oprire completă, cu raza tractoare principală poziționată deasupra fisurii. Ofițerul de senzori vorbi imediat.

— Patru nave se apropie de-a lungul formațiunii geografice. Dar nu sunt ținta *Folor-Trei*.

Trigit se încruntă.

— Ce vrei să spui? Cine sunt?

— Două X-interceptoare şi două A-interceptoare. Nu e niciun YT-1300 Corellian.

Nu era *Şoimul Mileniului*. Trigit închise ochii. *De două ori*. Fusese păcălit de două ori într-o singură zi. Nici măcar propriii săi copii, aşa de inteligenți şi răutăcioşi cum erau, nu-i făcuseră vreodată aşa ceva. Îşi frecă fruntea, cu durerea de cap apărându-i brusc.

— Lasă raza tractoare, spuse el cu blândețe. Bombardament laser la maxim. Îi vreau morți.

* * *

Kell îşi termină transmisia cu *Implacabilul* aproape direct deasupra capului. Apoi, tunurile laser ale Distrugătorului începură să verse asupra lor coloane de distrugere pură. Prima rafală lovi peretele fisurii la mai puțin de o sută de metri în față, umplând fisura şi cerul de deasupra cu o lumină orbitoare şi resturi de piatră topită. Kell se îndreptă spre dreapta față de centrul exploziei, zburând după memorie în timp ce vederea şi senzorii îi erau inutile, şi trecu de câmpul exploziei, doar pentru a da direct în altul. Auzi cum fragmente de piatră se loveau de carlinga sa, pe partea laterală a navei sale de vânătoare.

— *Şase*, avem probleme.

— *Cinci*, preiau conducerea.

Era vocea lui *Runt*, dar diferită, nu era nici *Runt* cel politicos din conversațiile obişnuite, nici țipătul inarticulat al celui care făcea cele mai bune zboruri. Kell îl

văzu pe *Runt* depăşindu-l, abia putând să-l prindă vizual şi pe senzori.

— *Albaştri*, urmaţi-mă. Asta e o treabă uşoară, continuă *Runt*.

Ascultător, Kell îşi aduse nava de luptă lângă aripa lui *Runt*. Fiecare nor de dărâmături pe care îl depăşeau îi ducea în altul, cu şi mai multe zgomote de şrapnel de piatră, cu şi mai multe lovituri de la norii de gaz care se extindeau brusc şi care înainte fuseseră gheaţă şi rocă solidă. Dar Kell făcu manevrele pe care le făcea *Runt* şi, în mod miraculos, evitară să se distrugă în bucăţi de pereţii fisurii.

Apoi, cu un viraj brusc la dreapta, trecură dincolo de bombardament. Explozii laser având diametrul unor nave de luptă loviră marginea fisurii de deasupra lor, dar nu ajunseră în adâncuri. *Runt* îi conduse până pe fundul fisurii şi reduse viteza de la nebunească la una doar *aproape* nebunească.

— Bună treabă, *Şase*. Cine a fost ăsta?

— *Studentul*. Cel care îşi aminteşte, care studiază pentru teste.

— Spune-i că tocmai a obţinut un punctaj foarte mare.

Kell afişă diagnosticele pe monitorul principal. Acestea arătau avarii minore la ambele aripi de atac din stânga şi o scurgere foarte lentă a presiunii din carlingă.

— *Albastru Nouă*, *Albastru Zece*, care este situaţia?

— Am fost *mestecaţi*, *Spectru Cinci*. Dar putem ajunge înapoi la grup.

— Bine. Atât de departe de *Implacabilul*, cred că vom economisi combustibil şi vom ieşi afară din *Jgheabul Porcului*, cu capul sus.

— Asta ne convine.

Kell îşi dădu seama că îi tremurau mâinile şi că inima îi bătea precum muzica războinicilor Twi'lek. Tocmai condusese un Distrugător într-o urmărire inutilă şi supravieţuise încercării sale de răzbunare – şi asta merita o sărbătoare. Chiar înainte să sară din fisură, Kell îşi setă unitatea de comunicaţii pentru a transmite liber.

— Atenţie, *Implacabilul*, spuse el. Fiţi informaţi, tocmai aţi devenit victimele *Escadrilei Cinei*!

Vocea lui *Runt* se auzi aproape imediat:

— Şi a *Escadrilei Proştilor*!

— Consideraţi-vă umiliţi. Şi bine aţi venit pe Folor. Terminat.

Capitolul 10

Zece X-interceptoare şi naveta *Lambda* din cadrul escadrilei, *Narra*, erau deja aliniate pentru plecare când sosiră Kell şi *Runt*. Întârziaţii alunecară în formaţie alături de Phanan şi *Face*, apoi Wedge aduse escadrila la viteză maximă şi o orientă departe de Folor. Vocea lui Wedge se auzi prin unitatea de comunicaţii.

— *Spectre*, am plăcerea de a vă comunica că nu există pierderi în rândul forţelor noastre. Ton Phanan a raportat răni minore; din fericire, el este doctorul nostru. Toţi ceilalţi au suferit unele avarii la nave, însă niciuna critică. Pentru prima confruntare împotriva unei forţe numeric superioare, a fost un zbor strălucit.

— *Lider*, aici *Opt*. Cum s-a descurcat *Escadrila Albastră*?

— Nu prea bine, *Opt*. Cinci pierderi, avarii serioase la majoritatea celorlalţi. Azi, *Face* a doborât două nave inamice, ceea ce îi aduce totalul la şase – ai devenit un as, Loran.

— Primesc un trofeu pentru asta?

— Nu, dar cineva îţi poate face cinste cu o băutură. De asemenea, trebuie să îi felicit pe *Spectru Cinci* şi *Spectru Şase* pentru tacticile exemplare de îndepărtare a *Implacabilului*...

— Mulţumesc, domnule!

— Potoleşte-te, *Cinci*. Mai vreau să menţionez că mă gândesc să vă pun pe voi doi la raport pentru cascadoria aia cu transmisiunea către *Implacabilul*. La ce te-ai gândit?

— Uhhh... cred că nu gândeam, domnule. Am fost doar încărcat cu adrenalină pentru că am supravieţuit.

— Ei bine, sper ca lucrurile să se aşeze la normal şi, drept răsplată şi pedeapsă, o să vă bat cu ciocanul medalii direct pe craniu.

— Vă mulţumesc, domnule. Uh... cine pilotează *Narra*?

O altă voce cunoscută interveni.

— Sunt Cubber, *Cinci*. Îl am pe *Squeaky* cu mine.

— Asta îmi aduce aminte, spuse Wedge. *Spectre*, luaţi la cunoştinţă că, în loc să plece cu primul transport de pe această stâncă, *Squeaky* a făcut o razie în cabinele şi dulapurile voastre, punând în saci tot ce a crezut că ar putea fi important pentru voi, în special obiecte personale; sunt toate la bordul *Narrei*.

Urmă un cor de mulţumiri, fluierături şi scurte urale prin staţie. Apoi, se auzi vocea lui *Squeaky*:

— A fost o chestiune personală şi iluminată pentru mine, vă asigur. Dacă nu aş fi făcut acest lucru, aş fi fost asaltat cu solicitări de înlocuire a bunurilor pierdute. Sunt mult prea ocupat pentru a avea de-a face cu astfel de cereri irelevante.

— *Lider*, aici *Cinci*. Care este destinaţia noastră?

Folor se micşorase până la un mic disc gri-argintiu de mărimea unei monede în spatele lor; cursul lor actual îi ducea în jurul Commenorului într-un arc larg.

— Ca şi înainte, *Doldrums*. Vom face acelaşi exerciţiu de navigaţie ca şi înainte. Ne vom alătura la *Doldrums* celorlalţi evacuaţi de la Baza Folor.

— Se duc şi ei acolo? E o coincidenţă ciudată.

— Nu este o coincidență, *Cinci*. Când am raportat sosirea *Implacabilului*, i-am spus Generalului Crespin despre misiunea noastră de antrenament şi am menționat că *Doldrums* ar fi un loc bun pentru a organiza o regrupare. Restul celor evacuați vor merge acolo într-un singur salt; noi ne vom face exercițiul doar pentru că ne este de folos practica. Ceea ce îmi aminteşte – am nevoie de rapoarte privind combustibilul de la fiecare dintre voi.

* * *

Cu bucuria malițioasă vizibilă în mod evident pe chipul său chiar şi prin conexiunea hiperspațială fluctuantă, holograma Lordului Războinic Zsinj îi zâmbi lui Trigit.

— Ei bine?

Trigit nu se obosi să-şi ascundă dispoziția posomorâtă.

— Am atât veşti bune, cât şi rele de raportat. Vestea bună: baza de pe Folor nu mai există şi cred că am distrus-o îndeajuns pentru ca Rebeliunea să nu o mai poată restabili.

— Bine! Şi?

— În urma unei acțiuni de recunoaştere neprevăzute şi a unei tactici superioare din partea lor, garnizoana Rebelă a scăpat fără pierderi semnificative. Noi, pe de altă parte, am avut pierderi substanțiale. Douăzeci şi şase de TIE-uri de diferite modele distruse, alte unsprezece avariate atât de grav încât s-au retras din luptă. Am transmis deja o cerere de rechiziții către centrul dumneavoastră de comandă.

— Apwar, Apwar! Te-au surclasat cu atâta uşurință şi te aştepți ca eu să-ți înlocuiesc pierderile?

— Da, bineînțeles. Nu cer excese inutile de provizii atunci când mă descurc cu brio pentru dumneavoastră, şi cer în schimb provizii obişnuite în acele puține ocazii în care nu reuşesc să fac față. Până acum, cred că nu prea aveți de ce să vă plângeți. Trigit lăsă în cele din urmă un zâmbet să i se întindă pe față. În plus, am pus deja în mişcare câteva activități pentru a captura posibilii evacuați. Cu puțin noroc, voi avea veşti mai bune să vă raportez în viitorul apropiat.

Zsinj oftă, unduindu-se pe imaginea holografică.

— Foarte bine. O să îți transmit un semnal când voi avea înlocuitori disponibili pentru tine. Între timp, păstrați-mă…

— Informat. Ca întotdeauna, domnule.

Zsinj îi adresă un zâmbet glacial şi dispăru.

* * *

Înainte să facă saltul în hiperspațiu, Wedge îşi mută sistemul de comunicații pentru a avea un canal privat cu Janson.

— Wes.

— Sunt aici.

— Ce făcea *Piggy*?

— Nu sunt sigur cum să o descriu. Cred că funcționa ca un computer de programare tactică. Pe lângă faptul că îşi făcea singur toate zborurile – a făcut praf un interceptor – părea să țină evidența tuturor *Spectrelor* şi a adversarilor lor de la

momentul respectiv. A oferit câteva sugestii în momentele critice şi ne-a oferit o mână de *ucideri* pe care nu le-am fi avut altfel.

— Nu am auzit niciodată de cineva capabil să facă asta.

— Ei bine, el nu este om. Nici măcar nu este un adevărat Gamorrean.

— Care este evaluarea ta asupra escadrilei în general?

— Nu sunt la fel de buni precum erau cei din *Escadrila Vagabond* când ai reorganizat-o. Dar sunt totuşi destul de buni. De ce?

— Sunt doar... diferiţi. Dă-le un set de instrucţiuni obişnuite şi le vor executa în mod obişnuit. Dă-le un obiectiv fără instrucţiuni şi îl îndeplinesc într-un mod ciudat. Cum ar fi şmecheria aia falsă cu *Şoimul Mileniului*, ce făcea *Piggy* şi datele pe care le-au luat din reţeaua planetară de calculatoare a lui Commenor. Mi-e foarte greu să-i anticipez.

— Hei, tu i-ai ales.

— Eu i-am ales? Ce făceai tu în timpul acelor interviuri cu piloţii?

— Visam cu ochii deschişi.

— Trădătorule.

Wedge apăsă pe tasta de comunicaţii pentru a trimite un semnal de clic, semnalând sfârşitul conversaţiei, şi trecu înapoi pe frecvenţa escadrilei.

— *Spectre*, 30 de secunde până la salt.

* * *

În timpul celui dintâi dintre cele trei salturi lungi care îi duceau spre *Doldrums*, Kell se forţă să se calmeze, să se liniştească. Cu toate astea, nu reuşi să-şi astâmpere bucuria. În prima sa misiune de luptă ca pilot, nu trăsese nici măcar un foc de armă asupra inamicului, dar executase tactici care au putut salva *Borleias* de la distrugere sau au putut salva pe unii dintre colegii săi *Spectre* de la moarte sub tunurile *Implacabilului*. Chiar şi Wedge Antilles fusese impresionat – cel puţin, mai mult impresionat decât enervat. Saltul fu suficient de lung, totuşi, încât să nu se poată gândi doar la recenta sa victorie. Mai era şi Tyria de luat în considerare.

Cum o va convinge că se înşela în privinţa sentimentelor lui pentru ea? În primul rând, evident, va trebui să se gândească mai mult la ea în timpul zilei, pentru a răspunde obiecţiei ei în acest sens... Ce altceva mai trebuia să facă? Se gândi la asta, abordând problema dintr-o duzină de unghiuri logice, dar un răspuns la care nu se aşteptase şi care nu-i plăcea începu să i se infiltreze în minte. În cele din urmă, pătrunse înăuntru, dând la o parte celelalte idei şi cerându-i să îi acorde atenţie.

Tyria nu s-a înşelat. Are dreptate. De fapt, nu o iubeşti.

Kell se încruntă la vocea trădătoare.

Ce eşti tu, una dintre minţile rămase de la Runt?

Tu nu o iubeşti. Simţi pentru ea ceea ce simţeai pentru Tuatara Lone când aveai cincisprezece ani.

Tuatara Lone fusese o holo actriţă pe Sluis Van. Scundă, cu forme apetisante, atât de drăguţă încât era toxică, era deosebit de pricepută în a întruchipa fete nebune cu stiluri de viaţă ciudate sau investigatori iscoditori capabili să se descurce cu o cacealma pentru a ieşi din orice problemă. Timp de trei ani, Kell fusese hipnotizat de ea, văzându-i toate comediile şi dramele, tânjind pe timpul nopţii după frumuseţea ei, transpunându-se în situaţii fantastice în care o salva de la rău sau

pentru a rezolva o criză care îi amenința fericirea. Apoi aflase că actrița era, de fapt, extrem de fericită în căsnicie, cu doi copii şi încă unul pe drum. Kell, aflându-se scos pe tuşă într-o cursă în care, de fapt, nu se înscrisese niciodată, fusese zdrobit. Se plimbase mohorât prin casă şi era cât pe ce să fie concediat din slujba de mecanic. Abia după ce intrase în cadrul forțelor armate ale Noii Republici şi fusese prea ocupat pentru a face altceva decât să muncească şi să doarmă, uită de durere.

Însă acum Tuatara Lone se întorsese, în toată frumusețea ei, plutind în fața lui alături de Tyria. Şi asta îl readucea acolo, cu cele două obsesii ale sale una lângă alta, aşa cum nu o făcuse niciun argument anterior. Era într-adevăr îndrăgostit de *holograme*, imagini care nu reflectau decât vag femeile reale pe care le reprezentau.

Tyria avea dreptate. Nu o iubeşti.

Ştiu. Taci din gură. Pleacă odată.

Suspină, abătut. *Treisprezece* îl bipăi. Scăpat din dureroasa sa reverie, văzu cronometrul de pe monitorul principal cronometrând un minut standard până la sosirea în sistemul Xobome, prima oprire de pe ruta lor spre *Doldrums*. Efectuă o verificare vizuală în jurul X-interceptorului, văzând doar efectul obişnuit al unui salt în hiperspațiu, coridorul de formațiuni luminoase în mişcare nesfârşită şi frumoasă. Totul era normal, iar el avea suficient combustibil, doar cu puțin, pentru celelalte două etape până la *Doldrums*. Când mai rămăseseră douăzeci şi şapte de secunde până la sfârşitul saltului, stelele apărură sub forma unor coloane alungite, ca şi cum milioane de raze laser s-ar fi întins spre infinit, iar apoi se rupseră într-un câmp stelar nemişcat. Imediat, o strălucire puternică înghiți stelele, ştergându-le.

Panourile de instrumente şi hublourile frontale din fața lui Kell se întunecară. O străfulgerare puternică de lumină îi zgudui nava de luptă. O ploaie de scântei erupse din monitorul principal, aterizând pe costumul său de zbor, amenințând să-i dea foc la picioare. În cabina de pilotaj era mai mult fum decât ar fi putut produce acele scântei. Înjură şi îşi lovi picioarele pentru a stinge scânteile. Vederea lui şi hublourile se limpeziră, câmpul stelar de afară revenind la normal. În depărtare, putea să vadă o stea care era vizibil mai strălucitoare decât toate celelalte; dacă acesta era într-adevăr sistemul pe care îl vizau, aceea era Xobome. Din păcate, ajunseseră cu mult în afara regiunii pe care o vizaseră. Putea să vadă un alt X-interceptor la o jumătate de kilometru sau cam aşa ceva în dreapta sa, îndepărtându-se încet; nu putea să distingă pilotul, dar dacă era cea mai apropiată navă de vânătoare de el, trebuia să fie *Runt*.

Instrumentele sale erau în continuare moarte şi nu se auzea niciun şuierat de aer care să indice că sistemele de susținere a vieții funcționau. Uitându-se înapoi, putea vedea lumini pâlpâind pe *Treisprezece*; droidul părea să fie în mijlocul procedurilor de repornire. Kell îşi scoase mănuşile din costumul de zbor, apoi se aplecă sub panoul de bord, desprinse clemele de acolo şi ridică întregul panou. Aici era sursa unei părți din fum, mai multe fire fiind arse şi semiconductorii prăjiți – toate circuitele delicate de diagnosticare, se părea. Cablurile şi circuitele asociate cu sistemul de repornire păreau intacte, aşa că puse panoul de instrumente la loc şi îl fixă. Apoi se întinse dincolo de umărul stâng, deschise un panou mic şi lipsit de importanță şi apăsă butonul roşu de sub el. Ținu apăsat butonul, până când auzi vuietul liniştitor şi familiar al unei nave de vânătoare care încerca să se reactiveze.

Imediat apărură nişte mesaje pe ecranul de date: *R2-D609 ESTE ACTIV. CU CE VĂ POT FI DE FOLOS?*

Kell se încruntă.

— *R2-D609*, cum te cheamă?

Unitatea R2 bipăi iritată la acel simplu test. *EU SUNT R2-D609.*

— Poți să-mi dai un număr aleatoriu?

13.

— La naiba. Memoria temporară a lui *Treisprezece* se pierduse; revenise la memoria şi setările implicite, acelea înscrise permanent în circuitele sale.

Fuseseră loviți de un fel de bombă cu ionizare, era sigur de asta; din experiența lui, doar un tun ionic putea să bruieze în felul acesta toate componentele electronice ale unei nave de luptă. Dar ceea ce îi lovise era mai puternic, iar tunurile ionice nu puteau face ca o navă aflată în hiperspațiu să se întoarcă prematur în spațiul real.

Panoul său de comunicații se aprinse şi auzi imediat voci:

— ...este doar în derivă. Am un motor care porneşte; voi încerca să manevrez cu el.

— Fă asta, *Trei*. Mai este cineva activ?

— Aici *Cinci*, spuse Kell. Sunt în mijlocul unei porniri la rece.

— *Patru.*

— *Unsprezece.*

Se auzi un zgomot în comunicații, ceva asemănător cu un grohăit de animal.

— *Doisprezece*, aici *Unsprezece*. Tu erai?

Un alt grohăit.

— *Piggy*, ți s-a ars translatorul? O dată pentru da, de două ori pentru nu.

Urmă un grohăit, unul scurt şi iritat.

— Eşti rănit? Ți-a afectat gâtul?

Două grohăituri scurte.

— Bine. Aşteaptă.

— Domnule?

— Sunt *Liderul*. Cine vorbeşte?

— Domnule, *Shiner* nu răspunde.

Shiner era astromecul R2 al lui Donos.

— *Nouă*, tu eşti?

— Domnule, *Shiner* nu răspunde.

— Te recepționez, *Nouă*. Eşti rănit?

— Nu, domnule. Dar *Shiner*...

— Nu răspunde. Am înțeles. Lasă-l în pace pentru moment.

— Da, domnule.

Kell se încruntă. Donos nu părea a fi el însuşi. Părea a fi cineva care suferise o comoție sau o altă rană.

În următoarele câteva minute, *Spectrele* rămase raportară toți, cu excepția lui *Runt*, Phanan şi *Grinder*. Cei mai mulți raportară, de asemenea, avarii la sistemele electronice, unele dintre ele banale, deşi mai multe unități de motor şi câțiva dintre astromeci nu se activau. Toată lumea raportă pierderea totală a memoriei electronice – de la opțiunile de configurare ale X-interceptoarelor, la băncile de memorie complete ale astromecilor şi până la conținutul blocurilor de date şi al programelor cronologice ale piloților. Asta însemna că direcția de navigație spre *Doldrums* fusese ştearsă. Chiar şi o întoarcere în sistemul Commenor era imposibilă.

Wedge se chinui să analizeze opțiunile. Nu aveau suficient combustibil pentru

a căuta o zonă de aterizare sigură în alt sistem; X-interceptoarele erau aproape fără combustibil. *Narra* avea aproape toată încărcătura de combustibil. *Spectrele* puteau improviza un transfer de combustibil între navă şi X-interceptoare, dar în aceste condiţii ar fi durat ore întregi. Dacă, aşa cum bănuia Wedge, acel atac avea ca rezultat urmărirea de către inamicii lor, o astfel de tactică i-ar fi condamnat.

Sau naveta ar putea să îşi arunce toată încărcătura, iar piloţii s-ar putea aduna la bord şi ar putea efectua salturi până când ar ajunge într-un sistem în care ar putea să recupereze datele de navigaţie. Asta i-ar fi dus în siguranţă… dar i-ar fi costat douăsprezece X-interceptoare, dintre care opt noi. Probabil că acela ar fi fost sfârşitul *Escadrilei Spectru*.

Pe de altă parte, dacă *Narra* îşi folosea dispozitivul de tractare pentru a trage navele de luptă nefuncţionale spre un adăpost disponibil, unde ar fi putut fi reparate, efortul de consum de energie ar fi risipit suficient combustibil al navetei pentru a face imposibilă fuga escadrilei. Însă navele de luptă ar fi fost funcţionabile şi, poate, ar fi fost capabile să doboare navele urmăritoare. În cele din urmă, Wedge spuse:

— În regulă, *Spectre*. *Doi* raportează o planetă şi sateliţi nu departe de aici. Sunt destul de sigur că este Xobome 6, cea mai îndepărtată planetă din sistem, şi are o atmosferă suficient de caldă pentru ca noi să efectuăm unele reparaţii, şi un inel de asteroizi – exact ceea ce ne trebuie dacă suntem urmăriţi, şi pariez pe cicatricea mea de la Endor că aşa este. Vom tranzita acolo, *Narra* urmând să tracteze cele trei nave nefuncţionale cu ajutorul sistemului de tractare pentru recuperarea piloţilor.

— Va fi un drum lent şi un consum semnificativ de energie, *Lider*.

— Ştiu, *Unsprezece*. Dar nu avem altă opţiune care să ne păstreze unitatea întreagă. Odată ce vom fi pe poziţie, vom încerca să efectuăm reparaţii, mai întâi la navele de luptă care sunt scoase din funcţiune. Asta înseamnă… *Cinci*, cum e integritatea costumului tău? Poţi suporta câteva secunde de vid puternic pentru a face transferul prin frig către sasul de urgenţă al navetei?

— Diagnosticele costumului meu nu funcţionează, domnule, dar cred că în rest e intact.

— Bine. Tu şi Cubber vă veţi îmbrăca costumele de mentenanţă pentru vid pe care le-a stocat Cubber în navetă şi veţi efectua reparaţiile cât mai bine posibil. Presupun că vom avea urmăritori pe coada noastră în curând, aşa că lucraţi repede şi fiţi cât se poate de murdari. Toată lumea în afară de *Patru*, *Şase* şi *Şapte* se îndreaptă spre Xobome 6. Aterizaţi şi efectuaţi ce reparaţii puteţi, toţi, cu excepţia lui *Cinci* – tu rămâi pe orbită. Eu voi rămâne pe poziţie cu navele de luptă inerte în timp ce *Narra* le va trage pe rând. Executarea.

Kell, care avea patru motoare care arătau că sunt pregătite, îşi aduse nava de vânătoare la viteză maximă şi se alinie pe lângă şi la pupa lui *Spectru Doisprezece* – chiar şi la distanţele de urmărire corespunzătoare, îl putea recunoaşte pe *Piggy* după profilul său din carlingă.

— *Demolări*.

Kell se smuci drept. În planificarea operaţiunilor de comando, ştia că putea fi numit *Demolări* în loc de *Spectru Cinci*. O verificare a panoului de comunicaţii îi spuse că aceasta era o comunicare privată de la *Liderul Spectru*.

— Da, *Control*.

— Ce crezi că ne-a lovit?

— Nimic de care să fi auzit vreodată. Dar cred că aş putea construi ceva în

acest sens – deşi, în schimb, aş putea să pun banii la bancă şi să trăiesc din ei pentru tot restul vieţii mele.

— Descrie-mi.

— Ai avea nevoie de patru componente de bază. Nu, cinci. În primul rând, un proiector ionic destul de standard, probabil aranjat pentru o singură detonare în loc de mai multe focuri. În al doilea rând, un generator de impulsuri electromagnetice, cu aceeaşi zonă de emisie. În al treilea rând, o instalaţie de senzori care poate detecta anomaliile hiperspaţiale – adică nave care sar în sistem. În al patrulea rând, un generator de impulsuri gravitaţionale ca cele de pe Interdictoarele Imperiale. Şi în al cincilea rând, un dispozitiv de comunicaţii – probabil o unitate de hipercomunicaţii cu o singură transmisie, ceva care să declanşeze o singură alarmă în momentul detonării.

— Aşadar, vorbeşti despre o bombă care detectează sosirile în hiperspaţiu, emite un puls gravitaţional pentru a-i scoate prematur din hiperspaţiu şi apoi îi loveşte cu un puls ionic şi un puls electromagnetic.

— Cam asta e.

— Eu nu cred asta. Scăderea de energie este de aşa natură încât nu ar putea fi făcut practic. Ce se întâmplă dacă ajungi într-un sistem şi această bombă se află în partea îndepărtată? Ar exploda şi nu ar face niciun rău celor care sosesc.

— M-am gândit la asta, domnule. Şi dacă gândesc asemenea unui terorist, nu ca un profesionist în demolări, mă gândesc că plasezi bombele acolo unde este cel mai probabil să se afle fiinţe.

— Explică-mi.

În faţă, un mic punct alb, Xobome 6, apăru printre stele şi începu să crească.

— Domnule, majoritatea cursurilor de navigaţie sunt stabilite de la punctul de plecare până la centrul sistemului în care intenţionezi să ajungi – adică la soare. Este simplu şi sigur; tu ne-ai învăţat asta. Poţi seta distanţa astfel încât să revii în spaţiul real la mică distanţă de sistem, fără nicio şansă de a lovi vreun puţ gravitaţional natural, sau poţi efectua un zbor direct în sistem, iar dacă atingi un puţ gravitaţional înainte de a ajunge la destinaţie, te aruncă înapoi în spaţiul real înainte să fii suficient de aproape de centrul de gravitaţie pentru a te pune în pericol. Corect?

— Corect.

— Deci toată lumea ştie că majoritatea curselor sunt îndreptate spre soarele sistemului de sosire. Şi dacă ştii deja că va fi un salt de la Commenor la soarele lui Xobome…

— *Oh.* Cuvântul apăru aproape ca un lătrat. Îţi pregăteşti bomba pe acea traiectorie în linie dreaptă, chiar înainte de orice punct de sosire normală în sistem, şi eşti aproape sigur că-ţi vei prinde ţinta. Înseamnă că cineva ştia, sau bănuia, că va exista trafic de la Commenor la Xobome.

— Şi, din moment ce nu există schimburi comerciale între cele două sisteme, trebuie să fi fost plasat de forţele care ne-au atacat. Ştiau că vom fugi, şi ştiau sau bănuiau că unii dintre noi vor fugi prin Xobome.

— Da. Asta are sens. Mulţumesc, *Demolări. Control* terminat.

* * *

Kell avusese puţină pregătire în munca cu gravitaţie zero şi vid extrem. Făcuse câteva reparaţii exterioare pe un crucişător deasupra lumii Sluis Van şi trecuse prin

antrenamentul standard de demolări pentru a plasa încărcături pe o navă pe orbită.

Asta nu îl făcea expert. Asta nu însemna că îi plăcea.

În costumul greoi de întreținere în vid, care avea jeturi de manevră încorporate, putea să se mişte şi să se încălzească. Dar el şi Cubber nu aveau unelte adaptate la frigul din spațiu, ci doar cutii de ustensile adunate din hangarul X-interceptoarelor de pe Folor, ceea ce îi făcea să înjure hidrocheile înghețate şi blocate de vapori, în timp ce *Grinder*, aflat în siguranță în carlinga sa, îi privea nerăbdător.

Totuşi... Kell putea să privească în sus pentru a avea o privelişte nemărginită a unui infinit de stele, genul de privelişte pe care nu o putea vedea pe nicio lume cu atmosferă şi pe care nu avea timp să o aprecieze cât timp se afla în carlinga unei nave de luptă. Putea să privească în jos, dincolo de picioarele sale, pentru a vedea lumea Xobome 6, care se rotea cu o măreție lentă. Undeva acolo jos, pe o câmpie înaltă bătută de vânturi înghețate, majoritatea *Spectrelor* încercau să efectueze reparații la propriile lor X-interceptoare mai puțin avariate. Probabil că acum priveau în sus şi îl invidiau pe Kell cu costumul său de mediu relativ călduros.

Kell pluti lângă trapa deschisă care ducea la motorul dorsal din stânga al lui *Grinder*. Diagnosticele sale interne arătau că era activat şi gata să furnizeze energie, dar nu primea date de la comenzile navei. Kell se întoarse la sarcina sa.

— Este posibil să fi fost scurtcircuitate toate cele patru relee de date?

De cealaltă parte a X-interceptorului plutea Cubber; chiar şi prin plăcile lor frontale polarizate, Kell îl putu vedea pe mecanic clătinând din cap.

— Toate în mod identic? Nu, trebuie să fie o întrerupere mai sus pe linie.

— Crezi că ai putea intra în trapa lui de încărcare şi să te conectezi la fluxurile de date de sub cabina de pilotaj? Eu voi monitoriza aici.

Cubber ridică din umeri, o mişcare exagerată.

— O să încerc.

Jeturi minuscule se evacuară la intervale regulate de timp de-a lungul spatelui său, făcându-l să se întoarcă spre prova X-interceptorului, împingându-l înainte.

— Kell?

Vocea era slabă, stranie... şi ieşea din interiorul propriului costum al lui Kell. Lui Kell i se uscă gura. Îşi folosi limba pentru a apăsa comutatorul de închidere a microfonului, apoi spuse:

— Cine e acolo?

— Kell, sunt Myn.

— Cum de...

Kell suspină şi se relaxă. Donos parea că se conectase la comunicatorul privat al lui Kell, cel pe care îl purta în buzunarul de la piept. Kell îşi trase casca în față, astfel încât să-şi poată înclina bărbia în jos, dincolo de partea inferioară a căştii, ceea ce îi permitea să se facă auzit mai uşor.

— Myn, apelează-mă pe canalul principal al escadrilei.

— Nu, nu. Am nevoie de confidențialitate. Am nevoie de ajutorul tău.

— Dă-i drumul.

— *Shiner* e încă terminat, Kell. Am nevoie ca el să se trezească.

— Avem probleme mai importante acum. *Shiner* poate aştepta.

— *Te rog,* Kell.

Kell se încruntă, tulburat. Durerea şi îngrijorarea din vocea lui Donos erau suficient de clare pentru a se transmite chiar şi prin distorsiunea comunicatorului.

— Ce se întâmplă?

— Nimic! Nu răspunde la comenzile verbale pentru pornirea la cald, iar comutatorul de resetare pentru o pornire la rece nu face nimic. Cred că e... mort.

— Probabil că are nevoie de reparații. Nu-ți mai face griji.

Convertorul de energie al droidului putea fi căzut, sau putea fi alimentat, dar cu programarea blocată, era incapabil să înceapă o secvență de repornire până când energia era efectiv oprită în toată unitatea şi sistemul era repornit.

— Hei, încearcă asta. Ai un bolț de reținere? Tu sau oricare dintre ceilalți?

Urmă o pauză lungă.

— Da, avem unul.

— În regulă. Bagă-l înăuntru. În interiorul lui, vreau să spun.

Donos nu râse la glumă.

— Este înăuntru. Dar nu se întâmplă nimic.

— Corect. Acum trece-l pe dezactivare.

— Gata. Nicio schimbare.

— Acum trece-l înapoi la activare.

— Nu... Hei! Funcționează!

Kell zâmbi. Printre numeroasele caracteristici ale bolțului de reținere standard, un accesoriu conceput pentru a menține controlul asupra unui droid capricios sau independent, era un mijloc extern de a opri convertorul principal de energie al unui droid. Bănuiala lui Kell fusese corectă, iar acea oprire externă eliminase blocajul programării droidului şi îi permisese acestuia să efectueze o pornire la rece.

— Apelează-mă din nou dacă este absolut necesar – dar nu mă suna doar pentru că memoria lui nu mai este activă. Toate amintirile lor au fost şterse.

— Bine, bine. Mulțumesc, Kell. Myn, terminat.

* * *

Cubber făcu rezumatul.

— Comandante, am reuşit să îi facem pe *Grinder* şi *Runt* să se deplaseze în timp record, dar X-interceptorul lui Phanan este pierdut până când nu îl vom putea duce într-un atelier complet de reparații.

În carlinga sa, Phanan părea palid. Spusese că îşi pansase rănile cu bandaje, dar nu exista nicio îndoială că nu putea să îşi acorde îngrijiri medicale complete în spațiul îngust al cabinei de pilotaj, fără trusa medicală care îi ocupa acum compartimentul de marfă. De asemenea, nu se mişca prea bine; era evident că unele dintre sistemele sale cibernetice încă nu funcționau bine.

Vocea lui Wedge păru resemnată.

— În regulă. Deschideți trapa şi urcați-l în navetă. Nu uitați aparatura medicală.

— Între timp, putem să presupunem că bomba care ne-a imobilizat aici a trimis şi un semnal celui care a pus-o. Înseamnă că vor veni în curând. Dacă a fost o transmisie prin hiperspațiu şi au trimis un semnal către *Implacabilul*, Distrugătorul ar putea fi aici în câteva ore. Am putea face un salt orb în spațiu sau spre cea mai apropiată stea pentru a scăpa de ei, dar probabil că asta ne va ucide; nu avem suficient combustibil pentru a face o explorare semnificativă. Are cineva vreo idee?

Cubber, plutind lângă cabina de pilotaj a lui Ton Phanan, îşi apăsă masca facială pe oțelul transparent şi începu să vorbească. Cuvintele nu se auzeau pe

frecvența escadrilei. După ritmul lent şi modul deliberat în care îşi contura cuvintele, Kell presupuse că striga; sunetul ar fi trecut prin casca lui şi prin cupola de protecție, iar Phanan l-ar fi putut auzi. Îl văzu pe Phanan dând din cap fără chef.

— *Lider*, sunt *Opt*. Eu zic să lăsăm X-interceptorul lui *Şapte* pe orbită pentru ca ei să-l găsească, iar când îl vor tracta la bord, îi abordăm şi îi capturăm.

— Mulțumesc mult, *Opt*. Altcineva?

— Domnule, vorbesc serios. M-am gândit la asta.

— Foarte bine. Explică-mi pas cu pas.

— Ei bine, lăsăm nava de vânătoare pe orbită transmițând un semnal de ajutor. Ataşăm nişte resturi împreună cu ea pentru a sugera că un alt X-interceptor a fost distrus. Printre resturi vom avea pe cineva într-unul dintre costumele de vid, care să poarte carabina cu laser a lui Donos pentru o putere de foc maximă.

— Şi ăia aduc costumul înăuntru şi pilotul începe să tragă?

— Da, domnule.

— Fac asta şi atunci când senzorii le spun că în costum este un corp viu?

— Uh… uitasem de asta.

Atmosfera începu să iasă din jurul garniturilor din cabina de pilotaj a lui Phanan. Kell îl văzu pe Phanan verificând şi reverificând integritatea bandajelor pe care le lipise pe costumul său de pilot, acolo unde îl tăiase şrapnelul.

— Următorul plan?

Kell atinse microfonul.

— Domnule, stați o secundă. Am putea să-l punem pe intrusul nostru în compartimentul de contrabandă al *Narrei*. Sistemele sale vor ascunde prezența unei persoane vii. Scoateți-l din navetă, ataşați-i un pachet de acumulatori pentru a-i menține sistemul de contramăsuri electronice şi puneți-l să plutească printre resturi.

Vocea lui *Squeaky* interveni clar iritată:

— Cubber, avem un compartiment suplimentar aici şi nu mi-ai spus? Aş fi putut să împachetez mai mult echipament, mai multe provizii…

Wedge îi tăie vorba.

— Continuă, domnule Tainer.

— Ei bine, asta e tot ce aveam de gând să spun.

— Şi ce ne facem dacă nu-l tractează pe intrusul nostru?

— Să ne asigurăm că poate juca nişte jocuri pe datapadul lui?

— Nu e amuzant, domnule Tainer.

Face interveni din nou.

— Am putea monta o unitate de propulsie în compartiment? Propulsoarele de la un scaun ejectabil?

— Da, spuse Kell.

— Dar ar fi inutil, spuse Wedge. Îți poți imagina cum ar fi să încerci să ținteşti spre navă înainte să declanşezi propulsoarele? Şansele sunt de o sută de milioane la unu că ar rata şi s-ar pierde în spațiu. Şi astea sunt şanse la care nici măcar un Corellian nu le-ar acorda atenție.

— Puneți propulsoarele la un capăt şi un astromec la celălalt capăt, spuse Kell. Astromecul poate transmite date vizuale către datapadul intrusului. Intrusul se orientează cu ajutorul datapadului, iar astromecul converteşte acele date în controlul de precizie al propulsoarelor. Asta face ca şansele să fie destul de mari ca el să ajungă acolo unde ținteşte.

— E o nebunie, domnule Tainer.

— Cu tot respectul, nu este, domnule. Este pur şi simplu ceva disperat. Apropo, carabina de lunetist nu poate fi adaptată la vid şi la frigul din spaţiu. S-ar putea să îngheţe. Şi oricum îi putem oferi intrusului nostru o armă mult mai bună.

— Cum ar fi?

— Ei bine, dacă tot folosim un acumulator pentru a menţine alimentat compartimentul de contrabandă, am putea la fel de bine să folosim generatorul de energie 04-7 de pe X-interceptorul lui Ton. Şi dacă avem atât de multă energie disponibilă, am putea să scoatem măruntaiele unuia dintre tunurile laser, să-l conectăm prin cablu la generatorul de energie şi să-l echipăm cu un declanşator. Asta i-ar da intrusului nostru câteva focuri cu suficientă putere pentru a tăia pereţii de compartimentare, cu atât mai mult prin trupele de şoc.

— Un tun laser are nouă metri lungime, *Cinci*.

— Nu dacă lăsăm deoparte componentele esenţiale şi carcasa. Scoatem toate echipamentele computerizate de ochire şi sincronizare, diagnosticele, amortizorul de recul, cred că am putea să-l reducem la un metru şi jumătate, doi metri.

Cupola X-interceptorului se ridică şi Phanan ieşi, înconjurat de strălucirea distinctivă a unui câmp magnetic personal. Apoi începu imediat să se îndepărteze de navă. Kell văzu din expresia lui Phanan că frigul îşi croia deja drum prin atmosfera din costumul său compromis. Kell şi Cubber se apropiară de el, fiecare apucându-l de câte un braţ, şi începură să-l manevreze spre sasul de urgenţă al *Narrei*.

Lui Wedge îi luă mult timp să răspundă.

— *Face*, Kell, asta e cea mai nebună idee pe care am auzit-o de mult timp.

— Poate că da, domnule, spuse *Face*, dar v-am răspuns la toate obiecţiile. O putem face.

— Să spunem că ai dreptate. Avem un singur pilot cu un armament puternic, rudimentar şi predispus la eşec, iar acesta se află într-un hangar pe un Distrugător Imperial. Şi apoi ce se întâmplă?

— *Lider*, aici *Unsprezece*. Am câteva idei. Dacă ar putea ajunge la un computer de control, ar putea să încarce un program care să transmită un mesaj de ajutor către Noua Republică. Restul piloţilor ar putea să se ascundă până la salvare. Sau s-ar putea să nu fie *Implacabilul*. Ar putea fi una dintre navele lor de sprijin şi am putea fi capabili să o luăm cu totul.

— Şi tu, Wes?

— Da, domnule. Cred că planul ăsta e ceva mai bun decât să murim prin asfixiere sau de foame în spaţiu şi are şi virtutea noutăţii. *Implacabilul* nu a putut anticipa ce vom face. Doar oamenii nebuni puteau anticipa.

— Adevărat. Vocea lui Wedge părea resemnată. Cubber, opinia ta profesională: o poţi face? Să pui cap la cap această aberaţie într-o oră sau două cel mult şi să o faci să funcţioneze?

Cubber închise trapa sasului lui Ton Phanan în timp ce răspundea.

— Cu ajutorul puştiului... da, domnule.

— Cronometrul funcţionează, domnilor. Faceţi-o. Şi fie ca Forţa să fie cu voi! Aveţi nevoie de ea.

— Am nişte *Forţă* aici, în buzunarul meu, spuse *Face*. Kell, Cubber, poţi s-o iei dacă ai nevoie de ea. Oops, nu, a dispărut. Poate că e în compartimentul de marfă.

— *Opt*?

— Da, *Lider*?
— Taci din gură.

* * *

Obosit, Wedge se lăsă pe spate în scaunul de pilot. Apoi mută comunicatorul pe conexiunea sa privată cu Janson.

— Wes?

— Aici.

— Iar îmi fac chestia aia.

— Aşa e.

— Nu am împlinit nici 30 de ani, Wes. Şi încă o dată mă simt ca un bătrân conservator care conduce o nouă generație de tineri piloți nebuni.

— Cam la asta se rezumă totul.

— Mulțumesc pentru sprijinul moral, Wes.

Capitolul 11

Au trebuit să le spună lui *Squeaky* şi Phanan să se strecoare în micul sas al navetei – spre norocul lor, amândoi erau subțiri – apoi să depresurizeze interiorul *Narrei* şi să deschidă rampa principală de îmbarcare. Cubber şi Kell au putut apoi să intre şi să dezasambleze suportul care ascundea compartimentul de contrabandă. De îndată ce reuşiră să scoată compartimentul şi să îl tracteze înapoi în spațiu, văzură motivul pentru care planul lor nu putea reuşi.

— Nu e suficient de mare, zise Cubber. Aceste costume, cu toate propulsoarele şi sistemele de susținere a vieții, sunt prea al naibii de voluminoase pentru a încăpea în compartiment. Şi nu recomand să le reducem pentru a încăpea.

— Bine spus. Kell oftă. Ei bine, intrusul nostru va trebui să poarte doar un costum standard de pilot. Compartimentul ăsta ar trebui să fie etanş, asta va ajuta.

— Suficient de etanş încât să păcălească adulmecătorii mecanici, e adevărat, dar este făcut doar pentru medii presurizate. Sigiliile nu sunt suficient de puternice pentru a reține atmosfera împotriva vidului. De asemenea, vom face o serie de găuri în ea pentru a monta propulsoarele, pentru a cabla bateria la sistemul de contramăsuri, pentru a primi datele de la R2…

— Aşa că nu punem intrusul în falsul nostru câmp de resturi decât în ultimul moment posibil.

Cubber clătină din cap.

— Şi dacă le trebuie doar câteva minute în plus pentru a veni pe poziții, intrusul nostru moare înghețat. Nu va funcționa, puştiule.

O nouă voce interveni, una puternică şi dură, mecanică.

— Poate funcționa.

Kell zâmbi.

— *Piggy*! Au reuşit să-ți facă vocea să funcționeze din nou.

— *Grinder* şi datapadul lui au reuşit să o *pornească*. Mă simt mult mai bine. Şi eu ar trebui să fiu intrusul.

— De ce?

— Structura fizică, Kell. Corpul meu este învelit în straturi groase de grăsime. Oamenii le găsesc neplăcute şi este un dezavantaj în mediile fierbinți, dar grăsimea mă va susține împotriva foametei şi mă va izola de temperaturile scăzute. Într-un costum de pilot obişnuit, sunt evaluat la o jumătate de oră de supraviețuire după ejectarea în spațiu, în loc de câteva minute. În plus, costumul meu este intact.

Kell fluieră.

— Ei bine, dacă nu avem o idee mai bună, *Piggy*, cred că eşti *omul* nostru.

— *Gamorreanul* vostru.

* * *

În timp ce Cubber şi Kell asamblau vehiculul improvizat, pe care îl porecliseră *Lunaticul*, *Grinder* şi *Piggy* lucrau la programarea unității R2 şi a datapadului de control. Din când în când, Kell asculta conversația – *Grinder* şi *Piggy* trebuiau să

lucreze din interiorul cabinelor lor de pilotaj şi să comunice prin intermediul sistemului de comunicații.

— Ce fel de sistem de țintire folosim?

Acesta fusese *Piggy*.

— Recunoaşterea vizuală a tiparelor, cred. Cu câmpul stelar ca element principal – va fi static. Poate că îl putem limita la stele cu o anumită luminozitate; asta va reduce cantitatea de date care trebuie procesate. Dacă nava este de un tip uşor de recunoscut, R2 poate adăuga la model o hartă detaliată a configurației sale; în caz contrar, va trebui să ținteşti spre ceea ce crezi că este o trapă de marfă şi să te rogi.

— Ce se întâmplă dacă dezechilibrele sau propulsoarele defecte mă abat de la curs?

— Ei bine, ar trebui să avem un fel de corecție încorporată în programarea unității R2. Cea mai rudimentară metodă este să îl punem să evalueze datele de intrare vizuală şi să corecteze – supracorecteze, mai corect, având în vedere timpul implicat – dacă imaginea vizuală se deplasează prea mult.

— Foarte rudimentar. Predispus la erori. Şi la *supracorectare*, aşa cum spui tu.

— Da. Hei, Kell?

— Te aud, *Grinder*.

— Există vreo modalitate de a pune un fel de senzor de masă în vehiculul nostru de pătrundere? Ceva care să calculeze echilibrul încărcăturii, centrul de greutate, chestii de genul ăsta, pentru a îmbunătăți precizia zborului?

Kell se gândise la asta. X-interceptoarele aveau un astfel de sistem, bineînțeles, care folosea impulsuri de la compensatorul inerțial pentru a calcula caracteristicile de masă ale navelor de luptă de mai multe ori pe secundă.

— Nu. Nicio şansă. Ar trebui să am date exacte despre toate componentele care intră în această instalație improvizată, ar trebui să am un model grafic precis al acesteia, *Piggy* ar trebui să rămână la fel de nemişcat ca şi cum ar fi în scaunul pilotului, iar tu ar trebui să ai şi mai mult timp la dispoziție pentru a face toată programarea aia grea de fizică.

— Las-o baltă, atunci. Mulțumesc.

Lunaticul prinsese contur într-o oră. Compartimentul de depozitare, aproximativ de mărimea unui sicriu mare, reprezenta elementul principal. La un capăt, unitatea R2 a lui Phanan, *Gadget*, fusese ataşată cu ajutorul unor suporturi rudimentare – benzi de metal decupate din unele lăzi de marfă de pe *Narra*, fixate de corpul compartimentului cu ajutorul unor şuruburi simple. La celălalt capăt erau montate capsulele de combustibil şi unele dintre duzele de împingere de la scaunul ejectabil al lui Phanan; alte duze erau ataşate lângă R2, îndreptate în patru direcții orizontale față de planul pe care se afla *Gadget*, pentru a oferi platformei mai multă manevrabilitate. Tubulatura metalică transporta combustibilul de la capsulă la duze. Un cablu de date pleca de la unul dintre porturile lui *Gadget* printr-o gaură practicată în compartiment; în interiorul compartimentului, era ataşat datapadul care conținea programul de manevră al lui *Grinder* şi *Piggy*. Un cablu de alimentare ducea de la priza de contramăsuri electronice din exteriorul compartimentului, printr-o altă gaură, în interiorul compartimentului; în prezent, acesta plutea liber.

Când *Piggy* era introdus în compartiment, avea să poarte la centură componentele principale voluminoase ale generatorul *Novaldex 04-7* de energie de la

nava de luptă a lui Phanan. Cablul de alimentare a contramăsurilor electronice urma să fie introdus temporar în regulatorul de putere montat pe una dintre prizele sale de alimentare, în timp ce o altă priză era prevăzută cu un cablu care mergea la cilindrul rudimentar, lung de doi metri, care era ceea ce rămăsese din unul dintre tunurile laser ale lui Phanan.

— Asta este, fără îndoială, spuse Cubber, cea mai neelegantă platformă la care am avut vreodată plăcerea să lucrez. Fără a pune la socoteală primul alambic pe care l-am construit vreodată, care a fost şi mai periculos.

— Testele arată ca fiind toate pe verde. Cred că am terminat.

— Anunță-l pe Comandant, puştiule.

* * *

În cabina de pilotaj, privind universul învârtindu-se în jurul asteroidului pe care aterizase, Wedge se relaxă cu calmul pilotului experimentat al Noii Republici. Ştia că ceilalți, cu excepția lui Janson şi poate a lui Donos, se agitau, fiind gata de plecare; dacă trăiau suficient de mult, aveau să învețe să-şi conserve energia, să tragă un pui de somn ori de câte ori puteau.

X-interceptoarele *Spectrelor*, pe cât de reparate puteau fi în timpul şederii lor la suprafață, se odihneau acum pe unii dintre cei mai mari sateliți asteroizi ai planetei, cu energia oprită. *Narra* aştepta cu energia pornită, gata de plecare, cu *Piggy* în sas. X-interceptorul lui Phanan, împreună cu nişte resturi pietroase recuperate din inelul de asteroizi şi *Lunaticul*, se roteau leneş pe o orbită mai aproape de suprafața planetei decât de asteroizi. Sistemul de comunicații al X-interceptorului transmitea încontinuu un semnal de ajutor, o cerere înregistrată de *Face*; Wedge nu putea decât să admire măiestria interpretării lui *Face*, durerea şi frica realiste pe care le insufla în vocea sa în timp ce implora să fie salvat.

Unitatea de comunicații explodă. Cu puterea de transmisie atât de redusă, nicio navă care intra în sistem nu ar fi putut recepționa transmisiunile lor; de fapt, chiar unele dintre X-interceptoare aveau probleme în a le recepționa.

— *Narra*, aici *Cinci*.

— Spune, *Cinci*.

— Cubber, nu era nava de vânătoare a lui *Şapte* cea desemnată 3-0A când a sosit?

— Exact.

— Îți aminteşti ataşamentul montat la capătul din spate al compartimentului de marfă? O chestie dreptunghiulară, fără porturi sau ecrane?

— Nu. Niciunul dintre X-interceptoare nu are aşa ceva.

— Ei bine, unul dintre ele avea. Avea aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri lungime, poate şase centimetri lățime şi patru grosime. Era vopsită în griul standard al Alianței.

— Îți spun, puştiule, nu există aşa ceva pe niciunul dintre X-interceptoare. Aşteaptă, stai puțin.

O tăcere lungă, apoi vocea lui Cubber fusese înlocuită de cea a lui *Squeaky*.

— Ofițer de zbor Tainer, există un accesoriu de acest fel în partea de jos a unității de propulsie principală a *Narrei*. L-am observat pentru că nu era identic cu unitățile de propulsie de pe alte navete de tip *Lambda*. L-am văzut de mai multe ori

în timpul numeroaselor călătorii pe care le-am făcut încărcând *Narra* cu echipamentul personal al piloților.

— Cubber, eu am reparat *Narra*. Nu e nimic de genul ăsta acolo în spate.

— Ştiu, puştiule. Ceva e foarte în neregulă.

Wedge era pe cale să ceară ca unul dintre X-interceptoare să iasă uşor dintre asteroizi şi să facă o verificare vizuală a părții din spate a *Narrei*. Dar înainte să poată vorbi, se auzi vocea camaradei lui de zbor:

— *Spectre*, aici *Doi*. Recepționez o discuție slabă pe frecvențele Imperiale. Criptată.

Wedge vorbi în cele din urmă.

— *Narra*, aici *Liderul Spectru*. Plasați coletul, apoi întoarce-te la unul dintre asteroizii mari şi opreşte motoarele. *Spectre*, păstrați tăcerea în comunicații. *Piggy*, mult noroc.

Privi cum *Narra* se deplasa până la câțiva metri de vehiculul de inserție. Sasul navetei se deschise şi *Piggy* se trase afară, îngreunat de centura voluminoasă pe care o purta şi de centura de talie pe care o purta. Se împinse de pe sas cu încredere şi se îndreptă spre vehiculul de inserție, de care se apucă. Impactul masei lui *Piggy* trimise atât pilotul cât şi *Lunaticul* în derivă, departe de X-interceptorul distrus şi de dărâmături. Dar, când *Piggy* deschise uşa compartimentului şi începu să se strecoare înăuntru, alunecarea se opri brusc. *Lunaticul* se deplasă încet înapoi la poziția inițială față de X-interceptorul avariat şi de resturi. Rămase acolo, nemişcat, rigid şi prins în strânsoarea fasciculului de tractare al navetei, în timp ce *Piggy* îşi conecta generatorul de energie de pe centură la contramăsurile electronice ale compartimentului, apoi închidea uşa compartimentului.

Wedge răsuflă uşurat. Acum totul era în mâinile lui *Piggy*.

* * *

Interiorul compartimentului era luminat doar de strălucirea ecranului datapadului. *Piggy* îşi pipăi abdomenul costumului de zbor, asigurându-se că blasterul său şi cel pe care i-l dăduse *Grinder* erau încă ascunse acolo, că datacardul care conținea programul care ar putea forța computerele *Implacabilului* să trimită un mesaj de salvare era încă în buzunar şi că sigiliul costumului era încă intact.

Apoi puse mâna pe datapadul de control al *Lunaticului.*

— Starea? întrebă el.

Comunicatorul costumului său era la putere minimă de emisie şi setat pe canalul standard al datapadului. Răspunsul lui *Gadget* apăru sub formă de text pe ecranul datapadului: *OPERAȚIONAL. CALCULEZ O PROBABILITATE DE A NU RĂMÂNE OPERAȚIONAL.*

— Te voi scoate de acolo în viață, *Gadget.*

Apărură cuvintele *MIŞCARE DETECTATĂ*. Ecranul trecu de la text la grafică în partea de sus, text în partea de jos, iar *Piggy* obținu o vedere rudimentară şi monocromă a stelelor. După felul în care se mişca câmpul stelar, *Piggy* presupuse că *Lunaticul* se rotea acum încet şi că *Gadget* îşi rotea capul semisferic pentru a menține obiectivul camerei îndreptat spre țintă.

Un mic punct alb se deplasa pe câmpul stelar şi începea să crească încet.

Apăru alt text: *VOR DETECTA CĂ SUNT OPERAȚIONAL.*

— Nu-i nimic. Nu vor considera un droid astromec drept o amenințare. Unitățile R2 sunt construite pentru reparații în vid, aşa că mulți dintre voi au supraviețuit ejecției piloților în spațiu.

Punctul crescu până când *Piggy* îi putu desluşi forma. Nu era *Implacabilul*, nici pe departe un vehicul atât de formidabil: era o corvetă Corelliană, o navă lungă şi îngustă, cu o carcasă de motor voluminoasă la un capăt; la celălalt capăt, prova arăta ca un cap de ciocan de război antic întors pe o parte.

Chiar şi la acea distanță şi prin intermediul imaginii rudimentare a datapadului, *Piggy* putea vedea fanta verticală de lumină strălucitoare apărând la prova, în momentul în care uşile calei de acolo erau deschise. Două siluete mari apărură din lumină şi crescură rapid pe măsură ce se apropiau.

Acestea se transformară în nave de luptă TIE. Cele două nave de luptă trecură vuind pe lângă X-interceptorul lui Phanan şi norul de resturi al acestuia, suficient de aproape încât *Piggy* îşi imagină că le putea simți unda. Apoi făcură o buclă şi se întoarseră, după care decelerară pentru a vedea de aproape X-interceptorul.

MĂ CERCETEAZĂ.

— Răspunde cu sinceritate, dar numai cu datele pe care le ai în mod implicit. Nu ştii ce s-a întâmplat cu pilotul, nu ştii cum ai ajuns aici.

Piggy amplifică imaginea corvetei de pe ecranul datapadului, concentrându-se pe cala prova deschisă.

— Care este distanța noastră până la țintă?

TREI SUTE DE METRI.

— Putem face asta?

VEHICULUL VINE DIRECT SPRE NOI PE UN CURS CONSTANT. DACĂ NU FACEM GREŞELI, PUTEM.

Piggy respiră adânc şi scoase la iveală consolele de țintire rudimentare pe care le adăugase *Grinder* la programul său de zbor improvizat. Fixă ținta în centrul calei deschise de la prova şi apăsă butonul de comandă. Simți o presiune slabă pe spatele său în timp ce unul sau două dintre propulsoarele superioare ale *Lunaticului* se declanşară, orientându-i *prova*, pe *Gadget*, spre corvetă. Apoi parcă se afla într-un turbolift – avu senzația de greutate bruscă în timp ce propulsoarele de sub picioarele sale se declanşaseră, iar imaginea calei deschise a corvetei începu să crească. Brusc, fu izbit în sus, în jos şi în lateral de corecțiile propulsoarelor şi nu-şi mai putu menține concentrarea asupra datapadului. Apoi, gravitația îl prinse şi se trezi stând în cap. Auzi un țipăt sălbatic, muzical, *Gadget* emițând un sunet de teroare pură de droid, şi se auzi un impact. Ceva cedase în urma loviturii. *Piggy* fu proiectat în față, lovindu-se la cap, apoi fu trântit pe spate. Îl auzise pe *Gadget* țipând, deci trebuiau să fie în atmosferă. Îşi desfăcu dispozitivul de etanşare al costumului de pilot şi scoase unul dintre blastere cu mâna stângă, apoi deschise cu piciorul trapa compartimentului de contrabandă. Lumina strălucitoare pătrunse înăuntru şi îl orbi. Nu putea să aştepte ca ochii lui să se adapteze. Se strecură afară din compartiment.

Se afla cu spatele pe o podea de metal. Era o cală în miniatură, umplută în mare parte cu patru platforme metalice gigantice situate în lateral. Se afla aproape direct sub TIE-ul din partea dreaptă. În față se afla uşa deschisă a calei care încadra câmpul stelar şi planeta Xobome 6. Nu putea să vadă câmpul de reținere magnetică care păstra atmosfera în cală, dar dacă nu ar fi fost acolo, s-ar fi sufocat deja în vid.

Sunetul descărcării unui blaster şi impactul proiectilului pe suportul metalic

cel mai apropiat de el îl făcu să tresară. Se rostogoli pe burtă, trăgând după el tunul laser secționat, şi ținti cu pistolul blaster. În față nu se vedea nimic în afară de scările metalice care urcau. Dar deasupra lor era o pasarelă gri, iar pe ea se aflau bărbați în salopete de mecanici care alergau spre o ieşire. Şi doi bărbați în armură standard de soldați din trupele de şoc, care îşi îndreptau armele spre el. Trase instantaneu asupra unuia dintre ei, lovind peretele din spatele lui, şi încercă să se strecoare din compartimentul contrabandiştilor şi să treacă sub acoperirea oferită de cel mai apropiat TIE. Dar în timp ce se târa, *Lunaticul* veni după el. Nu era atât de greu pe cât ar fi trebuit să fie; văzu că *Gadget* nu mai era ataşat, iar suporturile care îl ținuseră acolo erau îndoite şi rupte. Înjură în sinea lui, un mârâit *Gamorrean*, când îşi dădu seama că cablul de alimentare de la generatorul de centură încă era conectat la sistemul electronic al compartimentului. Îşi puse două degete ale mâinii cu blasterul pe cablu şi îl smulse; o rafală a celui de-al doilea soldat lovi în plin compartimentul, provocând o gaură de mărimea unui cap în partea metalică a acestuia.

Piggy ajunse sub carlinga TIE-ului. O îmbunătățire nesemnificativă; ei nu-l puteau vedea, dar nici el nu-i putea vedea pe ei. Simți că presiunea aerului se schimbă, apoi o avalanşă de gaze încălzite trecu peste el din spate. Fragmente de şrapnel se izbiră de bordul TIE-ului. Ceva se întâmplase chiar lângă uşa de la cala prova, dar nu putea să se întoarcă să se uite.

Tactici. Soldații din trupele de şoc se separau pe pasarelă, mişcându-se în ambele direcții pentru a-l încadra cu foc. Se ridică pe jumătate în picioare şi îşi puse umărul pe aripa TIE-ului. Nava robustă rezistă eforturilor sale, dar o parte din *suporturile* care o țineau pe poziție se rupseră. TIE-ul se roti, suporturile de fixare rămase acționând ca un pivot, şi brusc reuşi să-l vadă pe soldatul din dreapta. Soldatul trase asupra lui, dar aripa solară a TIE-ului, desfăşurată în fața lui *Piggy* ca un scut, absorbi proiectilul. *Piggy* ripostă cu pistolul blaster, văzu cum apărură urme negre de carbonizare pe pieptul soldatului, apoi îl văzu prăbuşindu-se pe pasarelă, tremurând. Continuă să se împingă aripa, rotind *ochiul* mai departe, trăgând aproape orbeşte pe măsură ce înainta, până când al doilea soldat ajunse în dreptul armei sale. Îl nimeri pe soldat de două ori. Acesta se izbi cu spatele de peretele pasarelei, apoi se împletici înainte şi se prăbuşi peste balustradă.

Un moment de respiro. Membrii echipajului de cală reuşiseră cu toții să scape pe uşă. Apoi mai era de asemenea uşa deschisă a calei, care ducea în spațiu. Acestea erau singurele căi de scăpare.

— *Gadget*?

Un ciripit irascibil, aproape muzical, din partea cealaltă a calei, îl linişti că unitatea R2 era funcțională.

Tactici. Dacă ar fi fost Căpitanul navei, ar fi închis uşa interioară şi ar fi oprit câmpul electromagnetic, evacuând în spațiu atmosfera din cală şi sufocându-l pe *Piggy* sau lansându-l în vid. Trebuia să facă ceva în legătură cu acea posibilitate.

* * *

Wedge văzu ambele TIE-uri rotindu-se, încercând să urmărească *Lunaticul*, dar numai unul dintre ele reuşi să facă o manevră suficient de rapidă pentru a trage. Lovitura rată ansamblul de piese care se legăna sălbatic. Apoi, la viteză maximă,

Lunaticul se îndreptă spre uşa deschisă a calei navei.

Wedge realiză că rămăsese cu gura deschisă.

— Să fiu al naibii. Au reuşit. Apăsă pe tasta de comunicații. *Spectre*, activați şi țintiți *ochii* ăia, exclusiv cu lasere. Nu vă abandonați pozițiile. Comută frecvența. Atenție, piloți TIE. Sunt Comandantul Wedge Antilles din Noua Republică. Vă avem sub comanda noastră. Predați-vă sau veți fi vaporzați.

Cele două TIE-uri renunțară să mai plutească în derivă. Unul prinse viteză, îndreptându-se spre corvetă, iar celălalt se roti înapoi spre X-interceptorul lui Phanan. *Ochiul* deschise focul, laserele sale sfărâmând nava de luptă abandonată.

Wedge făcu o grimasă.

— Amatori. *Spectre*, deschideți focul.

Nu toate *Spectrele* aveau ținte viabile asupra *ochilor*, dar aveau destui. Nava de vânătoare care se apropia de corvetă fu lovită de două *Spectre* cu două salve cvadruple, iar cel de lângă nava lui Phanan fu lovită de trei salve. Ambele explodară.

* * *

Cu pistolul blaster din nou pus la loc şi cu tunul laser retezat atârnând de cablul de alimentare, *Piggy* se cățără pe consolele de aterizare ale TIE-urilor. Se prinse bine de console; dacă atmosfera urma să se depresurizeze, nu voia să fie tras afară odată cu ea. Văzu că uşa prin care fugise echipajul, începuse să se închidă.

Ajuns în vârful suporturilor, se afla la doar un metru şi jumătate de tavanul calei. Dacă-şi amintea structura corvetelor Corelliene din pregătirea pe care o primise, deasupra calei se afla un nivel destinat ofițerilor şi oaspeților, iar puntea de comandă a navei se afla imediat deasupra. Dacă tunul său ar fi reuşit să facă găuri în ambele tavane şi dacă ar fi găsit o modalitate de a continua să urce, ar fi putut ajunge pe punte înainte ca cineva să ştie că vine.

Trase în sus tunul, îl îndreptă spre tavan, îşi feri ochii şi trase. Lumina produsă de împuşcătură fu copleşitoare, orbindu-l chiar şi atunci când aceasta fusese reflectată de cupola TIE-ului de dedesubt. Zgomotul produs fu incredibil, un vuiet de metal şi aer refulat. Resturi de metal topit căzură în jurul lui – şi pe el, arzând prin costumul său de pilot. Ignoră durerea. Când ochii i se limpeziră, se cățără pe grinzile de susținere şi sări prin gaura pe care o făcuse…

Pe punte. În jurul lui, întinşi pe podea, acolo unde săriseră să se pună la adăpost, alergând spre ieşire, întinzând mâna spre tocurile armelor blaster pe care nu apucaseră să le scoată, se aflau membrii echipajului de pe punte.

Unde era etajul cabinei ofițerilor? Nu avea importanță.

— Opriți-vă unde sunteți! strigă *Piggy*. O singură mişcare şi trag!

Şi îndreptă tunul laser care încă fumega spre prova punții, unde pereții de metal şi ferestrele din oțel transparent erau tot ce mai ținea atmosfera în cameră. Ofițerii de pe punte se uitară unii la alții, apoi la un ofițer care purta însemnele de Locotenent al marinei Imperiale. Locotenentul aprobă sumbru şi îşi ridică mâinile.

Abia atunci când cenuşa începu să cadă plutind din tavan, *Piggy* ridică privirea pentru a vedea ceea ce mai rămăsese dintr-un alt ofițer al navei.

* * *

— *Căpitanul* Voort saBinring de pe corveta Noii Republici *Night Caller* apelează *Escadrila Spectru*. *Escadrila Spectru*, răspundeți.

Wedge nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— *Căpitan*? Asta e o promovare bruscă.

— O promovare temporară, domnule. Eu sunt la comanda acestei nave. M-am gândit că un post de *Căpitan* ar fi cel mai potrivit.

— Oh, este. Avem permisiunea să urcăm la bord?

— Acordată. Şi vă rog să vă grăbiți.

Capitolul 12

În ciuda condițiilor meteorologice neplăcute de pe planetă, aduseseră *Night Caller* pe suprafața lui Xobome 6 pentru a efectua un control. Jesmin Ackbar rămase pe poziție pe orbită pentru a-i alerta în caz de orice alte sosiri ale inamicului.

Wedge rămăsese pe punte, acumulând informații, în timp ce *Spectrele* îşi îndeplineau sarcinile cât mai repede posibil. Wedge îi putea vedea, siluete vagi care se mişcau printre X-interceptoarele care se clătinau, în timp ce vântul împingea particule de gheață pe lângă ferestrele punții şi îi întuneca vederea.

Avu grijă să stea la distanță de golul topit în podea. Chestia prăjită de pe tavanul de deasupra acelei găuri, rămăşițele a ceea ce fusese cândva un bărbat pe nume *Căpitanul Zurel Darillian*, căzuseră în timpul aterizării navei şi dispăruseră în cala TIE; Falynn Sandskimmer, neperturbată de natura lor macabră, se ocupase de ele.

Squeaky, abia întors din turul său inițial de pe navă, părea fascinat de ceea ce văzuse.

— Totul este atât de curat, domnule. Căpitanul trebuie să fi fost un adevărat un maniac al curățeniei.

Wedge îi aruncă o privire mâhnită.

— De obicei, este semn al unei minți bolnave... Dar modificările structurale?

— A fost foarte mult modificată față de corveta standard, Comandante. În timp ce *Tantive IV* avea o punte de lux sub puntea de comandă, *Night Caller* a eliminat puntea, bănuiesc că pentru a face mai mult loc în cala prova pentru cele patru TIE-uri. De asemenea, prova a fost lărgită, blindajul carenei de pe părțile laterale ale acesteia a fost îngustat, iar aparatura electronică care ar trebui să se afle între pereții etanşi a fost mutată în altă parte. Cala superioară a fost transformată într-un hangar pentru *skimmer*. Nu există laboratoare; acolo se află camerele de lux.

Wedge aprobă din cap.

— Se pare că nu a fost o lucrare de modernizare. Aşa a ieşit din şantierele navale.

— Sunt de acord, Comandante.

De la consola principală de armament, Janson spuse:

— Au renunțat la unul dintre tunurile duble turbolaser din prova şi au instalat în schimb un fascicul de tractare.

— Majoritatea navelor de această mărime au un fascicul tractor.

Janson zâmbi.

— Adică un fascicul tractor adevărat. Ceva potrivit pentru o fregată sau o navă de război mai mare, nu doar un fascicul potrivit pentru a târî o navă de luptă.

Grinder, aplecat asupra uneia dintre consolele de date ale punții, strigă:

— Oh, Comandante!

Făcu rangul să sune ca o parte a unui cântec. Când se îndreptă şi se întoarse, Wedge văzu dinții Bothanului dezveliți într-un zâmbet de carnivor.

— Da?

— *Piggy* a ajuns atât de repede pe punte... oh, ce drăguț. Nu au avut timp să

închidă sistemul, să curețe memoria sau să activeze cea mai elementară măsură de securitate. Au un sistem Imperial HoloNet de ultimă generație, un adevărat lux pe o navă de asemenea dimensiuni, şi e funcțional, gata de pornire – şi nu au trimis nici măcar un mesaj.

Wedge clipi din ochi către el.

— Indiferent de flota din care a venit, aceasta nu e conştientă că are probleme?

— Absolut deloc. I-am scos profilul misiunii, ordinele permanente, programul, totul.

— Spune-mi.

— Îi aparține lui Zsinj…

— Nu mă surprinde.

— Deloc. Dar este alocată temporar Amiralului Apwar Trigit. Misiunea sa este de a pune mine *Empion*, un tip de mine cu care nu sunt familiarizat…

— Întreabă-l pe Kell despre ele. Cred că l-am pus să mi le deseneze din mintea lui, ceva mai devreme.

— Da. Oricum, ar trebui să le planteze, să le monitorizeze frecvența de hipercomunicații pentru alerte că au fost declanşate, pentru a-l informa pe Amiralul Trigit despre rezultatele lor când se declanşează.

— Continuă.

— Avem şi agenda lor, în mare parte sunt vizitate sisteme planetare nealiniate pentru a demonstra că Zsinj are muşchi, dar şi câteva întâlniri de rutină cu navele de realimentare. Un program la care ar trebui să se întoarcă după ce termină cu minarea.

— Arată-mi.

Grinder afişă o listă pe ecran, iar Wedge citi lista de planete.

— Viamarr 4, Xartun, Belthu, M2398, Todirium, Obinipor, Fenion. Poți să trasezi un curs pentru mine?

— Sunt cu mult înainte.

— Asta pare a fi o scurtă prezentare a istoricului meu recent de comandă.

Wedge privi harta stelară pe care o afişase *Grinder*. Acesta urmărea un curs prin planetele din zona Inelului, chiar în afara zonelor actuale de control ale Noii Republici.

— Şi Trigit nu ştie că am capturat această navă.

Grinder scutură din cap, trimițând valuri prin blana argintie.

— Domnule, nu are cum.

Wedge fluieră, în timp ce primele elemente ale unui plan începură să se înfiripe în mintea lui.

* * *

Blestemând frigul, Cubber şi Kell se clătinară din cauza furtunilor puternice de pe Xobome 6 şi ajunseră la pupa *Narrei*. Acolo, aşa cum îl descrisese *Squeaky*, bine ascuns într-una dintre nişele de lângă propulsorul principal, se afla un dreptunghi de dimensiunile pe care şi le amintea Kell. Acesta era negru pentru a se asorta cu componentele din jur ale unității de propulsie.

Cei doi mecanici se priviră unul pe celălalt.

— Nu are ce căuta aici, spuse Cubber. Hai să îl scoatem.

— Să îl scanăm mai întâi, Cubber. Îți aminteşti cealaltă ocupație a mea?

— Oh, da. O să aştept acolo. În spatele stâncii.

Kell scoase pachetul de senzori pe care îl păstrase *Squeaky* pentru el, cel optimizat pentru munca de demolare, şi speră că va rezista în acel mediu rece. Îl mută încet pe suprafața cutiei misterioase şi urmări cu atenție afişajul senzorului.

Afişajul vizual bazat pe căldură arăta componentele electronice complicate din interior, dintre care unele corespundeau unui echipament avansat de comunicații, dar niciunul nu părea să includă genul de material nediferențiat care constituia de obicei partea explozivă a unei bombe. Pe cealaltă parte părea să existe un fel de armătură de fixare care îl ținea pe suprafața navetei. Îi făcu semn lui Cubber să se apropie, apoi apucă cu grijă cutia şi o trase uşor. Aceasta îi opusese rezistență; apoi, pe măsură ce trase mai mult, se desprinse de navetă. Patru membre mecanice, fiecare articulat, lung de o jumătate de metru şi terminate cu nişte cleşti de prindere, atârnau fără forță.

— Cred că e moartă, spuse Cubber.

— Pe ce vrei să pariezi că bomba care a bruiat memoria droizilor noştri a făcut acelaşi lucru cu asta?

— Nu pun pariu. Hai să intrăm înăuntru, unde e cald, şi să aflăm cu siguranță.

* * *

Jesmin rămăsese la postul ei pe orbită; Falynn şi *Runt* păzeau cei peste cincizeci de ofițeri şi membri ai echipajului navei, care acum se înghesuiau în compartimentul de la pupa. Restul se adunaseră în mica sală de şedințe care făcea parte din cabina Căpitanului.

— În primul rând, spuse Wedge, vreau să felicit principalele părți implicate în capturarea lui *Night Caller*. *Piggy*, *Face*, Kell – o treabă excelentă.

Se auziră aplauze generale, iar *Piggy* spuse:

— Pot să păstrez nava?

— Dacă te referi ca o posesie personală, nu. Dacă doreşti să rămâi la comandă, răspunsul este probabil că da.

Piggy părea surprins.

— Am glumit.

— Ei bine, întrebarea ar fi fost o glumă în marina Imperială sau în flota Corelliană sau în multe alte locuri, dar este de fapt una rezonabilă în flota Noii Republici. Totul se datorează faptului că multe dintre tradițiile noastre au rădăcini în vremurile mai pirateşti ale primelor zile ale Alianței. Mai eşti interesat?

Piggy încuviință din cap, tăcut. Expresia lui era alcătuită din surpriză şi confuzie.

— Primul lucru pe care l-ai face ar fi să transmiți o cerere informală de comandă a lui *Night Caller* către Comandamentul Flotei. Apoi, trimite o cerere oficială de transfer de la Comandamentul Navelor de Luptă la Comandamentul Flotei. N-aş avea de ales decât să o aprob, iar Marina are aproape sută la sută şanse să te accepte. La urma urmei, ei apreciază foarte mult ofițerii care capturează nave pentru a le adăuga la flotă. Apoi vei primi un curs intensiv privind tradițiile navale şi comanda navelor de război, împreună cu o promovare la gradul de Locotenent de

marină – şi o promovare temporară imediată la gradul de Căpitan. Din cauza lipsei tale de experiență, ți s-ar da misiuni foarte simple pentru primele câteva luni – de exemplu, paza convoaielor de nave care transportă bunuri neesențiale. În cele din urmă – în decurs de un an, sunt sigur – ar deveni conştienți de competența ta, ar începe să-ți încredințeze misiuni mai importante şi ar face din ultima promovare una permanentă. Lasă-mă să-ți spun, totuşi, personal cred că ar fi păcat să iei un pilot de vânătoare promițător ca tine şi să-l transformi într-un pilot de barjă. Dar trebuie să recunosc că acestea sunt cuvintele unui iremediabil zburător de X-interceptor.

Janson pufni în râs, dar Wedge îl ignoră, apoi continuă:

— Ce părere ai, *Piggy*? Căpitan de marină în decurs de un an? Mai eşti interesat?

Piggy rămase nemişcat pentru o clipă, apoi clătină încet din cap.

— Poate că sunt egoist. Dar toată lumea îşi aminteşte de Lando Calrissian şi Wedge Antilles şi de ceea ce au făcut la Endor. Cine îşi aminteşte numele Căpitanului sau al artileristului de pe *Home One* în aceeaşi bătălie?

Wedge zâmbi.

— Eu îmi amintesc. Dar ştiu ce vrei să spui. Şi apreciez faptul că rămâi. Se întoarse spre ceilalți. În regulă, să revenim la *Night Caller* şi la situația noastră actuală. Cubber, avem combustibil?

— Suntem în regulă. Rezervoarele lui *Night Caller* erau aproape pline şi au echipament adecvat pentru realimentare. Am extras suficient pentru a umple *Narra* şi toate X-interceptoarele, cu excepția celui al lui Jesmin Ackbar.

— Imediat ce terminăm aici, o voi aduce jos şi îl voi trimite pe Myn sus, ca să o poți realimenta şi pe ea.

Vocea lui Jesmin se auzi prin intermediul interfonului de pe masă.

— Mulțumesc, domnule.

— Oops. Am uitat că mă asculți. *Grinder*, ai transferat datele de navigație?

Bothanul aprobă din cap.

— Putem ieşi din sistem în orice moment.

— Phanan? Situația ta?

Ton Phanan arăta mai puțin palid decât fusese pe orbită, dar nu părea mai puțin nefericit.

— Mi-au distrus nava de luptă.

— Starea ta fizică, vreau să spun.

— Oh. Pagubele suferite la nivelul corpului au fost toate banale. Nu am pierdut niciun membru sau organ de data asta, ceea ce este o mare bucurie, vă asigur. Daunele produse la proteze totuşi, nu sunt încă toate reparate. Piciorul stâng nu recepționează informații neuronale adecvate şi se târăşte un pic. Iar mâna dreaptă funcționează foarte bine pentru majoritatea activităților, dar când încep să lucrez cu un datapad, există un fel de scurgere de semnale şi o ia razna. Phanan flutură mâna cu pricina. În mod normal, arăta ca o mână normală, dar acum se mişca continuu, degetul inelar tresărind ritmic şi pielea de pe spatele mâinii întinzându-se într-un mod inuman.

Phanan nu părea deranjat de acest lucru.

— Dar, cu puțin mai multă muncă la computerele navei, ar trebui să pot aranja totul.

— Cubber, Kell, ataşamentul de pe navetă?

Kell ridică din umeri.

— Este greu de spus cu memoria sa spulberată, dar cred că era un fel de dispozitiv de comunicații parazite. Era mobil şi avea un strat de camuflaj; îşi poate modifica culoarea pentru a se potrivi cu orice vehicul de care este ataşat. De asemenea, are o capacitate de hipercomunicație foarte mică şi foarte limitată, dar, din nou, cu memoria sa pierdută, nu pot afla unde transmitea. Presupun că transmitea de la o navă la alta şi, ocazional, îşi transmitea locația curentă către creatorul său.

— Ceea ce nu înseamnă nimic dacă ar exista doar unul singur, spuse *Grinder*. Dar este important dacă ar putea construi sute sau mii. Ar putea construi o hartă a semnalelor anormale şi să găsească tot felul de lucruri. Bazele contrabandiştilor. Puncte de adunare în spațiul cosmic.

— Şi baze ascunse ale Alianței, spuse Wedge. Jesmin, adaugă asta la raportul pe care îl trimitem la Comandament. *Către toate navele, să fie atente…*

— Am înțeles.

Wedge verifică următorul element de pe lista sa.

— În regulă. Am falsificat un raport pe numele Căpitanului Darillian, cu toate verificările de securitate corespunzătoare, explicând că a sărit în acest sistem, a găsit X-interceptorul abandonat, a presupus că pilotul s-a ejectat, a trimis o echipă să îl recupereze – şi că a explodat, o trădare urâtă din partea pilotului inițial. Am trimis acel raport. Sperăm că va împiedica orice altă anchetă în legătură cu sistemul Xobome. Acum, ne va lua ceva timp, făcând rotație între sarcinile de pază, dar le vom da tuturor şansa de a se odihni câteva ore. Când ne vom simți cu toții ceva mai recuperați, vom porni la drum.

— *Doldrums*, venim, spuse Kell.

— Nu, domnule Tainer. Nu *Doldrums*. Mai întâi mergem prin trei sisteme diferite nelocuite pentru a ridica trei mine *Empion* neexplodate. Apoi mergem în sistemul Viamarr.

Kell se încruntă, confuz.

— Dacă îmi permiteți să vă întreb, domnule…

— De ce acest program? Pentru că acesta este ordinul de zi pentru *Night Caller*. Doamnelor, domnilor, hotărăsc să acționez din proprie inițiativă şi trimit o cerere ca Înaltul Comandament să aprobe noul meu plan. Care este următorul: tocmai am devenit membri ai echipajului flotei Lordului Războinic Zsinj… şi îi vom îndeplini ordinele până când vom găsi o modalitate de a-l ataca.

* * *

Kell ieşi din cabina sa temporară purtând o salopetă neagră de pilot de vânătoare TIE – una care era, în mod miraculos, suficient de mare pentru el – şi uscându-şi părul cu un prosop. *Night Caller* părea ciudat de silențioasă. Se aflau încă la sol, aşa că nava nu tremura din cauza eforturilor motoarelor sale, şi era suficient de masivă pentru a fi imună la vânturile de pe Xobome 6. Cu cea mai mare parte a vechiului echipaj era adunat în salonul de la pupa, sub pază, şi cu *Escadrila Spectru* împrăştiată prin restul navei, erau puține zgomote care să se audă.

Se îndreptă spre puntea de comandă, de-a lungul coridorului principal care se întindea pe toată lungimea navei. Când ajunse aproape de provă, auzi voci care

răzbăteau printr-o scară din stânga. Urmă vocile în sus. Pe coridorul principal al *Punții Unu*, se trezi aruncând o privire în compartimentul de comunicații al navei, o cameră mai mică, ai cărei pereți erau formați din blocuri solide şi modulare de echipamente de comunicații.

Jesmin şi *Face* se aflau acolo, iar un alt om era cu ei – o hologramă, de fapt. Bărbatul, subțire, bărbierit, cu trăsături de şoim, era îmbrăcat într-o uniformă neagră cu aspect scrobit, cu trese de Căpitan Imperial. Era aşezat pe un scaun de comandă impunător şi era foarte predispus la gesturi teatrale iritante în timp ce vorbea.

— Am fost însărcinați, spunea el, să țesem plasa care îi va captura pe toți Rebelii care vor fi atât de norocoşi încât să supraviețuiască distrugerii bazei de pe Folor şi să fugă. Sarcina noastră: să amplasăm mine *Empion* de-a lungul celor mai probabile patru rute de fugă şi apoi să aşteptăm în centrul astrografic al acestei rețele pentru a prinde orice biete insecte care vor cădea în capcana noastră. Se aplecă în față, cu ochii strălucitori. Personal, sper ca unele dintre ele să poată efectua reparații în timpul în care ne ia să-i ajungem din urmă. Mi-ar prinde bine un pic de luptă.

Spectrele izbucniră în râs. Jesmin apăsă un buton de pe consola principală şi imaginea Căpitanului îngheță acolo, expresia lui sugerând că tocmai îi lăsase pe spectatori să aibă încrederea lui cu acea mică revelație.

— Ce este asta? întrebă Kell.

Face se lăsă pe spate şi se întinse.

— Este fostul nostru decorator de tavan, Căpitanul Zurel Darillian. Se pare că a păstrat jurnalul de bord al navei în holo.

— Cât orgoliu. Kell clătină din cap. Probabil că ocupă un spațiu de depozitare imens.

— Orgoliul sau grafica? spuse *Face.*

Jesmin întoarse un ochi admonestator spre *Face*, apoi dădu din cap spre Kell.

— Oh, aşa este. Dar m-am gândit că, din moment ce *Face* este actor, ar trebui să vadă performanța acestui om. Rareori am văzut ceva atât de înfloritor, atât de mulțumit de sine, atât de... dezgustător.

— Oh, eu am văzut, spuse *Face*. Am stat odată în poala lui Ysanne Isard.

Kell şi Jesmin se holbară la el.

— Glumeşti, spuse Kell.

— Oh, nu, nu glumesc. *Învinge sau Mori* tocmai fusese lansat în tot Imperiul. Am jucat rolul unui băiețel, fiul a doi patricieni din Vechea Republică, doar că eu ştiam că Imperiul era calea de urmat şi încercam să fug în siguranță alături de noul Împărat. Dar tatăl meu nu vedea lucrurile aşa şi m-a împuşcat în spate, iar eu am murit în brațele Împăratului, implorându-l să termine de cucerit galaxia pentru ca răul unor oameni precum părinții mei să fie eradicat…

Jesmin izbucni în hohote de râs, apoi îşi duse ambele mâini la gură în timp ce se cutremura. Când îşi recăpătă controlul, spuse:

— *Face*, e îngrozitor.

Face zâmbi.

— Asta a fost vechea maşină de propagandă. Aşa am primit o excursie la Centrul Imperial, adică pe Coruscant, ca să-l întâlnesc pe adevăratul Împărat. Dar el fusese solicitat să se ocupe de o problemă – am auzit mai târziu că tocmai primise

unul dintre primele rapoarte care îl informau despre gradul de organizare pe care îl avea de fapt Alianța, şi nu era într-o dispoziție prea bună. Aşa că am văzut-o pe Ysanne Isard în schimb, iar ea m-a lăsat să stau în poala ei şi mi-a spus *ce băiat bun am fost*.

Kell îşi termină de aranjat părul şi îşi aruncă prosopul pe umăr.

— Cum a fost?

— Ceva asemănător cu a fi mângâiat de o reptilă veninoasă îmbrăcată în costum de om, doar că nu atât de reconfortant. *Face* se cutremură. Cea mai zdrobitoare lovitură pe care am simțit-o vreodată după ce m-am alăturat Noii Republici a fost să aflu că *Escadrila Vagabond* a omorât-o pe Isard – ceea ce însemna că nu voi mai putea să o fac eu. Oricum, Căpitanul Darillian nu este nimic în comparație. Era doar un tip mărunt care şi-a atins nivelul suprem de utilitate conducând o barjă de minare pentru un dictator războinic şi apoi a trebuit să fie răzuit de pe jos.

— Ar fi bine să te pregăteşti, Kell, spuse Jesmin. Decolăm în jumătate de oră.

— Cum? Adică, cu majoritatea dintre noi întorcându-ne în X-interceptoare, cine va pilota *Night Caller* şi cine o să se ocupe de prizonieri?

— Am adus patru X-interceptoare în cala de sus şi le-am ancorat strâns aproape unul de altul ca să încapă, spuse Jesmin. Iar *Narra* este conectată la stația de andocare din stânga a corvetei. Comandantul Antilles va pilota corveta – spune că a mai pilotat cargoboturi Corelliene – iar Phanan, *Face*, *Grinder*, *Squeaky*, Cubber şi cu mine vom fi la bord. Vocea ei deveni sarcastic de dulce. Cred că ne vom putea descurca.

— Ei bine... în regulă. *Aveți permisiunea mea*.

Kell reflectă.

— Hei, dacă tot trimitem mesaje către Zsinj, de ce nu am putea să le urmărim pe HoloNet şi să aflăm unde este?

— *Face* a întrebat acelaşi lucru, spuse Jesmin. Şi ar putea fi atât de simplu dacă am avea o comunicare regulată cu el în mod obişnuit. Însă *Night Caller* nu foloseşte de fapt HoloNetul pentru rapoarte. Noi trebuie să trimitem transmisii de hipercomunicații de-a lungul unor rute specifice.

— Ceea ce înseamnă că nava lui Zsinj, sau doar sateliții de releu, pot fi oriunde de-a lungul acelor trasee... pe sute sau mii de ani-lumină.

Jesmin aprobă din cap.

— De aceea eu mă ocup de *Demolări* şi nu de *Comunicații*. E mult mai simplu să arunci lucrurile în aer.

Kell le aruncă un salut simulat şi plecă. Pe coridorul care ducea înapoi la camerele temporare, îl văzu pe Wes Janson îndreptându-se spre el. Cei doi bărbați trecură unul pe lângă celălalt fără să comenteze, fiecare apropiindu-se de partea opusă a coridorului atât cât le permise decorul. Ajuns la apartamentul său, aproape că se lovi de Donos care ieşea din cabina de alături.

— Myn. Ce mai face *Shiner*?

Donos părea odihnit şi neobişnuit de vesel.

— *Shiner*? E bine. De ce?

— Păi, păreai atât de preocupat de el zilele trecute, încât mă întrebam dacă nu cumva a suferit vreo vătămare fizică pe care ar trebui să o repar.

Donos clătină din cap.

— Nu. Eu, uh, noi doar... Se opri pentru o clipă şi păru că-şi reorganizează gândurile. Kell, îi lăsăm să stea în vid. Eu cred doar că ar trebui să-i protejăm.

— Corect. Kell încercă să lege acel răspuns de comportamentul lui Donos de acum câteva ore şi nu reuşi. Ei bine, mă bucur să aud că este în formă.

Apoi intră în cabina lui şi scăpă de Locotenentul deosebit de reținut la vorbă.

* * *

Le trebuiră aproape două zile să recupereze cele trei mine *Empion* nedetonate şi să le aducă în cala din burta lui *Night Calle*r. Piloții de X-interceptoare fuseseră repartizați prin rotație după sarcinile ce le aveau de îndeplinit pe corvetă, astfel încât toată lumea să aibă parte de o perioadă aproape suficientă de odihnă.

Kell îi sugerase câteva schimbări lui Wedge şi sfârşise prin a face o succesiune de ture pe corvetă în timp ce el şi Cubber le implementau.

Între capsulele de salvare care atârnau pe flancurile corvetei fuseseră sudate plăci de metal de mărimea aripilor solare ale navelor de luptă TIE. Amplasaseră două dintre capsulele de salvare în formă de bilă în cala din burta navei şi le vopsiseră pe celelalte în aceeaşi nuanță Imperială închisă ca şi cea a TIE-urilor. Apoi Wedge însuşi pilotă cele două nave de luptă TIE rămase pentru a le andoca la trapele goale ale capsulelor de salvare. Rezultatul final era că, din orice analiză, cu excepția unei examinări atente, navele de luptă TIE păreau a fi nişte capsule de salvare – şi ar fi fost mai rapid şi mai sigur de lansat de acolo decât din cala de la provă.

După ce TIE-urile fuseseră scoase din cala de la provă, iar Kell şi Cubber demontaseră consolele destinate să le susțină. Folosiseră acel metal şi altele provenite din cala inferioară a navei pentru a fabrica un nou set de şine, pe trei rânduri, unul deasupra celuilalt, construite chiar în partea din spate a calei.

Ar fi fost nevoie de o pilotare delicată, dar un X-interceptor ar fi putut folosi acum motoarele de propulsie pentru a reveni în cala de prova şi pentru a accepta instrucțiuni de la un membru al echipajului de ghidare la sol pentru a aluneca în şinele distanțate pentru a găzdui aripile de atac. Odată ajunse în partea din spate a şinelor, acestea puteau fi blocate acolo prin suporturi metalice coborâte în poziție. Astfel, dispuneau de o matrice de trei pe trei X-interceptoare, cu aripile de atac de pe fiecare rând suprapunându-se uşor una peste alta. Cu uşile prova deschise, X-interceptoarele din coloana centrală puteau să se lanseze rapid şi în relativă siguranță; cele şase de pe laterale ar fi trebuit să se lanseze ceva mai încet, însă şinele de ghidare ar fi împiedicat probabil producerea de accidente.

Cu nouă X-interceptoare în cala de la prova şi încă două în cala de sus, *Night Caller* putea transporta acum unsprezece X-interceptoare şi două nave de luptă TIE.

Cubber chicoti şi îşi frecă mâinile.

— Mai mult decât o escadrilă, în virtutea unei inginerii superioare.

— Nu-i rău, spuse Wedge. Nu-i rău deloc.

Întinse mâna pentru a apuca cea mai apropiată consolă verticală şi se aplecă asupra ei. Dispozitivul de susținere nu se mişcă. Apoi zâmbi.

Night Caller era gata de acțiune.

Capitolul 13

Înregistrările spuneau că Viamarr 4 era o lume agricolă, cu o gravitație ceva mai mare decât cea standard de pe Coruscant; principala sa marfă de export era o ciupercă subterană ale cărei ramificații şi tuberculi creşteau uneori până la un diametru de un kilometru sau mai mult. Ciuperca, numită în mod inexact *Rădăcină Neagră Viamarr* din cauza culorii sale, era foarte apreciată pentru textura cărnoasă şi raportul nutritiv.

— Cine are experiență cu navele de luptă TIE? întrebă Wedge. Chiar şi în simulatoare?

Îşi ridică propria mână. La fel făcură şi *Piggy*, Falynn, *Face* şi Janson.

— *Piggy*, cum ți s-au părut carlingile de simulator?

— Groaznice, domnule.

— În regulă. Vreau ca Wes să rămână pe *Night Caller*. Falynn, pregăteşte-te. Tu şi cu mine vom zbura spre capitala lui Viamarr 4.

Femeia sumbră de pe Tatooine schiță unul dintre rarele ei zâmbete.

— *Squeaky* m-a informat, continuă Wedge, că există un simulator de luptă pentru TIE-uri de vânătoare în compartimentul de la pupa. Nu este surprinzător, din moment ce această corvetă încerca din răsputeri să fie un transportor în miniatură. Vă recomand ca voi ceilalți să folosiți acel dispozitiv. S-ar putea să participăm la o serie de misiuni cu nave de luptă TIE.

* * *

Wedge se uită peste gama pe jumătate familiară de comenzi şi monitoare, scoase un oftat iritat şi apăsă două întrerupătoare. Imediat, nava de luptă TIE scoase un zumzet, indicând că pornea.

— Avem două motoare pornite şi funcționale, spuse el.

În mod automat, aruncă o privire în stânga şi în dreapta, o verificare vizuală a zonei din jurul său, şi îşi reținu o altă remarcă enervată. Nu existau hublouri laterale; dacă ar fi existat, vederea lor ar fi fost doar asupra pilonilor şi a aripilor mari, hexagonale, ale panourilor solare ale navei. Singurele hublouri de vizibilitate ale TIE-ului erau în față şi deasupra. Acestea arătau un câmp stelar nesfârşit, amintindu-i lui Wedge că era suspendat de ceea ce, până cu câteva zile în urmă, fusese un doc pentru capsulele de salvare. Fără scuturi. Fără scaun de ejecție. Navele de luptă TIE erau vehicule de atac de unică folosință pentru piloți de unică folosință, iar lui Wedge nu-i convenea nicio clipă să se simtă de *unică folosință*.

— Datele tunurilor laser sunt nominale. Cum comunic?

— Domnule, până la lansare, comunicațiile vin prin conexiuni directe, răspunse Jesmin.

Wedge zâmbi.

— Îmi cer scuze. Voi întreba din nou după lansare. *Gri Doi*, care e situația ta?

Vocea lui Falynn părea un pic nervoasă.

— Motoarele ionice gemene sunt active şi funcționează la parametrii optimi.

Sistemele navei sunt toate în stare bună. Două tunuri laser la putere maximă. Scuturile – la naiba. Adică… îmi pare rău, domnule.

— Nu-i nimic, şi eu simt la fel.

— Şi nici nu aştept cu nerăbdare să aterizez chestia asta. Domnule, chiar şi în simulatoare, nu am aterizat niciodată direct pe o stație de aterizare.

— Te vei descurca foarte bine. Aminteşte-ți doar să dai manşa de mână la sensibilitate minimă. Aşa vei avea senzația că te târăşti centimetru cu centimetru, dar nu te vei izbi de nimic la aterizare. Priveşte ce fac eu.

Acum, trebuia să potrivească acțiunea cu cuvintele. Apăsă butonul de pe manşa de control până la limita maximă, apoi întrerupse conexiunea cu *Night Caller* şi porni motoarele ionice. Se desprinse de corvetă. Când telemetrul indică faptul că se afla la cincizeci de metri de navă, se roti pe loc, uitându-se înapoi pe sub burta lui *Night Caller*. Pe partea cealaltă, TIE-ul lui Falynn era, de asemenea, într-o coborâre lentă şi lină în raport cu chila corvetei.

— Bine, spuse el. Gata de zbor?

— Gata, domnule.

— *Grupa Gri* este gata de plecare.

Trase înapoi de manşă şi răsuci butonul de reglare a acesteia, alimentând mai multă putere în motoare. TIE-ul alunecă lin înainte; îl îndreptă spre planeta Viamarr 4 aflată la distanță. Se bucură să vadă că TIE-ul lui Falynn îl urma cu îndemânare; se părea că timpul petrecut de ea în simulator folosise la ceva.

Ceva mai târziu, plonjară în atmosfera lui Viamarr 4 şi se îndreptară spre Velery, capitala planetară, o comunitate de o sută de mii de locuitori de pe cel mai mare continent din emisfera sudică. Terenul din jurul capitalei era în mare parte împădurit, cu numeroase comunități mici de clădiri din lemn.

În cele din urmă, cineva fu alertat de prezența lor:

— Nave în curs de sosire, aici Stația Velery. Identificați-vă, vă rog. Mă auziți?

Wedge îşi comută comunicatorul pentru a transmite necriptat.

— Stația Velery, aici *Grupa Gri*, escortăm iahtul privat *Night Caller*.

— Ah, da. Vocea deveni clar mai agitată. *Grupa Gri*, vă rugăm să vă îndreptați spre direcția doi-cinci-cinci şi să aterizați aici, la Stația Velery.

— Nu putem face asta, îmi pare rău. Nu intră în parametrii misiunii noastre.

Misiunea încredințată navelor de luptă TIE ale lui *Night Caller* era una simplă. Să survoleze oraşul Velery de câteva ori, să sperie orice trafic aerian, să ignore încercările guvernului local de a-şi impune autoritatea şi să se întoarcă la corvetă. Simplu. Coloniştii agrarieni de pe planetă nu aveau nicio apărare semnificativă – nimic care să îngrijoreze măcar un TIE.

— Uh… pot să întreb care sunt aceşti parametri?

— Rămâi unde eşti şi îi vei vedea într-un minut.

Putea să vadă în față întreruperea din pădure care trebuia să prefigureze prezența capitalei Velery. Placa de senzori emise un semnal strident pe care Wedge îl recunoscu. Schimbă pe frecvența lui *Night Caller*.

— Urmează-mă, *Doi*. Cineva încearcă să ne *picteze* pentru un tir cu tunul laser.

Trase înapoi de manşă şi se îndreptă spre cer. În timp ce urca şi se răsucea în buclă spre înapoi, putu să-i vadă pe urmăritorii lor prin vizorul de deasupra carlingii. Două nave de vânătoare butucănoase, cu nas asemănător cu al X-interceptoarelor, cu excepția cupolei cu bule.

— Nave de vânătoare Headhunter, spuse el.

Evident, Viamarr găsise nişte nave de vânătoare pentru apărare atunci când Zsinj nu fusese atent.

— Sunt *Mark Unu*, spuse Falynn. Vezi aripile pivotante? Sunt destul de vechi.

— Poate, dar sunt la fel de bune ca şi TIE-urile în atmosferă, iar laserele lor îți pot provoca o zi foarte, foarte proastă.

Wedge văzu că navele Headhunter urcară în încercarea de a rămâne în urma navelor de vânătoare TIE. Apoi intrară pe comunicații:

— *Grupa Gri*, aici *Aripa Neagră Unu*. Trebuie să vă conformați instrucțiunilor Stației Velery. Chiar acum.

Vocea era bărbătească, tânără, robustă. Wedge clătină din cap. Fermierii din Headhunter încercară iar să îndrepte tunurile laser spre el.

— Oh, nu putem permite asta.

Se rostogoli brusc şi plonjă, forțând la limită capacitățile atmosferice ale TIE-ului în încercarea de a coborî în poziție de tragere în spatele celor două Headhunter. Rezistența atmosferică asupra panourilor solare îl făcu să se rotească spre stânga, dar ținu nava de luptă în frâu cu ajutorul experienței şi a forței brute. Pentru un moment avu o clipă de îngrijorare întrebându-se dacă Falynn putea ține pasul cu el. Încercă să o localizeze vizual fără să reuşească, apoi o zări pe monitorul senzorilor. Pierduse teren față de el, dar era stăpână pe situație.

La doar câțiva metri deasupra vârfurilor copacilor, se rostogoli în poziție verticală şi începu o nouă urcare, de data aceasta cu Headhunterul aflat în stânga în câmpul vizual. Apoi activă echipamentul de țintire al navei de luptă TIE şi imediat reuşi să localizeze silueta agitată a Headhunterului.

— *Aripa Neagră Unu*, dacă aş fi fost într-o dispoziție irascibilă, unul dintre voi ar fi fost mort acum.

— Asta spui tu. Chestiile astea pot suporta mult mai multe lovituri decât cutiile alea de carton pe care le pilotați voi.

Headhunterul aflat între parantezele sale zvâcni la stânga, apoi se învârti pe aripa dreaptă şi începu o rostogolire strânsă spre dreapta.

— Şi exact asta vor face dacă nu încetezi să mă mai enervezi.

Wedge rămase cu uşurință în coada Headhunterului, anticipând înclinările şi virajele navei de vânătoare, câştigând teren asupra vehiculului mai vechi până când se menținu la doar cincizeci de metri în spate. Aruncă o privire la panoul de senzori. Falynn nu vorbea, dar era în spatele celuilalt Headhunter, imitându-i manevrele.

În cele din urmă, vocea ei se auzi pe frecvența *Night Caller*:

— Domnule, nu va fi greu, dar chiar nu vreau să distrug aceste *pluguri*.

— Continuă să ții armele pe ei şi zboară mai bine ca ei, *Doi*. Poate le va mai creşte un neuron.

Ținta lui Wedge se rostogoli spre stânga şi pierdu brusc altitudine, plonjând direct spre copaci. Wedge o urmări şi clipi uimit când Headhunterul se prăbuşi prin straturile superioare de crengi. Să-l urmeze sau să se detaşeze? Pilotul acela era tânăr şi arogant, dar nu părea sinucigaş. Wedge îl urmă. Simți cum panourile solare sfâşiau printre crengi, apoi, brusc, se trezi sub nivelul vârfurilor copacilor. Ținta lui era înclinată spre dreapta, urmând cursul unui râu mic.

Wedge se plasă chiar în spatele lui.

— *Aripă Neagră*, eşti gata să renunți şi să mergi acasă?

— *Gri Unu*, eşti la o secundă distanță de a mă întoarce şi de a-ți administra şase tunuri laser pentru o lucrare dentară…

Se auzi din nou vocea Stației Velery.

— Pilotul *Aripii Negre*, desprinde-te şi întoarce-te la stație. Este un ordin.

— Domnule…

Vocea pilotului din *Aripa Neagră Unu* era îmbufnată, frustrată.

— Este un ordin direct de la Guvernator. Sau vrei să îți transferi licența de pilot la operațiuni de tractare?

— Nu, domnule.

Fără alte provocări pentru TIE, *Aripa Neagră Unu* reduse viteza, apoi străpunse prin bolta uşoară de ramuri de copaci. Pe ecranul senzorilor, *Aripa Neagră Doi* se îndrepta şi ea spre coordonatele Stației Velery.

— Bun zbor, *Gri Doi*. Acum, hai să le survolăm clădirile administrative.

— Sună distractiv, *Unu*.

* * *

Jesmin se aplecă înapoi de la stația de comunicații.

— Locotenente, primim un mesaj de la Casa Velery. Aceasta este clădirea lor principală. Ne cer un anumit cod de criptare care se află în computerul nostru. Evident că au mai vorbit înainte.

Janson, tolănit în scaunul Căpitanului, păru confuz.

— Nu există nicio prevedere în profilul misiunii pentru aşa ceva. Nu ar fi trebuit să apeleze. Trebuiau să închidă trapele şi să reziste la survolarea navelor de luptă TIE.

Jesmin dădu din umeri foarte omeneşte.

— Ştiu.

— Ei bine, răspunde la apel. Spune-le că *domnul Căpitan* face o baie sau ceva de genul ăsta.

— Domnule, *Night Caller* a urmat protocolul Imperial sub comanda Căpitanului Darillian.

— Adică?

— Înseamnă că nu ar fi avut un ofițer Mon Calamari de comunicații.

Janson scoase un şuierat iritat.

— Ei bine, nu pot răspunde la apel. Chipul meu e destul de bine cunoscut.

Amândoi se uitară la *Face*, aşezat la consola de navigație. Acesta se îndreptă.

— Uh, chiar şi cu cicatricea mea, s-ar putea să mă recunoască. Unii dintre *Spectre* au făcut-o.

Janson nu se obosi să îşi ascundă frustrarea.

— *Face*, eşti actor. Fă ceva.

Face se ridică în picioare, se uită frenetic în jurul punții. Nu erau prea multe chestii la îndemână: obiecte scăpate de echipajul de pe punte în spatele consolelor, plus trusa de scule a lui Cubber peste locul unde mecanicul tăiase muchiile ascuțite de pe gaura din podea, pregătit pentru a pune deasupra o tablă de metal. Alergă la cutia de scule şi scoase ochelarii de sudură ai lui Cubber. Apoi un cilindru de vopsea portocalie folosit pentru a delimita locurile de pe exteriorul unei nave unde erau necesare reparații. Apoi pulveriză interiorul ochelarilor de protecție până când aceştia

deveniră opaci.

Recipiente de grăsime, hidrofoare, cabluri, senzori, tuburi... Scoase un tub cât jumătate din lungimea antebrațului, introduse un capăt în nasul său, iar celălalt în urechea dreaptă. Apoi își puse ochelarii de protecție, sprijinindu-i pe frunte, și își puse dintre bonetele membrilor echipajului de pe punte.

— Dă-mi scaunul.

Janson îl eliberă. *Face* se așeză, își trase ochelarii peste ochi și lăsă boneta în jos pe frunte.

— Cum ți se pare asta?

Nu le putea vedea fețele, dar Jesmin răspunse cu hohote de râs. Abia putu auzi răspunsul lui Janson:

— E dezgustător.

— Dar nu-mi vor recunoaște trăsăturile. În regulă, puneți-l pe ecran.

Se întoarse spre ecranul principal al punții. Putea vedea slab cum se schimba intensitatea luminii din cameră, apoi auzi o voce:

— Căpitane Dari – Oh, Doamne.

Face inspiră adânc și își coborî vocea în gama de bas, unde putea face să vibreze pietrele și birourile.

— Căpitanul Darillian își face îmbăierea. Eu sunt Locotenentul Narol. Cine sunteți dumneavoastră? Ce doriți?

Injectă în vocea sa atât plictiseală, cât și dispreț.

— Um, eu sunt Guvernatorul Watesk. Aș dori foarte mult să vorbesc cu Căpitanul Darillian.

Vocea bărbatului era rugătoare. *Face* își înclină capul în jos, astfel încât să poată privi printre ochelarii de protecție și partea de jos a bonetei de ofițer. Chipul de pe ecranul de vizualizare era al unui bărbat cărunt, cu barbă, îmbrăcat într-o tunică maro rustică, având însă în spate panouri de lemn scump.

— Bazica a fost prima ta limbă? Nu înțelegi? Căpitanul este în baie.

— Ați putea să-mi oferiți acces doar vocal.

— Își dictează memoriile și nu vrea să fie deranjat.

— În baie?

— Bineînțeles că în baie! Tonul lui *Face* fu o explozie de furie. Unde altundeva? Căpitanul este un om foarte ocupat! Nu este un Guvernator de colonie care stă la birou și care are timp să se scobească în nas cu o mână și cu cealaltă să ia caimacul de pe impozite! Dacă aveți ceva de spus, puteți să îmi spuneți mie. Sau poate că vom continua până la următoarea destinație și îi voi da Căpitanului un raport despre proastele dumneavoastră maniere. Și a manierelor piloților voștri, care, dintr-un motiv necunoscut, au decis să se joace cu ai noștri.

— Nu! Locotenente, iertați-mă, vă rog. Guvernatorul părea plin de căință, într-un mod corespunzător. Forța noastră aeriană este foarte nouă, iar piloții nu sunt încă foarte experimentați. Au acționat din propria inițiativă. Vor fi pedepsiți. Dar nu pentru asta am sunat.

Face se strădui, cu postura și cu poziția gurii, să pară plictisit.

— Continuă.

— Vă sun în legătură cu acordul. Sunt dispus ca Viamarr să devină semnatar. Un semnatar *mândru*.

Face aruncă o privire către Jesmin. Degetele ei zburau pe consola de

comunicații. Apoi începu o pantomimă sălbatică care îi spunea clar lui *Face* că nu exista nimic despre asta în registrele navei.

— A trecut ceva timp, spuse *Face* cu blândețe. Ce te face să crezi că oferta inițială este încă disponibilă?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Guvernatorul Watesk. Bărbatul fu nevoit să tragă câteva răsuflări gâfâite înainte să răspundă. Înainte să poată spune ceva, panourile de perete din spatele său vibrară, iar *Face* putu auzi clar sunetul unui vânător TIE care trecea vuind pe lângă locația Guvernatorului. Guvernatorul urmări cu privirea mişcarea navei de luptă TIE, apoi îşi întoarse atenția asupra lui *Face*.

— Domnule, Lordul Războinic *a spus* că voi avea răgaz până la următoarea dumneavoastră vizită pentru a decide.

Face îi întoarse un zâmbet rece.

— Şi ce a spus Lordul Războinic *în urma* ultimei discuții pe care ați avut-o?

Guvernatorul păru răvăşit.

— Nu ştiu, domnule. Nu am cum să ştiu.

— Corect. Ei bine, spune-mi ce crezi că a oferit Lordul Războinic şi eu am să îți spun ce parte din ofertă mai este încă în discuție.

Janson zâmbi larg şi îi oferi lui *Face* un semn de aprobare cu degetul mare în sus.

— Uh, da. Guvernatorul aruncă o privire în jos, aparent uitându-se la un datapad sau la documente pe care ecranul nu le arăta. Trebuie să furnizăm armatei sale provizii echivalente cu o zecime din exporturile noastre.

— Şi?

— Şi trebuie să... şi ne veți furniza o locație unde să putem transmite cereri de ajutor în caz de atac sau invazie. Ne-ați proteja.

— Şi?

— Şi, desigur, v-am furniza informații despre orice relații cu Noua Republică, cu Imperiul, cu alți Lorzi Războinici.

— Bineînțeles. Şi?

Buzele Guvernatorului tremurară.

— Asta a fost tot.

Face îl privi fix. Era ceva în felul de a fi al Guvernatorului, care spunea că slugărnicia era în firea lui, dar că acum de fapt o simula. Asta sugera că ascundea ceva. *Face* se întoarse într-o parte.

— Sublocotenent Ack... Tuşi. Ackran, informează *Grupa Gri* că ar trebui să arunce în aer câteva obiective înainte să se întoarcă la noi. Vom sări din sistem imediat ce se vor întoarce.

— Nu, aşteptați! Disperarea stridentă din vocea Guvernatorului părea reală. Domnule, trebuie să vă dați seama că Lordul Războinic mi-a spus să nu vorbesc despre ultima parte cu nimeni în afară de el.

— Ei bine, după ce mă vei convinge, voi susține în fața Lordului afirmația ta că nu mi-ai spus nimic. Acum, dă-i drumul.

— Terenul este pregătit.

— Ah, bine.

Face aşteptă. Guvernatorul părea şi mai confuz.

— Asta a fost tot.

— Ba nu. Terenul este în concordanță cu specificațiile Lordului Războinic?

Locație, dimensiune, documentație?

— Bineînțeles că da!

Face își izbi brațul de cotieră.

— Bineînțeles că nu! Nu este așa până nu știu că este așa! Nu văd fișierul apărând pe datapadul meu, domnule Guvernator. Unde sunt acele specificații?

— Dar…

— Dar nimic. Dacă nu-mi transmiteți aceste informații, nu am cum să știu dacă i-ați dat exact locația pe care o dorea. Și probabil că ați redus dimensiunile terenului pentru a economisi câteva credite…

— Nu, domnule! Vocea Guvernatorului era la cote maxime, ca țipătul unui soldat proaspăt încorporat care abia a învățat să se teamă de subofițeri. Vă transmit informația acum, domnule!

Face se uită la Jesmin, așteptând până când aceasta dădu din cap pentru a indica faptul că primise dosarul.

— Locotenente, aceste date se potrivesc cu cele pe care ar trebui să le primim?

Ea ridică din umeri, neștiind ce să răspundă. Cu coada ochiului, *Face* îl văzu pe Janson dând din cap aprobator.

— Da, domnule, spuse Jesmin.

— Bine. *Face* se întoarse înapoi spre Guvernator. Își făcu vocea plăcută, liniștitoare. Domnule Watesk, vă felicit. Sunteți neobișnuit de cooperant și de deschis pentru un Guvernator planetar.

— Sunt?

Bărbatul încremeni ușurat și își folosi mâneca pentru a-și șterge transpirația care îi strălucea pe frunte.

— Sunteți. Și Lordul Războinic va fi mulțumit. Îi vom transmite informația privind răspunsul de acceptare, iar el va dispune eliberarea unui document oficial pe care îl va putea semna toată lumea. Vă este satisfăcător?

— Oh, da, domnule Locotenent.

— Bine. Aștept cu nerăbdare să gust din ciupercile voastre. Narol, terminat.

Jesmin întrerupse semnalul.

Face se prăbuși în scaun și își scoase boneta și ochelarii de protecție.

— Urăsc improvizația.

* * *

Se adunară în sala de conferințe a navei.

— În numele Sithului, ce pune la cale Zsinj? întrebă Wedge. Un schimb de provizii pentru protecție, înțeleg. Dar afaceri cu privire la terenuri?

— Mai e ceva, spuse Jesmin. În registrele pe care ni le-au trimis, transferul de teren este înregistrat pe numele unei persoane pe nume Cortle Steeze. Trebuie să presupun că este un pseudonim pentru Zsinj, dar ar trebui să căutăm numele oricum. Oricine ar fi Steeze, are posibilitatea de a alege modul în care va fi subdivizat și parcelat terenul.

— Cât de mult este?

— O insulă de dimensiuni bune. Cincizeci de kilometri lungime și vreo treizeci lățime.

— Interesant. Wedge se uită la *Face*. Bună treabă. Apropo, încă mai ai ceva din

vopseaua aia pe față.

În jurul liniilor şi petelor de vopsea, porțiunea necurățată a pielii lui *Face* era roşie de la frecare.

— Ştiu. Vocea lui *Face* ascundea o urmă de enervare. Nu vrea să se ia.

Cubber pufni pe nas.

— Nu, nici nu ar trebui. Ar trebui să semnalizeze zonele de lucru. Este extrem de reflectorizantă şi se vede foarte bine în lumina ultravioletă. Ai nevoie de solvent pentru a o scoate.

— Solvent? Ai aşa ceva?

Zâmbetul lui Cubber era plin de răutate.

— Îmi pare rău. Am folosit ultimul strop pentru a-mi curăța ochelarii de protecție.

Capitolul 14

Când făcură saltul în sistemul *Doldrums*, două nave îi aşteptau staţionate: transportorul *Borleias* şi Crucişătorul Stelar Mon Cal MC80 *Home One*. Wedge, care pilota *Night Caller*, fluieră când zări liniile netede, aproape organice ale crucişătorului.

— Nava de comandă a Amiralului Ackbar. Poate că recentele noastre comunicări au atins un punct sensibil.

Ton Phanan, de la staţia de senzori, pufni pe nas.

— Să sperăm că putem debarca grămada de prizonieri plângăcioşi, miorlăitori şi plictisitori şi să luăm nişte mâncare decentă pentru a înlocui lăturile cu care îşi aprovizionează ei bucătăriile.

— Comunicare de pe crucişătorul *Home One*, spuse Jesmin Ackbar. O cerere din partea Amiralului de a veni la bord. Trimite o navetă.

— Confirmă, cu permisiune şi salutări, bineînţeles. Staţia de andocare din dreapta, te rog.

* * *

Turul lui Wedge pe *Night Caller* începuse şi se terminase pe punte. Amiralul Ackbar privi prin hublouri spre propriul crucişător din depărtare şi spuse:

— Mă înşel sau metodele tale devin tot mai neobişnuite?

Wedge zâmbi.

— Cred că vă înşelaţi. S-ar putea să pară aşa doar pentru că noile metode neobişnuite se suprapun peste cele vechi.

Filamentele de pe barba lui Ackbar se contorsionară de amuzament.

— Deci… Ei bine, am venit cu veşti pe lângă felicitări.

Scoase dintr-un buzunar un datapad; Wedge îl scoase pe al său în caz că Ackbar voia să transmită fişiere.

— În primul rând, spuse Ackbar, pe baza performanţelor exemplare ale acestei escadrile de antrenament de la Folor, Xobome şi Viamarr, am plăcerea de a vă declara pe deplin pregătiţi şi operaţionali.

Wedge se legănă în spate pe călcâie.

— Sunt… încântat să aud asta. Mulţumesc.

— De asemenea, eşti îngrijorat de faptul că acest lucru este prematur?

— Nu, domnule. *Spectrele* sunt un pic cam rudimentari, dar se comportă ca o unitate care a absolvit antrenamentul. Uitasem doar că *nu suntem* oficial operaţionali.

— Ah. Ce anticipativ din partea ta, Generale Antilles.

— Cât de anticipativ din partea *dumneavoastră*. Sunt tot Comandantul Antilles, domnule.

— Bineînţeles. În al doilea rând, suntem în curs de alertare a forţelor armate cu privire la micii droizi paraziţi pe care i-aţi descris. Am primit deja rapoarte despre aparate dreptunghiulare fuzionate la bordul unor nave; se pare că dispozitivele au

într-adevăr un mecanism de autodistrugere prin care îşi topesc interiorul atunci când sunt desprinse cu forța de vehiculele gazdă. Dar cu examinarea celui pe care ați reuşit voi să-l capturați – şi a dispozitivului în sine, dacă este încă intact…

— Îl voi pune pe *Grinder* să vi-l livreze, domnule. Şi una sau mai multe dintre minele *Empion*.

— Cu o mostră de examinat, ar trebui să putem captura mai mulți din paraziți *vii* şi să începem să eliberăm alții cu date false. Să-i folosim ca instrument împotriva lui Zsinj în loc să suferim pur şi simplu efectele lor. Iar cu minele *Empion*, am putea fi capabili să ne echipăm navele cu scuturi împotriva frecvențelor precise pe care le emit, pentru a reduce daunele. În al treilea rând, v-am adus câteva echipamente şi provizii de înlocuire. Inclusiv echipament adecvat pentru comandouri, de la Forțele Speciale şi Serviciile Secrete.

— Mă bucur să aud asta. Dispunem cumva de un X-interceptor de rezervă, domnule?

— Nu, nu încă. Nu este niciunul de rezervă, dar sunteți în fruntea listei de înlocuire. *Borleias* vă va livra unul dintre simulatoarele de X-interceptor şi copii de rezervă ale tuturor memoriilor astromecilor dumneavoastră. Avem, de asemenea, mâncare, combustibil, piese de schimb pentru X-interceptoare şi personal de pilotaj şi întreținere pentru această corvetă, astfel încât să puteți elibera proprii piloți. Cereți-i ofițerului de aprovizionare să transmită cereri pentru viitoarele articole.

Wedge aprobă din cap.

— Ştiu că am avut nevoie de nişte instrumente cu capacitate de a funcționa în vid. Îl voi pune pe *Squeaky* să se ocupe de asta.

— Nu cumva este *Squeaky*, unitatea 3PO? Din *Cursa Droizilor Fugari*?

Wedge aprobă din cap. Ackbar tresări, apoi se întoarse la lista sa şi continuă.

— În al patrulea rând, vorbim despre planul tău de a păstra *Night Caller* şi de a continua cu comenzile aferente – care nu a fost nici aprobat, nici dezaprobat. Trebuie să ştiu, ce scop speri să atingi?

— După o gândire suplimentară, domnule, planul meu este de a lăsa *Night Caller* să îşi îndeplinească sarcinile încredințate, dar în acele sectoare care sunt în mod evident în complicitate cu Zsinj, *Escadrila Spectru* intervine la scurt timp după aceea şi lansează lovituri împotriva colaboratorilor. În cele din urmă, Zsinj sau Trigit ar trebui să-şi dea seama că cineva urmăreşte *Night Caller*. Speranța mea este că îl putem ademeni pe Zsinj în acest fel – să-l facem să ne întindă o capcană şi, în schimb, să-l prindem pe el în ea.

— Cât de vag. Ackbar se gândi. Deocamdată, consideră planul tău ca fiind aprobat. Dar cât timp crezi că poți menține această înşelătorie?

— Destul de mult timp, domnule. Faptul că Lordul Războinic Zsinj a avut în mod evident nişte instrucțiuni speciale, neînregistrate, pentru Căpitanul Darillian este o problemă; ne-ar putea pune piedică. Dar vom încerca să compensăm cu un truc sau două de-ale noastre. De exemplu… Ofițer de zbor Ackbar, este gata demonstrația?

— Sunt gata, domnule.

— Orientează-l spre noi în loc de scaunul Căpitanului şi dă startul.

Jesmin execută o serie de manipulări de control. Apoi aerul zumzăi când apăru o hologramă în fața Amiralului Ackbar şi a lui Wedge. Holograma arăta un bărbat într-un scaun de control, cu o uniformă neagră şi impecabilă, cu un comportament

energic şi arogant. Acesta îşi ridică privirea ca şi cum ar fi fost surprins şi întrebă:

— Cine în numele Sithului sunteți voi?

Ackbar aruncă o privire către Wedge, care nu îi dădu niciun indiciu despre situație.

— Eu sunt Amiralul Ackbar din Noua Republică. Identificați-vă.

— Eu sunt Căpitanul Darillian, stăpânul iahtului privat *Night Caller*. Cer să ştiu de ce m-ați întrerupt.

Căpitanul îl privea fix pe ofițerul Mon Calamari; furia lui era atât de palpabilă încât, dacă hologramele ar fi fost capabile să proiecteze energie, Ackbar ar fi fost lovit mortal de lasere. Ackbar se întoarse spre Comandant.

— Credeam că ai spus că e mort.

Înainte ca Wedge să poată vorbi, Căpitanul Darillian răcni întrerupându-l:

— Mort! Vă arăt eu ce înseamnă mort! Sublocotenent Antilles, omoară-l pe acest intrus.

Wedge izbucni în râs.

— Sublocotenent Antilles? Sunt peste tot în ierarhia de grade astăzi. Este de ajuns, *Face*.

Căpitanul Darillian zâmbi. Întinse mâna în dreapta sa mai mult decât putea urmări senzorul şi mâna îi dispăru. Trebuie să fi manevrat ceva, pentru că imaginea lui oscilă... şi deveni cea a lui *Face* Loran.

— *Yub, yub*, Comandante.

Apoi dispăru. Ackbar îşi întoarse ambii ochi spre Wedge.

— Un fel de suprapunere holografică.

Wedge încuviință din cap.

— Aşa este. Căpitanul Darillian era un egoist atât de mare încât îşi ținea jurnalul navei şi jurnalul personal pe holograme. Asta i-a oferit lui *Grinder* Thri'ag o mostră uriaşă pe care a putut să o codifice. A compilat un model computerizat al corpului lui Darillian de la brâu în sus şi vocea sa într-o suprapunere, pe care le putem proiecta peste *Face*. Avem o traducere aproape instantanee a imaginii şi a sunetului. Atâta timp cât nu trebuie să lăsăm pe nimeni să-l întâlnească pe Darillian în persoană şi atât timp cât *Face* poate să blufeze în situații în care inamicul ştie mai multe decât noi, putem continua să-i păcălim.

— Înțeleg. Foarte încurajator. Ackbar îşi consultă din nou datapadul. În al cincilea rând... Poți să o eliberezi din funcție pe Ofiterul de zbor Ackbar pentru câteva minute, pentru ca eu şi nepoata mea să ne vedem?

— Considerați ca şi făcut, domnule.

* * *

Nu erau prea multe locuri unde să te duci pe aglomeratul *Night Caller*. Jesmin îşi conduse mai întâi unchiul spre salonul de la prova şi avu marele noroc să îl găsească neocupat.

— Vei înțelege surpriza mea, spuse Amiralul, când am auzit pentru prima dată că Antilles adună o echipă de piloți care sunt inadaptați cronici... şi la scurt timp după aceea am văzut numele tău pe lista piloților repartizați în echipă. Nu sunt nemulțumit să te văd servind alături de el... totuşi nu înțeleg. Dosarul tău este impecabil, exemplar.

Jesmin îi oferi o tresărire de filamente de pe bărbie în semn de amuzament în cunoştinţă de cauză.

— Dosarul meu arată că sunt un eşec total, unchiule.

— Nu.

— Încearcă să înțelegi. Am fost prima din promoție la absolvire. Apoi, indiferent de unitatea la care am fost repartizată, indiferent de tipul de navă de vânătoare sau de câmpul de luptă, am sfârşit prin a zbura în misiuni de recunoaştere de rutină... sau în misiuni de birou.

— Cu calificativele tale?

— Cu *numele* meu, unchiule. Comandanții mei nu voiau să mă pună în prima linie de foc, de teamă că voi fi ucisă... şi că tu vei da vina pe ei.

Amiralul îşi dădu ochii peste cap în diferite direcţii.

— Asta este absurd. Fiul Generalului Cracken, Pash, a fost în calea pericolului încă de când a intrat în armată. A zburat chiar şi cu *Escadrila Vagabond*, care este cu greu cel mai sigur loc din forțele noastre armate.

— Poate că mai există încă o atitudine supraprotectoare, în stil Imperial, față de femei – sau de dispreț – care este la baza acestei atitudini, unchiule. Dar, absurd sau nu, pentru mine a fost o risipă de antrenament. Nu făceam nimic. Nu pot să-ți spun cât de fericită am fost când m-a acceptat Comandantul Antilles în noua escadrilă... şi cât de fericită am fost prima dată când am fost pusă în linia de foc. În sfârşit, sunt un pilot în loc de o risipă de potențial. Ea îi aruncă o privire fermă. Dacă voi muri în această unitate, sper că nu-i vei purta pică Comandantului Antilles.

— Eşti fericită aici?

— Da, sunt.

— Atunci îl voi considera nevinovat. Dar dacă faci tot ce-ți spune şi înveți tot ce încearcă să te învețe, s-ar putea să nu-mi mai dai niciodată astfel de motive de supărare.

— Voi încerca, unchiule.

* * *

După ce ultimii prizonieri au fost transferați pe *Home One*, următoarea călătorie cu naveta le adusese noul echipaj pentru *Night Caller*. Wedge făcu cunoştinţă cu un bărbat mic şi îngrijit, cu fața îmbătrânită, Căpitanul Choday Hrakness de pe Agamar, noul Căpitan al navei, şi cu o femeie înaltă şi elegantă cu părul şaten de pe Coruscant, Locotenentul Atril Tabanne, secundul său, precum şi cu o serie de tehnicieni şi mecanici. Cu toții priviră împreună cum *Borleias* şi *Home One* ieşeau din sistem, apoi începură să reorganizeze *Night Caller*.

Echipa extinsă de mecanici, sub conducerea lui Cubber, consolidă consolele care susțineau X-interceptoarele în cala prova, făcându-le mai stabile şi mai trainice.

Ofițerilor şi echipajului li se repartizară camere permanente. Deoarece mulți dintre foştii membri ai echipajului de pe *Night Caller* fuseseră soldați din trupele de şoc şi nu fuseseră înlocuiți cu trupe ale Noii Republici, plecarea lor lăsase nava relativ goală. Fiecare pilot primise propria cabină mică, iar Wedge, în calitate de ofițer comandant al unui grup provizoriu care includea acum corveta, *Escadrila Spectru* şi *Escadrila Vagabond*, fusese nevoit să accepte cabina Căpitanului, imensă şi strident supradecorată. Acesta trimise imediat la magazie draperiile de catifea şi mobilierul de

epocă adunat din toată galaxia şi transformă camera de audienţă privată a Căpitanului într-o a doua sală de conferinţe. Între timp, piloţii se acomodară la o nouă rutină.

Pentru Kell, aceasta nu era deloc una plăcută. *Night Caller* era un mediu mult mai restrâns decât Baza Folor şi, în consecinţă, nu putea evita să se întâlnească cu Wes Janson de câteva ori pe zi. De cele mai multe ori erau simple incidente în care se intersectau pe hol, dar chiar şi acele întâlniri scurte şi inofensive îi aduceau o teamă rece în stomac şi blocarea tuturor muşchilor din spate.

După o astfel de întâlnire, *Runt* îi spuse:

— Crezi că vrea să-ţi facă rău.

— Cred că aşteaptă ca eu să fac o greşeală. Doar că nu ştiu dacă intenţionează să-mi trimită cariera la coşul de gunoi sau să mă vâneze la propriu în luptă.

— Cred că te înşeli, spuse *Runt*. Cred că mintea ta rea îşi imaginează lucruri.

— Cred că toate minţile tale ar trebui să iasă cândva să se joace într-un câmp de mine, astfel încât să se întoarcă doar una sau două.

Runt răspunse cu un râset răguşit. Kell clătină din cap; nu putea şti niciodată ce i se părea amuzant camaradului său de zbor.

Şi *Runt* îşi punea la încercare noile abilităţi. Din cauza multitudinii de minţi, era însărcinat cu citirea corespondenţei pe care foştii membri ai echipajului navei o primiseră şi cu redactarea răspunsurilor pentru cei care fuseseră corespondenţi activi – un număr mic, din fericire. Îşi supuse eforturile sale lui *Face* pentru a obţine atât contribuţia unui om, cât şi a unui interpret, apoi le difuză. Îi spuse lui Kell că această sarcină era ciudată şi uneori plictisitoare, dar că îi era foarte utilă pentru că îl învăţa să treacă de la o minte la alta cu o viteză mai mare şi cu mai puţin efort.

Între timp, cele două simulatoare ale navei erau ocupate aproape în permanenţă. Simulatorul X-interceptor deveni proprietatea aproape personală a Tyriei, care efectua misiuni în mod obsesiv, încercând astfel să îşi scoată punctajele din subsolul *Escadrilei Spectru*. Între timp, Falynn Sandskimmer monopolizase simulatorul TIE de vânătoare, cu o tactică care, după cum recunoştea, spera că o va face să devină alegerea implicită a unui camarad de zbor ori de câte ori Wedge zbura în misiuni de luptă cu nave TIE.

Tyria îl convinsese pe *Grinder* să programeze simulări de lansări şi aterizări în cala prova dificilă a lui *Night Caller*.

* * *

În sala de mese a navei, Kell şi Phanan se aşezară de o parte şi de alta a Tyriei. Studiindu-şi cu atenţie datapadul, aceasta observă cu întârziere sosirea lor.

— Oh. Bună.

— Noi suntem comitetul care te obligă să te relaxezi din când în când, zise Kell.

Phanan încuviinţă din cap.

— Conform cronometrului misiunii noastre, au trecut treizeci şi şase de ore standard de când nu te-ai mai bucurat de niciun aspect al vieţii tale şi douăzeci şi trei de când nu ai mai schiţat măcar un zâmbet.

Ea reuşi unul acum, foarte slab. *Grinder*, aşezat vizavi de ea, spuse:

— Ai zice că se află în faţa examenului final de pilot. Relaxează-te, Tyria. Ai reuşit.

— Nu ştii nimic despre asta, spuse ea. În plus, încă sunt pilotul cel mai slab cotat din această unitate.

— Nu şi în materie de *ucideri*, spuse Kell. Din cauza modului în care am scăpat de la Baza Folor, *Runt* şi cu mine încă avem zero. Tu ai o *ucidere* acolo.

Ea flutură din mână la obiecţia lui.

— Ai sacrificat un număr de *ucideri* în luptă şi ai venit cu o tactică care probabil a salvat *Borleias*. Ăsta e un punct luminos în dosarul tău, Kell, nu unul întunecat.

— Ei bine, spuse *Grinder*, există modalităţi de a-ţi creşte punctajul. Tehnici mult mai eficiente decât să zbori ore întregi pe simulatoare în fiecare zi până când eşti epuizată şi nătângă din cauza lipsei de mâncare.

Ea se uită la el cu duioşie.

— Cum ar fi?

— Păi… El se uită conspirativ în jur. Nu ar trebui să fac asta, pentru că dacă îţi îmbunătăţeşti calificativul, asta mă lasă pe mine la coada escadrilei. Dar nu mă deranjează în mod deosebit. Aş putea să mă strecor în înregistrările tale de simulator şi să le ridic cu câteva puncte. Să te scot din zona de pericol. Ca o compensaţie, n-aş cere prea mult…

Ea sări peste masă spre el, îl trânti de pe bancă pe podea şi ateriză dur peste el. Îl lovi în faţă de trei ori, peste strigătele lui de durere şi de surpriză, înainte ca Phanan şi Kell să se poată dezmetici din şoc. Se strecurară pe la capetele mesei, convergând spre ea, şi o prinseră de braţe înainte să poată continua să transforme faţa lui *Grinder* într-o masă însângerată. Ceilalţi meseni, o masă plină de mecanici şi tehnicieni ai lui Cubber, priviră surprinşi; unii puseseră pariurile pe masă chiar în momentul în care Kell şi Phanan o smulseră pe Tyria în picioare.

Faţa ei era roşie, expresia fiind nu doar furioasă, ci şi plină de ură, în timp ce îl privea pe Bothan.

— Ticălosule, spuse ea. Cum îndrăzneşti…

— Mă vrei? *Grinder* se zbătu să se ridice în picioare, din nări curgându-i sânge. O luptă cinstită, nu o ambuscadă? Aduceţi-o în salon, băieţi…

— Atenţie!

Toţi se ridicară brusc în picioare, inclusiv mecanicii. Wedge şi Janson stăteau în uşă. Amândoi piloţii aveau o privire sumbră în timp ce intrau.

— Explicaţi, spuse Wedge.

Tyria nu răspunse imediat; părea să se concentreze să-şi recapete respiraţia.

— Ei bine, domnule, spuse Phanan, discutam unele aspecte fine ale unei manevre specifice de luptă corp la corp şi…

Wedge păru la fel de îndurerat ca şi cum Phanan l-ar fi înjunghiat.

— Ofiţer de zbor Phanan. De câte ori crezi că am auzit scuza asta: *discutam despre o manevră de box*?

Phanan păru confuz.

— Eu… nu ştiu, domnule.

— A fost o întrebare retorică, Phanan. Nu începe această conversaţie.

Palid acolo unde i se putea vedea pielea sub proteza craniană, Phanan tăcu şi se uită în gol mai departe prin peretele din apropiere.

Wedge îşi coborî vocea.

— *Grinder*, Tyria, veniţi cu mine.

* * *

În biroul său ridicol de auster, cu Janson lângă el, Wedge îi privi fix pe cei doi ofițeri tineri şi întrebă:

— *Grinder*, ai făcut ceva ca să provoci asta?

Dacă era posibil, postura Bothanului deveni şi mai rigidă.

— Inițial nu am crezut aşa, domnule. Dar, în glumă, m-am oferit să fac ceva lipsit de etică pentru ea. Presupun că s-ar putea să nu fi înțeles gluma.

— Tyria, *ai înțeles gluma*?

— Presupun că nu, domnule.

— *Grinder*, un comediant bun îşi ajustează glumele pentru publicul său. Uită-te la *Face* şi Phanan din când în când. Sunt enervanți, dar pricepuți. Eşti liber.

Grinder salută şi plecă. Wedge îşi îndreptă toată atenția asupra Tyriei.

— Mi se pare că răspunsul tău a fost complet deplasat față de fapta comisă.

— Da, domnule.

— Ce ai de spus?

— Nu am nicio scuză, domnule.

— Aş vrea să te ajut, Ofițer de zbor Sarkin. Dosarul tău are deja ataşată o notă pentru insubordonare gravă. Ar fi bine să nu o înrăutățeşti.

Tyria îşi muşcă buza. Wedge îşi dădu seama că ea recunoştea că folosirea de către el a rangului şi a numelui ei complet însemna că această discuție ajunsese la un nivel oficial.

— Vă mulțumesc, domnule. Dar nu am nicio scuză, domnule.

— Foarte bine. Ia seama când faci raportul. Deocamdată, nava ta X-interceptor îi va fi repartizată lui Ton Phanan. Eşti liberă.

Pentru o clipă, ea nu reuşi să îşi ascundă consternarea de pe față. Apoi îşi reveni, salută şi urmă traseul de ieşire al lui *Grinder*. Wedge suspină.

— Ai vreo idee?

Janson clătină din cap.

— Acum chiar a *ieşit din centura de asteroizi*. Credeam că era una dintre cele mai stabile dintre toți.

— Şi eu la fel. Fă-mi o favoare şi scrie raportul de incident, bine? Dar păstrează un limbaj flexibil. Aş vrea să pot monitoriza situația şi să pot face ajustări la raport până în momentul în care va trebui să îl întocmesc.

— Aşa voi face. Ai de gând să o faci să-şi ceară scuze?

— Nu, am de gând să aflu dacă îşi cere scuze. O scuză forțată nu valorează nimic.

— Adevărat.

— Cum merg lucrurile cu Tainer?

Janson făcu o grimasă.

— Mai rău ca niciodată. Şi acum am înțeles că a primit nişte componente de demolare de la *Home One*.

— Ți-am spus, nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

— Mi-ai spus adineaori că Tyria era una dintre cele mai stabile dintre ei.

Wedge aruncă o privire de furie simulată.

— Nu vrei să intri într-un concurs de *hai să ne amintim cine a dat-o în bară cel*

mai rău cu mine, Wes.

— Cred că voi pleca să scriu acel raport. Domnule.

— Bine.

* * *

Tyria intră în cameră şi aprinse luminile. La masa ei stăteau Kell şi Phanan.

— Oh, grozav, spuse ea. O singură mustrare şi primeşti un pilot în cabina ta. Două mustrări, doi piloți.

— Poate că te îndoieşti de asta, spuse Phanan, dar noi nu facem parte din pedeapsa ta. Doar ne facem griji pentru tine.

Ea se prăbuşi, de-a binelea, pe patul ei şi îşi îngropă fața în pernă. Vocea i se auzi înăbuşit.

— Ei bine, nu e nevoie.

Kell îşi trase scaunul lângă ea.

— Tyria, ceea ce s-a întâmplat în popotă a fost o nebunie. Vrem să ajutăm, dar nu putem dacă nu înțelegem.

— Partenerul tău de zbor trebuia să fie aici, spuse Phanan. Dar Donos este la fel de cald, tandru şi de folositor ca o cometă de metan înghețat. Aşa că suntem noi aici. Tyria, noi suntem prietenii tăi.

— Nu, nu sunteți. Vreți doar să săriți în pat cu mine.

Phanan păru abătut.

— Îmi pare rău dacă ți-am dat această impresie. Da, chiar *vreau* să sar în pat cu tine. Nu este nimic personal. Eşti talentată şi frumoasă şi, din anumite motive, găsesc asta atrăgător. Dar voi întrerupe cea mai arzătoare urmărire a mea, pentru totdeauna, dacă vrei, numai cu condiția să vorbeşti cu noi.

Ea îşi dădu o parte părul care îi curgea pe ochi şi se holbă la el. Apoi îşi ridică privirea spre Kell.

— Şi tu?

Kell tresări.

— Cum vrei tu. Chiar nu am fost repartizat în această unitate pentru a te face să te simți mai rău.

Ea reuşi să chicotească încet. Apoi se rostogoli pe o parte, cu spatele la peretele cabinei, şi îi privi cu sinceritate.

— Uitați, voi doi. O să vă spun, dar dacă se află, este sfârşitul carierei mele. La propriu şi fără drept de recurs.

— Înțeleg, spuse Kell.

Phanan consimți din cap.

— În regulă. Am intrat în Academia Noii Republici cam dintr-un singur motiv: pentru că am demonstrat că am un pic de control asupra Forței.

— Sperau că te vei antrena pentru a deveni un nou Luke Skywalker, spuse Phanan.

— Aşa este. Dar în primele mele antrenamente pe simulator am zburat mai mult ca un *dinko*[18] beat. Eram pe punctul de a claca atunci când am fost transferată

18 Dinko – reptilian mic extrem de vicios şi tenace. Era, de asemenea, notoriu pentru emiterea unei duhori insuportabile şi pentru muşcătura uşor toxică, care putea paraliza o ființă de dimensiuni umane.

la o escadrilă pentru piloți aflați în curs de pregătire pentru remediere. Comandantul unității, Colonelul Repness, părea a fi un instructor destul de bun. Notele mele au ajuns în limitele acceptabile. Apoi, chiar înainte de examenele finale, a venit la mine şi m-a întrebat: *Vrei să te asiguri că rezultatele tale la examenul final şi media nu doar că te vor ajuta să obții dreptul de a zbura cu nave de luptă, ci şi să scapi de cel mai slab calificativ al clasei*?

Kell făcu o grimasă.

— Îmi dau seama încotro se îndreaptă asta.

— Ei bine, poate că nu. A vrut să fac un antrenament cu un X-interceptor şi să simulez o defecțiune a echipamentului. O simulare foarte sofisticată, susținută de transmisiuni de la astromecul meu. Aş fi amerizat în ocean, iar echipele de salvare m-ar fi preluat... dar X-interceptorul s-ar fi scufundat la mii de metri adâncime, de unde nimeni nu l-ar fi putut recupera.

Phanan aprobă din cap.

— Doar că Repness te-ar fi aşteptat de fapt la locul de amerizare şi ar fi dispărut cu X-interceptorul. Pe care ar fi putut să îl plaseze pe piața neagră.

— Exact.

Kell fluieră.

— Ce-ai făcut?

— Am spus nu. Şi am spus că îl voi denunța. Părea şocat. A început să mă implore. M-a rugat să aştept, să-i dau o zi ca să-i spună soției sale şi să-şi pună ordine în treburi. Ea inspiră adânc şi expiră uşor. Ca o idioată, i-am spus că aşa voi face. De fapt, am fost suficient de naivă încât să cred că eu eram prima care îl refuzase, că eu eram la cârma situației.

Phanan făcu o grimasă.

— Aşa că, în mod firesc, şi-a folosit timpul în plus ca să-şi acopere urmele şi să-ți întindă o cursă.

— În esență, da. M-am prezentat la datorie în dimineața următoare şi am aflat că mă trecuse în raport pentru insubordonare gravă. Susținea că îi făcusem avansuri – apropo de ego-ul necontrolat – şi că făcusem şi remarci denigratoare oribile despre soția lui. Cu o astfel de pată pe cazier, ar fi trebuit să obțin un punctaj foarte mare la examenele finale şi să-mi păstrez cazierul curat mult timp după aceea pentru a rămâne în serviciul militar. Aşa că m-am dus la el şi i-am spus să retragă asta din dosar. Iar el a spus: *Poți fie să mă denunți şi să-ți vezi cariera mergând direct în incinerator, fie să laşi dosarul aşa cum este şi să mergi mai departe spre o carieră de pilot mediocru aşa cum ți-e sortit să fii.* Nu am înțeles ce a vrut să spună până nu mi-a arătat. Îmi falsificase tot timpul dosarele, din ziua în care mă transferasem la unitatea lui, înregistrându-mi punctajele ca fiind mai mari decât erau – de fapt, eram bună de eliminat cu câteva săptămâni înainte. Dacă adevărul despre propunerea lui de a oferi la schimb serviciile mele de a fura un X-interceptor în schimbul notelor ar fi fost consemnată în dosar, la fel ar fi fost şi punctajele mele adevărate.

Părea foarte, foarte obosită.

— Aşa că ai păstrat tăcerea, spuse Kell.

— Da, am făcut-o. Mi-am ținut gura şi am acceptat mustrarea şi am absolvit pe ultimul loc în clasa mea. Şi imediat a venit oferta de a candida pentru această escadrilă – şi mai târziu am aflat că a fost doar datorită experienței mele de *Ranger*. Am încercat atât de mult să mă perfecționez... şi acum *Grinder* vine la mine cu

aceeaşi sugestie…

Vocea lui Phanan era blândă.

— Mă îndoiesc cu adevărat că se oferea să-ți mărească punctajul pentru profit, Tyria. El este doar un spărgător de coduri.

— Poate. Nu m-am gândit la asta. Nu eram capabilă să gândesc. Voiam doar să-i sparg fața. *Să-i sparg fața Colonelului Repness*.

— Mai este un lucru pe care trebuie să-l înțelegi, spuse Kell. Wedge Antilles nu ar fi lăsat niciodată un pilot inferior să intre într-o escadrilă pe care o comandă.

— Probabil că anticipează că pot învăța să controlez mai bine Forța. El investeşte în asta. Încă nu şi-a dat seama că nu se va întâmpla niciodată. În acest timp, Ton primeşte X-interceptorul meu.

— Îmi pare rău, spuse Phanan.

— Ceea ce înseamnă, spuse Kell, că ori de câte ori Falynn doarme sau ceva de genul ăsta, ar trebui să te antrenezi în simulatorul TIE. S-ar putea să ai parte de ceva ore de zbor într-un TIE. Şi, de asemenea, să te antrenezi cu naveta. O să vorbesc cu Cubber şi o să văd dacă îl pot convinge să îți dea nişte instrucțiuni acolo.

— În regulă, spuse ea.

— Deci, spuse Phanan, ai de gând să respecți înțelegerea mea?

Ea părea confuză.

— Ce înțelegere?

— Ai vorbit cu noi. Trebuie să renunț acum la urmărirea ta? Asta m-ar întrista peste măsură…

Perna Tyriei ricoşă din fața lui.

— Ah. Ei bine, atunci o să o pun în aşteptare.

— Vorbeşte-mi despre aceşti *Rangeri*, spuse Kell.

Ea îi aruncă o privire curioasă.

— De ce?

— Pentru că mi-ar plăcea să ştiu.

— În regulă. Ea se întoarse pe spate şi se holbă la tavanul lipsit de forme. Este un vechi ordin, *Rangerii Antarieni*. Înființat cu secole în urmă pentru a-i ajuta pe Cavalerii Jedi. Pe câțiva dintre ei, oricum; majoritatea Jedilor tindeau să fie destul de solitari. Dar unii dintre ei apreciau să aibă războinici loiali şi de încredere care să-i ajute. *Fiii Libertății* au fost un astfel de ordin, iar *Rangerii* au fost un altul. A fi *Ranger* însemna să ştii să te descurci în orice mediu. Să te integrezi în pădure sau în pajişti, să navighezi, să înoți, să te scufunzi, să pilotezi. Să fim stăpâni pe ceea ce ne înconjoară. Eram buni spioni, buni războinici, foarte pricepuți la intruziune şi evadare. Pe vremuri, existau comunități de *Rangeri* pe mai multe lumi, inclusiv pe Toprawa. Au existat unele căsătorii între Jedi şi *Rangeri*, ceea ce poate fi motivul pentru care am moştenit talentul meu aproape inutil cu Forța. Treptat, au rămas din ce în ce mai puțini *Rangeri*. Războiul Clonelor a ucis clanuri întregi, iar apoi majoritatea celorlalți au fost eliminați odată cu Jedii. Restul s-au ascuns. Familia mea a stat ascunsă zeci de ani, iar apoi, înainte să iasă la iveală, Toprawa a fost bombardată de Imperiu şi redusă la stadiul de barbari. Atunci au murit ultimii *Rangeri Antarieni* de pe Toprawa.

— Cu excepția ta, spuse Phanan.

— Nu sunt sigură că e vorba de *cu excepția mea*. Mă aştept să mor în acest serviciu, fără să-mi continui linia. Sarkinii au dispărut. Eu sunt doar o amintire vie,

sperând să fac ceva demn înainte să mă alătur lor. De aceea îmi fac puține planuri de viitor. Ea se întoarse spre Kell în timp ce acesta deschidea gura. Nu o spune. Nu-mi spune că s-ar putea să mă osândesc singură prin faptul că sunt fatalistă. Am mai auzit asta înainte.

— Atunci de ce nu ai ascultat? întrebă el.

În loc să se simtă jignită, ea zâmbi.

— Kell, am eşuat în tot ceea ce am vrut să fac în viață până acum. Nu am reuşit să-mi țin familia în viață. Am eşuat să învăț căile Forței şi să mențin tradiția familiei mele. Nu am reuşit să intru în corpul luptătorilor pe merite proprii. Dar am intrat oricum, printr-o înşelăciune pe care nu ar fi trebuit să o accept. Acum tot ce vreau să fac este să găsesc un fel de onoare, ceva care să compenseze eşecurile mele. Măcar o dată înainte de a muri. Nu poți înțelege asta?

Kell se gândi la ultimele zile ale familiei sale pe Alderaan, la ştergerea meticuloasă a adevăratului lor nume de familie de pe fiecare aspect al vieții lor, la felul în care mama lui îşi blestema şi îşi jelea soțul în acelaşi timp.

— Crede-mă, pot.

— Atunci nu e nevoie să-mi predici că ceea ce fac e o cale greşită. Ea făcu semn ca şi cum i-ar fi alungat. Plecați, amândoi. Lăsați-mă să mă odihnesc. În timp ce ei se ridicau, ea adăugă: Şi, Ton?

— Da?

— Ai grijă de nava mea de luptă. O vreau înapoi.

Capitolul 15

— Căpitanul Darillian şi Lordul Războinic vor fi foarte mulţumiţi, spuse *Face*.

De data asta, nu purta deghizarea confecţionată în câteva secunde. Întreaga lui faţă era acoperită de un înveliş de polimer de culoarea cărnii care îi permitea pielii să respire, dar îi ascundea adevăratele trăsături şi cicatricea. Polimerul suporta bine machiajul şi avea o mustaţă stufoasă şi obişnuitul ansamblu de mici cicatrice, aluniţe şi alte defecte pe care o persoană normală le dobândeşte de-a lungul vieţii. Nu simţea vântul nocturn pe faţă, dar, în rest, masca era destul de confortabilă. *Face* purta, de asemenea, o uniformă de Locotenent Imperial, modificată pentru a evidenţia însemnele extravagante ale gradului, unice pentru cei de pe *Night Caller*.

Bărbatul din faţa lui, Guvernatorul Nojin Koolb de pe planeta Xartun, din Inelul Exterior, surâse în semn de apreciere la cuvintele lui *Face*.

— Sunt încântat să aud asta.

Face îşi coborî vocea, făcând-o puţin ameninţătoare.

— Totuşi, un lucru îl deranjează pe Lordul Războinic. Faptul că Xartun este un semnatar recent al Noii Republici. Nu simţiţi o anumită contradicţie între cuvântul pe care l-aţi dat Consiliului Provizoriu şi cel pe care tocmai l-aţi dat Lordului Războinic?

Guvernatorul Koolb nu îşi pierdu zâmbetul şi nici aplombul.

— Bineînţeles că nu, domnule Locotenent. Ilustrul şi atât de regretatul meu predecesor a fost cel care a semnat acordul cu Noua Republică. Nu eu l-am semnat. Loialitatea mea este faţă de Zsinj… chiar dacă circumstanţele practice mă împiedică să declar asta public în acest moment.

Face zâmbi la rândul său.

— Vom avea grijă să vă puteţi face cunoscute adevăratele dumneavoastră sentimente cât mai curând posibil.

Apoi îşi întinse mâna, iar Guvernatorul i-o strânse.

— Aştept cu nerăbdare să fac asta. Cu permisiunea dumneavoastră.

El şi subalternii săi se retraseră din preajma lui *Face* şi a navetei, stând suficient de departe pe platforma de aterizare din ferrocretă astfel încât o posibilă rotaţie imprudentă a navetei la momentul decolării să împiedice aruncarea jetului de la motoare peste ei. *Face* tropăi pe rampa de îmbarcare a navetei, simţind cum aceasta se ridică pentru a se închide chiar înainte să ajungă sus. Se lăsă pe scaunul copilotului, lângă Cubber, care îmbrăcase uniforma de sublocotenent Imperial.

— Au ajuns pe poziţie?

— Ar trebui să fi ajuns până acum. Hai să aflăm.

Cubber apăsă de două ori pe un buton de pe comunicatorul navetei.

Face se uită de-a lungul ferrocretei. Deasupra sa, primul dintre cei doi sori ai lui Xartun abia începea să răsară pe deasupra buncărului inofensiv în care tocmai petrecuse câteva ore informative; Guvernatorul îi făcuse marele tur foarte detaliat rezervat Căpitanului Darillian. *Face* văzuse nivelurile subterane, utilajele de fabricaţie care scoteau produse din oţel transparent, cum ar fi geamurile antiexplozie şi cupolele pentru nave de luptă. Toate astea, îi explicase Guvernatorul, erau acum

proprietatea Lordului Houghten Ween – un alt pseudonim al lui Lordului Războinic Zsinj. Dincolo de buncăr se afla zona de parcare şi de sosire unde muncitorii zilieri ai uzinei îşi lăsau vehiculele personale, iar dincolo de aceasta se afla drumul de pământ care ducea spre cea mai apropiată comunitate. În jurul complexului era o pădure deasă – pădure în care ar fi trebuit deja să găzduiască echipa de comando.

Dar *Face* nu văzu niciun semnal şi nu auzi nimic prin stație.

— Nici urmă de ei, spuse el.

— Uită-te la pieptul tău.

Face îşi coborî privirea în jos. Pe pieptul lui dansa o pată roşie strălucitoare, vârful opus al țintei cu laser de la carabina cu lunetă a lui Donos.

Face se retrase pe jumătate de pe scaun înainte să reuşească să se controleze.

— În regulă. Sunt pregătiți.

Respiră adânc de câteva ori pentru a se controla, iar lumina roşie dispăru.

— Îl voi tăvăli bine pentru asta.

— Sigur că da.

Face îşi scoase boneta de Locotenent, apoi scoase dispozitivul ascuns înăuntru şi îl conectă la consola de comunicații a navetei.

— Datele turului se comprimă... se comprimă... Gata de plecare. Apoi porni consola de comunicații. Naveta *Adder's Bite* gata de plecare. Solicit verificarea integrității semnalului de comunicații.

— *Adder's Bite*, aici *Turnul 6*, recepție. Continuați.

— Pregătiți-vă pentru 30 de secunde de muzică Verpină urâtă, apoi raportați puterea semnalului.

Apăsă butonul de transmisie. Fişierul începu să emită. Venind pe legătura audio, părea un ton discordant, strident pe care doar câteva specii extraterestre le-ar fi putut îndrăgi. Totuşi, preluate sub formă de date şi apoi traduse de un program scris de *Grinder*, acestea urma să se răspândească într-o înregistrare holografică a turului lui *Face* prin buncărul de producție. Fişierul se întrerupse.

— Puterea semnalului este nouă din zece, raportă *Turnul 6*. Şi chiar e urât.

— Nu-ți lăsa copiii să-l asculte. Ar putea să prindă gustul... aşa cum a făcut al meu. *Adder's Bite*, terminat.

— Mult noroc şi zbor bun. *Turnul 6* terminat.

Cubber porni motoarele de repulsie şi *Narra* se ridică uşor de pe platforma de ferrocretă. În timp ce se ridica, aripile ei coborâră din poziția pliată şi se blocară în configurația de croazieră. Cubber înălță nava şi porni motoarele de propulsie, împingând *Narra* către spațiu la un unghi abrupt. *Face*, care se balansa din cauza manevrelor rudimentare în ciuda compensatoarelor inerțiale, îşi fixă în grabă centurile de siguranță.

— Hei, unde ți-ai obținut licența de pilot?

— *Licența*? Cubber izbucni în râs. Ascultă-l pe băiat. Eu nu am nimic atât de sofisticat precum o licență. Doar câteva ore de instruire de la câțiva piloți cărora le-am făcut nişte favoruri. Vrei o cursă mai uşoară? Dă-mi câteva lecții.

— Oh, da? Vrei să faci un schimb de favoruri?

— Sigur. Ceva mecanic?

— O modificare la *Vape*, R2-ul meu.

— Sigur. Lasă-mă să opresc cutia asta zburătoare în zona noastră de aşteptare şi poți să-mi spui totul despre problemă.

* * *

La o sută de metri de pista de aterizare, într-o poiană aflată la câțiva metri de marginea pădurii, *Grinder* se uită pe datapadul său.

— S-a decomprimat bine. Ți-am spus eu.

Kell se ghemui lângă el.

— Nu fi defensiv. Îmi place să verific lucrurile din nou şi din nou.

— Eşti obsedat de pregătiri.

— Da, aşa este. Adică vreau să studiezi înregistrarea aia până îți sângerează ochii. Şi eu o să fac la fel.

Grinder oftă. Purtau salopete întunecate, de un verde închis întrerupte de fâşii neregulate de negru – îmbrăcăminte de camuflaj potrivită pentru pădurile adânci sau pentru noaptea în majoritatea zonelor cu vegetație abundentă. Toți cei din *Escadrila Spectru*, cu excepția lui *Face*, erau prezenți – şi, în ciuda diferenței de rang dintre ei, Wedge îi încredințase comanda misiunii lui Kell, datorită experienței sale specifice de comando.

— În regulă, spuse Kell. Toată lumea să se aşeze pentru a putea dormi. Eu voi face primul rond; Janson, tu îl vei face pe al doilea. Plecăm la căderea nopții.

* * *

Pe măsură ce ziua avansa, *skimmerele* mari de personal şi vehiculele private transportau muncitorii şi managerii la fabrică. Din punctul lor de observație, grupul de comando nu putea vedea prea multe din ceea ce se întâmpla în partea din față sau de afaceri, a complexului. Dar cu puțin timp înainte de prânz, patru barje *X-23 StarWorker* aterizară şi preluară încărcătura prin uşile de marfă din spate ale buncărului. Kell şi Wedge îşi notară numerele de înregistrare, în timp ce Jesmin înregistra toate transmisiunile. Navetele decolară o oră mai târziu, iar Kell ieşi din tură, pentru a se retrage la somn. Se trezi când se lăsă întunericul. Era puțin înțepenit şi suferea de noi dureri, salteaua lui de dormit nefiind o apărare adecvată împotriva solului dur şi a rădăcinilor de copac sau a insectelor locale înțepătoare. Ceilalți dintre *Spectre* păreau să simtă la fel.

Runt, cu blana pătată de crengi şi bucăți de frunze fărâmițate, îi întinse o ceaşcă de cafea fierbinte şi extra tare. Kell o sorbi şi făcu o grimasă.

— Iar solventul lui Cubber?

Runt se uită la el cu o uşoară confuzie, apoi ceva în ochii şi în manierele lui se schimbă şi scoase un chicotit uşor.

— Am înțeles.

— A mâncat toată lumea?

— Toată lumea în afară de tine.

Runt luă în mână o mică valiză gri lungă de trei zeci de centimetri şi apăsă un buton încastrat la un capăt. Întregul ambalaj începu să pocnească în timp ce conținutul său, cina lui Kell, începea să se gătească înăuntru.

— Bine. Kell îşi ridică uşor vocea pentru a atrage atenția tuturor. Faceți cu toții ultimele verificări ale echipamentului. Vom pleca de îndată ce se întunecă complet.

Îşi ignoră propria directivă; îşi verificase echipamentul înainte să adoarmă.

Încărcături explozive. Grenade. Explozibili. Adezivi. Detonatoare. Telecomenzi de detonare. Plăcuțe de date miniaturale optimizate pentru a detecta situații complexe şi a declanşa apoi detonatoarele. Senzori. Instrumente. Lanterne de mână. Lanterne cu bandă pentru cap. Lumini cu adezivi temporari pentru a se lipi de tot felul de pereți şi alte suprafețe. Un datapad de dimensiuni normale, cu memorie permanentă, plin de date despre explozibilii folosiți de Imperiu, de Noua Republică, de Lorzii Războinici şi de anumite lumi. Toate acestea aranjate pe curele sau în buzunare, astfel încât să poată găsi orice element prin atingere. Totul era în ordine. Îşi deschise trusa de mâncare şi începu să scoată absent din ea nişte biluțe de carne fără nume şi să le mănânce.

Grinder îi făcu semn cu o mână pentru a-i atrage atenția. Kell se apropie de el, încă nesigur din cauza somnolenței, şi bău mai mult din cafeneaua otrăvitoare.

— Am ceva pentru tine, spuse *Grinder*.

Se holba cu atenție la ecranul supradimensionat al datapadului său. Kell se deplasă astfel încât să se profileze deasupra lui.

— Arată-mi.

Pe ecran era o vedere panoramică a camerei video din fața buncărului. Kell ştia că fusese surprinsă prin intermediul aparatului de filmat *ochi de peşte* din pălăria lui *Face*. Prin apăsarea unui buton, *Grinder* porni imaginea în mişcare; uşa puternic blindată a buncărului alunecă şi se deschise, iar Guvernatorul planetei şi câțiva dintre acoliții săi se deplasară în fața camerei video din fața micului hangar de vehicule de dincolo, iar perspectiva lui *Face* îi urmă. Unul dintre oamenii Guvernatorului arătă cu degetul, atrăgând atenția lui *Face* spre un vehicul lung şi descoperit, pe care Kell îl recunoscu drept o navă de marfă Ubrikkiană. Aceasta era diferită de modelul standard; în partea din spate se afla un mic compartiment pentru pasageri, închis într-o cupolă globulară din oțel transparent. Înăuntru se afla o canapea extensibilă suficient de mare pentru două persoane. Omul Guvernatorului avea o expresie pe care Kell o interpretă ca fiind amuzată, iar camera video vibrase puțin, probabil din cauza râsului lui *Face*.

— Poftim, spuse *Grinder* şi întrerupse imaginea.

Bătu în colțul din stânga jos al ecranului. Acesta arăta un bărbat care ținea un comunicator, dar nu îl orienta spre gură. *Grinder* reporni imaginea în mişcare. Bărbatul apăsă un buton de pe comunicator. În spatele lui, în colțul ecranului, uşa buncărului începu să se închidă.

— Ce îți sugerează asta?

— Uşa s-a închis la un semnal, în loc de un întrerupător de perete sau un temporizator, spuse Kell. Şi, este posibil ca omul Guvernatorului să-i fi atras atenția lui *Face* pentru a-l împiedica să vadă asta; toată scena aceea din colț ar fi fost în spatele lui, în timp ce se uita la navă. Asta sugerează o măsură de securitate. Poate o alarmă cu temporizator; dacă nu o dezactivează cu comunicatorul în timpul stabilit, alarma se declanşează.

— Asta e presupunerea mea, *Demolatorule*.

— Eu sunt liderul aici; spune-mi *Domnule Demolator*. Derulează secvența înapoi până la momentul în care a apăsat butonul de pe comunicator.

Grinder o făcu. Kell consultă numerele de pe ecranul de text al datapadului.

— Jesmin, de cât timp înregistrezi?

Femela Mon Calamari luă poziție de drepție.

— De când am venit pe poziție, *Domnule Demolator*.

Kell îi aruncă o privire care sugera că tocmai *îl trădase în fața Imperialilor*.

— Este o perioadă de timp foarte lungă pentru a înregistra, nu-i aşa?

— Nu chiar. Echipamentul meu înregistrează tot ce se află pe undele de emisie, dar analizează pe parcurs şi nu înregistrează în memorie decât semnale puternice discrete sau tipare care se repetă. Aşa că, după ore întregi de înregistrare, am înregistrat poate o oră.

— Ai înregistrat o transmisie la ora douăzeci, opt minute şi trei secunde?

Ea îşi luă pachetul de echipament de comunicații şi deschise clapeta care îi dădea acces la ecranul principal de control. După câteva clipe, spuse:

— Am ceva la mai puțin de opt secunde de acea oră, domnule. Acceptabil în limitele variațiilor normale ale cronometrelor individuale. Transmisia a fost destul de complexă, dar a durat mai puțin de o jumătate de secundă.

— Asigură-te că cele opt secunde reprezintă intervalul dintre echipamentul tău şi agenda de date a lui *Grinder*. Kell se încruntă la Bothan. Nu ți-am spus să sincronizezi cronometrul între agendele de date ale tuturor?

Grinder păru ruşinat.

— Nu am nicio scuză, domnule.

— Oh, deci când ai probleme, încetez să mai fiu *Demolatorul*?

Grinder rânji.

— Ăsta e intervalul, spuse Jesmin.

— În regulă. Notați transmisia şi fiți pregătiți să o replicați, pe frecvența pe care a venit, la comanda mea.

Se auzi un foşnet slab în copacii dintre ei şi pista de aterizare. Wedge, Kell şi Tyria avură blasterele în mâini într-o fracțiune de secundă şi le îndreptară asupra intrusului înainte ca acesta, Donos, să iasă printre copaci. Donos le făcu cu ochiul.

— Soarele a apus şi ultimul transport de muncitori a plecat.

— Bine, spuse Kell. Țineți minte: odată ce ajungem la buncăr, folosiți-vă întotdeauna numerele. Niciodată numele. Iată ordinele finale... până când greşelile şi circumstanțele ne vor dicta să le modificăm. *Zece*, pleci la drum, cu *Unu* ca rezervă. Tyria şi Wedge aprobară din cap. *Patru* şi cu mine îi urmărim îndeaproape.

Grinder, evident încă ruşinat de eşecul său de a calibra cronometrele, îşi ridică pur şi simplu rucsacul pe umeri şi salută.

— *Nouă* rămâne aici ca observator şi lunetist de la distanță. Donos aprobă din cap. Restul ne urmează în grup până când ajungem la uşa din spate a buncărului. *Unsprezece*, tu te vei aşeza la acea uşă ca observator secundar. Janson aprobă scurt din cap. Înăuntru, *Trei* vei alege un vehicul pentru evadarea noastră; eu recomand nava de marfă, dar tu eşti expertul în ceea ce priveşte starea acelor vehicule, aşa că fă alegerea după cum crezi tu de cuviință. Dezactivează-le pe celelalte. *Doisprezece*, tu vei rămâne cu ea ca gardian şi urechile ei.

Falynn îi adresă un semn cu degetul mare în sus; *Piggy* aprobă din cap.

— Restul dintre noi vom intra, vom dobândi toate datele pe care le putem dobândi, vom planta explozibilii şi vom ieşi. Întrebări? Nimeni? În regulă. Mişcați-vă.

* * *

Wedge, care o urma pe Tyria la o distanță de opt sau zece metri, se minună de

felul în care se mişca aceasta. Înaintarea ei nu era un progres constant. Se oprea pentru a asculta zgomote de animale, pocnituri rătăcite de crengi sau alte sunete inexplicabile şi mai ales atunci când nu se auzea niciun fel de zgomot. Dar atunci când vântul făcea să se agite copacii, ea aluneca înainte într-un ritm constant, vântul acoperind complet orice zgomot pe care l-ar fi putut face.

Wedge încercă să-i urmeze exemplul. După atâtea misiuni la sol în ultimii ani, propriile sale abilități de intruziune nu erau deloc neglijabile. Pe de altă parte, el nu avusese nevoie de ele pentru a supraviețui zi de zi, timp de ani de zile, aşa cum făcuse ea; nu era deloc jenant să descopere că ea era mai bună.

Ocoliră marginea pădurii de-a lungul platformei de aterizare din ferrocretă până când ajunseră la cea mai apropiată zonă din apropierea buncărului. Menținându-se jos, se deplasară pe teren deschis până când ajunseră la umbra buncărului, apoi se lipiră de peretele acestuia până la uşă. Tyria aprobă din cap, iar Wedge făcu clic de două ori pe comunicator pentru a indica reuşita. Se ghemuiră, nemişcați, cu blasterele în mână, şi acoperiră apropierea următoarei echipe.

Într-un minut, Kell şi *Grinder* li se alăturară.

— Până acum, totul e bine, şopti Kell. Securitate minimă.

— Cel puțin în exterior, rectifică Tyria.

Kell făcu de două ori clic pe comunicatorul său, apoi îi făcu semn din cap lui *Grinder*. Bothanul ținu o mică lanternă în gură şi se uită la panoul de acces de lângă uşa hangarului.

— Model standard, mormăi el cu lanterna în gură.

Kell pufni pe nas.

— Cu Zsinj implicat? Nu pot să cred.

— Nici eu. *Grinder* scoase un mic senzor şi îl trecu în jurul îmbinării unde panoul de acces era închis ermetic. Ooh, spuse el. Tastatură standard. Dedesubt, circuite simplificate. În spatele ei, un panou de circuite mai dens. Nu unul standard.

— Ce înseamnă asta? întrebă Wedge.

— Un strat fals pentru a te păcăli...

Saliva îi curgea din gură lui *Grinder* în jurul lanternei şi el tăcu, încruntat.

— Dacă deschizi panoul, termină Kell, probabil că vei obține ceva ce arată ca şi cablajul standard pe care îl găseşti în astfel de panouri. Sunt şanse mari să poți chiar să te conectezi la el pentru a face un bypass şi să deschizi acele uşi. Dar este fals, iar circuitele de sub el vor fi ocupate să alerteze fiecare paznic din această emisferă a planetei. Şmecheria este să deschizi ambele straturi superioare deodată şi să nu declanşezi securitatea, ceea ce este foarte greu...

Grinder deschise trapa de acces. Un panou de circuite dense, cu un model nefamiliar lui Wedge, le străluci în față. *Grinder* se întoarse pentru a-i zâmbi lui Kell.

— Bine, spuse Kell, poate nu atât de greu.

Wedge trebui să se străduiască să nu zâmbească. *Spectrele* încă se surprindeau unii pe alții cu ceea ce puteau realiza. Un semn bun. Îşi dorea doar să nu mai fie Kell atât de încordat, atât de rigid; aşa fusese încă de când Wedge îl anunțase că va conduce acea misiune. Nu era un semn bun.

Ceilalți avansară destul de discret în spatele lor.

— Toți sunt prezenți, şopti Janson.

Grinder conectă fire şi circuite de bypass în circuitele goale ale trapei de acces, apoi apăsă o mică clapetă pe o încărcătură de capacitate la fel de mică. Uşa

hangarului gemu, alunecă şi se deschise în fața lor. Dincolo era întuneric beznă, iar lunile, care încă răsăreau în partea îndepărtată a buncărului, nu oferiră nicio lumină. Tyria îşi puse echipamentul de vedere nocturnă peste ochi şi îl activă; acesta scoase un zumzet slab.

— Toată lumea să se apropie, nu mai mult de şase paşi; avem cale liberă până acolo, spuse ea.

Toți făcură cum le spuse ea, cu excepția lui Janson.

— *Doi.*

— Da, *Cinci.*

— Poți transmite semnalul de închidere?

— Da, *Cinci.*

— Fă-o.

Uşa gemu în spatele lor până când se închise din nou.

— Aprindeți lanternele, spuse Kell.

Lanternele de mână ale comandourilor prinseră viață, fasciculele mici luminând porțiuni mici din hangarul spațios.

— Vă cunoaşteți cu toții sarcinile, spuse Kell. Să mergem.

Se îndreptă spre uşile care dădeau acces la holul cu turboliftul principal de marfă al buncărului; toți, cu excepția lui Falynn şi a lui *Piggy*, îl urmară.

În hol, lui *Grinder* îi luă mai puțin de un minut să scurtcircuiteze comenzile turboliftului. Apoi încercă să deschidă uşa masivă a turboliftului cu sistemul de închidere de sus. Aceasta refuză cu încăpățânare să cedeze la încercările sale.

— Permite-mi.

Runt făcu un pas înainte, afişând o fanfaronadă pe care Wedge nu o mai văzuse până atunci la el, şi îşi puse degetele sub marginea de jos a uşii. Se îndreptă cu uşurință, ridicând uşa la înălțimea taliei, arătându-şi dinții mari într-un rânjet aproape uman. Mâinile lui lungi şi blănoase erau neclintite în timp ce susțineau greutatea enormă a uşii.

Kell se furişă pentru a privi înăuntru. Puțul turboliftului cobora şase sau mai multe etaje, mai mult decât cele trei care îi fuseseră arătate lui *Face*; cabina liftului se afla mult mai jos, în întuneric. Existau trepte de acces pe o parte a puțului.

În timp ce coborau, *Grinder* vorbi cu Kell; Wedge abia auzea cuvintele şoptite.

— Nu am văzut nicio cameră de supraveghere. Microfoane. Nu există cabluri pentru ele în peretele din spatele panoului de acces la turbolift.

— Ai văzut destule pentru a fi sigur că nu există? spuse Kell.

— Nu. Îți dau doar o impresie.

— Continuă să cauți.

Înregistrarea lui *Face* nu arătase niciun paznic înarmat. Complexul se putea baza pe alte tipuri de apărare şi faptul că nu ştia care erau acelea îl îngrijora pe Kell.

Turboliftul era un model de marfă, fără acoperiş care să-i deranjeze. Coborâră ultimii doi metri până la podeaua acestuia. *Grinder* se puse imediat pe treabă, ocolind sistemele electronice ale uşii, apoi *Runt*, cu puțin efort aparent, ridică uşa liftului şi apoi uşa exterioară blindată. Uşa se deschidea spre o zonă de încărcare. Aceasta era plină de cărucioare de încărcare şi chiar de câteva vehicule repulsorlift, cu produse din oțel transparent încărcate pe unele dintre ele.

Existau cuburi cristaline cu latura de trei metri, cu mici găuri circulare şi o deschidere de un metru pe un metru, tăiată în lateral; existau plăci mari şi groase, în

formă de poligoane neregulate; existau discuri curbate cu diametrul de peste doi metri, care arătau ca nişte lentile enorme. Wedge se uită la aceste ultime obiecte.

— Hublourile frontale ale navelor de luptă TIE, spuse el. Iar foile mari, dacă nu mă înşel, sunt ferestre de punte sau de compartiment pentru o navă capital.

— Sună ca suport pentru Super Distrugătorul lui Zsinj, spuse Kell. Îşi coborî vocea până la o şoaptă, pe tonuri probabil prea joase pentru ca microfoanele amplasate să le poată capta. Dar atunci de ce nu i s-a arătat lui *Opt* acest nivel?

Wedge se încruntă în timp ce se gândea la întrebare. Răspunse în şoaptă.

— Guvernatorul de pe cealaltă planetă a fost reticent să discute cu *Opt* când, evident, vorbise cu Căpitanul Darillian. Părerea mea este că Zsinj compartimentează informaţiile despre el însuşi structurându-le în celule, ca o mişcare de rezistenţă, astfel încât aceste informaţii să fie păstrate în siguranţă.

Kell încuviinţă din cap.

— Când cade o celulă, restul rămân în siguranţă.

Grinder şuieră la ei din uşa de acces spre o cameră adiacentă. Aceştia i se alăturară. Era un centru de control al operaţiunilor, cu pupitre de calculatoare şi ecrane negre care probabil că arătau zonele cruciale ale sălilor de producţie atunci când erau în funcţiune.

— Casa datelor, spuse *Grinder*.

— Goliţi-o complet, spuse Kell. Copiaţi totul în memoria echipamentului de comunicaţii al lui *Doi*.

Faţa lui *Grinder* se strâmbă.

— Asta va dura mai mult timp.

— Nu prea mult. Fă-o.

* * *

Wedge îl supraveghe pe Kell în timp ce şeful misiunii cerceta alte compartimente ale celui de-al şaselea nivel subteran. Era doar un alt etaj de producţie; primea lingouri de oţel transparent supraîncălzit de la etajele mai mari ale turnătoriei de deasupra şi le modela în piesele cele mai potrivite pentru navele de război şi navele de luptă Imperiale, plus acele cuburi mari şi inexplicabile pe care le văzuseră. Kell părea să nu acorde prea multă atenţie funcţiunii încăperilor în care se afla; pur şi simplu alegea grinzi de susţinere, ziduri de sprijin şi generatoare de energie pe care să îşi planteze încărcăturile de demolare. Ambii bărbaţi preferau să păstreze conversaţia la minimum în timp ce Kell îşi amplasa explozibilii.

Wedge simţi o uşoară schimbare a presiunii aerului. Se întoarse de la stâlpul de susţinere pe care îl pregătea Kell; îşi mişcă fasciculul de lumină din mână în jurul camerei. Nimic. Doar benzi transportoare, containere de recepţie, maşini de lustruit, echipamente de ecranare fototropică. Apoi raza de lumină dădu peste ceva în mişcare. Abia surprinse acel lucru, ceva mai înalt decât un om, care se mişca repede şi în tăcere. Îşi îndreptă raza în direcţia în care credea că se îndrepta, dar nu era nimic acolo.

— Probleme, şopti el.

Auzi un scâncet slab în timp ce Kell activa cronometrul ultimei încărcături, apoi un zgomot de metal pe piele când Kell îşi scoase blasterul.

Chestia veni spre ei din lateral, cu ghearele şi cleştii întinşi...

Capitolul 16

— *Zece.*

Tyria îşi ridică privirea în direcția apelului lui *Runt*. Acesta era încă la post lângă uşa turboliftului. Ochii lui erau mai mari decât în mod normal.

— Da, *Şase*? spuse ea.

— Ai auzit ceva? Eu am auzit ceva.

Tyria se uită spre uşa de la centrul de operațiuni. Ton Phanan era încă de pază acolo, cu pistolul blaster ridicat şi pregătit. Privea în centrul de operațiuni şi nu părea alarmat. Ea se întoarse înapoi spre *Runt*.

— Nu, nimic.

Silueta se materializă din penumbră în spatele lui *Runt*. Înainte ca Tyria să poată spune ceva, aceasta îl doborâse, izbindu-l de podea precum o motocicletă speeder scăpată de sub control. O siluetă neîndemânatică, rotundă şi grea în partea de sus, cu brațe sau tentacule târâtoare ca nişte viețuitoare marine nevertebrate, se îndreptă direct spre Tyria.

* * *

Atacul îi surprinse pe Kell şi Wedge cu garda jos. Corpul atacatorului îl lovi frontal pe Kell, trântindu-l de podeaua metalică. Wedge se răsuci odată cu atacul, încasând o lovitură razantă în braț şi se prăbuşi rostogolindu-se; ajunse sub o consolă de control, țintind şi trăgând fără să se oprească. Lovitura de blaster nimeri la țintă, lovindu-l pe atacator din plin. Explozia laserului carboniză ceea ce lovi, dar nu pătrunse, ci doar îl ilumină pe atacator. Era o masă plutitoare de maşinării. Partea principală era un corp aproximativ sferic, emisferele superioară şi inferioară fiind împărțite de un ecuator îngust care, după cum ştia Wedge, permitea celor două părți să se rotească independent. O jumătate de duzină de membre articulate se desfăşurau dedesubt. Pe emisfera superioară era pictat indicativul A3. Porțiunea sferică era împânzită de porturi pentru senzori şi duze de blaster. Emisfera superioară se roti, aducând aproape instantaneu una dintre acele duze de blaster asupra țintei.

Wedge se ascunse în spatele pupitrului de control în momentul în care chestia trase. Lovitura de blaster lovi consola, arzând-o şi acoperindu-l pe Wedge cu scântei.

Un droid Imperial de sondaj. Wedge se ridică pe jumătate ghemuit, alergând în spatele acelui pupitru şi a celui adiacent. Dincolo, putea vedea piciorul lui Kell. Omul cel mare nu se mişca. Wedge îl apucă de picior pe Kell şi îl trase în spatele pupitrului. Droidul sondă trase din nou, împuşcătura topind în zgură podeaua metalică pe care tocmai zăcuse Kell.

* * *

Tyria se ascunse în spatele unuia dintre cărucioarele încărcate cu hublourile pentru navele de luptă TIE. Trase asupra droidului care se apropia, lovindu-l o dată,

de două ori în caracterele A2 pictate pe emisfera superioară. Armura de la suprafață se carboniză puțin, dar chestia nu încetini. Droidul trase un foc de răspuns, lovind hubloul navei de luptă TIE în spatele căruia se ascundea Tyria. Hubloul se opaciză instantaneu, iar explozia laserului nu reuşi să pătrundă; opacitatea oțelul transparent începu încet să se estompeze până la o claritate ca de sticlă.

Ea răsuflă uşurată. Acele hublouri trecuseră deja prin tratamentul de ecranare fototropică. Ar fi oprit orice, mai puțin explozia unui tun laser montat pe trepied.

Droidul sondă alunecă în lateral pentru a ocoli obstacolul reprezentat de hublou. O rafală trasă de Phanan îi nimeri unul dintre ochii senzorilor, spulberându-l, dar droidul ripostă aproape instantaneu; Tyria îl văzu pe Phanan ferindu-se înapoi în spatele uşii de la centrul operațional.

* * *

— Suntem atacați, spuse Wedge. Un droid sondă, model militar. Armele noastre de mână nu-i vor face prea mult rău.

Ochii lui Kell se deschiseră.

— Ştiu asta.

— Vorbesc cu Jesmin, spuse Wedge. Ei sunt atacați de un alt droid.

— N-ar fi trebuit să păstrăm tăcerea în comunicații?

— Dacă sondele sunt active, localnicii ştiu deja că suntem aici, Tainer.

— Îl pot ucide pe al nostru. Kell îşi ridică capul şi gemu. Dar aş vrea să trag un pui de somn mai întâi.

— Nu avem timp pentru somn. Ai de gând să foloseşti materiale explozive?

— Bineînțeles.

— Cum ai de gând să le plantezi?

Kell rânji.

— Într-un fel speram să ghidezi droidul ca să mă pot apropia îndeajuns de el.

— Grozav.

* * *

Când droidul alunecă pe lângă căruciorul Tyriei, ea făcu un salt în partea cealaltă, alergând direct spre unul dintre cărucioarele repulsorlift. Phanan lansă un flux constant de rafale pentru a-i acoperi mişcarea; droidul răspunse la foc, supraîncălzind cadrul metalic al uşii centrului operațional până la o masă picurândă, aurie şi strălucitoare. Tyria sări în scaunul şoferului şi porni motorul. Imediat, căruciorul se ridică un metru în aer. Acesta căra o încărcătură de geamuri mari, singura ei protecție. Băgă căruciorul în marşarier şi dădu cu spatele direct spre droid. Droidul trase asupra ei, dar rafalele se opriră în încărcătura de oțel transparent. Apoi căruciorul lovi robotul, marea masă a vehiculului şi a încărcăturii împingându-l înapoi. Tyria menținu forța de împingere la maxim până când căruciorul se izbi de perete; apoi menținu presiunea, imobilizând droidul pe loc. Maşinăria se zbătu să se elibereze şi trase salvă după salvă în ferestrele din oțel transparent. Ferestrele se întunecară şi începură să se topească sub tirul constant.

* * *

Wedge făcu un circuit complet al halei de producție, alergând de-a lungul culoarului de întreținere din spatele pupitrelor de control. Își modifica ritmul astfel încât robotul să nu-i poată cronometra pasul şi să tragă un foc precis asupra lui când traversa spațiile dintre pupitre. Îl urmări pe tot parcursul traseului său, rămânând de cealaltă parte a pupitrelor. Precizia sa era mare şi două ratări la limită îi carbonizaseră hainele – şi îi arseră uşor pielea de sub ele – la umăr şi la coapsă. Trecu pe lângă Kell, acolo unde se ghemuia expertul în demolări. Chiar înainte de următorul spațiu dintre pupitre, Wedge se opri derapând. Droidul trase, un tipar de trei focuri de blaster fulgerând între pupitre şi topind găuri în perete. Cu coada ochiului, Wedge zări atacul lui Kell. Acesta se ridică cu o mişcare lină, înălțimea şi picioarele sale lungi ajutându-l să se urce pe tejgheaua înaltă a pupitrului, şi se aruncă peste droidul sondă.

Apoi ricoşă imediat şi căzu pe podea rostogolindu-se. Droidul sondă dădu să-l apuce cu o gheară, dar îl rată, şi scoase un blaster la bătaie, însă Kell se afla deja în spatele consolei de control principale şi voluminoase a încăperii.

Wedge îşi reprimă un geamăt.

— Nu-mi spune că trebuie să fac din nou toată treaba asta!

— Treci la adăpost!

Wedge se aplecă complet în spatele pupitrului chiar în momentul în care emisfera superioară a droidului erupse ca un vulcan. Explozia spulberă manometrele consolelor din toată încăperea şi izbi droidul sondă de podea, zdrobindu-i brațele.

Wedge se ridică.

— Destul de şmecher. Nu te-am văzut punând încărcătura.

Kell se întoarse să îşi ia geanta. Îşi duse o mână după ureche şi mormăi ceva.

Wedge realiză că avea un țiuit în urechi.

— Ce?

Auzi slab răspunsul lui Kell:

— Ce?

* * *

Tyria se luptă cu comenzile căruciorului, conştientă cu disperare că pierdea bătălia pentru a ține robotul fixat. Phanan continuă să tragă în droidul sondă. Încetul cu încetul, focurile sale de armă roaseră armura droidului. În ritmul ăsta, urma să îl distrugă în câteva zile. Se auzi o explozie în camera principală a fabricii.

Tyria încremeni, momentan speriată că lucrările de demolare ale lui Kell se declanşaseră prematur... dar nu fu vorba decât de o singură explozie. Spera ca Kell să se fi îndepărtat de ea.

O grămadă de obiecte din oțel transparent alunecară pe peretele din dreptul droidului sondă. Tyria îşi ridică privirea şi îl văzu pe *Runt*, care se zbătea ca un marinar abia întors de la o noapte petrecută în taverne, cu nasul turtit curgându-i sânge, terminând de poziționat căruciorul şi apoi acționând frâna de parcare. *Runt* îi făcu un semn cu mâna într-un gest de bețiv şi alergă, cu un pas şerpuit pe care ea nu-şi imagina că ar fi fost capabil să-l reproducă atunci când nu ar fi fost rănit, pentru a apuca mânerul de manevră al unui alt cărucior.

Tocmai reuşise să îl izbească pe droid şi să îl blocheze, împiedicându-l pe Phanan să tragă mai departe, când Wedge şi Kell ieşiră din hala de fabricație.

— Suntem Omega! strigă Kell.

Le făcu semn comandourilor să se îndrepte spre puțul turboliftului. *Grinder* şi Jesmin îl urmară pe Phanan afară din centrul de operațiuni şi toți porniră spre puțul turboliftului.

— Ce se va întâmpla când droidul sonda va reuşi să se elibereze? întrebă Tyria.

— Ce? spuse Kell.

— Ce? spuse Wedge, ducând o mână după ureche.

— Droidul sondă! strigă ea. Va reuşi să se elibereze!

Kell clătină din cap şi scoase din geantă o încărcătură cu temporizator.

— Nu. Dați-vă la o parte.

— Şi dacă sunt mai mulți?

Grinder zise:

— Sunt ai mei. Aveți încredere în mine.

— *Şase*, strigă Kell, deschide uşile de la nivelul patru şi doi în timp ce pleci!

Runt, apăsându-şi mâneca pe nas ca să oprească fluxul de sânge, încuviință din cap.

— De ce îl pui să deschidă acele uşi? întrebă Tyria.

Dându-şi seama că Kell şi Wedge aveau probleme de auz, ea repetă întrebarea, strigând de data asta.

— Mai trebuie să planteze încărcături pe grinzile de susținere, răspunse Kell, strigând inutil. Rezistați la ultimul etaj. Dacă nu ies în şapte minute, finalizați evacuarea.

— Dacă nu *ieşim*, corectă Wedge, strigând şi el. Tot mai ai nevoie de cineva care să îți păzească spatele.

— Evident că da.

Kell zâmbi. Dădu drumul încărcăturii pe sub bariera de cărucioare de transport.

Cronometrul său număra deja de la zece, aşa că fugiră.

* * *

Kell nu pierdu timpul. La al patrulea nivel de subsol şi apoi la al doilea, alerga de la un pilon de susținere la altul, punând explozibilii la locul lor, tastând numărătoarea inversă şi activând încărcăturile, totul într-un ritm record.

Wedge rămase în alertă în căutarea altor droizi sondă, dar nu apăru niciunul. I se păru că ar fi zărit ceva care se ridica prin puțul turboliftului, dar totul dispăru înainte să poată vedea.

* * *

Droidul-sondă AI se ridică, plutind în puțul de la nivelul solului, apoi înaintă prin uşă. *Grinder*, cu spatele lipit de peretele de lângă turbolift, apăsă butonul de pe perete. Uşa turboliftului, cu regulatoarele de siguranță dezactivate, se trânti peste droidul sondă, zdrobindu-i corpul sferic aproape în întregime. Luminile senzorilor săi se diminuară. Scânteile ieşiră din noile fisuri şi rupturi de pe suprafața sa. *Grinder* ridică uşa turboliftului şi o mai izbi de două ori, apoi o ridică şi o blocă. Se uită satisfăcut la pagubele pe care le făcuse.

— Pot să pictez o siluetă de droid sondă pe nava mea?

Phanan pufni pe nas.

— Pe navă nu, dar poți pe datapadul tău.

— Linişte, spuse Jesmin. *Nouă* şi *Unsprezece* raportează că avem noi sosiri. Un *skimmer* cu platforma plină de trupe şi două nave de luptă TIE tocmai au aterizat pe platforma de afară.

* * *

Afară, chiar lângă uşa hangarului, Janson rămase perfect nemişcat şi şopti în comunicatorul său.

— Am numărat treizeci sau treizeci şi cinci de soldați. Unii dintre ei se desfăşoară în jur; presupun că ne vor lovi din două părți. Navele de luptă TIE sunt orientate astfel încât să poată trage prin uşa hangarului, dar trupele de aici din spate nu se apropie încă. Cred că îi aşteaptă pe ceilalți să se poziționeze. Când îți dau semnal, vreau să deschizi uşa hangarului suficient de larg pentru ca eu să pot intra.

— Am înțeles, spuse Jesmin.

Donos nu apelase cu întrebări inutile despre ceea ce trebuia să facă. Janson era sigur că nu şi-ar fi anunțat prezența decât dacă i s-ar fi ordonat sau dacă circumstanțele ar fi însemnat că trebuia să tragă pentru a salva un coleg *Spectru*. Între timp, ar fi furnizat informații suplimentare atunci când ar fi fost nevoie.

Un minut mai târziu, unul dintre comandanții de infanterie făcu semn trupelor să înainteze. El şi o jumătate de duzină de oameni, înarmați cu carabine şi purtând căşti şi platoşe care arătau ca nişte armuri de cercetaşi de la trupele de şoc, avansară pe jumătate ghemuiți. Janson îl împuşcă pe comandant în față. Bărbatul căzu mort înainte să-şi dea seama că fusese lovit. Jumătate de duzină de oameni se uitară la el pentru o clipă. Janson împuşcă un al doilea soldat în piept. Apoi, în timp ce supraviețuitorii începeau să cadă la pământ, acesta lovi din nou în microfon şi spuse:

— Deschideți.

Uşa hangarului începu să se deschidă cu zgomot, în timp ce soldații deschideau focul. Rafalele laser loviră uşa şi peretele buncărului deasupra şi în jurul lui. Janson făcu o grimasă. Cu un asemenea nivel de precizie de ochire, existau puține şanse ca vreunul dintre atacatori să-l lovească în mod deliberat, dar exista întotdeauna posibilitatea ca cineva să tragă orbeşte sau să-l lovească un ricoşeu.

Janson se furişă pe o parte spre deschiderea din uşă. Mai trase de încă trei ori, reuşind două lovituri de care era sigur. Apoi cineva îl apucă de glezne şi îl trase. Se afla brusc în interiorul hangarului, uitându-se la podeaua de metal.

Se întoarse să privească în sus.

— Mulțumesc, *Doisprezece*.

— Cu plăcere.

Se răsuci înapoi, astfel încât să poată vedea prin uşa parțial deschisă. Soldații nu începuseră să avanseze din nou. Continuă să tragă în mod constant, reuşind să lovească mai multe ținte; ceilalți începură să se retragă spre siguranța relativă a vehiculelor de pe platforma de aterizare.

Grinder, uitându-se pe datapadul său, conectat printr-o interfață standard la un dispozitiv de blocare a comunicațiilor de pe perete, spuse:

— Sunt în clădire. La uşile dinspre est.

— Coridorul cu turboliftul de marfă este singura cale de acces către noi? întrebă Janson.

— Da.

— Cine e acolo?

— *Şase* şi *Zece*.

Janson se încruntă. Nici *Runt* şi nici Tyria nu erau cu adevărat trăgători de elită. Pe de altă parte, din ce văzuse pe înregistrarea lui *Face*, accesul la coridorul de marfă era deschis, iar coridorul era scurt. Ar fi devenit un adevărat poligon de execuție dacă inamicul ar fi atacat.

* * *

Kell şi Wedge ieşiră din puțul turboliftului cu un minut înainte de marja de siguranță a lui Kell. În stânga lor era un set de uşi care dădeau în afara coridorului. Un *schif* de marfă era parcat în fața lor; de o parte şi de alta a acestuia se aflau *Runt* şi Tyria, trăgând prin proaspetele găuri de explozie laser din uşi.

În dreapta lor, uşile hangarului erau încuiate; pe peretele îndepărtat, uşa mare care ducea afară lăsa să se vadă un gol şi un pic din cerul nopții. Janson şi *Piggy* erau acolo, trăgând la intervale aleatorii de timp. Uşa tremura şi gemea când o loveau salvele de ripostă de afară.

Grinder şi Jesmin erau conectați la sistemele de comunicații de pe perete.

— Sunteți în regulă? strigă Jesmin.

— Putem auzi din nou, zise Kell, nu e nevoie să țipăm. Toată lumea e prezentă?

— Da. Dar sunt trupe şi nave de luptă TIE la sol, afară.

Wedge şi Kell intrară în hangar. Falynn se afla la capătul din spate al *schifului* de marfă; cupola bulă era ridicată şi ea stătea pe scaunul de comandă, jucându-se cu comenzile.

— *Trei*, poți reactiva oricare dintre aceste alte vehicule? întrebă Kell. În câteva secunde, vreau să spun, nu minute?

— Da, spuse ea. Pe care le vrei?

— Orice speeder de teren care poate fi pilotat automat sau de la distanță. Sau chiar de la o cartelă de date.

Ea îşi scoase datapadul dintr-un buzunar şi îl îndreptă spre un *skimmer* XP-38 cu caroserie plată, atât de nou, încât vopseaua încă îi strălucea. Apăsă un buton şi consola *skimmerului* se aprinse; acesta se ridică un metru în aer şi pluti, aşteptând.

— Consideră-l activat.

— Genial. *Doisprezece*, mută-l lângă uşă. Programează-l să se deplaseze drept zece metri, să se întoarcă la nouăzeci de grade spre stânga şi să ruleze cât de repede poate.

Piggy aprobă din cap, sărind pe scaunul pasagerului *skimmerului.*

— Care este planul? întrebă Wedge.

— Trimitem *skimmerul* ca momeală. Mă aştept ca soldații şi navele de luptă TIE să tragă asupra lui. Asta le va abate ținta de la uşi pentru câteva secunde. Ieşim cu *schiful* şi putem depăşi unul dintre TIE-uri. Asta reduce şansele efective împotriva noastră cu aproape jumătate. Apoi trebuie să ne facem griji doar pentru celălalt TIE.

Wedge zâmbi.

— Dacă suntem suficient de rapizi, asta nu este o problemă. Suntem într-un

schif de marfă, îți aminteşti?

— Aha?

— Cu dispozitive de ridicare a încărcăturii?

Kell râse.

* * *

— *Şase*, *Zece*, retrageți-vă!

Kell le făcu semn cu mâna spre el. La toți în afară de *Runt*. Tyria şi *Piggy* se aflau deja în *schiful* plutitor. *Runt* şi Tyria abandonară uşa ciuruită pe care o păzeau. Când ajunseră la *schif*, ceilalți îi traseră sus.

— Dă-i drumul, *Doisprezece*.

Pilotul Gamorrean izbi telecomanda de pe perete. Uşa hangarului începu să se deschidă mai mult, scârțâind acolo unde suprafața ei deformată se târa pe peretele adiacent. Pilotul alergă la *skimmerul* gol, atinse un control de pe consola acestuia, apoi sări spre *schif* şi fu ajutat de ceilalți să urce în el.

Soldații de afară începură să tragă asupra *skimmerului* înainte ca acesta să înceapă să se mişte, înainte ca uşa să fie complet deschisă. Două rafale nimeriră în plin, plesnind parbrizul. Apoi, cronometrul lui *Piggy* se întrerupse. *Skimmerul* avansă pe platforma de aterizare din ferrocretă, execută un viraj brusc la dreapta şi acceleră.

Aproape imediat, *Spectrele* auziră sunetul distinctiv al laserelor navelor de luptă TIE care se alăturau barajului de focuri de mână.

— Acum, dă-i bătaie! strigă Kell.

Falynn puse *schiful* în mişcare, pivotând în ultimul moment pentru a aduce vehiculul pe direcția potrivită pentru a părăsi hangarul. *Spectrele* stăteau în genunchi, fiecare strângând cu putere balustrada cu o mână şi ținând un pistol blaster pregătit în cealaltă. Afară, la cincizeci de metri distanță, două nave de vânătoare TIE se aflau la sol, flancând un *skimmer* de transport de persoane parcat. Oamenii de pe tot terenul şi ambele nave de luptă trăgeau în direcția rămăşițelor *skimmerului*. O parte din infanterie observă apariția *schifului*, zbierară şi începură să tragă în *Spectre*.

Falynn trimise *schiful* pe un curs în linie dreaptă spre nava de luptă TIE din stânga. *Spectrele* deschiseră focul asupra trupelor de la sol, ținându-le imobilizate.

În aparență, primul pilot TIE se părea că nu observase *schiful* care se îndrepta spre el; nava de luptă nu se clinti.

Prova *schifului* îl lovi chiar deasupra hubloului din față. Impactul făcu nava de luptă să se rostogolească pe spate pe panourile solare ale aripilor, iar Falynn coborî botul navei cât putu de mult pentru ca învelişul să rămână în contact cu cabina de pilotaj în formă de bulb a TIE-ului în timp ce treceau pe deasupra. *Schiful* tresări din cauza contactului, iar o clipă mai târziu, *Spectrele* se uitară înapoi dincolo de pupa pentru a vedea TIE-ul care încă se rostogolea, ricoşând în spatele lor.

Falynn se înclină spre dreapta, o mişcare care făcu să se rotească chila *schifului* şi aproape că îi aruncă pe *Spectre* în partea stângă peste balustradă. Apoi aduse *schiful* în dreptul celui de-al doilea TIE. Nava era deja în mişcare, cu motoarele repulsoare ridicând-o în aer, rotindu-se astfel încât să-şi poată îndrepta armele spre *schif*. Falynn câştigă altitudine şi menținu virajul strâns, fără să se apropie frontal de TIE, ci înclinându-se pentru a trece pe lângă acesta prin stânga.

TIE-ul trase o salvă, o lovitură rapidă care trecu pe lângă balustrada din stânga şi aprinse nişte vârfuri de copaci la 40 de metri depărtare. Apoi, cele două vehicule trecură unul pe lângă celălalt, la mai puțin de un metru distanță.

Wedge, aflat pe partea stângă, activă compartimentul de încărcare al *schifului* şi basculă brațul stâng al acestuia în afară. Uriaşul electromagnet lovi panoul solar din stânga al TIE-ului şi îl agăță, trăgând nava de luptă alături de *schif*. *Schiful* se cutremură, dar nu încetini. Falynn coborî câțiva metri mai jos, iar panourile solare ale TIE-ului loviră ferrocreta de dedesubt, zdruncinând aparatul de luptă astfel încât *Spectrele* îl văzură vibrând. Wedge îşi putea doar imagina ce se întâmpla cu pilotul din interior. Falynn se înclină din nou, îndreptându-se înapoi spre celălalt TIE. Aceasta zăcea pe spate, cu unul dintre panourile solare îndoit astfel încât acoperea pe jumătate fereastra din față. Ea se uită la Wedge.

— Încă mai are repulsoarele! strigă el. Du-te şi ia-l!

Ea aprobă din cap şi se apropie, rămânând în stânga navei de luptă pe jumătate distrusă. Kell, de pe puntea de încărcare a mărfii din dreapta, întinse brațul de încărcare şi apucă al doilea TIE în timp ce treceau.

Falynn menținu altitudinea scăzută – trăgând cele două nave de luptă gemene astfel încât acestea să sară şi să vibreze din cauza contactului continuu cu pista de aterizare – şi se îndreptă direct spre marginea copacilor dinspre sud. Când prova *schifului* se afla la mai puțin de douăzeci de metri, ea strigă:

— Hai, hai, hai! apoi luă altitudine şi se înclină spre dreapta.

Wedge şi Kell opriră alimentarea cu energie a celor două elevatoare de marfă. Navele de luptă TIE continuară să sară în față până când loviră zidul de copaci. Wedge observă cum pilonul aripei drepta se desprinde de pe nava de luptă pe care o manevrase el în timp ce celălalt se rostogoli până la oprire, iar cele două motoare ionice din spate se aprinseră ca una dintre încărcăturile de demolare ale lui Kell.

La o sută de metri de-a lungul marginii pădurii, Falynn opri *schiful*. Niciunul dintre soldații din apropierea buncărului nu mai trăgea; Wedge îi văzu intrând în buncăr. Clătină din cap.

Donos ieşi în fugă din pădure şi sări sus.

— Sunteți nişte transportatori de marfă groaznici, spuse el.

Wedge zâmbi.

— Probabil de aceea am fost retrogradați pentru a fi piloți de vânătoare. Să ne întâlnim cu *Narra*.

Îi făcu semn lui Falynn să continue să înainteze.

În spatele lor, acoperişul buncărului se umflă ca un balon, cu bucăți de ferrocretă arzând în aer, apoi se prăbuşi. Zgomotul puternic al exploziilor îi urmări în timp ce zburau spre zona de preluare.

Capitolul 17

— Am consultat mai multe precedente în această privință, spuse Kell, şi se pare că TIE-urile vor rămâne ca *ucideri* de artilerie pentru Comandantul Antilles şi pentru mine, mai degrabă decât ca *ucideri* de piloți pentru Falynn. Îmi pare rău, Falynn.

Femeia de pe Tatooine zâmbi.

— S-ar putea să fiu singura femeie care a târât două nave de luptă Imperiale ca pe nişte ancore de barcă. Vreau să fie consemnat acest lucru.

— Consideră ca şi făcut.

Era a doua zi după atacul de comando şi *Spectrele*, acum la câțiva parseci de sistemul Xartun, se aflau în sala de conferințe a lui *Night Caller*. Cea mai mare parte a misiunii era gata; acum clarificau detaliile minore. Kell, în calitate de comandant al misiunii, prezidase şedința, dar Wedge se înclină în față pentru a prelua controlul.

— Am primit datele despre ceea ce am găsit. Acum vreau nişte speculații bazate pe domeniile voastre de expertiză în materie. Ce pune la cale Zsinj?

— Este doar o presupunere, spuse *Grinder*, dar mie mi se pare că se înființează un Imperiu financiar pentru a susține ambițiile lui Zsinj. Ştim că el controlează o zonă mare a spațiului; ceea ce nu ştiam era că are o asemenea rețea de interese de afaceri în afara spațiului său.

Kell aprobă din cap.

— Cred, de asemenea, că o face pentru a-şi susține, Super Distrugătorul, *Pumnul de Fier*. Aici face piese de schimb din oțel transparent. Într-un alt loc, rafinează combustibilul. În altă parte, se fabrică motoare ionice gemene – sau poate chiar nave de luptă TIE complete.

— Cred că suntem de acord, spuse Tyria, asupra faptului că el mai degrabă organizează totul ca şi cum ar fi o grupare de rezistență. Celule ținute izolate unele de altele, cu nave precum *Night Caller* fiind singura legătură.

— Mă face să mă simt un pic ciudat, spuse Wedge. Într-un fel, noi devenim Imperiul, iar Lorzii Războinici precum Zsinj devin Alianța. Am devenit un guvern legitim cu locații fixe pe care trebuie să le întărim şi să le protejăm. Ei operează din baze secrete, mobile, folosind tacticile de lovire şi fugă pe care le-am perfecționat noi. Galaxia s-a întors cu susul în jos de când a murit Împăratul.

Falynn păru surprinsă.

— Se pare că ți-e dor de vremurile de altădată.

Wedge o privi şi clătină din cap.

— Nu. În zilele noastre, ne putem purta uniformele cu mândrie pe majoritatea lumilor pe care este posibil să le vizităm. Primim aplauze, sau cel puțin cuvinte de apreciere, în loc să fim predați Imperialilor. Totuşi, îmi place să cred că mă pot adapta rapid la noi tactici... dar ştiu că sunt o mulțime de ofițeri militari şi reprezentanți guvernamentali din Noua Republică care nu pot. Asta mă îngrijorează.

Face interveni, cu o voce liniştită, reflexivă.

— Zsinj mai face şi altceva. Ceva motivațional. Acei droizi sondă nu au fost fabricați aici şi nu au fost vânduți guvernului pe piața liberă. Trebuie să fi fost aduşi

de Zsinj. Poate şi TIE-urile. Cred că, pe lângă faptul că oferă protecţie lumilor cu care are de-a face, oferă bunuri contactelor sale guvernamentale. Tehnologie pe care nu o pot obţine de nicăieri – sau cel puţin nu o pot obţine fără să lase înregistrări peste tot. Le oferă partenerilor săi jucării pe care rivalii lor legitimi nu le vor avea. Ăsta poate fi un stimulent puternic.

— Avem un detaliu nerezolvat, spuse Phanan. Ce erau acele cuburi mari din oţel transparent?

Obedient, *Grinder* tastă pe datapad. Holoproiectorul din cameră aduse secvenţa corespunzătoare, de la camera lui Jesmin, a obiectelor mari şi transparente.

— Sunt celule, spuse *Piggy*.

Acestea erau primele lui cuvinte de când văzuse înregistrarea prima dată. Ceilalţi se uitară la el.

— Celule de închisoare? întrebă Janson.

— Ceva de genul ăsta. *Piggy* înfipse un deget în imagine. Vezi partea lungă cu orificiile tăiate în ea? Aceea este partea din spate a celulei. Orificiul ăsta este pentru ţevile de canalizare. Acesta pentru ţevile de apă curată. Acesta pentru conductele de aer. Acesta pentru cabluri de date. Gaura mare este prevăzută cu o trapă de acces, deşi trapa nu este aproape niciodată folosită. Cealaltă parte nu este marcată. Aceasta este partea care dă spre camera de control unde lucrează observatorii. Subiectul nu are niciodată intimitate.

Wedge îi ascultă explicaţiile cu interes.

— Unde ai mai văzut un astfel de aranjament?

— Eu am crescut într-unul.

Toţi se uitară la el.

— La *Binring Biomedical Product*? întrebă Wedge.

— Da.

Janson fluieră.

— *Piggy*, vrei să spui că astea sunt ca cea în care ai crescut sau sunt identice?

— Acestea sunt la fel. Exact la fel.

— Deci, zise Janson, fie este un echipament standardizat, fie Zsinj are o legătură cu *Binring Biomedical*.

— Nu am mai văzut acest model până acum, spuse Ton Phanan. Nici când am fost medic practicant, nici mai târziu. Nu sunt, de exemplu, la fel ca şi cuştile în care îşi ţinea Generalul Derricote subiecţii de testare pentru virusul Krytos. Aş spune că nu sunt un model standard.

Wedge dădu din cap.

— S-ar putea să trebuiască să adăugăm baza de reşedinţă a lui *Binring* pe lista noastră de ţinte. *Piggy*, unde este?

— Pe Saffalore.

— Asta e în Sectorul Corporatist, nu-i aşa? În prezent este independent?

— Da, domnule.

— Foarte bine. Doar dacă nu mai avem alte întrebări, este timpul să emitem noi ordine. Nu mai existară întrebări, aşa că Wedge continuă. De data asta, am avut o cursă bună şi de succes. Fără pierderi. Am obţinut informaţii. Dar nu putem spera ca fiecare oficial care a avut de-a face cu Darillian să ia legătura cu noi şi să ne lase să-l constrângem sau să-l păcălim să ne dezvăluie unde se află noua proprietate a lui Zsinj, apoi să aruncăm în aer acel loc. Zsinj îşi va da seama imediat ce facem. Vrem

să-i lăsăm impresia că *Night Caller* este urmărită – nu că nava în sine este responsabilă pentru atacuri. Aşadar, în primul rând, Generalul Cracken a spus că trimite echipe de spionaj pe fiecare lume de pe lista pe care i-am trimis-o eu. Speranța noastră este că ne pot furniza informații pe măsură ce ajungem acolo. În al doilea rând, *Grinder*, vreau să cercetezi jurnalele de bord ale navei. Caută informații despre fiecare planetă pe care a vizitat-o *Night Caller* de la moartea Împăratului şi notează datele. Din moment ce Căpitanul Darillian nu şi-a consemnat audiențele cu aceşti colaboratori, dacă echipa Generalului Cracken nu va reuşi să facă acest lucru, tu vei încerca să decodifici înregistrările planetare atunci când vom vizita acele lumi şi să afli ce proprietăți au fost schimbate către noii proprietari în timpul sau imediat după vizitele lui *Night Caller*. Apoi le vom investiga... şi dacă sunt operațiuni Zsinj, le vom elimina. Întotdeauna la câteva zile după vizita lui *Night Caller*, întotdeauna când nava se află deja în alt sistem.

Grinder aprobă din cap.

— Am înțeles.

— *Face*, dacă Guvernatorul planetar sau oricine îți dezvăluie că e colaboratorul lui Zsinj, este doar un simplu câştig informațional. Transmite informația cât mai repede posibil lui *Grinder*, pentru ca acesta să scoată informațiile corespunzătoare. Dar nu scormoni tu însuți după informații suplimentare, decât dacă *Grinder* nu găseşte nimic; în acest caz, îl poți contacta mai târziu pe aghiotantul lui Zsinj şi poți încerca să obții datele.

Face zâmbi.

— Dacă miracolul Bothan eşuează, Căpitanul Darillian *Magnificul* va salva situația.

Wedge îi aruncă o privire fixă.

— Nu trebuie să intri în pielea personajului de pe acum. De fapt, s-ar putea să fim nevoiți să te împuşcăm dacă o faci.

— Publicul Alianței este întotdeauna cel mai dur public.

— *Piggy*, îmi pare rău că-ți cer asta, dar vreau de la tine un raport complet şi detaliat despre şederea ta la *Binring Biomed*. Personalul, locul unde ai crescut, impresii, lucruri ciudate pe care le-ai observat şi care nu au însemnat nimic la momentul respectiv, orice îți poți aminti.

Piggy inspiră şi eliberă o respirație adâncă.

— O voi face.

— La toți ceilalți, se aplică ordinele permanente. Înapoi la muncă.

* * *

Face aştepta când Tyria ieşi din simulatorul X-interceptor.

— Mai bine de data asta?

Ea zâmbi.

— Mai bine. Întotdeauna mai bine, puțin câte puțin. Dar dacă aş fi în locul tău, i-aş da câteva minute să se aerisească înainte să urci în el. Am avut un antrenament destul de intens acolo.

— Mulțumesc pentru avertisment. Eşti o doamnă şi eu un adevărat *gentleman*.

Ea activă dispozitivul de ridicare pentru a-şi scoate unitatea R5, *Chunky*, din priza din partea din spate a simulatorului. Simulatoarele X-interceptor puteau

simula şi interacțiunile astromecilor, dar misiunile erau mai realiste dacă piloții aveau proprii astromeci conectați.

După ce *Chunky* fu aşezat pe punte, Tyria aruncă o privire la unitatea R2 a lui *Face*, *Vape*.

— Hei, a fost vopsit din nou.

Într-adevăr, ornamentele roşii fuseseră înlocuite cu un set adecvat de dungi cenuşii de *Spectru*. *Face* pufni pe nas.

— Asta e de fapt doar o acoperire pentru nişte modificări pe care i le-am făcut.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă.

— Modificări. Un ecran instantaneu şi un set complet de holodrame de-ale tale?

— Nu este o idee atât de rea. Poate că asta va fi următoarea modificare. Nu, acum este una pe care o poate aprecia oricine. Se uită în jur pentru a se asigura că nu mai era nimeni în salon. *Vape*: una rece.

Un panou trapezoidal din partea de sus a domului lui *Vape* se trase la o parte, lăsând o deschizătură. *Vape* scoase un zgomot ca de armă cu aer comprimat. O sticlă sări la un metru de orificiu. *Face* o prinse în timp ce cădea şi răsuci capacul, întinzând-o spre Tyria.

— Bere Elba. Răcită. Pentru tine. O să beau şi eu una după ce termin simularea.

Ea se uită la el.

— Ştii, eşti din ce în ce mai ciudat.

El zâmbi.

— Bine.

* * *

Lucrurile decurseră aşa cum prezisese Wedge. Cel puțin, aşa a fost la început.

Până când au ajuns pe Belthu, următoarea lume din circuitul *Night Caller*, *Grinder* găsise deja doi candidați probabili pentru contactul lui Zsinj: Directorul Coaliției Preşedinților de Companii Miniere care controlau efectiv bogata lume-colonie, şi unul dintre membrii Consiliului de Administrație, Preşedintele celei de-a doua mari corporații. Echipa de informații a Noii Republici de pe planetă era prea recent instalată pentru a oferi prea multe informații de valoare.

Cu toate astea, comunicările de rutină ale lui *Face* cu oficialii planetei dădură roade. Directorul Coaliției Preşedinților de Companii Miniere vorbi cu *Căpitanul Darillian* şi îi oferi o listă de prețuri pentru cel mai recent stoc de minereuri ale lumii. Celălalt suspect, Preşedintele companiei, îl informase în privat pe *Face* cel deghizat că un transport de duroțel îmbunătățit aştepta sosirea următorului transportor de marfă în vrac de la Zsinj. Wedge transmise acele date echipei de informații. După ce *Night Caller* sări din sistem, oamenii Generalului Cracken petrecură o zi căutând locul unde aştepta transportul neînregistrat de duroțel. În loc să îl saboteze sau să îl fure, ei pur şi simplu îi notară locația. De asemenea, îl introduseră pe *Grinder* în sediul corporației şi îl ajutaseră să afle detalii despre transferul către o altă identitate falsă marca Zsinj, a unei mici turnătorii de duroțel, oarecum învechită. La două zile după ce *Grinder* se reuni cu *Spectrele*, echipa de servicii de informații aruncă în aer turnătoria.

Următoarea oprire nu era o lume colonizată; de fapt, sistemul planetar avea doar un indicativ numeric, M2398, în registrele Noii Republici şi ale Imperiului. Neavând nicio modalitate obişnuită de a introduce clandestin agenţi în sistem, Generalul Cracken alesese să nu trimită nicio echipă. În ciuda faptului că sistemul ar fi trebuit să fie nepopulat, înregistrările *Night Caller* indicau în mod clar existenţa unei staţii aici, deşi nu era menţionat niciun contact cu autorităţile locale.

Night Caller sări la o poziţie aflată cu mult în afara orbitei celei mai îndepărtate planete şi efectuă citiri ale senzorilor asupra sistemului M2398. În câteva minute depistară transmisii de comunicaţii de pe o lună a celei de-a treia planete, un gigant gazos care prezenta un frumos inel de praf şi asteroizi. Transmisiunile erau codificate, dar Jesmin, aflată în centrul de comunicaţii, decriptase codificarea în câteva minute. Apoi îl apelă pe Wedge, care se plimba pe punte, spre amuzamentul Căpitanului Hrakness.

— O simplă substituţie matematică, spuse Jesmin. Probabil că e bună doar pentru o bătălie sau cam aşa ceva, doar atât cât să nu ştie pe loc duşmanii lor ce spun.

— Pune-o să o auzim, spuse Wedge.

Mai întâi se auzi un şuierat de statică pe unitatea de comunicaţii, apoi o voce de bărbat.

— Ce mai faci, Guller? E frig?

Urmă o pauză, apoi o altă voce de bărbat.

— Mai taci.

Pauză.

— Adică, ştiu că e frig. Dar e doar frig, sau e cu adevărat frig, sau e frig de îţi amorţesc unele părţi, sau e frig de ţi se desprind părţile intime?

Pauză.

— Taci din gură.

Pauză.

— Vezi ceva?

Pauză.

— Nu.

Pauză.

— Dar nu vezi nimic pentru că nu ai ce să vezi sau nu vezi nimic pentru că ai ochii îngheţaţi?

Pauză.

— Mai taci.

Wedge întrebă:

— *Doi*, intervalul acela... presupun că e vorba de decalajul de transmisie?

— Da, domnule. Am calculat că sunt la o distanţă de aproximativ 150.000 de kilometri. Sunt destul de sigură că *E frig* transmite de pe cea mai mare lună, iar *Taci din gură* se află în centura de asteroizi.

— Un fel de avanpost. Wedge se gândi. Ţi se pare că e un cuib de piraţi, Căpitane Hrakness?

Bărbatul mai mic se lăsă confortabil pe spate în scaunul de comandă.

— Un sistem îndepărtat, schimburi neprofesioniste şi care irosesc creditele între membrii grupului... Probabil că da.

— Foarte bine. Jesmin, pregăteşte simulatorul Căpitanului Darillian şi

cheamă-l pe *Face* la centrul de comunicații. Falynn trebuie să-şi pună echipament de pilot Imperial şi să ia TIE-ul numărul doi; eu îl voi lua pe celălalt. Toți ceilalți la X-interceptoare. Spune-i Tyriei să-şi ia propria navă de luptă – este temporar repusă în funcție – şi lui Phanan să o ia pe cea a lui Falynn. Căpitane Hrakness, cheamă posturile de luptă. Vreau ca toată lumea să fie pregătită pentru a acționa, dar să arate relaxată; nu vrem ca ei să ştie că suntem pregătiți.

* * *

În timp ce îşi începea lista de verificare a lansării, Wedge auzi pocnetul comunicației. Înjurăturile unei voci feminine se auziră imediat prin difuzor. Se uită la panoul său de comunicații. TIE-ul era încă andocat, cu comunicațiile externe deconectate; aceasta trebuia să fie conexiunea directă cu portul celuilalt TIE.

— *Gri Doi*, tu eşti?

Înjurăturile se întrerupseră momentan.

— Da, domnule!

Apoi el continuă.

— Abține-te de la comentarii personale pe acest canal.

— Da, domnule!

Vocea ei părea plină de resentimente.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic cu TIE-ul, domnule. Tocmai mi-a căzut un cadavru din dulap.

— Ce?

— Un costum presurizat. Sigilat şi umflat. Cu un cuțit lipit pe mănuşă. Când am deschis uşa dulapului ca să scot costumul de zbor Imperial, a căzut peste mine.

— O glumă?

— Ce altceva?

— Eşti bine?

— Sunt bine. Dar nu e amuzant. Şi dacă aş fi fost la fel de neîndemânatică ca unii dintre bătrânii din escadrila asta, m-ar fi blocat.

— O să fac ceva în legătură cu asta când ne întoarcem.

— Nu am nevoie de ajutor, domnule.

— Poate că tu nu, dar glumețul tău da. Nava este în regulă?

— Două motoare pe verde, cu armele în funcțiune.

— Încarcă armele şi pregăteşte-te pentru ceea ce ar putea fi o lungă aşteptare.

* * *

De pe scaunul său din centrul de comunicații, *Face* privi monitorul, văzând cum liniile de lumină din hiperspațiu se scurtează în stele. Chiar în fața era strălucirea roşie cu portocaliu a celei de-a treia lumi. *Face* clătină din cap în semn de apreciere; *Night Caller* ieşise din acest al doilea salt în hiperspațiu nu departe de lume, atât de aproape cât îi permitea puțul gravitațional. Aproape imediat, panoul de comunicații se lumină când vorbitorii nevăzuți de acolo începură să comunice.

— *Sclipici Unu*, *Sclipici Unu*, avem elemente necunoscute.

Pauză.

— Te-am auzit, *Cuibule*. Am detectat o corvetă Corelliană. Se pare că s-a întors

Căpitanul *Dandy*.

Pauză.

— Confirmă că este *Dandy*, *Sclipici Unu*. *Sclipici Cinci*, eşti online?

Următoarea pauză fu mult mai lungă, apoi vocea lui *Sclipici Cinci* reveni, plină de resentimente:

— Taci din gură.

Face scrută echipamentul de comunicații. Cunoştea elementele de bază ale manevrării unei unități de comunicații, dar nu avea pregătirea necesară pentru a încerca să caute şi să amplifice ceea ce trebuia să fie un al treilea punct de transmisie.

Apoi se auzi o nouă voce, o transmisie puternică provenind de pe luna ocupată:

— *Night Crawler*[19], aici *Cuibul Sângeros*. Răspundeți imediat.

Face îşi activă comunicatorul şi întrerupătorul care reglementa traducerea instantanee a vocii lui Darillian.

— *Nas Însângerat*[20], aici este *Night Caller*. Ce doriți?

— Vrem să-ți spulberăm fața şi să expulzăm ce a rămas în vidul rece.

Face pufni pe nas. Era o bravadă piraterească, sau ăştia chiar intenționau să-l atace pe Căpitanul Darillian?

— Sunteți bineveniți dacă puteți, *Nas Însângerat*. Dar mai întâi, spune-mi despre soția ta. Vreau să ştiu câte ceva despre femeia pe care o voi da pe spate în seara asta.

Urmă o pauză lungă. Apoi vocea reveni, mai sumbră decât înainte.

— Darillian, ți-am spus să nu te întorci.

— Îmi amintesc că mi-ai *cerut* să nu mă întorc. Îți aminteşti că am vorbit despre posibilitatea unui profit reciproc?

Nervos, *Face* se trase de guler. Ghicea acum, presupunând că Darillian urmase ceea ce părea a fi tiparul său previzibil în relațiile cu aceşti pirați:

— Chiar te-ai hotărât să-mi închizi toate căile de acces la mai multă bogăție, la mai multă putere?

— Nu... bineînțeles că nu. Foarte bine, *Spărgătorule de nuci*[21]. Te autorizez să aterizezi pe Puntea 2. Vom lua cina şi vom vorbi. Urmează semnalul pentru intrare.

— Excelent. *Night Caller* terminat.

Face deconectă atât microfonul cât şi simulatorul de voce al lui Darillian. Imediat, unitatea de comunicații indică un singur semnal puternic provenind de pe luna care trebuia să găzduiască *Cuibul Sângeros*.

— Căpitane Hrakness, aceasta ar trebui să fie baliza de aterizare.

— Da, *Face*. Am înțeles, mulțumesc.

* * *

Navele de luptă TIE ale *Night Caller* fuseseră montate în afara câmpului gravitațional artificial al corvetei. Lui Wedge, care aştepta în cabina sa de pilotaj, nu-i păsa să-şi petreacă timpul în gravitație zero, dar decise că era marginal mai bine decât să fie împuşcat. Mâna lui dreaptă tresări. O strânse în pumn şi încercă să o

[19] Crawler – folosit în batjocură în loc de Caller.
[20] Nas (Nose) – folosit în batjocură pentru Cuib (Nest).
[21] Spărgător de nuci (Nutcracker în engleză) – joc de cuvinte pentru *Night Caller*.

ignore. Într-una dintre puținele sale experiențe prelungite de gravitație zero, fusese nevoit să împiedice să se unească două componente ale mecanismului de declanşare extern al unui dispozitiv de autodistrugere. Făcuse acest lucru în cel mai simplu mod posibil: ieşind din X-interceptorul său în vid, bazându-se doar pe câmpul magnetic al costumului său de zbor şi pe un cablu de susținere a vieții pentru a rămâne în viață, şi băgându-şi mâna între componentele care se închideau.

În minutele lungi în care aşteptase, fusese măcinat de gânduri contradictorii. Se resemnase că va muri, dar sperase că va veni salvarea. Costumul său de zbor, neadecvat pentru a-i reține căldura corpului, începuse să înghețe, dar aşteptase acolo, minunându-se de frumusețea câmpurilor stelare de deasupra lunii sanctuar Endor.

Când salvarea, sub forma lui Luke Skywalker, venise după el, se eliberase de mecanism şi aproape că-şi pierduse degetele făcând asta... iar acum acele degete deveneau puțin crispate ori de câte ori se afla în gravitație zero pentru o perioadă lungă de timp. Şi emoțiile reveneau. Putea chiar să simtă gustul bactei în care se scufundase pentru a se vindeca după acea încercare. Se strădui să îndepărteze gustul şi să se concentreze asupra împrejurimilor. La fel ca la Endor, aici era un spațiu frumos. Gigantul gazos avea un tipar extraordinar de culori calde, într-o paletă hipnotizantă.

În cele din urmă, Luna *Cuibului Sângeros* apăru la orizont, un corp mare, dar de un maro sumbru. *Night Caller* coborî în atmosfera sa subțire, cu un aspect nesănătos. Wedge simțea cum se relaxează în chingile din carlingă în timp ce gravitația începea să-şi exercite atracția asupra corvetei. Nu existau mări dedesubt, ci doar un deşert maroniu cu roşu, marcat de pete; corveta trecu pe deasupra acestuia, îndreptându-se spre munții înalți din depărtare. Pe măsură ce se apropiau de primul set de coline, Wedge observă cum o porțiune curbă de teren de sub aflată pe partea laterală a traseului lui *Night Caller* se încovoaie şi se retrage. Pentru o clipă, nu avu niciun sens. Apoi, imaginea respectivă se încadră de la sine în elemente pe care le putea recunoaşte. Un crater, ascuns de sus printr-un soi de țesătură colorată sau acoperită de praf. Sub el era un tun cu laser, a cărui țeavă se înălța direct spre chila neprotejată a lui *Night Caller*. Wedge porni şi apăsă comutatorul rudimentar de ejectare a capsulei de salvare pe care Cubber îl conectase la panoul său de control. Luptătorul său TIE căzu şi se orientă imediat spre dispozitivul laser.

— Puntea, ridicați toate scuturile! *Gri Doi*, lansarea! Urmează-mă. Trage în voie.

Adaptă acțiunea la cuvinte, trăgând imediat ce tunurile sale laser se orientară spre unitatea de artilerie de dedesubt. Primul său foc făcu o fisură şi înnegri carcasa țevii unității.

— *Spectre*, porniți. Suntem atacați.

Trase din nou, fără să se obosească să-şi oprească căderea în picaj, şi văzu cum laserele verzi ale TIE-ului pătrund în carcasa tunului la jumătatea distanței dintre capătul țevii şi capsula de control de la baza acesteia. Operatorul tunului trase cu arma compromisă. Wedge văzu jumătatea superioară a țevii strălucind în roşu, apoi în galben, apoi în alb din cauza căldurii, pe măsură ce se topea din interior. *Gri Doi* alunecă în lateral pe poziție şi trase. Lovitura ei străpunse bula întunecată fototropic de deasupra capsulei de control. Wedge văzu capsula luminându-se din interior. Înăuntru se afla o siluetă umană cu margini neclare, care aproape

instantaneu îşi pierdu consistența şi fu absorbită de lumină. Capsula expulză gazele.

Vocea Căpitanului Hrakness veni calmă pe comunicație:

— *Spectre*, *Gri*, avem nave venind din fața noastră.

* * *

Uşile calei din prova navei se deschiseră în timp ce Hrakness îşi transmitea mesajul. De îndată ce fură suficient de separate pentru a permite ieşirea unui X-interceptor, Kell văzu urmele îndepărtate ale motoarelor de propulsie ale navelor de luptă care se apropiau. Fusese destul de norocos să fie cel mai central dintre cele nouă X-interceptoare din cală. Asta însemna că el era primul lansat, şi nu pierdu timpul cu motoarele repulsoare, atacând înainte cu un impuls din motoarele sale principale. Ajutase la construirea scutului antiexplozie din spatele suporturilor de X-interceptor; ştia că poate suporta pedeapsa motoarelor sale.

Ieşi din cală în aerul viciat şi îşi verifică panoul de senzori.

— *Spectre*, detectez două escadrile complete de inamici necunoscuți, de tipuri mixte, la o distanță de 2,5 km şi se apropie.

— *Night Caller* este în curs de vectorizare. Era Locotenentul Tabanne. Părea la fel de calmă ca şi Căpitanul ei. *Spectre*, compensați manevra sau abțineți-vă de la lansare pentru o clipă.

Kell aprobă din cap. *Night Caller* nu se putea apropia de navele de luptă care veneau, în timp ce îşi ținea prova deschisă. Chiar şi cu scuturile ridicate, dacă o rafală laser sau o torpilă protonică le-ar fi penetrat, nu ar mai exista nicio carcasă de navă care să primească lovitura; X-Interceptoarele care se aflau încă în cală ar fi putut fi vaporizate. La fel şi oricare dintre tehnicienii de serviciu de acolo; sau explozia putea să se îndrepte spre tavan şi să penetreze puntea de comandă. Manevra lui Hrakness fusese o simplă manevră de autoconservare, iar Kell se pregăti să zboare singur pentru câteva clipe lungi.

Capitolul 18

Vocea Tyriei se auzi prin staţia de comunicaţii:

— Deci, o faci să devină o provocare?

Kell aruncă o privire înapoi pentru a vedea corveta în mijlocul manevrei, în timp ce *Spectru Zece* ţâşnea din cala de prova. Tyria îşi ridică X-interceptorul pe aripa de atac stângă şi se îndreptă direct spre Kell.

— *Spectru Doi* a pornit!

Următoarea era nava de luptă a lui Jesmin. Astfel se elimina coloana centrală. Celelalte şase X-interceptoare din cala prova, mai aproape de părţile laterale ale calei, ar fi avut o lansare ceva mai dificilă; chiar şi ignorând manevra corvetei, le-ar fi luat câteva secunde în plus. Dar acum *Piggy* îl urma pe Janson de sus, făcând un arc de cerc pentru a se alătura grupului, iar navele de luptă TIE ale lui Wedge şi Falynn se înălţau spre ei.

Unitatea R2 de pe nava lui Kell ţipă la el în timp ce alarma din carlingă indica o fixare laser din partea inamicului. Fără să aştepte să obţină autorizaţia să se desprindă, Kell se rostogoli pe aripile de atac din dreapta şi continuă rostogolirea, rotindu-se şi plonjând; putând vedea cum celelalte *Spectre* virau şi se rostogoleau.

* * *

Wedge auzi vocea lui Janson:

— Sunt *Urâte*.

Urâtele erau nişte nave de luptă asamblate din componente ale unor aparate de luptă normale; erau imprevizibile atât pentru piloţii lor, cât şi pentru ţinte, fiind uneori caracterizate de performanţe de zbor teribile, alteori de combinaţii de arme neobişnuite şi eficiente.

— *Spectre*, aici *Liderul*, adăugă Wedge. Trageţi la discreţie. Uitaţi de sarcinile standard ale escadrilei. Formaţi-vă câte doi pe măsură ce ieşiţi. *Trei*, stai cu mine.

Clătină din cap. Asta era de rău. *Spectrele* erau necoordonate, încă pe jumătate dezechilibraţi, în ciuda distrugerii tunului laser cu care li se întinsese ambuscada.

Senzorii arătau un trio de bandiţi care se îndreptau spre el. Îşi dorea cu disperare să lanseze o torpilă protonică pentru a le zdruncina formaţia, pentru a pune energie suplimentară în scuturile sale frontale, dar nava de luptă TIE nu-i dădea niciuna dintre aceste opţiuni. În schimb, trase puţin de manşă, simţind cum atmosfera subţire a lunii îi smucea panourile solare ale aripilor şi fu proiectat spre dreapta. Motoarele sale ţipară odată cu schimbarea de direcţie. Manevrase la timp; lasere verzi tăiară locul pe care tocmai îl ocupase. Senzorii arătau că Falynn efectua o manevră similară în stânga.

Ecranul său de ţintire în stil Imperial arăta o ţintă fixată pe cel mai apropiat inamic care se apropia. Acesta era vizibil în vizor, un ansamblu neobişnuit de piese: un corp clasic de Headhunter îmbunătăţit cu aripi solare de vânător TIE montate orizontal faţă de planul său de zbor pe fiecare parte. Aripile de TIE fuseseră proiectate pentru a reîncărca laserele navei şi pentru a oferi o anumită armură, şi nu

fuseseră niciodată deosebit de aerodinamice; în acea construcție, erau şubrede, mult prea incomode pentru a oferi portanță în zbor şi, probabil, ofereau o rezistență imensă. Vehiculul trebuia să depindă în întregime de sistemele de propulsie cu repulsor. Wedge trase în vehiculul cârpit, o lovitură instantanee, şi îl privi cum se clătină într-un viraj ascendent spre dreapta. Acest lucru îi făcu profilul mai lung, mai mare, iar al doilea foc de armă îi străpunse secțiunea mediană, chiar în spatele cabinei de pilotaj.

Wedge văzu cum componentele şi, probabil, echipajul cădeau din ambele părțile divizate ale navei condamnate. Îşi inversă traseul lateral, virând din nou spre stânga, câştigând altitudine şi rotindu-se într-un tirbuşon.

Falynn ieşi în fața lui, apoi se ridică brusc într-o buclă. Într-o clipă urma să se răsucească, apoi să se scufunde şi să tragă. Fusese o mişcare isteață, având în vedere lipsa ei de experiență cu TIE-urile. Dacă menținea cursul fără cea mai mică abatere la stânga sau la dreapta, indiferent de modul în care câştiga sau pierdea altitudine, nu ar fi suferit şocurile pe care le resimțeau TIE-urile în atmosferă şi ar fi putut să-şi mențină motoarele la putere maximă, în plină viteză.

Una dintre *Urâtele* care se apropiau, un fuzelaj în formă de sferă TIE prevăzut cu o aripă fixă montată în partea superioară şi o cârmă montată în spate, muşcă momeala şi se înălță pentru a o urma. Wedge se orientă spre el, luptându-se cu manşa, şi aproape imediat avu strălucirea tremurândă a unei fixări laser. Trase în partea de jos a *Urâtei*, reuşind să lovească direct în motoarele ionice. *Urâta* explodă într-o ploaie strălucitoare de scântei şi resturi în flăcări.

La mai puțin de un kilometru, a treia *Urâtă*, care semăna cu o navetă Imperială fără aripi şi fără cârmă, trase asupra lui Wedge curenți subțiri de lasere roşii, într-un număr aparent nesfârşit. El făcu o manevră la stânga, continuând în direcția aceea, în timp ce şirul tot mai lung de energie îl urmărea. Văzu în partea laterală a *Urâtei* o țeavă montată lateral care trase o rachetă de şoc. Nu primise niciun avertisment de la alarma senzorului de fixare al TIE-ului, iar racheta veni direct spre el de la mai puțin de un kilometru distanță, o dâră care accelera atât de repede încât nu avea nicio şansă să poată manevra pentru a se feri din calea ei.

* * *

— *Zece*, eu sunt camaradul tău. Să mergem pe calea cea mai înaltă.

Kell îşi poziționă X-interceptorul în spatele Tyriei şi îşi transferă energia de la scuturile prova către propulsoare. Urma să aibă încredere în senzorii săi pentru a-l avertiza de fixarea armelor pentru câteva clipe lungi.

— *Cinci*, recepționat.

Tyria îi copie manevra aproape perfect, punct cu punct.

— *Nouă* a plecat. *Doi*, eu sunt camaradul tău.

— Am înțeles, *Nouă*.

Senzorii raportau lansarea a două rachete de şoc de la escadrilele de *Urâte* care se apropiau. Kell mai acceleră puțin, dar *Treisprezece* nu-i dădu niciun indiciu că veneau după el. Totuşi, două nave de luptă din spatele formației de *Urâte* arătau o altitudine din ce în ce mai mare – urcând după el şi Tyria.

— *Şase* a plecat! Veniți *Urâtelor*, cu nenorocitele voastre aparate de piese casate, cu…

— *Şase*, aici *Doisprezece*. Fără recitări.

— Da, *Doisprezece*.

Kell se încruntă. *Runt* nu era în mintea lui de pilot; acea personalitate nu vorbea niciodată în mod inteligibil. Se petreceau mai multe schimbări în procesele mentale ale însoţitorului său obişnuit...

— *Patru*, a plecat. *Şase*, eu sunt camaradul tău.

* * *

Wedge detensionă presiunea pe manşa de pilotaj. În fracţiunea de secundă în care cele două motoare ionice ale sale pierdură propulsia, acesta plonjă înapoi în şuvoiul de focuri laser pe care îl evitase. Laserele îl împroşcară, iar racheta de şoc trecu pe lângă hubloul său, ratându-l cu vreo zece metri. Apoi ieşi în cealaltă parte a traiectoriei laserului... nevătămat.

Surâsese încruntat. Îşi dădu seama aproape prea târziu că existau doar două moduri în care o navă de vânătoare de acea mărime putea să tragă cu lasere în mod continuu. Unul era să dispună de un generator de energie extrem de avansat, experimental, cât o escadrilă de A-interceptoare. Altul era să tragă cu lasere de ţintire, raze suficient de strălucitoare pentru a fi văzute, dar nu pentru a face pagube... suficient de strălucitoare pentru a speria o navă de luptă şi a o face să fugă din faţa lor pe o traiectorie previzibilă, chiar în linia de tragere a unei ţevi fixe de proiectile.

TIE-ul lui Falynn coborî, trăgând cu laserele conectate. Lovitura ei nimeri fuzelajul navetei, creând un cerc de culoare neagră la capătul din spate. Wedge se aştepta ca acea lovitură să distrugă motoarele navetei, trimiţând-o într-un picaj neajutorat, dar *Urâta* nu făcu decât să piardă altitudine, lăsând în urmă fum. Mişcările sale sugerau că zbura tot timpul cu ajutorul motoarelor repulsoare de mare altitudine.

Falynn plonjă pe lângă el, trăgând încă o dată, lovind nava aproape în acelaşi punct. Apoi se stabiliză dedesubt, inversă şi urcă spre burta *Urâtei.*

— Luptător TIE, opreşte-te. Ne predăm!

Probabil că ea trebuie să fi auzit; întrerupse cursa de tragere, urcând într-o rotire ameţitoare până când ajunse deasupra şi la pupa navei. Wedge rânji, imaginându-şi-o pe femeia versatilă de pe Tatooine blestemând că trebuia să renunţe la o victimă.

Vocea ei, prin staţia de comunicaţii, era plină de furie:

— *Epavă zburătoare Kowakiană* urâtă, coboară la sol chiar acum sau te voi vaporiza, indiferent dacă te predai sau nu.

— Luptător TIE, am înţeles. Nu trage.

Naveta bizară se înclină şi începu o coborâre rapidă.

* * *

În partea de sus a arcului său, Kell se răsuci şi plonjă. Cele două *Urâte* care se înălţaseră pentru a se angaja în luptă se desprinseră brusc şi fugiră la nouăzeci de grade faţă de traiectoria lui de zbor. El se rostogoli în jos pe aripa stânga şi le urmări.

— *Cinci*, aici *Zece*. Nu cred că fug. Este o strategie.

Kell lăsă înapoi manşa.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu ştiu.

Strategie. Ce i-ar aduce inamicului această retragere strategică?

Acesta aruncă o privire la unghiul lor de zbor, calculând că îi va duce dincolo de zona de angajament, peste o serie de cratere, în special peste un crater mare.

— *Jgheabul Porcului*, spuse el.

— *Cinci*, ce?

— *Zece*, strânge aproape. Rămâi cu mine.

Plonjă spre suprafaţa lunară şi se îndreptă spre zona de angajare care se lărgea, înclinându-se pentru a ajunge în partea îndepărtată a bătăliei şi dincolo de ea.

* * *

Jesmin continuă să tragă în flux împotriva Headhunterului aproape nemişcat în ținta ei. În cele din urmă, armura de duroțel a navei de luptă cedă sub laserele ei. Razele roşii mortale pătrunseră în partea din spate a navei de luptă. O clipă mai târziu, Headhunterul se aplecase, arcuindu-şi spatele ca un animal rănit, în timp ce motoarele explodară, ieşind prin burta navei şi rupând fuzelajul în două.

— Bună lovitură, *Doi*.

— Mulțumesc, *Nouă*. Ăsta este numărul cinci!

— Aici, *Cinci*.

— Nu, Kell. Vreau să spun, am cinci *ucideri*. Sunt un as!

— *Doi*, aşteaptă să se facă raportul. În această unitate, camaradul tău de zbor poate primi meritele pentru *uciderile* tale. Dar felicitări.

— Foarte amuzant, *Cinci*.

Jesmin se îndreaptă spre o pereche de *Urâte* care se apropiau în cealaltă parte a formației. Brusc, aceştia virară, în unghi drept față de traiectoria ei de zbor.

Ea se rostogoli perpendicular cu solul şi îi urmă. *Nouă* rămase lângă aripa ei.

* * *

Janson afumă o monstruozitate cu cocă dublă care trăgea cu tunuri laser legate în opt – trăgând fără precizie, din fericire pentru Janson – apoi aruncă o privire în jur. Chiar în centrul confruntării, două X-interceptoare erau în încurcătură, încercând să se strecoare printre cele mai violente focuri de armă, plonjând din calea unui grup de *Urâte* doar pentru a se trezi direct în calea altuia.

Senzorii lui Janson îi identificară pe *Spectre*.

— *Şapte*, *Opt*, ce faceți?

Vocea lui *Face* răspunse:

— Nu prea bine, *Unsprezece*.

— *Şapte*, ce faci aici?

— Treaba mea în centrul de comunicații s-a terminat. Te deranjează? Pot să mă întorc dacă vrei…

— Nu contează. Rezistă. Vin să ajut.

Însă ajutorul veni chiar mai repede. Întregul cer păru să se lumineze şi una

dintre *Urâte* – o minge uriaşă care părea să fie alcătuită în întregime din aripi solare de TIE – se vaporizase, lăsând în urmă doar o imagine reziduală strălucitoare şi tone de metal lichefiat în cădere. Janson se îndepărtă de strălucirea dureroasă.

— Ce naiba... Apoi zări nava care reuşise să marcheze lovitura. Bună tragere, *Night Caller*.

Vocea Locotenentului Tabanne veni prin comunicator:

— Nu vă pot lăsa pe voi, piloți de jucării, să înscrieți toate loviturile, *Doisprezece*. Ține-te bine.

Night Caller trase din nou în timp ce se apropia, tunurile sale laser convergând asupra unei bile TIE fără aripi care trăgea fără discernământ cu rachete de şoc. Nava sferică ieşi intactă din fascicul, sau cel puțin aşa crezu Janson la început; apoi se roti şi văzu că o jumătate fusese arsă în întregime. Din carlingă ieşise o jumătate de pilot care se alătură navei în prăbuşirea ei pe suprafața lunară.

* * *

Kell auzi alți doi piloți de Urâte predându-se. Nava sa de vânătoare vuia deasupra suprafeței lunare, la doar câteva zeci de metri deasupra solului neregulat, coborând din când în când mai aproape, pe măsură ce el şi Tyria se îndreptau spre craterele adânci de impact. Trecură peste creasta care constituia o graniță comună între două astfel de cratere şi văzură vehicule cu roți de cauciuc care străjuiau chiar dincolo de marginea îndepărtată. Chiar şi aşa mare cum era acel crater, se aflau deja în raza de acțiune a armelor, la doar câteva secunde distanță.

— Comutăm pe torpile, spuse el. Trag.

— Trag, repetă Tyria.

Torpilele lor protonice străbătură aproape instantaneu distanța care despărțea trăgătorul de țintă. *Aproape* instantaneu. Vehiculele şenilate traseră şi ele, cu lasere şi rachete de şoc, țintind spre ținte îndepărtate. Apoi, torpilele îi ajunseseră din urmă. Cea a lui Kell îl lovi pe cel mare din stânga, caroseria prea înaltă a vehiculului aflându-se deasupra benzilor de rulare ale şenilelor militare, în timp ce cea a Tyriei o lovise pe cea mai mică, înarmată cu tun laser, aflată în mijloc. Toate cele trei vehicule fură prinse în explozia dublă. Toate căzură din mingea de fum şi foc rezultată, rostogolindu-se pe panta craterului, aruncând şenile, uşi, bucăți de componente de armament, bucăți de blindaj, toate carbonizate şi deformate aproape de nerecunoscut.

Comunicatorul pocni cu vocea îndurerată a lui Jesmin.

— Sunt lovită.

* * *

Kell şi Tyria părăsiseră craterul o clipă mai târziu şi se îndreptară spre spatele lui Jesmin şi Donos. Pilotul Mon Calamari şi însoțitorul ei temporar erau încă împreună, dar amândoi erau loviți, lăsând urme de fum şi îndepărtându-se.

Jesmin părea să fie cea mai afectată. Kell bănui că explozia fusese una de tip baraj de impulsuri; nimic altceva nu ar fi putut să-i doboare scuturile şi să pătrundă în interiorul navei înainte ca scuturile să se ridice din nou. O rafală laser o lovise în partea dinspre stânga a cabinei de pilotaj; din unghiul şi după urmele negre tot mai

adânci de-a lungul flancului cabinei de pilotaj, Kell estimă că explozia făcuse cea mai mare parte a pagubelor chiar în spatele şi sub scaunul pilotului. Jesmin ar fi putut, de asemenea, să resimtă o parte din efectele avariilor. Aripile X-interceptorul ei erau în poziție de atac pe partea dreaptă şi nava se deplasa în arc de cerc spre una dintre cele mai apropiate coline.

— Jesmin, îndreaptă-te. *Doi*, mă auzi?

— Te aud... te aud... *Cinci*...

În orice caz, vocea ei suna mai rău decât înainte.

— Echilibrează-te, *Doi*. Imediat.

— Nu pot... să ajung... la... manşă...

E prea grav rănită ca să ajungă la manşa pilotului? Asta nu era bine, dar... atunci realiză adevărul. Cuvintele ei şi felul în care se străduia să le rostească se rezumau la un singur lucru: compensatorul ei inerțial fusese distrus. Dispozitivul care îi făcea pe piloți imuni la efectul centrifugal al manevrelor de luptă nu mai funcționa, iar ea era strivită înapoi în scaun de traiectoria de mare viteză pe care o efectua.

Era la câteva secunde de a se lovi de deal.

— *Treisprezece*, spuse el. Instruieşte-l pe R2-ul ei să reducă la jumătate propulsia navei de vânătoare.

Răspunsul lui *Treisprezece* veni imediat: *NU POATE. LEGĂTURILE LUI CU COMENZILE DIN CABINA DE PILOTAJ NU MAI FUNCȚIONEAZĂ. ÎŞI IA ADIO.*

— Nu! Jesmin, ieşi de acolo!

Nu primi niciun răspuns. Mai era şi alt trafic de comunicații în desfăşurare. Kell îl ignoră. Era conştient doar de X-interceptorul muribund al lui Jesmin la câtiva metri în fața lui. Dincolo se afla versantul dealului care creştea rapid. Îşi strânse aripile de atac în poziție de croazieră şi îşi porni propulsoarele până când ajunse chiar în lateral şi sub X-interceptorul lui Jesmin.

— Ce faci, *Cinci*?

Era vocea lui Janson. Wedge interveni.

— Lasă-l în pace, *Unsprezece*. Văd ce are de gând să facă.

Cu aripa sa stângă la un metru sub aripa dreaptă a lui Jesmin, Kell se rostogoli uşor spre dreapta. Aripa lui o lovi pe a ei cu o zvâcnire, producând un fior în aparatul de luptă şi inversând rostogolirea. Nava lui alunecă spre dreapta şi el îşi continuă rostogolirea până când aproape că realiză o întoarcere de trei sute şasezeci de grade.

Acum se uita la partea de jos a aparatului de luptă al lui Jesmin, la avariile suferite pe partea ei şi la cablurile care ieşeau din el. Deoarece impactul dintre o aripă şi alta o rostogolise, nava ei de vânătoare trecuse printr-o rotație de aproape nouăzeci de grade spre stânga. Pentru moment, X-interceptorul ei se îndepărtă oblic de versant, dar rostogolirea continua. Pe cât de delicat reuşi, Kell se ridică spre partea inferioară a navei ei de luptă. Versantul dealului sclipi sub el şi dispăru. Rostogolirea lui Jesmin îi aduse aripa stângă peste cea a lui Kell. Manşa din mâinile lui tresări. În spatele lui, *Treisprezece* țipă şi Kell simți izbitura impactului unității R2 cu partea inferioară a navei de vânătoare a lui Jesmin.

În timp ce rotația lui Jesmin forțase aripa de asalt stângă în jos, manşa de zbor a lui Kell tresări şi nava lui de luptă începu să se rostogolească spre stânga. Se strădui să se opună, încercând să-şi mențină nava de luptă dreaptă prin simpla sa

forță. Dacă putea să aducă nasul navei lui Jesmin în sus, ar putea să o scoată în unghi din atmosferă, permițându-i *Narrei* să o ajungă din urmă. Auzi un pocnet, îşi simți corpul furnicându-l, iar *Treisprezece* scoase un alt sunet de consternare.

Afişajul său de text se aprinse cu rapoarte de diagnosticare: *CÂRMA ETERICĂ NEFUNCȚIONALĂ. MOTOARELE DE PROPULSIE STÂNGA NEFUNCȚIONALE. SISTEMUL HIDRAULIC DE CONFIGURARE A ARIPILOR DE ATAC NEFUNCȚIONAL. ÎNCEP REPARAȚIILE.*

Motoarele aripii stânga a lui Kell gemură şi se opriră. X-interceptorul lui Jesmin, care se îndrepta acum într-un arc lung spre sol, veni în fața lui.

— Nu! *Cinci* către *Doi*, răspunde.

Nimic.

— *Treisprezece*, poți să interoghezi sistemul electronic al scaunului pilotului?

— A SEMNALAT NIVELURI DE INCONŞTIENȚĂ PENTRU MON CALAMARI.

— *Night Caller*, poți să o prinzi cu ajutorul dispozitivului tău de tractare?

— A ieşit din raza noastră vizuală, *Cinci*. Îmi pare rău.

Jesmin mai avea doar zece sau cincisprezece secunde de trăit dacă nu reuşea să facă ceva.

— *Zece*, unde eşti?

— *Cinci*, sunt *Liderul*. *Zece* este cu *Nouă*. Ea nu te poate ajuta.

— Dar eu am… am…

— Îmi pare rău, *Cinci*.

Nava de luptă a lui Jesmin lovi suprafața lunară. Nu explodă, ci se sfărâmă instantaneu în tone de şrapnel, rostogolindu-se pe rocile şi pojghițele lunii de dedesubt, oprindu-se într-o fâşie de resturi cu o lungime de jumătate de kilometru.

Kell îşi şterse lacrimile de pe obraji. Apoi îl lovi adevărata durere a eşecului său.

* * *

— *Nouă*, răspunde-mi.

Tyria încercă să-şi păstreze vocea calmă şi echilibrată. Zburând deasupra şi în spatele lui Donos, putea vedea că avariile suferite de X-interceptorul său erau minime – cu excepția cazului în care lua în calcul craterul carbonizat care corespundea cu ceea ce fusese lăsat din stația de andocare a astromecului R2. Dacă mai rămăseseră fragmente din astromecul lui Donos, *Shiner*, ar fi trebuit să fie scoase dintr-un strat adânc de scrum şi de zgură de carbon.

Dialogul dintre Kell, Jesmin şi Wedge devenea din ce în ce mai disperat. Ea încercă să îl ignore, să îl țină în fundalul minții sale.

— Myn! Răspunde-mi!

Se auzi o mică explozie de statică care putea fi un cuvânt. Tyria îşi apăsă casca mai aproape de partea laterală a capului, sperând că o va ajuta să audă.

— Ce ai spus? Dispărută?

Se auzi din nou, vocea lui Donos, încă slabă, dar inteligibilă:

— Dispărut.

Ea îşi aruncă o privire la senzori. Jesmin nu dispăruse încă, dar nu părea să existe prea multe speranțe pentru ea. Tyria începu să-l corecteze pe Donos – însă importanța a ceea ce spusese o izbi. Îşi reglă sistemul de comunicații la puterea

minimă de transmisie şi speră că semnalul ei nu va ajunge la celelalte *Spectre*.

— Myn, te referi la *Shiner*?

— A dispărut.

— Myn, la naiba, e doar un droid! Jesmin Ackbar ar putea muri şi tot ce te îngrijorează pe tine este o bucată de metal!

Nu primi niciun răspuns. Ea acceleră şi coborî în fața lui Donos.

— *Spectru Nouă*, aici *Spectru Zece*. Tu eşti camaradul meu. Fă exact ce fac eu.

Din nou, niciun răspuns. Ea alunecă puțin spre dreapta, dar Donos nu o urmări. Exasperată, reveni în fața lui. Apoi îl văzu, exact aşa cum, cu câteva minute în urmă, îşi imaginase cele două *Urâte* zburătoare îndreptându-l pe Kell spre moarte.

— *Lider Gheară*, aici *Gheară Doi*. Mă recepționezi?

Există o întârziere, apoi vocea lui Donos reveni puternică şi calmă.

— *Doi*, aici *Lider*.

— *Lider*, eşti avariat. Rănit. O să te conduc înapoi la bază. Tu eşti camaradul meu. Ai înțeles?

— Am înțeles, *Doi*, şi mulțumesc.

Ea se rostogoli încet pe aripa dreaptă şi se întoarse într-un arc de cerc progresiv spre *Night Caller*. În spatele ei, Donos îi copie cu îndemânare manevra. Voia să se simtă uşurată, dar încercarea de a-şi imagina ce trebuia să se întâmple în mintea lui Donos o făcu să tremure.

Apoi, punctul care desemna *Spectru Doi* se stinse pe panoul senzorilor.

* * *

Wedge şi Janson încheiară turul bazei banditților în tăcere.

Baza era o navă-container de tip *Kuat Super Transport VI*, învechită şi avariată. Cu motoarele în starea în care se aflau, Wedge se îndoia că nava ar fi putut să se ridice vreodată, chiar şi din gravitația pe jumătate standard a acestei luni. Motoarele abia dacă erau suficient de funcționale pentru a furniza energie pentru gravitația artificială, suportul vital şi comunicații. Un transportor mai mic, un cargobot Corellian învechit, servea aparent la transportarea jumătăților de escadrile de *Urâte* prin hiperspațiu către orice zonă pe care alegeau să o patruleze. Dispuneau de suficientă putere de foc pentru a intimida nave de marfă de dimensiuni decente, iar stocurile de provizii sugerau că pirații se descurcau destul de bine. În sala de mese murdară a bazei, piloții supraviețuitori, unsprezece dintre ei, plus aproximativ douăzeci de membri ai echipajului de asistență, aşteptau sub supraveghere.

Falynn şi *Grinder*, cu fețele încruntate, îi țineau la respect cu puştile blaster; cei doi stăteau în spatele unor mese răsturnate, care le-ar fi oferit o acoperire rapidă dacă unul dintre pirați ar fi scos o armă ascunsă pe care cei care îi percheziționaseră nu o observaseră. Wedge stătea în fața Căpitanului pirat, un bărbat voinic, cu barbă neagră, care recunoscuse că se numeşte Arratan.

— Ridică-te, spuse Wedge.

Neliniştit, bărbatul se ridică în picioare.

— Avem dreptul să ne aflăm aici. Avem dreptul să atacăm intruşii.

— Ce drept?

— Suntem colonişti. Acesta este un sistem nerevendicat. Nu există nicio lege aici.

Wedge suspină, brusc şi mai obosit de minciună.

— Foarte bine. Sunteţi liberi să plecaţi.

Şeful piraţilor clipi din ochi.

— Ce?

— Sunteţi liber să plecaţi.

Bărbatul cu barbă se uită printre colegii săi şi dădu din cap. Aceştia se ridicară încet.

— Bineînţeles, spuse Wedge, aici nu există nicio lege. Aşa că piloţii mei sunt liberi să vă împuşte dacă vor.

Piraţii se aşezară din nou, cu toţii mai puţin Arratan.

— În plus, din moment ce nu există nicio lege aici, eu şi echipajul meu ne vom servi cu orice provizii de care avem nevoie. Apoi vom decola şi vom face o gaură în iubitul vostru *Cuib Sângeros*, evacuând atmosfera. Apoi vom informa armata Noii Republici că aici există un frumos depozit vid, plin cu bunuri furate şi cu o mulţime de cadavre depresurizate.

Faţa lui Arratan se crispă.

— Nu puteţi face asta.

— Bineînţeles că putem. Nu există nicio lege aici. Acesta este un teritoriu nerevendicat. Doriţi, tu sau vreunul dintre ai tăi, să treceţi în alt sistem înainte să distrugem această bază?

— Poate.

— Atunci *poate* că ar trebui să te gândeşti puţin la ce ai de oferit pentru permisul de trecere. Nu bunuri; oricum vom lua ceea ce vrem. Informaţii. Wedge se aplecă aproape de pirat. Fii atent. Voi, mizerabililor, mi-aţi ucis unul dintre piloţi pentru a vă proteja dreptul de a nu avea legi. Aşa că voi fi foarte greu de mulţumit.

Agitat, şeful piraţilor se dădu înapoi de lângă Wedge. Spatele picioarelor sale întâlniră banca mesei din spatele lui şi se aşeză stângaci.

Wedge se răsuci pe călcâie şi părăsi sala de mese, cu Janson urmându-l.

Capitolul 19

Pe drumul de întoarcere spre tubul de legătură şubred şi nesigur, unde era andocat *Night Caller*, Wedge spuse:

— Noi ordine.

Janson îşi scoase datapadul.

— Testați tot combustibilul pe care îl au în rezervă. Tot ce este la standardele navelor noastre de luptă, transferați pe corvetă. Dar vreau mai întâi să se uite Kell la toate lucrurile, în caz că sunt conectate pentru a exploda.

— Kell e în infirmerie.

— A fost rănit?

Wedge era conştient că acele cabluri de alimentare de pe X-interceptorul lui Jesmin scurtcircuitaseră unele dintre sistemele de pe nava de luptă a lui Kell. Poate că el însuşi absorbise prea multă electricitate.

— Grețuri violente.

Wedge îi aruncă o privire surprinsă.

— Ce spune doctorul nostru despre asta?

— Spune că Kell este un adevărat ratat şi că nu ar trebui să i se dea o slujbă de prăjitor de tuberculi pentru Alianță, cu atât mai puțin de pilot de X-interceptoare.

— Asta sună ca Phanan. A fost înregistrat?

— Nu. Speră că Kell îl va surprinde. Ieşind din asta.

— Şi eu la fel. O să vorbesc cu Kell. Mai sunt şi alți răniți?

— Myn Donos. O contuzie de la explozia care a provocat toate pagubele de pe nava de luptă a lui Jesmin. Sau cel puțin aşa spune Phanan. Nu am reuşit să vorbesc cu Myn; Phanan îl trimisese deja în cabina lui pentru odihnă.

— Bine. Oh, şi să transferi unitatea R2 a lui Phanan – *Gadget*?

— *Gadget*.

— ...lui Myn.

Intrară în sasul care oferea acces la tubul de legătură. Wedge închise uşa interioară a sasului şi o deschise pe cea exterioară, apoi se uită cu duioşie la lungimea oscilantă a tubului colorat de înălțimea omului. Undeva, dincolo de curba sa, se afla unul dintre sasurile ale *Night Caller*.

— Aproape că aş prefera să mă echipez pentru a fi protejat împotriva atmosferei.

— Oh, haide, Wedge. Dacă e destul de bun pentru acei *cetățeni cinstiți*, e destul de bun şi pentru noi.

Wedge reuşi să schițeze un zâmbet slab.

— Atunci du-te tu primul.

* * *

— Ton, ne dai câteva minute în privat?

Wedge stătea chiar în fața uşii de la infirmerie. Phanan îi dădu un semn rigid din cap şi plecă fără un cuvânt. Pe unul dintre paturile din infirmerie zăcea Kell

Tainer, sumbru, palid. Înghițea în sec, fiind evident conştient că urma să fie pedepsit.

— Nu ştiu cum reuşeşti, spuse Wedge. Faci o treabă atât de bună. Apoi dai totul peste cap.

Kell aprobă din cap.

— Este vina mea că Jesmin este moartă. Ştiu asta.

— Nu asta, idiotule. Este vina tanchistului ăluia că e moartă. Este vina unui compensator inerțial defect. Este vina organismului ei pentru că a cedat, lăsând-o să cadă în inconştiență, când ar fi putut folosi acele câteva secunde în plus pe care i le-ai dat pentru a ajunge la controlul de ejecție. Manevra pe care ai făcut-o, încercând să o salvezi, a fost nebunească şi genială. Cei mai mulți piloți din Comandamentul de Luptă ar fi fost înnebuniți dacă ar fi executat-o.

Kell se trase înapoi din cauza furiei din vocea lui Wedge, părând confuz.

— Atunci, ce... ce... ce-am dat peste cap...

— E vorba de asta. Wedge făcu semn cu mâna spre el şi spre infirmerie. Crezi că ai dat greş. Te năruieşti. Fiecare dintre noi a pierdut un prieten astăzi, şi cine e la infirmerie? Tu. Myn Donos are o contuzie şi doar doarme. Tu ai nevoie de îngrijirea unui doctor.

Kell începu să spună ceva, apoi îşi reținu cuvintele.

— Acum, ridică-te şi îmbracă-ți din nou uniforma. Vreau să căutați explozibili în baza piraților. Nu vreau ca vreunul dintre noi să-şi piardă mâinile – sau viețile – când explorăm. Avem nevoie de tine.

Kell începu să se ridice, apoi durerea îi străbătu fața. Pentru Wedge, părea o crampă masivă.

— Şi asta face parte din problemă, nu-i aşa? Wedge îşi reținu cea mai mare parte a disprețului din vocea lui – lăsând doar atât cât să fie detectat de Kell. Cineva are nevoie de tine şi tu te dai de ceasul morții. Ei bine, noi avem nevoie de tine. Ne bazăm pe tine. Viețile noastre depind de tine. Chiar acum. Ce ai de gând să faci?

Kell se ridică în picioare. Fața lui era un amestec curios de furie şi durere. Acea durere îl făcea să se încovoaie, dar se îndreptă aproape instantaneu.

— Cer permisiunea de a vorbi liber, domnule?

— Dă-i drumul.

— De fiecare dată când ții unul dintre aceste discursuri motivaționale, îmi vine să te bat până la moarte.

— Şi ce crezi că simt eu pentru tine ori de câte ori vreo responsabilitate te blochează în felul ăsta?

Wedge se întoarse şi plecă. Pe coridor, şi-a dădu seama care trebuia să fie următoarea lui sarcină. Rezistă impulsului de a se întoarce. Mai degrabă s-ar fi certat cu Kell ore întregi decât să îndeplinească următoarea sarcină. Aproape că ar fi preferat să-l lase pe Kell să-l omoare în bătaie decât să o îndeplinească.

Putea s-o mai amâne pentru o vreme. Trebuia să redacteze raportul privind asaltul asupra bazei piratereşti. Trebuia să includă o recomandare ca Noua Republică să pună mâna pe acest loc, în cazul în care ar deveni util în războiul împotriva Lorzilor Războinici şi a Imperiului. Trebuia chiar să consemneze o recomandare pentru o citație pentru Kell Tainer – chiar dacă omul se prăbuşise într-o situație limită, eforturile sale de astăzi fuseseră mai presus de ceea ce îi cerea datoria.

Dar apoi, în cele din urmă, trebuia să-i scrie Amiralului Ackbar pentru a-i

spune că nepoata lui era moartă.

* * *

Wedge stătea la lumina unei singure lămpi în cabina Căpitanului, care fusese cândva somptuoasă, dar care acum era goală ca un ecou. Începu să scrie pe tastatura datapadului. O tastatură de terminal ar fi fost mai rapidă, dar ştia că nu interfaţa era cea care îl încetinea în seara asta. Şi mai lent ar fi fost să găsească cuvintele potrivite.

Scrise:

Domnule, mă tem că această scrisoare vine la dumneavoastră ca un purtător de veşti proaste.

Se uită la cuvintele sale. *Un purtător de veşti proaste.* O frază banală, şi nu era corectă. Nu scrisoarea era purtătoarea. Oricine i-ar fi adus scrisoarea lui Ackbar ar fi fost *purtătorul.* Poate că ar fi fost doar un terminal de perete.

Apăsă butonul de ştergere şi cuvintele se stinseră.

Domnule, aş vrea să găsesc o modalitate de a îndulci vestea...

Nu. Cu o asemenea prefaţă, Ackbar, dacă tiparele sale emoţionale ar fi ca cele ale oamenilor, ar simţi doar o teamă crescândă de groază... chiar înainte de a-şi da seama că groaza lui era justificată. Apăsă în continuare pe butonul de ştergere.

Domnule, regret să vă informez că nepoata dumneavoastră, Jesmin Ackbar, a murit.

Ackbar ştia că Jesmin era nepoata lui. Apăsă butonul de ştergere.

Domnule, regret...

Chiar şi asta era formal, impersonal. El şi Ackbar nu erau prieteni; erau colegi ofiţeri. Dar avea un mare respect pentru ofiţerul de marină Mon Calamari şi simţea că Ackbar avea un respect similar pentru el. Suferea pentru Ackbar şi pentru pierderea sa. El însuşi cunoscuse acea pierdere, în ziua în care evadarea unui pirat distrusese staţia de realimentare în care lucra şi trăia familia lui. Îşi pierduse casa, familia, trecutul. Tot ce-i mai rămăsese era viitorul său, unul care atunci părea ameninţător în loc să pară primitor. Dar asta era exact opusul a ceea ce avea să experimenteze Ackbar, nu-i aşa? Jesmin nu era trecutul lui.

În orice caz, ea fusese o parte a viitorului său. Nu era asta chiar mai rău? Să sufere durerea pierderii unei persoane dragi... şi a viitorului pe care îl reprezenta ea?

Luă o înghiţitură din băutura lui şi încercă să-şi liniştească gândurile. Făcuse acest lucru de atâtea ori. Ar fi trebuit să se priceapă până acum. Dar simţea doar o mică urmă de mândrie că nu era aşa, că niciodată nu-i venise uşor. Că niciodată nu putea fi uşor. Apăsă butonul de ştergere.

Apoi scrise:

Domnule, este trista mea datorie să vă informez cu privire la moartea lui Jesmin Ackbar.

* * *

Kell îşi scoase jumătate din salopetă când uşa de la cabina lui se deschise. Tyria intră şi apăsă butonul de închidere a uşii. El o privi, dar ea nu vorbi; expresia ei fiind crispată, îngrijorată. În cele din urmă el spuse:

— Nu ar trebui ca unul dintre noi să facă o glumă?

— Altădată, poate. Ce ai mai făcut?

— M-am asigurat că acest *Cuib Sângeros* nu este pregătit să explodeze. Ceea ce a fost. Şi am încercat să nu vomit. Din fericire, am reuşit să dezamorsez şi nu am reuşit să-mi ţin stomacul sub control, şi nu invers. Îi întoarse spatele, îşi coborî salopeta până la glezne şi ieşi din ea în drum spre micul său dulap. Se simţea ameţit; faptul că lucrase ore în şir cu un stomac care era gol şi protesta violent împotriva oricărei încercări de a-l umple îl făcea să fie aşa.

— Cum se simte Myn?

— Nu ştiu. Nici Ton Phanan nu ştie. Myn stă întins acolo, uitându-se în gol. Mănâncă dacă îi pui mâncare în mână, bea dacă îi duci cana la buze. Dar este cu gândul departe.

Kell alese o salopetă curată de culoare neagră specifică piloţilor de nave de luptă TIE şi o îmbrăcă.

— Cât timp crezi că poţi să-l ţii sub acoperire?

— Nu ştiu, Kell. Destul de mult timp ca să-l scutur, sper. Ton spune că dacă această *prăbuşire* psihică va fi trecută în dosarul lui, probabil că îi va curma cariera de pilot.

— Poate că aşa ar trebui să fie. Poate că e prea aproape de disoluţie pentru a mai zbura din nou.

— Nu tu trebuie să spui asta.

El termină de îmbrăcat salopeta şi trase în sus fermoarul.

— Ştiu. De aceea sunt de acord cu asta, cu acest plan. În ciuda faptului că s-ar putea să ne distrugă toate carierele. Ridică din umeri. Măcar atât pot să fac. Nu am reuşit s-o salvez pe Jesmin. Poate că pot ajuta în privinţa lui Myn.

— Nu spune asta. Am auzit ce ai încercat în cazul lui Jesmin. A fost... extraordinar.

— Ar fi fost extraordinar dacă ar fi funcţionat. Din moment ce a eşuat, a fost pur şi simplu zadarnic. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ştiai că acei doi piloţi de *Urâte* erau momeli. Probabil că mi-ai salvat viaţa făcându-mă să îmi iau timp să mă gândesc la asta. A fost ceva cu care te-ai mai confruntat înainte?

Ea clătină din cap. Coada ei de cal se legăna încet.

— Pur şi simplu... am simţit-o. Aproape că te-am văzut cum erai să fii vaporizat.

— Ar fi putut fi Forţa la mijloc?

— Nu prea cred. Nu mă concentram să folosesc Forţa.

— Cum e când te concentrezi?

Ea îi oferi un mic zâmbet amar.

— E ca şi cum aş băga degetul de la picior într-un râu frumos şi cald pe Toprawa şi aş începe să glisez în el, apoi să mă uit peste umăr şi să văd că strămoşii mei de douăzeci de generaţii în urmă s-au aliniat cu toţii în spatele meu cu expresii severe pentru a se asigura că o fac cum trebuie, şi deodată îmi dau seama că nu ştiu să înot suficient de bine pentru a-i face mândri de mine. Dacă intru în apă, mă voi îneca. Aşa este Forţa pentru mine.

— Nu e de mirare că vrei atât de mult să înveţi să o foloseşti.

Ea se uită la el ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă să se simtă ofensată.

— În regulă. A fost o glumă lipsită de vlagă. Dar a fost o glumă. Îmi îndeplinesc obligația.

— Noapte bună, Kell.

— Noapte bună.

* * *

Wedge revăzu cuvintele de pe datapad.

Domnule:

Este trista mea datorie să vă anunț moartea lui Jesmin Ackbar. Pe cea mai mare lună a celei de-a treia lumi din Sistemul M2398, Escadrila Spectru a întâlnit şi a învins un inamic superior numeric, un cuib de pirați care intrase în comunicații cu Lordul Războinic Zsinj. Jesmin a doborât trei adversari în conflict şi şi-a câştigat statutul de as al Noii Republici, un eveniment care a încântat-o. La scurt timp după aceea, un atac cu tunuri laser de la unitățile terestre i-a avariat X-interceptorul şi a provocat o coborâre incontrolabilă spre suprafața lunară. Din câte am reuşit să determinăm, în momentul impactului, era inconştientă din cauza accelerației necompensate şi nu a suferit.

În perioada în care Jesmin a servit în Escadrila Spectru, am constatat că era un pilot excelent şi un ofițer superior. Abilitățile ei cu echipamentul de comunicații au salvat Baza Folor de la un asalt dezastruos; fiecare persoană staționată la acea bază în momentul evacuării îi datorează viața. Chiar şi în unitățile de elită ale forțelor armate ale Noii Republici, sunt prea puțini piloți care să aibă curajul şi seriozitatea de care ea dădea dovadă în mod obişnuit.

Nu pot începe să apreciez pierderea dumneavoastră, dar, reflectând la moartea ei, am ajuns la o concluzie care este importantă pentru mine. Nu cred că momentul unei vieți care se îndreaptă într-o direcție meritorie se termină atunci când se termină acea viață.

Jesmin Ackbar a doborât cinci inamici, toți în slujba unor oameni răi. Dacă nu ar fi făcut acest lucru, acțiunile lor ar fi dus la un rău şi mai mare, dar acțiunile ei le-au luat locul, extinzându-se ca un focar de incendiu în viitorul pe care l-ar fi ocupat acțiunile lor.

Jesmin Ackbar a salvat sute de vieți la Folor. Dacă nu ar fi făcut acest lucru, un val de suferință s-ar fi răspândit de la Folor, marcând supraviețuitorii şi lăsând în urmă doar pierderi.

În viitor, uitându-mă la fiecare nouă promoție de piloți absolvenți, relaxându-mă în compania unor prieteni pe o lume care era pe punctul de a se alătura Imperiului, dar care a devenit un aliat al Noii Republici, nu voi şti niciodată cât de mult bine din jurul meu este o moştenire a vieții lui Jesmin. Viitorul ei va fi invizibil pentru mine. Dar invizibil nu este acelaşi lucru cu inexistent. Voi şti că faptele şi realizările ei încă mai circulă printre noi, ca nişte fantome care reprezintă tot ceea ce înseamnă binele pe care îl reprezintă Noua Republică, iar eu sunt recunoscător pentru asta.

Cu respect,

Comandantul Wedge Antilles.

Asta, în sfârşit, era ceea ce voia să transmită.

În colțul datapadului era indicată ora. Mai era o oră până când trebuia să se trezească. Pierduse toată noaptea încercând să-şi exprime regretele în fața Amiralului

Ackbar. Dar nu ar fi putut dormi până nu ar fi terminat; scurta oră pe care o avea la dispoziție ar fi fost, cel puțin, una liniștită.

Stinse lumina şi se întinse pe patul Căpitanului, putând în sfârşit să se predea uitării temporare.

* * *

Două zile mai târziu, un crucişător al Noii Republici veni să se ocupe de soarta piraților din *Cuibul Sângeros*. În timpul acelor zile aceştia fuseseră vorbăreți, oferind tot ce ştiau despre Căpitanul Darillian, Lordul Războinic Zsinj şi propriile lor raiduri piratereşti. Dar, în cele din urmă, nu erau altceva decât o adunătură de golani, ființe fără conştiință, prea dornici să fie independenți pentru a se alătura operațiunii lui Zsinj şi prea proşti pentru a descoperi o altă tactică decât atacarea emisarului acestuia. Totuşi, faptul că Zsinj era interesat să aibă de-a face cu persoane de acest calibru era interesant. Sugera că standardele sale erau mai scăzute decât îşi dăduse seama Noua Republică.

Ce rol ar fi jucat aceştia în organizația sa: trupe de şoc de unică folosință?

Wedge nu ştia.

— Sărim în afara sistemului în această dimineață, îi spuse el lui Janson.

— Reluăm programul inițial al lui *Night Caller*?

Wedge aprobă din cap.

— Care este situația escadrilei noastre?

— Cam ca cea de ieri. Avem două X-interceptoare în minus, la fel şi doi piloți – deşi în cazul lui Myn este ceva temporar. Cu navele de luptă TIE, avem o escadrilă întreagă de nave de luptă.

— Află dacă vreunul din echipajul *Night Caller* are vreo aptitudine pentru navele de luptă TIE. Ademeneşte-l în simulator cu coniac sau dulciuri, dacă e nevoie.

Janson zâmbi.

— Rezervele de combustibil şi alimente sunt la capacitate maximă. Ne descurcăm destul de bine.

— Foarte bine. Voi emite ordinele într-o oră.

* * *

Se aflau pe puntea de comandă a lui *Night Caller*, *Spectrele* supraviețuitoare, cu excepția lui Donos şi Wedge. În X-interceptorul său, Wedge plutea la cincizeci de metri de prova, orientat, ca şi *Night Caller*, spre soarele acestui sistem uitat de lume.

Face concluzionă:

— În lipsa chiar şi a rămăşițelor ei muritoare de la care să ne luăm rămas bun, în felul în care o face poporul ei sau al nostru, să facem această demonstrație în semn de respect. Să trimitem o baliză fizică pentru a marca trecerea ei, în speranța că va exista una spirituală care să o ghideze spre destinație.

Kell decise că *Face* vorbise foarte bine despre decedată. Ar fi vrut să ştie cât din acel discurs, din emoția lui *Face*, era reală, şi cât se datora talentului său actoricesc. Dar nu era nevoie să afle chiar acum.

Wedge, acționând nu în calitate de *Lider Spectru*, ci de *camarad* al lui Jesmin pentru ultima oară, trase. Torpila sa protonică porni spre soarele îndepărtat şi

explodă câteva clipe mai târziu, la zece kilometri distanță, creând pentru o scurtă clipă un far strălucitor pe cer. Dar, la fel ca viața muritoare pe care o simboliza, explozia protonică dispăru rapid.

X-interceptorul lui Wedge se îndreptă încet în jos, spre trapa deschisă de la prova şi dispăru. Toți cei îndurerați, cu excepția echipajului de pe punte, începură să plece.

— Tainer.

Kell înțepeni.

— Da, Locotenent Janson.

— *Night Caller* a tras câteva focuri de armă în timpul bătăliei. Nu a suferit pagube semnificative, dar se pare că a pierdut câteva cuplaje şi accesorii prin navă. Aş aprecia dacă te-ai alătura mecanicilor pentru a le repara.

Kell îl salută pe bărbatul care îi ucisese tatăl şi îl privi cum pleacă. Era o muncă de pedeapsă. Era sigur de asta. Stricase salvarea lui Jesmin Ackbar şi urma să primească sarcini inutile ca aceasta pe toată durata şederii sale în *Escadrila Spectru*.

Pe holul care ducea spre camerele ofițerilor, o ajunse din urmă pe Tyria.

— Vreo schimbare?

Ea clătină din cap.

— E tot la fel. Încă o zi sau două şi va trebui să *îi convingem* că s-a întors la datorie. Am putea să luăm câteva dintre turele lui de lucru şi să semnăm cu numele lui…

— Devine din ce în ce mai periculos.

Ea ridică din umeri, evident conştientă de adevărul afirmației lui.

— Ar trebui să ne asumăm riscuri doar pentru siguranța civililor?

— Nu. El suspină. Nu te pot ajuta în privința lui astăzi. Am treabă la cuplajele şi accesoriile navei. Poate că nu va dura prea mult.

— Mult noroc.

Ea se ridică pe vârfuri şi îi dădu absentă un sărut rapid pe obraz, apoi se îndreptă spre cabina lui Donos. Kell se frecă pe obraz. *Acum, ce însemna asta?* Tocmai când se simțea cel mai rău, ea îi arăta un slab semn de afecțiune…

Ah. Înțelese. Era conversația aceea cu ceilalți despre *bărbații răniți şi femeile care încercau să-i îngrijească până la vindecare.* Ajunsese în sfârşit la un asemenea nivel încât îi păsa de el. Ei bine, la naiba cu asta. Poate că în urmă cu câteva luni ar fi gândit altfel, dar acum, având posibilitatea de a se simți aşa cum se simțea şi de a-i câştiga afecțiunea, sau de a găsi o oarecare valoare în el însuşi şi de a nu mai fi atât de nefericit încât ea să se simtă atrasă de el, va trebui să opteze pentru a doua variantă.

Se îndreptă să îşi găsească trusa de scule.

* * *

— Facem târgul? întrebă Lordul Războinic Zsinj.

Amiralul Trigit făcu un gest larg.

— Dumneavoastră primul. Dumneavoastră sunteți Lordul Războinic.

— Adevărat. Îți aminteşti de *Night Caller.*

Trigit pufni pe nas.

— Una dintre corvetele voastre de luptă cu nave TIE. Mulțumesc că mi-ați transmis rapoartele lor. Îi sunt recunoscător lui *Night Caller*, domnule. Este bine de ştiut că este o navă care desfăşoară o misiune şi mai puțin agitată decât a mea.

Zsinj îşi contorsionă chipul în ceva asemănător unui zâmbet indulgent.

— Dacă ți-aş spune că ultimele câteva escale ale lui *Night Caller* au fost toate vizitate – sau, mai exact, distruse – de forțele Rebelilor? Uneori comandouri, alteori escadrile de X-interceptoare?

Trigit făcu o jumătate de pas înapoi.

— Nava este urmărită.

— Corect. Ți-aş fi recunoscător dacă te-ai ocupa de această problemă.

— Imediat. Ei bine... poate că nu. Chestiunea pentru care v-am contactat ar putea fi mai importantă.

— Continuă.

— Ați auzit de Talasea, în sistemul Morobe?

Zsinj se încruntă.

— Un fel de lume-colonie agricolă, nu-i aşa? Un eşec economic?

— Aşa este. A fost abandonată. Nu cu mult timp în urmă, a fost folosită temporar ca bază secretă de *Escadrila Vagabond*.

— Ah, asta este. Unul dintre celelalte animăluțe de companie ale lui Ysanne Isard i-a atacat acolo. Şi nu a reuşit să îi extermine, evident.

Trigit îşi păstrase zâmbetul înghețat pe față, dar comentariul despre animalele de companie ale lui *Inimă de Gheață* îl stârni. Era evident că Zsinj îl considera unul dintre acele *animale de companie*.

— Da, da. Ei bine, *Proiectul Morrt* înregistrează un număr neobişnuit de rezultate din Morobe. Datele vizuale pe care le primim sugerează o mare varietate de X- interceptoare şi A-interceptoare. Transportoare Rebele. Unul dintre ele a fost *Borleias*, ultimul transportor care s-a desprins de la baza Folor.

Zsinj respiră adânc.

— Eşti nerăbdător să te răzbuni pe supraviețuitorii de pe Folor, Apwar?

— Nu sunt prea mândru să recunosc asta.

— Atunci, te rog, ocupă-te de asta. O să ți-l trimit, oh, pe *Provocator* ca sprijin. *Night Caller* şi *Constrictorul* la fel. Asta ar trebui să fie o flotă suficient de letală pentru o bază nouă, chiar dacă elemente ale flotei Rebelilor mai zăbovesc acolo.

— Mulțumesc.

— Atunci poți fugi şi să te ocupi de aceste forțe care sunt pe urma lui *Night Caller*. Cred că pot avea încredere în tine să elimini singur o escadrilă de X-interceptoare şi o unitate de comando.

— Încrederea dumneavoastră îmi face inima să se umple de bunăvoință.

Zsinj îi adresă un zâmbet iritat de superioritate şi îi făcu un semn de rămas bun. Holoimaginea dispăru. Trigit strânse din dinți. Datorită eşecului lui Trigit la Folor, Zsinj reuşise să arunce mult mai multe înțepături în conversațiile lor recente decât se putea apăra Trigit. Asta trebuia să se termine în curând.

Poate că la Morobe, Trigit se va descurca suficient de bine pentru a-l linişti pe Lordul Războinic. Nu putea decât să spere.

* * *

Într-o conductă de serviciu de deasupra coridorului de acces la camerele ofițerilor, Kell Tainer atârna cu capul în jos. Nu era o poziție pe care o prefera. Dar cutia de relee pe care o verifica se afla în conducta verticală, la jumătatea distanței dintre coridor şi conducta de serviciu orizontală de deasupra. La ora aceea târzie, putea să se ducă să-l trezească pe Cubber sau pe unul dintre ceilalți mecanici şi să afle unde fuseseră depozitate scările, sau putea să-şi agațe picioarele peste buza unde se întâlneau cele două conducte, să atârne cu capul în jos pentru câteva minute şi să repare un releu conductor care fusese stricat din cauza avariilor în luptă.

Aşa că juca un joc cu el însuşi, încercând să vadă dacă reuşea să pună releul în funcțiune înainte ca sângele care îi urca la cap să îl amețească. Scoase capacul de pe cutia releului şi se luptă cu releul în sine, când auzi paşi şi voci sub el. Auzi numele *Donos* şi rămase complet nemişcat. Prima voce era a lui Wedge.

— Prima dată când va trebui să ne adunăm să acționăm, secretul va fi dezvăluit.

A doua era a lui Janson.

— Mai putem face ceva? Am putea aranja lucrurile astfel încât doar o jumătate dintre *Spectre* să fie în aşteptare în următoarea zonă țintă. Am putea aranja ca Donos să facă parte din grupul de piloți care nu sunt de serviciu...

— Şi să riscăm viețile celorlalți dacă este o altă ambuscadă ca ultima? Nu, Wes. Dar continuă să te gândeşti la asta. Dacă găseşti ceva ce pot face în mod rezonabil – *în mod rezonabil* – vreau să aflu.

— Da, domnule.

Paşii se îndepărtară. Kell privi în jos. Arcuindu-şi spatele, putea vedea doar ceafa lui Janson. Locotenentul nu se mişcase; avea capul plecat. Trebuia să se gândească la situație. Se gândea la Donos. Kell îşi înăbuşi un fluierat.

Wedge şi Janson ştiau amândoi despre Donos – ştiau, cel puțin, că fusese pus în incapacitate. Ştiau că *Spectrele* îl acopereau. Dar niciunul dintre *Spectre* nu-şi dăduse seama că cei doi făceau acelaşi lucru, acordându-le timp. Timp pentru a-i da lui Donos şansa să-şi revină. Gândul îl lovi pe Kell ca un şoc electric.

Dar asta însemna că...

Se apucă de marginea îndepărtată a arborelui perpendicular, îşi eliberă picioarele şi se lăsă să cadă pe coridorul de jos.

* * *

Janson se răsuci la sunetul produs de ceva care lovea podeaua metalică din spatele lui. Era un om mare în poziție ghemuită – Janson se aruncă înapoi, izbindu-se de peretele de compartimentare, şi îşi apucă blasterul. Dar mâna lui nu găsi nimic; arma nu era la centura lui. Apoi, bărbatul cel mare se îndreptă şi Janson îl recunoscu.

— *Scuipat de Sith!* Tainer, aproape că mi-ai provocat un atac de cord! De unde ai apărut?

— Sunt un *Spectru*, nu-i aşa? Noi lovim de nicăieri.

Fața lui Kell avea o expresie ciudată, o combinație de intensitate şi nedumerire care făcea să se înfioare carnea de pe gâtul lui Janson.

— Ce vrei?

— De ce nu l-ai denunțat?

— Pe cine?

— Myn Donos.

— Pentru ce?

— N-o face. Pur şi simplu nu o face. Ştiu că ştii.

Janson îşi lăsă chipul să se liniştească în linii hotărâte.

— Atunci ştii de ce.

— Îi dai o şansă.

— Aşa este.

— Să fiu al naibii. Nu credeam că vei face asta. Pentru nimeni.

— Ce vrei să spui?

Janson nu se obosi să-şi ascundă confuzia.

— Am crezut... Întotdeauna am crezut că în cazul tău e vorba de o singură greşeală reală şi bum.

— *Bum.* Realizarea îl lovi pe Janson ca unda de şoc a unei explozii protonice. Nu, Tainer. Nu cu Myn. Nu cu tatăl tău. Cu nimeni.

— N-aş fi crezut asta până acum câteva clipe.

— Dar acum crezi?

Kell îşi întoarse privirea de la Janson pentru câteva momente lungi, întâlnind în cele din urmă din nou ochii Locotenentului.

— Janson, tu vei fi întotdeauna omul care mi-a ucis tatăl. Nu cred că voi putea vreodată să mă uit la tine fără să îmi vină asta în minte. Dar poate, celelalte lucruri – tot ce credeam despre *Janson Ucigaşul*, *Janson Vagabondul* – poate că erau doar temerile unui copil.

Kell se ghemui. Janson făcu un pas în lateral, pregătindu-se pentru saltul de atac, dar Kell sări direct în sus, strecurându-se într-un puț de deasupra capului.

Janson privi cum dispar picioarele încălțate ale pilotului. Chipul lui Kell nu reapăru din nou deasupra lui.

Se întoarse apoi şi se îndreptă spre propria-i cabină, zdruncinat.

Capitolul 20

Douăsprezece nave de luptă X-interceptor coborau în atmosferă.

Era o lume întunecată, cu un cer poluat, cu o atmosferă formată din gaze şi fum emanate de sutele de vulcani activi. La patru kilometri în față, interceptorul TIE, cea mai rapidă navă de vânătoare a forțelor Imperiale, era vizibil de departe. Se menținea cu mult înaintea X-interceptoarelor, deşi scânteile şi jeturile de fum care ieşeau din motoarele sale, prea îndepărtate pentru a fi vizibile, exceptând senzorii vizuali, sugerau că ar putea pierde în curând din viteză.

Myn Donos, Comandantul escadrilei de X-interceptoare, privi confuz în jur. Acest lucru nu era în regulă. Trecuse deja prin asta. Această misiune putea duce doar la... Moarte. *Nu.* Îşi imagina lucruri. Avea o treabă de făcut. Dar ce urma?

— *Liderul* către..., spuse el ezitant.

La naiba. Cum îl chema pe specialistul său în comunicații? Care era, de fapt, indicativul său de apel?

Oh, corect.

— *Opt. Liderul* către *Opt.* Vreo schimbare?

— Nu, domnule. Noi suntem singurii care transmitem. Nu văd nimic pe senzori în afară de noi şi de Interceptor.

— Mulțumesc, *Opt.*

Vocea lui *Opt* se schimbase. Era mai răsunătoare şi nu mai avea accentul rustic obişnuit. Lucrurile erau altfel decât şi le amintea el. Ei bine, asta era în regulă. Oricum, *Opt* avea să moară în curând. Capul lui Donos se învolbură când recunoscu cruzimea simplă a acelui gând rătăcit.

Interceptorul pierdu brusc din viteză şi se înclină spre dreapta. Donos zâmbi. Problemele motorului trebuiau să se agraveze. Se îndrepta direct spre spațiul dintre doi vulcani gigantici, direct spre capcană. *Ambuscada. Erau pe cale să moară cu toții.*

— *Liderul Gheară* către echipă, despărțiți-vă! Semnal Omega!

Se rostogoli pe aripa sa stângă şi se înclină într-un arc strâns, îndepărtându-se de vulcani. Departe de moarte. Celelalte *Gheare* nu îl urmară. Accelerară pe drumul lor destinat spre anihilare.

— *Liderul* către grup! Despărțiți-vă! Urmați-mă!

Se auzi o voce de femeie:

— Nu pot face asta, domnule.

— *Doisprezece*, tu eşti?

— Da, domnule.

— Urmează-mă. E un ordin! Ceilalți mor acolo jos. Urmează-mă. Poate reuşeşti să ieşi de data asta.

— Nu, domnule. Ce mai contează dacă mor acolo jos sau pe drumul de ieşire?

Donos îşi continuă arcul până când încheie un cerc complet. Acum acceleră în urma piloților săi. Dar, indiferent câtă putere transfera motoarelor sale, ei păreau să îl depăşească, grăbindu-se fără grijă spre propria lor soartă.

— Contează, *Doisprezece*. Virează.

Simțea o greutate necunoscută care-i strivea pieptul. Nu era accelerația, ci

inevitabilitatea morții inutile a acelor piloți.

— *Te rog, Doisprezece.*

Vocea ei deveni disprețuitoare.

— Nu mă *ruga*, Locotenente. Dacă cineva ți-ar spune *Te rog, trăieşte, l-ai ignora sau l-ai scuipa în ochi.*

— Asta e o *nebunie.*

Piloții din fața lui erau la câteva momente de intrarea în trecătoarea dintre vulcani. Presiunea creştea, strângându-i pieptul atât de tare încât nu credea că inima lui ar putea bate.

— Nu, nu este aşa. Nu-ți pasă suficient de mult de tine pentru a trăi. Aşa că nu-ți pasă de noi.

— Te înşeli. Întoarce-te.

— Jură-mi.

— Îți jur! Întoarce-te!

Cupola de protecție a X-interceptorului deveni neagră, iar vuietul motoarelor se stinsese. O fantă albă apăru în locul în care ar fi trebuit să se ridice cupola, iar când aceasta se ridică, se deschise pe o balama spre dreapta şi nu pe o balama în spatele său. Transpirând, tremurând, privi fix fețele lui *Face*, Tyria, Falynn şi Kell. Purtau căşti şi aveau expresii sumbre. Presiunea din pieptul lui Donos cedă. Acesta deveni o minge de furie pură. Se năpusti asupra fețelor din fața lui, dar fu imobilizat de hamul de pilot.

— *Ticăloşilor...*

Toți, cu excepția lui Kell, se îndepărtară. Kell doar îşi scoase casca şi i-o înmână lui *Face*. Donos îşi dădu jos hamul, se ridică pe scaunul său de pilot şi sări spre Kell. Forța săriturii sale, forța furiei sale, ar fi trebuit să-l doboare pe bărbatul cel mare, dar Kell pivotă, prinse brațul drept al lui Donos şi îl azvârli pe podea cu o mişcare aproape delicată. Pereții salonului *Night Caller*, cu culorile alese de oamenii de ştiință pentru a fi liniştitoare, se roteau în jurul lui în timp ce Kell îl manevra. Dar Kell nu îl imobiliză. Din poziția sa îngenuncheată, Donos se aruncă în zona inghinală a omului masiv. Kell îi puse o mână în cale, îndreptând lovitura într-o parte şi încasând-o pe coapsă.

— O să te *omor*. Forța țipătului său îi zgârie gâtul lui Donos. Cum ai putut să-mi faci asta, să mă faci să trec din nou prin asta...

Kell nu vorbi. Se concentră asupra mişcărilor lui Donos, ceea ce îl făcu pe Donos şi mai furios. Tyria fu cea care răspunse:

— Ce alegere ne-ai lăsat? Stăteai întins acolo. Încercând să mori.

— E dreptul meu!

Donos se ridică în picioare şi dădu cel mai bun pumn al său spre fața lui Kell. Kell reuşi să îşi ducă mâna în spatele cotului lui Donos, dezechilibrându-l. Apoi Kell se întoarse ca şi cum ar fi vrut să plece, termină rotirea, iar Donos simți cum picioarele îi sunt smulse de sub el. Se prăbuşi pe podeaua tare a salonului.

— Nu ai dreptul, spuse Kell. Îți aminteşti că ai depus un jurământ?

— Taci din gură!

Donos lovi cu piciorul spre Kell, dar celălalt bărbat anticipase mişcarea şi se trase înapoi cu un pas. Cizma lui Donos căzu scurt şi răsună pe podeaua salonului.

Kell continuă, necruțător:

— Ai dreptul să jeleşti un droid atât de profund încât să nu-ți pese de moartea

lui Jesmin Ackbar?

— *Shiner*...

Dintr-o dată, toată combativitatea îl părăsi pe Donos. Durerea devenită atât de puternică încât era fizică, ca o gaură în corpul lui, şi îl doborî brusc.

Deveni conştient că Tyria se apleca asupra lui, scuturându-l.

— Myn, nu pleca. Avem nevoie de tine aici. Avem nevoie de tine să zbori. Avem nevoie de tine să ne păzeşti spatele. Suntem echipa ta acum.

— *Shiner*...

— Ce e cu droidul ăla?

Vocea ei era în acelaşi timp îngrijorată şi furioasă. El îşi ridică privirea spre ea şi văzu că nu înțelegerea.

— Ultimul...

— Ultimul ce? Ea îl privea fix în ochi, apoi păru speriată. Ultimul din *Escadrila Gheară*. El a fost ultimul, nu-i aşa?

Incapabil să vorbească, Donos aprobă din cap.

— Şi atâta timp cât el era încă... în viață, nu i-ai dezamăgit pe toți, nu-i aşa, Myn? Nu ai dezamăgit întreaga escadrilă? Încă îl mai aveai pe el de protejat.

Donos vorbi pe fondul durerii sale, care îi îngroşa cuvintele. El însuşi abia ar fi înțeles dacă nu ar fi vorbit.

— Acum nu mai este.

— Myn... Tyria părea pierdută, disperată. Avem nevoie de tine să ne protejezi acum. Noi suntem prietenii tăi.

— Nu vreau prieteni. Prietenii mor.

— La naiba! Îl trase către ea, astfel încât capul lui să ajungă în poala ei. El se uită fix la ea, sperând că se va opri din vorbit în curând, ca să poată adormi din nou. Myn, sunt de acord cu tine. Când m-am alăturat Alianței, acesta a fost motto-ul meu. *Prietenii mor, aşa că nu-ți face niciunul. Doar ieşi, ucide inamicul, iar când vine moartea, voi şti că am făcut tot ce am putut.*

— Atunci ştii.

— M-am răzgândit, Myn. Când a murit Jesmin. Cum aş putea să o privesc în ochi dacă mi-am aruncat viața la gunoi? Ea ar fi luptat să trăiască. Ar fi fost supărată pe mine pentru că am irosit deva de care ea nu a avut şansa să se bucure.

Donos nu răspunse. Nu avea un răspuns pentru ea.

— Cum rămâne cu *Ghearele*? Oare vor ca tu să mori?

— Trebuie.

— Încetează. Îi cunoşteai. Ar vrea ei să mori?

— Familiile lor ar vrea.

— Nu.

— Ar fi vrut să mor pentru că le-am dus tații, frații, surorile şi verii lor pe o lume de nimic, ca să moară fără motiv. Se uită dincolo de umărul Tyriei spre locul unde stăteau Kell şi *Face*. El ştie. Musculosul de acolo.

— Ştiu ce? spuse Kell.

— Vrei ca Janson să moară.

— Nu.

— Nu minți! L-a ucis pe tatăl tău.

— De unde ai aflat asta?

— Cineva mi-a spus.

Donos evită întrebarea. Nu era nevoie să-l implice pe *Grinder*, indiferent dacă Donos alegea să trăiască sau nu. Kell îngenunche lângă Tyria şi se uită grav la Donos.

— Obişnuiam să vreau ca el să moară. L-am ucis în sute de feluri în imaginația mea. Dar m-am răzgândit.

— Doar ca să te poți certa cu mine!

— Nu. Kell păru să cedeze. Părea obosit şi mai bătrân cu ani. Mă îndoiesc că voi juca vreodată sabacc cu el, Myn. Dar vreau ca el să trăiască. Pentru că, cu el într-un X-interceptor, înseamnă că, în fiecare an, sunt mai puțini Imperiali şi Lorzi Războinici care îmi pun în pericol surorile. Pe mama mea. Pe prietenii mei. Iar familiile piloților morți din *Escadrila Gheară* vor avea o părere mai bună despre tine decât am eu despre Janson. Doar dacă nu te sinucizi. Dacă te sinucizi, îşi vor spune: *Tatăl meu nu a avut nici măcar o şansă, a fost condus de un laş*. Dacă vor şti că ai fost un pilot curajos, vor spune: *A murit luptând pentru noi.*

Donos clipi şi, pentru o clipă, fu departe de *Night Caller*, trecând cu viteze hiperspațiale printre casele familiilor ai căror membri îi condusese la moarte. Aşa cum făcuse de atâtea ori în zilele şi săptămânile de după ce fusese anihilată *Escadrila Gheară*. Dar de data asta, fețele pe care le văzu nu erau măşti de furie şi răzbunare. Doar tristețe, uneori; alteori erau chipuri curioase şi reflexive, întoarse spre stele.

— Îmi pare rău pentru Jesmin, spuse Donos.

Tyria încuviință din cap şi îndepărtă o şuviță de păr îmbibată de sudoare din ochii lui Donos.

— Tuturor ne pare rău.

Donos îşi ridică privirea spre Falynn.

— Îmi pare rău pentru tine.

Falynn înaintă. Ea avea o expresie compusă din durere şi chiar, gândi Donos, din invidie față de grija pe care i-o arăta Tyria.

— Ce vrei să spui?

— Am crezut că vrei să te apropii. Te-am ținut la distanță. Am fost rece cu tine.

— Înțeleg de ce.

— Cred că trebuie să mă duc la culcare acum.

Kell se ridică şi îl ajută pe Donos să se ridice. Tyria se ridică şi ea.

— Vei fi bine?

— Nu ştiu. Donos ridică din umeri. Poate.

— Micul dejun este la ora 8:00. Ne-ar plăcea să te vedem acolo.

Donos aprobă din cap.

— Cred că voi fi acolo.

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul său, se simți atât de ciudat... Toată durerea pe care o cunoscuse de când murise *Escadrila Gheară* era încă acolo, dar epuizarea care o însoțise părea să fi dispărut. Era ca şi cum toxinele pe care le acumulase de veacuri fuseseră eliminate.

Se prăbuşi pe pat şi în câteva clipe căzu în stare de inconştiență.

* * *

Ceilalți îl priviră plecând din salon. Falynn îl urmări la o distanță discretă,

asigurându-se că se va întoarce în cabina lui. Apoi *Face* se prăbuşi pe tejgheaua barului din salon. Kell se aşeză greoi pe una dintre canapelele lungi. Tyria ajunse la unitatea simulatorului pentru a-l opri, apoi se aşeză lângă Kell.

— Ei bine, a fost distractiv, spuse *Face*.

— A funcționat, spuse Kell. Vocea lui părea la fel de apăsătoare pe cât se simțea. Şi nu au intrat peste noi nici Comandantul Antilles, nici Locotenentul Janson. Am avut noroc.

Tyria se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Acum, tot ce trebuie să facă Myn este să se trezească efectiv peste patru ore şi vom putea spune că am reuşit.

— Acum poate că *Runt* va dormi puțin, spune Kell.

— Oh? întrebă Tyria. A dormit prost?

— În turele pe care le-a făcut pentru a sta cu Myn, a vorbit cu el la nesfârşit. A încercat în toate modurile pe care le ştia să-l facă pe Myn să *treacă la o minte mai puțin afectată*. Ceva ce semenii lui fac cu destulă uşurință, chiar şi cei care sunt bolnavi mintal. S-a flagelat singur pentru eşecul său de a-l ajuta pe Myn să facă acest lucru.

— Patru ore? spuse *Face*. Ce caut eu aici treaz? Ne vedem mâine.

Apoi părăsi camera. Cei doi rămaseră în tăcere pentru câteva momente. Apoi Kell spuse:

— A fost o idee destul de bună. Că *Shiner* a fost ultimul din *Escadrila Gheară* în modul ciudat în care gândea Myn.

— Mulțumesc.

— O altă perspectivă? Ca zilele trecute şi ambuscada pe care mi-au întins-o pirații ăia?

— Ceva de genul ăsta.

— Pun pariu că e din cauza Forței. Pun pariu că o poți folosi doar când nu te gândeşti la ea.

— Oh, asta e grozav. Exact de asta aveam nevoie. Ți-ar plăcea să fii cel mai bun pilot din galaxie, dar numai când eşti în afara cabinei de pilotaj?

El pufni pe nas.

— A fost adevărat ce a spus el? Vocea ei era neobişnuit de blândă. Despre Janson şi tatăl tău?

— Da.

Kell ajunse la sursa adâncă a urii pe care o purtase față de Janson în toți aceşti ani, cu toate că nu mai era acolo. În mare parte dispăruse.

— În fiecare zi, îmi doresc să nu se fi întâmplat. Dar Janson a avut un motiv.

Îşi scutură capul, încercând să risipească starea de melancolie pe care o invocau întotdeauna acele amintiri.

— A fost adevărat ceea ce ai spus? Despre faptul că ai renunțat la atitudinea aceea de *s-ar putea să mor mâine, probabil că nu ar trebui să-mi fac planuri*?

Ea avu nevoie de ceva timp pentru a răspunde.

— Da, am vorbit serios.

— Hm.

— Hm? Asta nu înseamnă nimic.

— Îți aminteşti acum ceva timp, când ți-am spus că te iubesc, iar tu mi-ai spus că era doar o simplă *băltoacă pe podea*, iar apoi mi-ai pus fața în acea *băltoacă*?

Ea se uită la el ca şi cum ar fi vrut să-i măsoare starea de spirit. Văzând că nu era supărat, reuşi să schiţeze un zâmbet înţelegător.

— Bineînţeles că îmi amintesc.

— Ei bine, am ceva să-ţi spun. După ce mi-am dat seama că ai avut dreptate, am decis că este suficient să fiu prietenul tău.

— Bine.

— Apoi m-am îndrăgostit din nou de tine.

Expresia ei deveni una de consternare şi exasperare.

— Oh, Kell...

— Nu, ai răbdare cu mine, doar pentru un minut.

— Sunt doar aceleaşi cuvinte din nou.

— Aceleaşi cuvinte... alt Kell. De data asta ştiu despre ce vorbesc.

— *Bineînţeles* că ştii. Da. Ai setat *Onestitatea* pe *Activat*?

— *Onestitatea* este pe *Activat.*

— Cât timp ţi-ai petrecut gândindu-te la mine astăzi?

— De fiecare dată când am avut ocazia. Fiecare ocazie pe care am avut-o când nu mă puneau la treabă Comandantul Antilles şi Janson.

— Ah, dar în câte din aceste fantezii ale tale purtam haine?

El pufni pe nas amuzat.

— În multe dintre ele. În majoritatea lor. Cuvintele, adevărul, îi veneau uşor. Ne-am văzut împreună în momente de linişte. Când războiul cu ultimele rămăşiţe ale Imperiului se încheiase şi ne puteam certa şi puteam fi confuzi cu privire la ce să facem în continuare. Decizând lucruri împreună. M-am văzut prezentându-te familiei mele... şi i-am văzut făcându-ţi un loc în vieţile şi inimile lor. El observă suferinţă din expresia ei, dar continuă oricum. Am văzut o sută de moduri în care ar putea fi viaţa noastră împreună şi singurul lucru care m-a întristat a fost că nu le-am putut explora pe toate.

Apoi oftă.

— Dar acum, ca cel mai prost General al galaxiei, ţi-am spus care e obiectivul meu – să-ţi cuceresc inima. Doar că nu ştiu cum o voi face, tu fiind prevenită şi toate...

Ea se năpusti asupra lui. Abordarea ei îl doborî de pe marginea canapelei. Dintr-o dată, ea era deasupra lui pe podea, cu braţele în jurul gâtului lui, îmbrăţişându-l, dar aruncându-i o privire furioasă. El îşi freca ceafa unde se lovise de podea.

— Au.

— Taci din gură.

Apoi ea îl sărută. Asta dură o vreme şi se simţea mai bine decât o beţie de trei zile cu *coniac Churban* – chiar mai bine, pentru că în căldura crescândă şi excitaţia pe care le simţea era ceva ce niciun coniac nu putea simula vreodată. În ciuda confuziei sale, îşi aminti să o cuprindă în braţe, astfel încât să nu poată scăpa când îşi va recăpăta simţurile.

În cele din urmă, ea întrerupse sărutul şi se întoarse să îl fixeze cu privirea.

— Ei bine, n-a fost rău, spuse el. Dar am crezut că nu simţi ceea ce simt eu.

— Bineînţeles că ai crezut asta. Dar atunci, eşti un adolescent uriaş şi lipsit de bun simţ. Un Wookiee mare şi bărbierit, care nu înţelege emoţiile umane.

— De acord. Dar de cât timp mă doreşti?

Expresia ei trecu într-o clipă de la furie la melancolie.

— De când te-am întâlnit.

— Ce? Atunci de ce nu ai…

— Pentru că erai îndrăgostit de cealaltă Tyria, cea care nu exista. Am stabilit asta cu săptămâni în urmă. Reuşi să schițeze un mic zâmbet. Dar cred că în sfârşit ai uitat-o.

— Da.

— Trebuie să o dovedeşti.

— Cum?

— Oh, vom găsi noi o cale.

* * *

Wedge intră în sala de mese a ofițerilor, aruncă o privire rapidă în jur şi îngheață. Donos se afla printre ceilalți piloți. Conversând. Râdea, în ciuda noii stângăcii a trăsăturilor sale. *Face*, pe de altă parte, nu arăta deloc bine. Avea cearcăne sub ochi. Era evident că nu dormise. Dar părea destul de vesel. Kell şi Tyria arătau la fel de rău, lipsiți de somn şi obosiți. Cu toate astea, păreau chiar mai mult decât veseli. Apariția bruscă a lui Wedge atrase atenția *Spectrelor*. Conversația lor se întrerupse şi se întoarseră să se uite la el. Wedge se îndreptă şi dădu din cap sardonic către *Face*. Pe un ton blând, spuse:

— *Căpitanul Darillian pe punte*.

Face se ridică în grabă şi ieşi pe uşă. Desigur, nu avea să se ducă pe punte; scaunul de comandă al lui Darillian era în centrul de comunicații.

Wedge dădu din cap pentru ca Janson să i se alăture. Secundul său la comandă îi veni alături într-o clipă. Se îndreptară către adevărata punte a lui *Night Caller*.

— Ce-i cu Myn? întrebă Wedge.

— Nu ştiu. Ei nu-mi spun. Dar pare să fie în stare bună pentru a fi funcțional.

— Bine. O criză evitată. Ce-i cu toate fețele alea obosite?

— Eu, ei bine, nu ştiu. Poate o partidă de sabacc la care nu-i invită pe ofițerii superiori?

— Bine. Mai e ceva ce nu ştii?

— Da. S-a întâmplat ceva cu Kell ieri.

— Ce?

— Nu ştiu.

Wedge se opri brusc şi îi aruncă lui Janson o privire mustrătoare.

— Nu, serios, nu ştiu. Am discutat. Despre tatăl lui. Am avut impresia că se gândea la mine ca la un fel de monstru răzbunător care îi vaporiza pe oameni pentru greşeli. De asemenea, am impresia că într-adevăr nu-mi plănuia moartea de fiecare dată când se apropia la câțiva metri de mine… De fapt, s-ar putea să fi fost speriat de moarte din cauza mea.

— Ceea ce poate arăta de fapt la fel.

— Oricum, în această dimineață, lucrurile s-au schimbat. Pentru prima dată, nu a devenit un turn de muşchi încrâncenați atunci când m-am aşezat la micul dejun.

— Bine. Apoi o luară spre punte. Locotenent Tabanne, pune transmisia compilată pe monitorul principal.

— Da, domnule.

* * *

Face se aşeză în scaunul ofiţerului de comunicaţii, activă translatoarele vocale şi vizuale şi le supuse celei mai rapide verificări de diagnosticare. Ambele ieşiră pe verde. Computerele care controlau camerele de luat vederi ale centrului de comunicaţii credeau că îi urmăreau corect mişcările corpului.

Se lăsă pe spate, se gândi pentru o clipă la *primadona îmbătrânită* a unui actor principal cu care lucrase cândva, şi intră instantaneu în pielea Căpitanului Darillian. Se întoarse spre holoproiectorul principal al centrului de comunicaţii, apăsă pe butonul de activare a transmisiei şi se pregăti să vorbească cu Amiralul Trigit.

Imaginea tridimensională a Lordului Războinic Zsinj se materializă în faţa lui. *Face* inspiră adânc şi îşi lărgi zâmbetul pentru a-şi acoperi surpriza.

— Domnule. Sunt onorat.

Zâmbetul lui Zsinj era unul plin de condescendenţă şi amuzament.

— Dar nu suficient de onorat încât să-ţi faci treaba corect.

Face îşi îngădui să-şi ridice sprâncenele. Cum ar fi răspuns Darillian la dispreţ în memoriile sale? Cu indignare. Dar bărbatul nu i-ar fi adresat niciodată un răspuns furios Lordului Războinic Zsinj. Nu, rănirea era la ordinea zilei.

— Domnule... V-am dezamăgit în vreun fel? M-aţi chemat pentru a-mi spune că nu mai merit patronajul dumneavoastră. Este viaţa de pirat pentru Darillian...

— Oh, nu te mai comporta ca un copil. Nu mai am nicio plăcere să te cert. Zsinj scoase un oftat supărat. Am primit raportul tău despre vizita efectuată la *Cuibul Sângeros*.

Prefăcându-se că nu-şi revenise complet după rana suferită în orgoliu, *Face* ridică din umeri.

— Păcat că au ales să vă respingă oferta. Dar, din moment ce evitarea ambuscadei lor a fost atât pe cât de sclipitor de reuşită, simt că le-am lăsat ceva la care să se gândească. Poate că vor fi mai cordiali când mă voi întoarce.

Zsinj clătină din cap.

— Nu prea cred. *Cuibul Sângeros* a dispărut.

Face se aplecă în faţă şi îşi luă o expresie neîncrezătoare.

— Au fugit?

— Nu, şi asta e problema. La un moment dat, după ce ai plecat, *Cuibul Sângeros* a fost distrus. De fapt, fiecare loc pe care l-aţi vizitat în ultimele câteva săptămâni a fost vizitat ulterior... de piloţi sau agenţi ai Alianţei.

— Nu. *Face* ştia că părea zdruncinat şi spera ca programul lui *Grinder* să fie în stare să-l facă pe Darillian să adopte aceeaşi expresie. La următoarea oprire din misiunea mea, mă voi preface că sar, apoi îi voi aştepta. Îi voi distruge.

— Da, dar nu încă. Am o misiune mai importantă pentru tine. Zsinj zâmbi. O să-l ajuţi pe prostul de Trigit să-i termine pe supravieţuitorii de la Baza Folor.

* * *

După ce toată lumea se reaşezase la micul dejun, *Piggy* întrebă:

— Poate Alianţa să adune destulă putere de foc în sistemul Morobe la timp

pentru a doborî *Implacabilul*?

Wedge aprobă din cap.

— Acea putere de foc este deja acolo. Ştim ce sistem va lovi Trigit, chiar dacă Zsinj, cu precauția lui obişnuită, nu ne-a spus încă. Dacă Zsinj ar acționa el însuşi, ar trebui să aducem atât de multe fregate, crucişătoare şi Distrugătoare de la alte misiuni, încât Zsinj ar fi alertat... dar, din fericire sau din păcate, *Pumnul de Fier* nu se alătură acestei misiuni. Totuşi, avem o problemă reală. El i-a spus Căpitanului nostru Darillian să stabilească o întâlnire cu nava de aprovizionare *Hawkbat*[22] pentru a reface proviziile şi combustibilul consumate. Şi să ridice o încărcătură de sateliți de supraveghere pe care îi putem lansa la următoarea oprire programată, astfel încât să poată obține date despre *urmăritorii* noştri. De asemenea, spune că vrea să vină la bord Comandantul lui *Hawkbat* pentru un tur de inspecție a navei şi o discuție cu Darillian.

— Oh, minunat, spuse Kell.

— De asemenea, dacă *Night Caller* participă la bătălia de la Talasea, probabil că Zsinj se va aştepta ca noi să ne desfăşurăm cu toate navele de luptă TIE. Care ar trebui să fie patru, nu două.

— Navele de luptă TIE nu sunt o problemă, spuse Falynn. Sunt peste tot în galaxie. Aterizează *Spectrele* pe orice planetă şi putem fura două şi să le ducem înapoi.

— Apropo de asta, spuse Janson, mai avem încă doi piloți TIE, dacă avem nevoie de ei. Atât Căpitanul Hrakness, cât şi Locotenentul Tabanne sunt absolvenți ai Academiei Imperiale. El a făcut simulatoare şi a zburat singur, iar ea chiar a zburat în câteva misiuni.

Wedge încercă să nu-şi ascundă nicio emoție de pe față.

— Au avut *ucideri*?

— Nu. Doar de când a dezertat şi s-a alăturat Forțelor Noii Republici.

— Bine. Una dintre problemele Noii Republici era că mulți dintre piloții săi se duşmăniseră literalmente şi violent în trecut. Acest lucru provoca uneori probleme atunci când un pilot aflat acum sub comanda Noii Republici doborâse alți piloți ai Noii Republici. Dar unii oameni în care Wedge avea încredere absolută fuseseră Imperiali: Tycho Celchu, actualul lider al *Escadrilei Vagabond*; Hobbie Klivan, care dezertase împreună cu Biggs Darklighter şi cu restul echipajului de pe *Rand Ecliptic*; chiar şi Han Solo fusese absolvent al Academiei şi fusese pentru scurt timp ofițer.

— Întâlnirea nu este o problemă, spuse Phanan. Ca urmare a privirii curioase a lui Wedge, el adăugă: Trebuie pur şi simplu să ajungem la locul de întâlnire şi să spunem: *O, nu, suntem cu toții bolnavi de gripă Tastiged*[23]. *Sigur, veniți. Sper că nu vă supărați când vom avea crize de strănut peste tot şi vă vom infecta.*

Wedge clătină din cap.

— Avem de-a face cu un inamic care se pricepe la munca de informații. Cred că o bruscă infecție incomodă ar tinde să-l alerteze.

Face zâmbi. Era un zâmbet strâmb, mai potrivit unui membru al *Soarelui Negru*, lumea interlopă criminală de pe Coruscant.

— Şi dacă nu noi suntem cei care se contaminează?

— Continuă.

---

[22] Hawkbat – liliac-şoim.

23 Gripa Tastiged – gripă foarte contagioasă din sistemul Tastiged.

— Zsinj ne-a transmis itinerariul actual al lui *Hawkbat*, astfel încât să putem planifica o întâlnire când ne convine. Asta înseamnă că ştim pe ce planetă vor ateriza în următoarele zile. Alegem planeta care este cel mai probabil să le ofere dreptul de a ateriza; trimitem *Spectrele* acolo şi îi expunem la un fel de boală. Apoi, Căpitanul lui *Hawkbat* va fi cel care va trebui să raporteze că nu ne-am putut întâlni fizic din cauza unei *infecții incomode*. Zsinj poate să investigheze cât vrea... pentru că nu ne va investiga pe noi.

Wedge îşi frecă bărbia şi rezistă impulsului de a spune: *E o nebunie*. În schimb, întrebă:

— De unde luăm contaminanții?

— Fiecare planetă modernă are un spital, Comandante, spuse Phanan. Unele au chiar şi centre pentru izolarea bolilor. Unul dintre acestea ar fi ca o piață stradală de boli pentru noi.

Wedge se ridică în picioare.

— Wes, Phanan, hai să ne întoarcem în sala mea de conferințe şi să vedem dacă putem transforma asta într-un plan. Voi ceilalți – cred că o zi de odihnă este necesară. Mergeți să vă odihniți.

Ei izbucniră în râs la cuvintele lui şi el nu îndrăzni să întrebe de ce.

Capitolul 21

În timp ce planeta Storinal creştea pe ecranul *Narrei*, *Spectrele* încă nu-şi finalizaseră planurile.

Sunt prea mulți factori necunoscuți, reflectă Wedge. Storinal era încă sub control Imperial, însă chiar la marginea spațiului lor, şi se spunea că înclina spre o posibilă alianță cu Noua Republică sau cu Lordul Războinic Zsinj. *Spectrele* puteau conta pe faptul că se puteau întâlni cu Imperialii, şi ar putea da peste facțiuni ale celorlalte două grupuri. Cu posibile complicații în acest sens.

Nu se ştia cu exactitate ce agent patogen vor folosi asupra echipajului de pe *Hawkbat*. Phanan dorea să ia această decizie în ultimul moment, în funcție de ceea ce era disponibil la suprafața planetei şi de ceea ce puteau să afle despre echipajul de pe *Hawkbat*. Nu ar fi fost de ajuns să folosească un agent biologic care să implice boli uşoare pentru majoritatea membrilor echipajului, dar moartea pentru ceilalți. Din fericire, multe dintre navele lui Zsinj păreau să urmeze doctrina de recrutare Imperială – să nu angajeze non-umani dacă era posibil – ceea ce ajuta la limitarea pericolului.

Mai era problema furtului unei perechi de TIE. Probabil că planeta era plină de ele... dar cât de eficientă era securitatea Imperială? Misiunea prevedea ca *Spectrele* să localizeze şi să selecteze navele de luptă țintă şi să efectueze toate etapele de achiziție a acestora, cu excepția furtului propriu-zis... Şi apoi să aştepte până când celelalte elemente ale misiunii erau finalizate înainte să se lanseze în spațiu cu noile lor *achiziții*. Între timp, ar fi fost o perioadă de aşteptare care ar fi putut fi foarte periculoasă.

Întreaga misiune nu oferea decât întrebări în acest stadiu. *Din fericire, va oferi un scenariu frumos în timp ce vom analiza detaliile*, decise Wedge. Înregistrarea din biblioteca lui *Night Caller* despre Storinal afişa imagini după imagini ale unor peisaje rurale luxuriante şi verzi, râuri care coborau în cascadă pe versanții în trepte, grădini cu flori tropicale de mărimea unei păduri şi oraşe cu linii şi dimensiuni grațioase care întrerupeau ocazional priveliştile naturale ale lumii. Se spunea că locuitorii Storinalului erau pătrunşi de o filozofie a înfrumusețării care se extindea şi asupra lumii lor, ceea ce o făcea una dintre cele mai frumoase din ceea ce mai rămăsese din Imperiu şi un centru turistic preferat de cei care se bucurau de plăcerile naturii.

Falynn, bineînțeles, se uitase peste date şi decisese:

— Pare a fi umedă.

Apoi, mai era problema trecerii vămii. Dacă ar fi coborât pe planetă la bordul unei nave de croazieră sau dacă ar fi făcut parte din echipajul unei nave militare mari, s-ar fi putut amesteca cu destulă uşurință şi ar fi putut trece mai repede prin inspecția de rutină oferită grupurilor mari, preplătite. Dar ei urmau să sosească cu o navetă privată. Vor fi supuşi unei inspecții amănunțite şi individuale. Planul lui *Face* era să-i transforme în stereotipuri, în tipuri foarte familiare pentru funcționarii vamali, astfel încât inspectorii acestora să scape de ei şi să efectueze o inspecție cât mai rapidă...

Dar şi asta putea să meargă prost.

Existau chiar şi necunoscute în rândul propriei sale echipe. În decurs de două zile, lucrurile se schimbaseră de parcă ar fi căzut peste ei o avalanşă. Donos era din nou operațional. Falynn Sandskimmer se apropiase din nou de el, dar de data asta el părea să îi răsplătească sentimentul. Kell şi Tyria, deşi nu făceau reclamă, nu încercau să ascundă faptul că erau împreună. Kell însuşi părea mai relaxat, mai în largul lui, simpla lui prezență nu-i mai provoca crize lui Janson. Toate aceste schimbări păreau a fi îmbunătățiri, mai ales având în vedere cât de doborâți fuseseră *Spectrele* după moartea lui Jesmin... Dar lui Wedge îi era greu să accepte atâtea schimbări deodată.

Cel puțin aveau noroc în implicarea lumii Storinal. Planeta, în ciuda legăturilor sale Imperiale, avea o populație mică, dar evidentă, de Gamorreeni. Cei mai mulți erau gărzi al căror rol principal era să fie vizibili şi exotici pentru distracția turiştilor. Aşa că *Piggy* ar fi putut să se deplaseze împreună cu restul *Spectrelor*.

— Interogare planetară de rutină, anunță Kell. Înseamnă că ne-am rătăcit în zona lor cea mai îndepărtată de detecție. *Grinder*, mai bine te-ai pune la adăpost.

Bothanul scoase un oftat foarte înduioşat. Se duse înapoi în compartimentul de marfă al *Narrei* şi bătu într-un ritm complicat pe unul dintre pereții etanşi. O placă se desprinse de-a lungul unei linii de sudură, deschizându-se ca o uşă laterală, care îi oferi acces în acelaşi compartiment de contrabandă protejat de scanere pe care *Piggy* îl folosise cândva ca vehicul. Cu o ultimă expresie rănită, îndreptată înapoi spre cabina de pilotaj, acesta sări în compartiment şi închise uşa de acces în urma lui.

— Falynn, continuă Kell, sudează-l. Fă-o etanşă.

Falynn zâmbi, dar nu se mişcă de pe scaunul ei. Wedge îşi reprimă un zâmbet. Era mai bine ca guvernul de pe Storinal să nu ştie că la bord se afla un Bothan; de la participarea unei celule Bothane de spărgători de coduri, prietenoasă cu Alianța, la obținerea planurilor celei de-a doua *Stele a Morții*, Imperialii îi țineau pe toți rezidenții sau descendenții din Bothawui sub o suspiciune şi mai mare decât pe ceilalți non-umani. *Grinder* ar fi servit cel mai bine dacă ar fi rămas necunoscut, un joker pe care să-l poată folosi la nevoie. *Runt*, de asemenea, acționa ca un joker, însărcinat cu datoria foarte incomodă de a-şi aşeza X-interceptorul pe una dintre lunile îndepărtate ale lui Storinal şi de a aştepta semnalul de urgență. Putea să stea acolo trei zile, mâncând conserve, respirând aer reciclat şi având doar un tub de plastic pentru vezica urinară în loc de baie, dar era hotărât să rămână util *Spectrelor*.

— Transmit lista pasagerilor, spuse Kell. Apropo, niciunul dintre voi nu şi-a plătit biletul.

— Discută cu un judecător, spuse Phanan. Eşti într-o dispoziție îngrozitor de bună pentru un om care îşi pune capul în ştreang.

— Poate pentru că tu eşti în următorul în ştreangul de lângă mine. În regulă, avem permisiunea de a ateriza. Şi-a uitat cineva actele?

Toată lumea verifică în buzunare sau în genți după cărțile de identitate necesare, toate falsificate de *Grinder* cu datele furnizate de Serviciile Secrete ale Noii Republici. Wedge îl privi pe Janson, ridicol în costumul său roşu de carnaval şi cu barba lungă şi albă, devenind din ce în ce mai panicat pe măsură ce verifica buzunar după buzunar.

— S-a întâmplat ceva, Wes?

— E aici, pe undeva, spuse Locotenentul.

— Verifică-ți bocancul, spuse Falynn.

— Verifică sub perna scaunului, spuse Phanan.

— Verifică-ți şi cealaltă cizmă, spuse Wedge. Falynn chiar a vrut să spună ambele cizme, dar nu a realizat că tu nu vei înțelege asta.

Janson se îndreptă din căutările sale suficient de mult timp pentru a-i arunca Comandantului său o privire trădată.

— De ce nu este Hobbie aici să suporte acest abuz? O clipă mai târziu se îndreptă din nou, afişând o expresie abătută. Era în cealaltă cizmă a mea.

— *Yub, yub*, Locotenente.

— Treizeci de secunde până la intrarea în atmosferă, spuse Kell. Puneți-vă centurile, oameni buni.

* * *

Cinci minute mai târziu alunecau peste acele frumoase privelişti verzi pe un curs dictat de guvern spre spațioportul oraşului Revos, un complex de divertisment. Consultarea inofensivă de către *Grinder* a înregistrărilor computerului oraşului indica faptul că printre echipajele navelor care se bucurau de odihnă şi recreere acolo era inclus şi echipajul lui *Hawkbat*. Scanerele *Narrei* indicau că îi urmărea o navă de vânătoare, fiind cu un kilometru şi jumătate în urma lor şi deasupra. Asta ar fi fost o atenție neprietenoasă pe unele planete, dar Donos spuse că multe planete cu agenții de menținere a ordinii publice menite să asigure funcționarea turismului ar fi folosit astfel de tactici în mod normal; nu însemna nimic.

— Drăguț, spuse *Face*.

Se holba la priveliştea strălucitoare a lui Revos care apărea în fața lor. Oraşul părea făcut numai din turnuri înalte, curbate, construite din marmură cremoasă pastelată într-o varietate de culori. Spațiosportul, construit în afara zidurilor oraşului, apăru un minut mai târziu. Nu împărtăşea arhitectura idilică a oraşului; era un cerc de duracretă cu un diametru de doi sau mai mulți kilometri, cu platforme de aterizare şi buncăre de ferrocretă, asemănătoare unor negi, vopsite în culori vesele – dar cumva nu mai puțin urâte pentru asta – împrăştiate pe suprafața sa. *Spectrele* numărară printre navele grupate în jurul diferitelor buncăre mai multe nave mici de marfă, navete de diferite tipuri, nave atmosferice uşoare şi chiar câteva nave de luptă TIE.

Kell ateriză acolo unde i se indicase, la unul dintre cele mai îndepărtate inele ale buncărelor. Un ecran de vizualizare de pe peretele buncărului afişa grafice cu linii primitive care îl instruiau pe Kell cum să manevreze naveta până la pista de aterizare şi orientarea exactă. Doi paznici în armură de soldat din trupele de şoc se aflau pe poziții de o parte şi de alta a *Narrei*, înainte ca naveta să se fi stabilizat complet.

— *Liniile Spațiale Doran* vă urează bun venit pe Storinal, spuse Kell cu cea mai oficială voce a sa. Fiți pregătiți să arătați documentele tuturor oficialilor guvernului planetar şi bucurați-vă de şederea dumneavoastră aici. Apoi coborî rampa principală a navetei. Pasagerii de clasa întâi, vă rog.

* * *

Wes Janson se trase de barba albă şi lungă, cu un gest care părea obişnuit,

dar care, de fapt, avea rolul de a-l asigura că încă era ataşată corect. Îşi ridică umerii, adoptând o atitudine corect de arogantă şi coborî pe rampă, cu gărzile sale de corp flancându-l – Falynn în stânga, Locotenentul Atril Tabanne în dreapta şi cu *Piggy*, în ținuta completă a unui războinic Gamorrean, cu tot cu vibro-secure la spate.

Capătul unui tub de inspecție conectat la buncăr ieşi în fața navetei, iar un oficial planetar păşi afară din el pentru a se alătura gărzilor. Fără îndoială că omul se credea elegant în haina sa lungă verde-smarald şi cu nasturii strălucitori de aur, dar Janson ştia că el însuşi era un spectacol mult mai strălucitor şi, posibil, mai ridicol. Janson purta o haină roşie strălucitoare croită în stilul celei a unui ofițer de marină, cu epoleți şi un rând dublu de nasturi, plus o şapcă cu cozoroc asortată şi pantaloni negri bine croiți. Centura şi mănuşile albe, cizmele negre strălucitoare şi tocul blasterului completau ansamblul. Avea întregul set vestimentar; Janson purta, de asemenea, păr, barbă şi mustață albe şi dese, precum şi un machiaj care îi scotea în evidență pielea de pe față şi de pe mâini. Chipul lui Wes Janson era prea bine cunoscut în spațiul controlat de Imperiu pentru a risca o deghizare mai puțin elaborată.

Gărzile sale de corp, în schimb, erau nişte exemple de sobrietate. Falynn şi Atril purtau colanți de un negru deschis la culoare. Accesoriile lor din piele – cizme, centură, genți şi tocuri de blastere – erau de un negru mat. Părul le era dat pe spate în împletituri severe, iar *Face* insistase ca ambele femei să şi-l vopsească în negru, explicându-le că era potrivit pentru genul de personalitate atotştiutoare care se presupunea a fi Janson să aibă gărzi de corp asortate.

Janson se opri în fața agentului guvernamental, care îi întinse mâna. Janson îşi curăță gâtul în ceea ce spera că era o manieră suficient de categorică, iar Atril îi înmână oficialului patru seturi de carduri de identitate.

Funcționarul îl introduse pe primul în scanerul său portabil.

— Senatorul în exil Iskit Tyestin de pe Bakura, spuse el. Se încruntă. *Bakura.*

— Nu te obosi să-mi spui că Bakura nu este tocmai un prieten al Imperiului în aceste zile. Janson se strădui să păstreze acel element evaziv de hărțuire în vocea lui. Dacă ar fi fost, încă aş fi fost acolo, în casa mea, în loc să fiu aici, servind cu loialitate Imperiul.

— Bineînțeles că da. Ce treabă aveți pe Storinal?

— Afaceri. Strâng fonduri pentru *Mişcarea Loialistă Bakurană.* Continuăm să facem presiuni asupra guvernului pentru a rupe legăturile cu Rebelii şi a reveni la adevărata loialitate.

Cititorul de mână al oficialului vibră şi acesta se uită la el.

— Sunteți în evidențele noastre. Un prieten loial al Imperiului.

Janson bombăni, îndreptându-se cu mândrie. Identitatea Senatorului Tyestin corespundea unei persoane reale, unul dintre ultimii susținători ai Imperiului care fusese ales în Senatul de pe Bakura înainte ca acea planetă să decidă să se alăture Alianței. Adevăratul Tyestin nu reuşise niciodată să părăsească lumea; nava sa de salvare fusese distrusă când încercase să fugă, un fapt care încă nu era înregistrat în rețeaua de date a Imperiului.

Oficialul introduse fiecare dintre celelalte carduri în cititorul său.

— Doamna mea, Anen de Bakura. Profesia, gardă de corp. Autorizată să poarte armament expus şi ascuns. Vă rog să nu îl folosiți, doamnă Anen; chiar şi cele mai

legale şi rezonabile împuşcături duc la investigații plictisitoare. Doamna mea Honiten, la fel, la fel şi iar la fel. Şi gardianul Voort.

Oficialul aruncă o privire spre Gamorrean.

— Înțelege Bazica?

— Câteva cuvinte, spuse Janson, cu un ton morocănos. Prea puține.

— Vă rugăm să respectați semnele din fața fiecărei unități cu privire la cine şi ce poate intra. Apoi îi înapoie cardurile lui Atril cu un zâmbet politicos. Bine ați venit pe lumea noatră frumoasă, Storinal. Bucurați-vă de vizita dumneavoastră.

* * *

Ton Phanan, purtând proteze false pentru a ascunde şi mai mult din carnea sa şi jucând rolul unui pilot de testare, în mod evident fără noroc – şi având din ce în ce mai puține componente umane –, trecuse cu uşurință de inspecție, la fel ca şi Tyria, care o reprezenta pe soția sa suferindă. Apoi veni rândul lui Wedge, *Face* şi Donos – potențial cea mai periculoasă parte a înşelăciunii, întrucât chipul lui Wedge apărea în tot spațiul Imperial pe memo-urile holografice cu privire la persoanele căutate.

Wedge se trase de mustățile *furioase* pe care le purta. Nu erau nici pe departe o deghizare la fel de elaborată ca setul de proteze false pe care le purtase pentru a pătrunde în vamă pe Coruscant, dar nu ar fi trebuit să aibă nevoie de măsuri atât de dificile şi costisitoare aici. Iar continuările deghizării de o parte şi de alta a sa ar fi trebuit să distragă atenția de la trăsăturile sale. El şi cei doi însoțitori ai săi purtau haine aproape identice. Poncho-urile lor aspre erau țesute dintr-o pânză maro grea, care părea plină de nisip şi de pietriş chiar şi atunci când era curățată cu scrupulozitate. Pantalonii şi cămăşile lor erau dintr-o țesătură mai uşoară din aceeaşi stofă, greu de uzat în doar două zile în care *Spectrele* mărşăluiseră pe rând în ele timp de ore întregi. Pălăriile lor cu boruri largi primiseră un tratament similar, deşi mai puțin extins. Părul şi mustățile false le erau tăiate la lungimi identice. *Face* purta din nou piele falsă pentru a-şi ascunde cicatricile şi reuşise să o modeleze pentru a-şi face trăsăturile să semene puțin mai mult cu cele ale lui Wedge. Per total, Wedge ştia că arătau ca trei țărănoi care îşi irosiseră economiile într-o singură călătorie spre o lume mai civilizată.

Coborâră rampa şi îi înmânară oficialului cardurile de identitate cu o mişcare identică din mână. Bărbatul se uită la ei, cu o expresie undeva între amuzament şi groază pe față. Îşi reveni îndeajuns pentru a introduce primul card în cititor.

— Dod Nobrin de pe Agamar.

Agamar, o lume-colonie de pe Inelul Exterior, era un loc dur, ai cărui locuitori trebuiau să fie la fel de duri pentru a supraviețui. Nu este surprinzător faptul că obiceiurile rustice, încăpățânarea şi rezistența bărbaților şi femeilor de pe Agamar le-au adus o reputație nemeritată de prostie în Vechea Republică şi în Imperiu. Chiar şi astăzi, jumătate din glumele spuse în Bazică despre oamenii proşti îi înfățişa ca fiind bărbați şi femei de pe Agamar. *Face* elaborase stilul vestimentar şi manierele trioului după o consultare atentă cu Căpitanul Hrakness, un nativ de pe Agamar, pentru a se potrivi cu cele mai comune reprezentări stereotipice ale oamenilor din acea lume.

Face aprobă, cu o mişcare de clătinare a capului mai potrivită pentru o pasăre de pradă decât pentru un bărbat. Wedge duplică mişcarea. O clipă mai târziu, Donos se prinse şi făcu acelaşi lucru. Oficialul se uită de la unul la altul ca şi cum ar fi fost

hipnotizat.

— Eu sunt Dod, zise *Face*. Îşi întinse degetul mare spre Wedge. El e fratele meu, Fod. Tot de pe Agamar. Apoi făcu acelaşi gest către Donos. El e fratele meu Lod.

— Tot de pe Agamar.

— Oh, da. Aşa este. Eşti destul de isteț pentru un orăşean.

Oficialul scutură din cap cu mişcarea cuiva care se resemnează pentru o zi lungă, foarte lungă, de muncă.

— Afacerile voastre pe Storinal?

Face radie.

— Femeile.

— Divertisment, atunci.

Face părea indignat.

— Nu.

— Afaceri?

— Nu! Nu e genul de afacere de care ne ocupăm.

— Mirese, spuse Wedge.

Donos, păstrându-şi vocea joasă, repetă:

— Mirese.

Întinse cuvântul ca şi cum ar fi avut o semnificație cosmică.

— Există doar şase femei frumoase pe tot Agamarul, spuse Wedge. Şi toate sunt căsătorite.

— Sunt doar cinci, spuse *Face*.

Wedge clătină din cap cu hotărâre.

— Şase.

— Cinci. Ettal Howrider a fost împuşcată.

— Domnilor…

— Cine a împuşcat-o?

— Vărul ei, Popal Howrider.

— Credeam că e încă imobilizat după ce a fost muşcat, iar rana a supurat şi toate cele. Mirosul ăla îngrozitor…

— Domnilor! Oficialului îi crescuse paloarea. Am să pun *Divertisment* pe viza temporară. Dacă nu sunteți aici pentru a face tranzacții financiare cu cineva, sunteți pentru *Divertisment*. Ați înțeles?

Face aprobă din cap. Din nou Wedge şi Donos se potriviră cu mişcarea lui de legănare a capului.

— Oh, da. Am înțeles. Apoi *Face* zări ceva în lateral. Uitați-vă la aia!

Toată lumea, inclusiv gărzile, priviră în aceeaşi direcție, dar singurul lucru care se vedea era mişcarea unor oameni care păşeau în interiorul clădirii din apropiere, chiar de cealaltă parte a unei ferestre de lungimea unei galerii.

— Ce? întrebă oficialul.

Face îl apucă de tunică, îl trase mai aproape, arătând cu degetul.

— Ea, ea! E aproape goală!

Una dintre trecătoare era îmbrăcată într-un veşmânt auriu, reflectorizant, care dezvăluia o însemnată parte a picioarelor şi a umerilor ei.

Funcționarul încercă să se elibereze.

— Asta e doar o îmbrăcăminte de vară, domnule…

— Cum o cheamă?

— Nu ştiu.

Bărbatul încercă să smulgă mâna lui *Face*, dar nu reuşi să facă niciun progres. Aruncă o privire rugătoare peste umăr către unul dintre gardieni, iar Wedge se încordă, însă soldatul cu armură nu se mişcă. Apoi văzu că omul se cutremura de râs.

— Nu-i ştii numele? Locuieşti în acelaşi sat cu ea!

Oficialul reuşi în cele din urmă să-i desprindă mâna lui *Face*.

— E un oraş, nu un sat, şi e prea mare ca să-i cunosc pe toți.

Introduse în cititor, cât de repede putu, cardurile lui Wedge şi Donos.

— Asta nu e prea prietenos. *Face* luă cardurile şi le împărți cu frații săi. Hei, dacă ne-ați putea indica unde sunt femeile frumoase care îşi caută soț, asta ar însemna un credit pentru voi.

Bărbatul se uită la el, prea oripilat ca să fie uimit.

— Un credit *întreg*?

— Oh, da. Întotdeauna să plăteşti pentru ce e mai bun, asta spun eu.

— Încearcă la *Howler*. Este un bar. Acolo vei găsi localnice care au chef să plece de pe lume, dar nu au suficienți bani pentru a face asta.

— Domnule, sunteți un gentleman.

Face aruncă o monedă de un credit în palma bărbatului şi intră în deschiderea tubului de inspecție.

— Un gentleman, repetă Wedge, şi îl urmă.

Îl auzi pe Donos mormăind *gentleman*, şi venind zgomotos în urma lui.

* * *

Kell coborî pe rampă. Observă expresia obosită a inspectorului şi îi aruncă un zâmbet complice.

— Imaginează-ți să fii prins la bordul unei navete cu ei timp de trei zile.

Îşi clătină capul în sus şi în jos într-o simulare corectă a ticului distinctiv al lui *Face*, apoi îi înmână omului cardul său de identitate.

— Credeți că vor crea probleme… Căpitane Do-ran?

— Spune-mi Kell. Nu, niciunul dintre ei nu este o problemă, cu excepția bătrânului Senator. Doar mângâie-i orgoliul… şi nu trage împotriva lui. Am acceptat o provocare din partea lui şi am pierdut. De aceea a trebuit să îi car Gamorreanul ăla blestemat. Kell făcu un pas în lateral şi se uită spre flancul *Narrei*. Cuvintele *Liniile Spațiale Doran* şi numele *Doran Star* afişate pe partea laterală a navetei încă erau corespunzător de învechite, infirmând faptul că fuseseră vopsite cu trei zile în urmă şi apoi parțial răzuite din nou.

— Mulțumesc. O să mă asigur că cei care trebuie să ştie, vor afla. Oficialul îi înapoie cardul lui Kell. Îi duceți înapoi?

Kell răspunse printr-o cutremurare.

— Ah. Ei bine, pierderea voastră este câştigul nostru, cu condiția să fie cât mai curând. Vă rugăm să aşteptați în zona de inspecție. După scanarea navetei dumneavoastră, sunteți liber.

— Mulțumesc.

* * *

Imediat ce trecură de inspecție, grupul Senatorului exilat Tyestin, cunoscut în mod informal în această misiune sub numele de *Grupul Joyride*[24], se cază în cea mai apropiată unitate de cazare de aeroportul spațial.

După ce verificară apartamentul în privința posibilității existenței unor dispozitive de ascultare şi nu găsiră niciunul, Janson spuse:

— Nu există niciun motiv să mergem mai departe pentru a găsi TIE-uri. Sunt câteva aici… şi mult mai mulți străini în trafic decât într-o bază militară Imperială.

— Atril şi cu mine putem trece de la o deghizare la alta mult mai uşor decât tine, spuse Falynn. Era adevărat; pentru cele două femei, era nevoie doar de o schimbare de haine şi de adăugarea unei peruci care să le acopere părul negru sever. Tu şi *Piggy* ar trebui să rămâneți aici, în pielea personajelor, deocamdată. Lăsați-ne pe noi să facem munca de bază.

— Pentru că deghizarea mea este incomodă, spuse el.

— Da.

— Nu pentru că sunt bătrân şi slab ca şi Comandantul Antilles.

Ea zâmbi şi privirea i se întoarse.

— Presupun că ar trebui să-mi revizuiesc părerea despre piloții bătrâni şi slabi.

— Ei bine, fetelor, mergeți şi distrați-vă. Am de gând să comand mese şi distracții scumpe. Aceasta este pe unul dintre conturile de cheltuieli secrete ale Noii Republici şi, pentru prima dată, am chef să fac o notă de plată frumuşică şi mare.

* * *

Grupul lui Phanan, din care făceau parte Tyria şi Kell, fusese însărcinat cu achiziționarea de agenți patogeni. Cu ajutorul unui transportor feroviar cu repulsorlift, aceştia urmau să se deplaseze din Revos până în capitala Scohar, unde se afla cel mai mare port spațial al planetei şi un centru medical conceput pentru a se ocupa de bolile atât domestice, cât şi extraterestre.

Calea ferată Revos-Scohar era o minunăție a ingineriei şi a relațiilor publice. Mijlocul de transport în sine era o serie de vagoane lungi cu repulsorlift cuplate între ele, care se deplasau în cea mai mare parte de-a lungul unui tunel fără particularități. Dar, din când în când, trenul se ridica în aer liber, suficient de mult timp pentru ca pasagerii să se bucure de unele dintre cele mai frumoase privelişti ale planetei – când o panoramă spectaculoasă a vârfurilor muntoase acoperite de zăpadă, când o privire lungă asupra văilor purpurii sub soarele apusului – după care cobora din nou.

Kell decise că era un bun mijloc de compromis între a le oferi turiştilor spectacolul dorit şi a strica peisajul atent întreținut.

Scohar semăna mult cu oraşul Revos, doar că era mult mai mare şi era presărat cu centre de recreere care includeau atracții care simulau pericolul fără a face rău vreunui vizitator. *Grupul Molima*, aşa cum se autodenumeau ei înşişi, rămase departe de porțiunile mai aglomerate de turişti ale oraşului şi se cazase în locuințele din apropierea *Institutului Xeno-sanitar Scohar* – numele inofensiv pe care guvernul din Storinal îl dăduse centrului lor pentru controlul bolilor.

[24] Joyride – plimbare rapidă şi periculoasă cu un vehicul furat.

* * *

Wedge, *Face* şi Donos – informal *Grupul Țărănoii* – găsiră cazare la *Revos Liberty*, o pensiune destinată echipajelor navelor mari aflate în concediu de odihnă. Din cauza orientării sale, camerele erau mici, dar ieftine; serviciile şi facilitățile erau rare. Cu toate astea, jumătate din camere, inclusiv cea a *Spectrelor*, se deschideau direct spre o plajă artificială pe malul râului.

Face se scuză pentru câteva minute şi se întoarse cu un teanc de pânză viu colorată. Apoi le împărți porții individuale celorlalți.

Wedge o scutură pe a sa. O tunică cu mânecă scurtă, cu modele de fructe tropicale portocalii şi galbene, şi pantaloni scurți de culoarea lavandei.

— Am să vomit.

Face zâmbi.

— Asta ar fi ultima bucățică de garnitură a ansamblului, nu-i aşa? Îți recomand să păstrezi pălăria. Asta chiar completează imaginea unui Agamarian stereotipic fără gust şi fără bun simț.

— Mi-aş dori să nu fiu de acord cu tine.

— *Yub, yub*, Comandante.

Donos se uită cu jale la ținuta sa: o cămaşă cu dungi orizontale roşii subțiri şi verzi şi pantaloni scurți cu dungi verticale albe şi negre.

— Domnule, am permisiunea de a-l ucide pe *Face*?

— Acordată. Dar păstrează-ți pălăria, aşa cum a spus *Face*.

Face îşi desfăcu propriul dezastru vestimentar. O cămaşă neagră de mătase cu o varietate de insecte pictate pe ea cu sclipici argintiu, pantaloni scurți de un portocaliu mai strălucitor şi mai dureros decât cel al costumelor de pilot al Noii Republici şi o batistă roşie pentru gât.

— După cum vedeți, am păstrat ce e mai bun pentru mine. E timpul să găsim nişte mirese, fraților.

Capitolul 22

— Serios, spuse Wedge. Credeam că voi, băieții din Marina Imperială, sunteți toți piloți de TIE. Toți.

Stăteau pe *Promenada Fructelor Soarelui*, care era de fapt o terasă extinsă, cu acoperiş, flancată de grădini cu flori. Salonul era înțesat de fotolii întinse şi întrerupt din când în când de boxele muzicienilor, dintre care majoritatea, la acea oră târzie a după-amiezii, erau ocupate de muzicieni, bărbați, femei şi droizi, care cântau la o varietate de instrumente cu coarde şi de percuție.

Cei trei frați *Țărănoi* se aflau acolo, în mijlocul unei veritabile *mări* de membri ai echipajului *Hawkbat*. Cei mai mulți dintre membrii echipajului consumau băuturi uşoare, pentru a se pregăti să iasă după lăsarea întunericului şi să bea mai mult. Unii erau însoțiți de femei şi bărbați din zonă; fotoliile de odihnă erau construite pentru a găzdui confortabil două persoane. Dar Wedge, *Face* şi Donos, stridenți şi gălăgioşi, erau fiecare de unul singur.

Bărbatul de vizavi de Wedge, un subofițer cu vechime în Marina Imperială, după părerea lui Wedge, construit precum Kell, dar chiar mai mare şi mai solid la piept, zâmbi la auzul prostiei lui Wedge.

— Acum, gândeşte-te la asta, Dod…

— Eu sunt Fod. El este Dod. El e Lod.

— Fod. Chiar şi un Distrugător de clasă Imperială transportă doar şase escadrile de nave de luptă TIE. Adică şaptezeci şi două. Chiar şi cu piloți de rezervă, este vorba de nouăzeci sau o sută de piloți pe una dintre navele mari. Crezi că un Distrugător se poate descurca doar cu un echipaj de comandă şi o sută de piloți?

— Ei bine, nu m-am gândit la asta, serios.

Membrii echipajului *Hawkbat* din jurul lor râseră imediat. Comandantul de rang înalt, pe nume Rondle, se uită trist la paharul său aproape gol.

Face, cu mişcările unui om profund beat, se ridică brusc în picioare.

— Nu se poate aşa ceva. Hei, chelner! Încă unul pentru toată lumea.

Se prăbuşi apoi din nou în beția lui simulată. Personalul de pe *Hawkbat* era mai mult decât fericit să îi aibă pe frații Nobrin prin preajmă. Băieții de pe Agamar cumpăraseră cu amabilitate băuturi pentru toți cei care se aflau în preajma lor şi păreau să nu țină cont de bârfele adresate lor de către echipaj. Wedge observase că unii dintre ei îşi aduceau partenere pentru a-i vedea pe presupuşii bărbați ai faimoasei şi idioatei lumi, Agamar. Se simțea ca un animal într-o cuşcă ce era contemplat de o procesiune de vizitatori de la grădina zoologică.

— Deci, atunci când e timpul să plecați acasă, continuă Wedge, nu vă urcați cu toții în navele de luptă TIE şi plecați în spațiu.

Rondle zâmbi.

— Nu. Eu sunt instructor de luptă neînarmată. Partus, cea de acolo, cea cu fața roşie, este navigator. Adică cineva care îi spune navei cum să ajungă acolo unde se duce. Dewback Kord, de acolo, este mecanicul navei. Nu, când e timpul să plecăm, ne urcăm cu toții într-o navetă şi urcăm.

— O navetă? O navetă *Lambda*? Am fost într-o astfel de navă odată.

Rondle aprobă din cap distrat şi acceptă o nouă băutură de la servitorul droid.

— A voastră este *Doran Star*? E cea în care am fost şi noi.

Rondle îl fixă cu o privire supărată.

— Hei, voi aţi sosit de pe Agamar în orice găleată v-a adus aici. Dacă aia era şi naveta noastră, cum am fi ajuns la sol înainte să ajungeţi voi aici?

— Ei bine, nu ştiu.

— Nu, ale noastre sunt *Hawkbat's Perch* şi *Hawkbat's Vigil*.

— Oh. Hei, ce coincidenţă. Să ajungi să ai două navete cu nume asemănătoare cu numele navei tale mari.

Rondle îşi acoperi ochii cu mâna.

* * *

— Mi-aş dori să fie *Grinder* aici, spuse Phanan.

Bătea iritat la tastatura terminalului, navigând prin nivel după nivel de ecrane organizaţionale utile. Kell şi Tyria se aflau în spatele lui, înghesuiţi într-un scaun supradimensionat de pluş care ar fi putut găzdui cu uşurinţă doi oameni de dimensiuni obişnuite.

— Ce s-a întâmplat? spuse Tyria. Se vede că nu te confrunţi cu nicio măsură de securitate.

— Nu, dar nu pot să dau nicio comandă ca sistemul să-mi dea informaţii despre agenţii biologici stocaţi la Institut, nu fără să declanşez nişte alerte, şi pun pariu că *Grinder* ar putea. În plus, trebuie să mă confrunt cu colegi de cameră care fac zgomote enervante de giugiuleală în timp ce eu muncesc din greu.

Tonul lui era doar pe jumătate glumeţ. Era enervat de când Tyria îşi făcuse brusc cunoscută preferinţa.

— Putem merge să ne plimbăm, spuse Kell.

— Aţi aruncat deja o privire iniţială asupra exteriorului Institutului… Staţi. *Recuperare de informaţii. Focare de boli. Sortare după tipuri de mecanisme.* Asta nu va fi la fel de cuprinzător, dar ne va indica ce boli a avut de fapt populaţia de pe Storinal. Şi orice a fost, cu siguranţă se află în seifurile Institutului.

Tyria şi Kell se apropiară pentru a se apleca peste umerii lui.

— *Erupţia Cutanată Roşie Bothană*, spuse Phanan. Prea mult şanse de reuşită sau nu. În plus, *Grinder* ar putea să se infecteze şi nu am mai auzi niciodată de el. *Molima Bandoniană*, e prea severă. *Blastonecroza* la fel, de asemenea dezgustătoare. Planeta asta mare şi turistică a cunoscut câteva maladii ciudate. Hei.

Se concentră brusc asupra unuia dintre paragrafele de pe ecran şi îl deschise pentru a citi mai detaliat. Kell se aplecă mai aproape.

— Ce este?

— *Tulburarea de Canalizare Bunkurd*.

— Îhhh, spuse Tyria. Sună dezgustător.

— Nu este atât de rău pe cât sună. Cu câteva secole în urmă, pe Coruscant, *Corporaţia Bunkurd* a conceput o bacterie care face o treabă bună în descompunerea apelor reziduale pentru reciclare. Ceva de genul unei îmbunătăţiri de douăzeci la sută faţă de bio-agenţii anteriori folosiţi în acelaşi scop. Şi credeţi-mă, Coruscantul are nevoie de tot ajutorul pe care îl poate primi, în acest sens. Dar dacă acea bacterie ajunge în sistemul digestiv uman, practic atacă ceea ce mănânci imediat ce înghiţi,

făcând să fie mai puțin nutritiv şi dându-ți echivalentul unei intoxicații alimentare. Are nevoie de o perioadă previzibilă de timp pentru a se incuba şi răspunde foarte bine la medicamentele standard, aşa că nu există niciun pericol de pierdere de vieți, cu excepția zonelor izolate.

— Pare să fie marfa noastră, spuse Kell. Acum tot ce ne trebuie este să facem rost de ea.

— O să mai stau în arhive pentru o vreme, în caz că găsim ceva mai bun. Dar, da, este încurajator.

* * *

Howler se dovedi a fi ceva mai puțin decât un local de băuturi, în care localnicele se întreceau pentru a câştiga afecțiunea turiştilor care ar putea avea interesul şi capitalul necesar pentru a le lua de pe planetă. Era, de fapt, o fundătură. Luminile sale slabe ascundeau faptul că podelele şi mesele nu erau curățate atât de riguros pe cât ar fi trebuit şi că localnicii care se ofereau pentru *inspecție* nu erau toți atât de aspectuoşi pe cât sperau să fie. Localul avea holoproiectoare pâlpâitoare pe toți pereții, care se derulau în mod ciclic cu imagini ale peisajelor şi oraşelor superbe de pe Storinal, însă stilul vestimentar al turiştilor din acele imagini sugera că acestea fuseseră filmate atunci când majoritatea *Spectrelor* erau încă nenăscuți.

Cu toate astea, *Howler* avea un avantaj important. Pe o lume controlată de Imperiu precum Storinal, unde persoanele non-umane erau cetățeni de mâna a doua în ocaziile în care li se permitea o oarecare libertate, *Howler* nu făcea nicio distincție între clientela umană şi cea non-umană. Operatorii săi doreau, în mod evident, fiecare credit pe care îl puteau câştiga. Falynn şi *Piggy* se aflau deja la o masă din spate, învăluită în umbră şi ocazional în fumul care ieşea din bucătăria restaurantului, când sosiră Wedge şi Kell. Falynn se uită la costumul țipător al lui Wedge şi izbucni în râs.

— Nu da vina pe mine, spuse Wedge, e vina lui *Face*. Îşi puse pălăria pe masă şi se aşeză. Ai *măturat*?

Piggy aprobă din cap.

— Totul e curat.

Controlul volumului său era atât de scăzut încât ceilalți abia puteau distinge cuvintele mecanice pe sub grohăiturile lui.

— Locul ăsta are nevoie de mai mult decât de un *măturat*, spuse Kell. De o curățare cu nisip, poate. O vaporizare bună cu laser a primilor cinci milimetri de pe fiecare suprafață expusă.

— Am vrut să spun, *măturat* pentru dispozitive de ascultare.

— Ştiu.

Wedge aruncă o ultimă privire în jur, dar, după ce râsul lui Falynn încetase să mai atragă privirile, nimeni nu părea să le acorde atenție.

— În regulă. *Grupul Țărănoii* raportează noroc. În primul rând, avem nişte indicii despre sursele proviziilor pe care le transportă *Hawkbat* la bord; vom transmite aceste informații Serviciului de Informații. În al doilea rând, ne gândeam să organizăm un fel de ospăț de despărțire pentru echipajul *Hawkbat* şi să îi infectăm acolo, dar am aflat că echipajul tranzitează înainte şi înapoi de pe navă cu două navete. Dacă am putea plasa agentul patogen în acele navete, probabil că vom

infecta o treime din echipaj. Cred că ar fi cel mai uşor dacă ar fi un fel de agent transmisibil prin aer. Am putea să-l punem în rezerva de aer.

— Transmisibil prin aer. Kell se încruntă, concentrându-se, apoi îşi scoase datapadul. Nu-mi amintesc dacă Phanan a spus că această chestie – *TCB* – se transmite prin aer... Ah. Da, se transmite.

Falynn făcu o grimasă.

— *Tulburarea de canalizare Bunkurd*?

— Ai întâlnit-o? întrebă Wedge.

— Am *avut-o*. Puţinele părţi din Mos Eisley care chiar au reciclator de canalizare folosesc un sistem de recuperare *Bunkurd*. Unul vechi, stricat şi ocazional cu scurgeri. Am fost bolnavă ca un şobolan womp timp de o săptămână.

Ea se cutremură.

— Toate astea înseamnă că *Grupul Molima* are un câştigător, spuse Wedge.

Kell aprobă din cap.

— Totuşi, îl vrem cu adevărat pe *Grinder* pentru intruziune. Speram să pot să-l iau cu mine în Scohar.

— Nu ar trebui să fie o problemă, spuse Wedge. Pista voastră de aterizare este autorizată oficial, nu-i aşa? Dacă te duci acolo pentru a face puţină muncă de mecanic astăzi şi pleci în compania unui turist Bothan...

— Presupunând că amândoi putem trece de securitate.

— *Grinder* va găsi o cale. E o chestiune de mândrie profesională la el. *Grupul Joyride*?

Falynn se îndreptă.

— Ei bine, în primul rând, ştiu unde sunt navetele *Hawkbat*. Buncărul *22 Aleph*. Le-am marcat locaţia în cazul în care Kell ar fi vrut să le arunce în aer sau ceva de genul ăsta.

— Nu *trebuie* să arunc în aer tot ce văd. Doar că îmi place să o fac.

— Şi sunt nave de luptă TIE peste tot. Dar dacă vrei un loc în care să te poţi baza pe faptul că TIE-urile sunt bune şi pregătite de zbor, portul spaţial păstrează patru în *pregătire instantanee*, cu piloţii aflaţi într-o cameră de aşteptare. Acestea nu sunt TIE-urile pe care le folosesc pentru a escorta navele care sosesc; cred că sunt pentru potenţiale ameninţări. Problema este că micul buncăr în care sunt ţinute este unul dintre cele mai bine păzite din port.

— Cât de bine păzit? întrebă Wedge.

— Buncărul are cel puţin două uşi de securitate pe care le văd. Nu mă refer la două uşi exterioare. O uşă exterioară, cu un post de securitate acolo, şi o cameră intermediară, cu o a doua uşă de securitate înăuntru. Poate mai multe.

— Cum ies TIE-urile de acolo?

— Se retrage o uşă de pe acoperiş. Suficient de mare pentru a lăsa să iasă două deodată.

— Cum este securitatea de pe acel acoperiş?

Ea ridică din umeri.

— Încă nu am fost acolo sus. Aş vrea să aştept să se întunece.

— Fă-o la noapte. Dar mai întâi, pune-l pe Donos să-şi recupereze puşca laser din compartimentul de contrabandă. Vreau să fie pe poziţie şi să te acopere. Dacă declanşezi o alarmă...

— Mulţumesc.

— ...el îți poate oferi acoperirea de care ai nevoie pentru a scăpa. Wedge se gândi la opțiunile sale. În regulă. Iată planul preliminar. În seara asta, *Grupul Molima*, cu *Grinder*, intră şi achiziționează agenții biologici. Între timp, Falynn şi Donos vor face testul preliminar al securității buncărului TIE. Dacă totul merge bine şi buncărul pare că poate fi spart, facem restul mâine seară.

— Mâine... Numără pe degete pentru a se asigura că îi numără pe toți. Janson, Kell, Tyria, Phanan, *Piggy* şi *Grinder* vor intra în navetele *Hawkbat* şi le vor infecta. Janson va comanda acea unitate. De asemenea, ar fi bine dacă ați putea găsi ceva de făcut care să pară un alt fel de misiune dacă prezența voastră este detectată – un fel de furt, poate.

Kell încuviință din cap.

— Am înțeles.

— Myn va găsi o poziție potrivită, înaltă, de unde să ofere sprijin de lunetist pentru oricare dintre unități. Iar Atril, Falynn, *Face* şi cu mine vom intra în buncărul TIE şi vom fura toate cele patru nave de luptă.

Falynn păru surprinsă.

— Pe toate patru?

— Da. Doar dacă nu cumva poți garanta că cele două pe care le furăm vor ajunge ambele intacte în afara lumii.

Ea clătină din cap.

— Garanțiile nu sunt treaba mea. Cum intrăm?

— Prin trapa de sus – când pleacă TIE-ul. Îl înhățăm când se întoarce.

— Şi cum ne asigurăm că va pleca un TIE atunci când vrem noi?

Wedge zâmbi.

— Comunic cu *Runt* şi îi cer să mitralieze portul spațial.

Kell aprobă din cap, în stilul învățat de la *Face*. Falynn şi *Piggy* i se alăturară.

— Opriți-vă, spuse Wedge.

* * *

Wedge plecă primul, apoi Kell după câteva minute, pentru a reduce la minimum numărul de persoane care aveau să vadă *Spectrele* împreună.

— Eşti pregătită? întrebă *Piggy*.

Falynn aprobă din cap. Apoi muzica se opri şi un reflector îi fixă pe cei doi. Falynn se ridică şi îşi scoase pe jumătate blasterul. *Piggy* o prinse de mână, împiedicând-o să-şi finalizeze mişcarea şi trăgând-o înapoi în scaun.

O voce amplificată spuse:

— Conducerea localului *Howler* ar dori să-i felicite pe Stăpânul şi Stăpâna Wallowlot cu ocazia celui de-al cincilea mărțişor al nunții lor!

Clienții de la *Howler* oferiră aplauze şi o bună parte din râsetele răsunătoare. Un servitor veni să aducă o mână de băuturi. Falynn aruncă o privire în jurul miezului fasciculului de reflectoare pentru a-l zări pe bărbatul de pe panoul de iluminat, care controla fasciculul, şi pe Kell stând lângă el. Kell îi oferi un zâmbet larg şi un deget mare în sus, apoi se îndreptă spre uşă.

Apoi fasciculul fu întrerupt şi atenția clienților barului reveni la băuturile şi la ocupațiile lor respective. Falynn privi încruntată la uşa prin care fugise Kell.

— Asta nu a fost amuzant.

Piggy îşi menţinu scăzută vocea de pe translator.

— De ce nu?

— Păi… păi… s-ar putea să ne fi compromis identităţile.

— Astea nu sunt identităţi. Plecăm de aici în două minute. Tu îţi pierzi peruca şi eu îmi reiau hainele de paznic şi am terminat cu ele.

— Tot nu e amuzant.

— Eu cred că este. Deşi trebuie să ne răzbunăm pe Kell, bineînţeles. Dar Falynn părea atât de nefericită încât el se simţi obligat să întrebe: De ce te deranjează atât de mult?

— Oamenii vor crede că sunt, sunt…

Ea se opri brusc şi se arătă îngrozită. Nu întâlni ochii lui *Piggy*.

— Că eşti căsătorită cu un Gamorrean?

— Sincer, *Piggy*, nu e chiar aşa.

— Eu cred că da. Îşi păstră tonul rezonabil, în măsura în care translatorul său putea exprima tonuri vocale şi subînţelesuri. Spune-mi adevărul. Această glumă ar fi fost amuzantă dacă ai fi fost cu, să zicem, *Face*?

— *Piggy*…

— Te rog să răspunzi.

Ea inspiră adânc.

— Presupun că ar fi putut fi.

— Deci diferenţa este că te deranjează ca oamenii să creadă că te-ai putea aventura în afara speciei tale?

— Nu…

— Să te cobori atât de jos încât să devii partenera unui Gamorrean?

Ea tresări, iar el ştiu că avea răspunsul.

— Te-am jignit, spuse ea.

— Nu în felul în care crezi, probabil. Dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc că motivul pentru care reacţionezi cu repulsie la sugestia de a ne căsători este din cauza… decadenţei rasei Gamorreene.

În cele din urmă, ea îi întâlni ochii.

— Nu ştiu ce să spun. Îmi pare rău.

— E suficient de bine pentru moment. El bău băutura de sărbătoare dintr-o singură înghiţitură lungă. Eşti gata să plecăm?

— Da.

— Din moment ce suntem tineri căsătoriţi, ne ţinem de mână?

Ea zâmbi.

— În regulă.

* * *

Din nou în ţinuta neagră a identităţii ei de bodyguard, Falynn se ghemui în umbra nocturnă a unui *skimmer* staţionat. În depărtare se vedea peretele apropiat al buncărului de pregătire a navelor de luptă TIE. Între ea şi zidul acela se aflau patruzeci de metri de duracretă, goi, slab luminaţi, dar îndeajuns de lipsiţi de particularităţi pentru a arăta clar trecerea unui om, chiar şi a unuia îmbrăcat aşa cum era ea. Din câte ştia, senzorii de presiune ar fi putut fi amplasaţi sub fiecare metru de spaţiu liber din jurul buncărului. Dar ar fi reuşit să-l traverseze dacă ar fi

fost nevoită să se strecoare până acolo într-un interval de patru ore.

Era surprinsă de determinarea pe care o simțea. Nu era doar dorința de a finaliza cu succes acea misiune. Era nevoia de a nu mai fi pe locul doi la toate. Cu talentul ei de a ocoli sistemele de securitate simple, cum ar fi cele care încercau să împiedice furtul vehiculelor terestre, era expertul numărul *doi* în securitate al *Spectrelor*.

Era al *doilea* pilot TIE după Wedge... şi dacă Atril era atât de bună cu un TIE cum spunea toată lumea că era, Falynn era probabil pe cale să devină numărul *trei*. Copilăria ei – când se furişase prin Mos Eisley, trăind din tot ce reuşea să fure cu succes – o ajutase să fie cercetaşul numărul *doi* după Tyria. Nici măcar Donos nu o ascultase pe Falynn, atunci când protestase că ar fi trebuit să trăiască, până în momentul în care nu auzise acelaşi lucru de la Tyria şi de la alții.

Niciodată numărul *unu*, la nimic. Dar poate că, dacă ar mai fi realizat câteva lucruri pe care niciun *Spectru* nu le mai făcuse vreodată, cum ar fi târârea acelor TIE după *schiful* furat cu o săptămână în urmă, lumea ar fi încetat să o mai catalogheze ca fiind *a doua*.

Aşteptă acolo o jumătate de oră, văzând un *skimmer* sosind la buncărul de pregătire al TIE-urilor, dar respingând ideea de a încerca să îl intercepteze şi să sară la bord – pilotul micuței nave ar fi simțit cu siguranță cum se clatină în momentul în care greutatea ei s-ar fi adăugat. Dar apoi, câteva minute mai târziu, un vehicul voluminos cu repulsorlift, de mărimea unei ambarcațiuni turistice pentru mai mulți pasageri, se îndreptă fără grabă spre buncăr. În partea laterală scria *PRODUSELE THOLAN*, iar panoul lateral părea că se ridică pentru a deveni o cortină metalică.

Era un fel de restaurant mobil. Le mai văzuse, nu pe Tatooine, ci la Academia Noii Republici. Gardienii de noapte, cum erau oamenii din buncărul TIE, trebuiau să mănânce şi ei. Se adună în timp ce vehiculul argintiu se apropia tot mai mult de ea. Porni într-un sprint rapid, ajungând până în spatele vehiculului şi nu găsi nimic de care să se agațe, în afară de balamalele uşii din spate. Apoi sări pentru a apuca cu ambele mâini balamaua din dreapta sus, cu picioarele atârnând în aer. Însă nu era mult de mers şi nu călca pe podeaua de duracretă încărcată cu senzori.

În timp ce transportorul de alimente cu repulsorlift se apropia de partea din fața a buncărului, vehiculul deceleră, se roti spre dreapta şi continuă să se apropie din lateral, pilotul său plănuind în mod evident să ofere panoul lateral spre uşa din fața a buncărului. Falynn se trase sus, clătinându-se, cizmele ei alunecând pe panoul din spate în timp ce se străduia să se mențină, şi reuşi să se tragă deasupra vehiculului. Când acesta se stabiliză la sol, la doar un metru de uşa din față, ea păşi de pe el pe partea apropiată a acoperişului buncărului, apoi se culcă pe marginea buncărului.

Până acum, totul era în regulă. Dar dacă existau senzori de presiune deasupra? Avea să aştepte să afle. Îngheță acolo unde se afla. Auzi uşa exterioară a buncărului deschizându-se cu un şuierat. Metalul se trase pe poziție cu un pocnet. Se auziră râsete printre oamenii care lucrau în schimbul de noapte, zgomote de lichide, zăngănit de monede. Apoi, în cele din urmă, uşa şi panoul se închiseră, iar vânzătorul volant de alimente se îndepărtă de buncăr. Şi nimeni nu ieşise să investigheze vreo citire anormală a presiunii de pe acoperiş. *Excelent*.

Făcu clic pe comunicator. Îi răspunse un dublu-clic. Ea repetă clicul pentru a-l asigura pe Donos că nu răspunsese la prostiile aleatoare de la unitatea de emisie a

altcuiva. Apoi, încet, cu grijă, păşi pe acoperişul buncărului până în punctul în care acesta începea să treacă de la duracretă la metal segmentat, alunecând spre stânga până când ajunse la baza uneia dintre uşile de acces ale TIE-urilor; era mai bine să se afle în partea de jos şi era mai puțin probabil să fie văzută când se deschideau uşile.

Dacă se deschideau.

Te rog, ceru ea, fără să se adreseze cuiva anume, *fă-i să aibă un fel de urgență. Nu mă lăsați să aştept aici toată noaptea pentru nimic.*

* * *

— Tyria, uită-te în sus, spuse *Grinder* în căştile sale.

Stătea la biroul din apartamentul *Spectrelor* din Scohar, iar pe terminalul portabil din fața lui era imaginea tremurândă transmisă de camera de pe şapca Tyriei. În momentul de față arăta peretele din spate, îmbrăcat în piatră, al *Institutului de Xeno-sănătate Scohar.* Vizualizarea se ridică de-a lungul peretelui şi apoi deveni relativ nemişcată, arătând acum copertina şi lumina de siguranță de deasupra uneia dintre uşile metalice fără ferestre de pe acel perete.

Phanan şi Kell se aplecară peste umerii lui pentru a privi. Oricare dintre ei ar fi putut executa misiunea de colectare a imaginilor din jurul *Institutului*, dar *Grinder* spusese că erau prea uşor de ținut minte: Phanan era prea mecanic, iar Kell prea înalt. Tyria, cu fața murdară, cu părul vâlvoi, abia dacă primea vreo privire de-o parte din partea turiştilor bine îmbrăcați care se plimbau noaptea târziu pe străzile din Scohar.

Grinder derula imaginea printr-o varietate de intrări senzoriale diferite. Imaginea de pe ecran se polariza, devenea negativă şi, în cele din urmă, redevenea o imagine normală.

— Există cu siguranță un *spectator* în zona suprastructurii, la fel ca şi la celelalte. Vino înapoi; am reperat punctul nostru de intruziune şi trebuie să achiziționăm nişte materiale înainte să intrăm.

Vocea ei, în surdină, se auzi prin difuzorul terminalului.

— Care este punctul nostru de intruziune?

— Singurul care nu are o cameră pe el. Singurul care nu are o încuietoare care să permită intrarea din exterior.

— Gura de evacuare a deşeurilor, spuse ea.

— Ea este.

* * *

Un geamăt persistent o făcu pe Falynn să deschidă ochii. O altă alarmă enervantă. Întinse mâna pentru a o lovi şi întâmpină doar metal. Asta o făcu să îşi deschidă brusc ochii. Adormise! Îşi verifică cronometrul, constată că trecuseră câteva ore şi îşi dădu seama că vâjâitul era sunetul porților metalice care se activau. Respiră adânc şi se pregăti. Cu o tresărire, îmbinarea dintre cele două uşi începu să se lărgească şi uşile se retraseră în smucituri regulate.

Falynn se uită cu dispreț la marginea uşii în timp ce aceasta se retrăgea spre ea. Întreținerea motoarelor şi lubrifierea şinelor ar fi făcut ca procesul să fie mai lin şi

mai silențios; spera că TIE-urile să fie mai întreținute decât hangarul lor.

Uşa glisă la locul ei şi se blocă cu un zgomot metalic distinctiv. Se prinse de marginea ei şi se trase parțial în sus, cât să vadă peste buza de metal. Dedesubt, era o hală de reparații şi hangarul. Văzu cărucioare pline de unelte, podele din duracretă stropite cu ulei, patru cercuri vopsite în albastru, cu diametrul de opt metri pe podea, pe care erau staționate TIE-urile. Două dintre navele de luptă aveau oameni lângă ele, un şef de echipaj şi un mecanic, după cum arătau. În timp ce privea, bărbații se retraseră în grabă, iar TIE-urile se ridicară încet, în zgomotul motoarelor repulsorlift. Ascensiunea lor lină le aduse la altitudinea lui Falynn şi chiar mai departe; când se aflau la o duzină de metri deasupra buncărului, porniră motoarele ionice duble şi plecară țipând spre cerul nopții. Ea clătină din cap. Nu se afla aici ca să le privească. Îşi întoarse atenția către TIE-urile rămase şi către oamenii din hangar. Oamenii priviră doar până când navele dispărură din vedere; apoi unul dintre ei se îndreptă spre o uşă de pe peretele estic, iar altul se duse spre un panou de control montat pe perete şi apăsă un comutator de acolo. Brusc, uşa tresări şi începu să se închidă.

Falynn îşi păstră strânsoarea pe marginea uşii, lăsând segmentul metalic să o tragă în sus, în timp ce-şi menținea atenția asupra hangarului. Unul dintre mecanici se apropie de o uşă de pe peretele sudic şi îşi flutură mâna de două ori, foarte precis, pe tocul uşii, deasupra capului; uşa glisă şi se deschise pentru el.

Apoi, uşa de care se ținea Falynn ajunse la numai o jumătate de metru de a se închide împreună cu cealaltă. Ea îi dădu drumul, pentru ca uşile care se închideau să nu îi strivească degetele, şi încercă să se țină prin simpla fricțiune. Nu funcționă. Când marginile uşilor se izbiră la locul lor, zdruncinarea o scutură pe Falynn şi ea începu să alunece. Se apucă frenetic căutând să se agațe de ceva, dar nu găsi. Se rostogoli prin uşă, apoi pe acoperişul buncărului şi în final jos de pe acoperiş.

Au fost trei metri lungi până la podeaua din duracretă.

Capitolul 23

Kell, Tyria şi Phanan aşteptau la umbra unei sculpturi de metal care înfăţişa, într-o formă abstractă, un dans al spiritelor din trecutul mitologic al lumii Storinal. La un bloc distanţă, *Grinder*, îmbrăcat în negru, era ghemuit la baza zidului *Institutului*, chiar lângă trapa care dădea accesul în canalul de evacuare a deşeurilor.

— Chiar se pricepe la asta? întrebă Phanan. Nu i-am văzut niciodată dosarul. Nu am auzit niciodată de el înainte să se alăture *Spectrelor*.

Kell ridică din umeri, realizând apoi că nu-l putea vedea nimeni în întuneric.

— Nu ştiu. Dar a fost suficient de bun ca să-l aleagă Comandantul Antilles.

Phanan pufni pe nas.

— Ei bine, dacă este la fel de bun ca spărgător de coduri şi expert în intruziuni pe cât este pilot, atunci este, ei bine, mediocru. Îţi cam încălzeşte inima, nu-i aşa? Să ştii că vieţile noastre sunt în mâinile unui spărgător mediocru?

— Cred, spuse Tyria, că ai părăsit profesia de medic pentru că este în firea ta să faci pe toată lumea să se simtă mai rău în legătură cu orice.

— Ooh. Tonul lui Phanan era admirativ. Mă simt făcut bucăţi. Acum îmi vor trebui şaptesprezece ore pentru a-mi reevalua viaţa.

Comunicatorul porni şi se auzi vocea lui *Grinder*:

— Canalul de evacuare este deschis. Veniţi.

* * *

Fusese o intrare neplăcută. Canalul de evacuare se deschidea la doi metri deasupra trotuarului. Deschizându-l, *Grinder* vărsase o duzină de cuburi de gunoi comprimat, fiecare cu latura de un metru şi mirosind a materie organică putrezită. Până la sosirea celorlalte *Spectre*, *Grinder* le stivuise în nişte trepte rudimentare care duceau până la deschiderea canalului de evacuare. Canalul în sine mirosea la fel ca blocurile, doar că mai rău. Mai puternic şi mai concentrat. *Spectrele* îşi puseră măştile cu filtru de aer – stropite cu parfum de grijulia Tyria – înainte să plece mai departe.

Phanan fu primul care urcă pe canalul metalic cu unghiuri abrupte, nu pentru că se simţea în largul lui cu intruziunea, ci pentru că era responsabil de pulverizarea jetului puternic cu care acoperea fiecare suprafaţă vizibilă a canalului de evacuare. Sprayul nu era antibacterian, antiviral sau anti orice altceva, ci era un etanşant puternic şi cu întărire rapidă care, în opinia lui, ar fi împiedicat transmiterea oricăror agenţi patogeni care s-ar fi putut *agăţa* de suprafeţele canalului de evacuare.

Lăsară chestia să se întărească doar un minut, apoi începură să urce. După ce intrară toţi patru, închiseră uşa în urma lor. *Grinder* resetă zăvorul, arătându-le celorlalte *Spectre* cum să îl descuie, iar Phanan continuă să urce, pulverizând pe părţile laterale ale canalului de evacuare. Acest canal îi duse mai întâi în camera cu pereţi tari care acţiona ca un compresor de gunoi. O singură comandă nepotrivită transmisă computerului clădirii ar fi făcut ca pereţii să se apropie unul de celălalt, presând *Spectrele* în noi cuburi de gunoi, dar nu veni nicio comandă de acest fel.

Trapa de ieşire din partea de sus a camerei ducea la un canal vertical mai mare în care se părea că se revărsau gunoaie de la fiecare etaj al *Institutului.*

— Vedeți toată această cenuşă? spuse Phanan. Majoritatea căilor de acces în acest canal sunt prin incineratoare. Aşa că deşeurile periculoase vor fi cenuşă frumoasă şi sigură când vor fi aruncate pentru eliminare.

Un etaj mai sus, o trapă le dădea acces într-o mică popotă cu o masă pentru şase persoane şi o unitate de livrare a alimentelor, prinsă de un perete.

Conform înțelegerii, Tyria porni prima; trebuia să se oprească ori de câte ori ajungea la un portal sau la o schimbare de nivel, pentru ca *Grinder* să poată verifica senzorii. *Grinder* era al doilea, cu Phanan în urma lui şi Kell ultimul.

Murdăria făcu loc unui culoar. A treia uşă de jos se deschidea într-o cameră cu terminale, iar *Grinder* insistă ca ei să se înghesuie în camera mică pentru ca el să poată încerca să pirateze înregistrările clădirii. În ciuda afirmațiilor anterioare ale lui Phanan privind mediocritatea sa, sarcina nu îi luă lui *Grinder* decât câteva minute.

— Nivelul A-4, spuse *Grinder*, adică *nivelul patru de deasupra solului* pentru cei care nu au fost atenți la nomenclatura Storinal, este locul unde sunt ținuți toți subiecții de testare şi pentru experimente. Un fel de sistem de securitate pe niveluri. Cel mai îndepărtat dintre cele trei niveluri este practic un depozit unde sunt adăpostiți subiecții animale – nu deosebit de periculoase. Cercul din mijloc deține creaturi mai periculoase, cum ar fi reptilele toxice şi foştii *doctori de la Rudrig*.

— Este cam acelaşi lucru, de fapt, murmură Phanan.

— Camera interioară este locul unde depozitează ceea ce ne dorim. Kell, vei fi interesat să afli că acolo există o matrice de bombe cu plasmă. Dacă senzorii detectează vreo scurgere, bombele pot fi declanşate – este modul *Institutului* de a proteja lumea de molime.

— Poate vreunul dintre eforturile voastre de intruziune să declanşeze bomba? întrebă Kell.

— Sigur, dacă sunt neglijent.

— Minunat.

Grinder se ridică în picioare.

— Să mergem. Nu există timp mai bun decât întunericul nopții.

* * *

Să urci două etaje pe o scară din spate nu a fost dificil. Puțin mai dificil fusese să pătrundă prin uşa de securitate a acelei scări în cercul exterior securizat, dar acest lucru nu îi luase lui *Grinder* mai mult timp decât îi trebuise să treacă prin trapa de gunoi. Depozitul din exterior era o zonă extinsă care ocupa cea mai mare parte a celui de-al patrulea nivel. Unele zone ale acestuia erau bine luminate, înțesate de cuşti care adăposteau animale vii şi alerte din toată galaxia; nivelul lor de zgomot creştea pe măsură ce deveneau conştiente de prezența *Spectrelor* care se deplasau prin încăpere, însă gardianul uman al acelui etaj nu făcu altceva decât să se apropie şi să sâsâie la ele pentru ca să le facă să tacă. *Spectrele* rămaseră ascunşi, apoi se îndepărtară, tot mai adânc în zonele mai umbrite ale camerei.

Făcând o pauză lângă o grămadă de cutii învelite în plastic, *Grinder* fu surprins să simtă cum ceva zgâria – efectiv zgâria – de cealaltă parte a suportului pe care se sprijinea. Uitându-se în jos, văzu că se sprijinea de câteva recipiente mici etichetate

Hoinar de Sticlă Storini. Imaginea de pe recipient arăta un artropod translucid care se deplasa pe două picioare şi care, aparent, îşi prindea prada cu celelalte două într-un mod aproape umanoid. Ceea ce se afla în interiorul unuia dintre acele recipiente încerca să iasă cu ghearele, de unde şi senzaţia de zgâriere.

Lăsă un zâmbet leneş să i se răspândească pe chip. O insectă exotică dintr-o lume îndepărtată – i-ar fi fost de folos aşa ceva. Aruncând o privire în jur pentru a se asigura că niciunul dintre tovarăşii săi nu îl privea, utiliză un set fin de foarfeci pentru a tăia plasa de plastic care ţinea laolaltă cutiile de carton, apoi strecură în geanta sa de scule cutia cu locuitorul activ.

* * *

— Deci, spuse Falynn, am dormit cam patru ore. Două doar aţipind deasupra buncărului, iar două zăcând grămadă de-a lungul peretelui sudic.

Janson fluieră.

— Şi nu te-a văzut nimeni.

— Presupun că nu. Nu sunt în închisoare.

Ea ridică din umeri, apoi tresări din cauza durerii pe care i-o provocă manevra. Atril se încruntă la ea.

— Stai nemişcată.

Se întoarse să depună un agent de vindecare pe cea mai mare dintre tăieturile de pe fruntea lui Falynn.

— Cum ai reuşit să ieşi? continuă Janson.

— Când m-am trezit, mai erau câteva ore până la răsărit. Vehiculele personale ale micii garnizoane erau aliniate toate de-a lungul zidului nordic, şi m-am gândit că nu ar fi pus senzori de presiune de-a lungul zidului unde se mişcau tot timpul oamenii lor, ci doar în zona deschisă din jur. Aşa că m-am plimbat pe acolo, am ales cea mai mare dintre autospecialele de teren şi am forţat încuietoarea de la compartimentul de depozitare. M-am mai odihnit un pic şi acolo, sub o pătură şi câteva cutii, înainte ca tura să se termine şi să iasă proprietarul. Când s-a oprit undeva să mănânce, eu m-am târât afară – imaginea glorioasă pe care o vedeţi în faţa voastră.

Părul lui Falynn era lipit de cap de sudoare, prezenta zgârieturi pe frunte şi mergea, atunci când o lăsau, ca o femeie care evitase o căzătură în care să îşi fractureze oasele, dar care îşi făcuse o grămadă de vânătăi şi contracturi musculare drept compensaţie.

— O să-i transmit informaţiile tale lui Wedge, spuse Janson. Iar tu ai nevoie de un somn adevărat.

Atril se ridică şi adăugă:

— Analgezicele ar trebui să înceapă să-şi facă efectul destul de curând. Ar fi bine să fii la orizontală când o vor face. Apoi ridică din umeri. Îmi pare rău că nu pot face mai mult. Aş fi vrut să fie aici Doctorul Phanan.

— Este în regulă, spuse Falynn.

Janson şi Atril părăsiră apartamentul, dar Donos rămase, îngenunchind lângă scaunul ei.

— Eşti sigură că eşti în regulă?

— Am de gând să înjunghii următoarea persoană care mă întreabă asta.

Dar îşi păstrase un ton blând şi nu exista nicio înţepătură în cuvintele ei.

— M-ai speriat de moarte. Să cazi şi să nu te mişti. Tocmai voiam să pregătesc o echipă de recuperare atunci când m-ai contactat prin comunicator.

— Îmi pare rău.

Ea întinse mâna pentru a-i mângâia bărbia, simțind acolo barba aspră a unei zile de nebărbierit. Apoi începu să râdă.

— Ce este amuzant?

— Mustața asta. Arăți ca un adevărat idiot.

— Oh, da.

El aprobă din cap într-o mişcare exagerată şi o sărută pe gât. Apoi se ridică.

— Aşa cum au spus, să dormi. Avem mai multe planuri pentru diseară.

— Altcineva trebuie să se cațere.

O străbătu un val de oboseală. Se ridică pe jumătate, nedorind să se îndrepte complet şi să sufere tensiunile musculare pe care le presupunea o asemenea mişcare, şi se târî spre patul ei.

— Noapte bună.

* * *

Grupul Molima se întoarse de la Scohar ostenit, dar triumfător. Se întâlniră cu idioții mustăcioşi din *Grupul Țărănoii* în camera de cazare a lui Wedge.

— Fără efort, aşa cum am prezis, spuse *Grinder*. Bătu din palme şi şi le frecă între ele. Tovarăşii mei, inspirați de versatilitatea şi competența mea, au dat ei înşişi dovadă de performanțe acceptabile…

Kell se uită fix la el şi *Grinder* tăcu.

— Am reuşit să pătrundem, spuse Kell, am ieşit cu bunurile, iar singurul lucru pe care l-am făcut care ar putea indica faptul că cineva s-a aflat acolo a fost să pulverizăm un produs de etanşare peste tot în interiorul canalului de gunoi. Am reconectat chiar şi bomba cu plasmă.

Wedge se ridică în picioare.

— Ce?

— Aveau un dispozitiv de înaltă temperatură setat să se declanşeze dacă vreunul dintre agenții patogeni reuşea să treacă de sigiliul de securitate şi amenința să scape din complex. Chestia ar fi incinerat instantaneu *Institutul* şi câteva blocuri din jurul lui – ceea ce presupun că ei consideră o măsură adecvată pentru a ține sub control unele dintre acele boli. Kell ridică din umeri. Pun pariu că acel mic dispozitiv de siguranță este un secret pentru vecinii lor. Oricum, am dezactivat sistemul, astfel încât *Grinder* să-şi poată face de cap dacă voia…

— Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, spuse *Grinder*, cu o voce mârâită.

— Şi apoi, după ce a fost foarte, foarte sigur că totul este în siguranță, am reconectat-o.

— Unde este molima? întrebă Wedge.

Phanan ridică doi cilindri de plastic, fiecare nu mai mare decât un comunicator standard.

— Vor rezista aceste… containere?

Doctorul aprobă din cap.

— Da. Dar, pentru a fi în siguranță, o să ne vaccinăm împotriva acestor mici viruşi, împreună cu restul echipajului *Night Caller*. Kell mă va ajuta să montez la

aceste containere mici *unități de detonare* – nimic exploziv, ci doar vor perfora părțile laterale cu un ac. Tot ce trebuie să facem este să le introducem în sistemul de circulație a aerului din navete.

— Bine. Wedge se lăsă pe spate şi încercă să se relaxeze. Pornim în seara asta, atunci. Cu cât plecăm mai repede de pe planetă, cu atât mai repede putem scăpa de mustățile astea.

Tyria schiță un zâmbet.

— Ca să nu mai vorbim de pantalonii scurți de culoarea lavandei.

— Să nu mai vorbim de ei, Ofițer de zbor Sarkin. Wedge îşi trase pălăria cu boruri largi peste ochi. Sau altfel...

* * *

Se îndreptau într-un ritm lent spre buncărul *22-Aleph*, astfel încât *Piggy*, care îi însoțea pe jos, să poată ține pasul. Nu că *skimmerul* de aprovizionare şi întreținere făcut pe Storinal ar fi fost o navă deosebit de rapidă, dar putea totuşi să întreacă un Gamorrean complet înarmat şi blindat.

Cele două gărzi umane şi Gamorreanul îmbrăcat în piele aflați la intrarea principală a buncărului deveniră atenți pe măsură ce se apropiau. În cabina *skimmerului*, Kell îşi pipăi blasterul pentru a se asigura că încă era bine fixat în toc. Lângă el, Tyria îi aruncă o privire amuzată şi se abținu să facă acelaşi lucru.

În compartimentul principal al *skimmerului*, ascunşi printre furtunurile de realimentare şi platformele pivotante care conțineau echipamentul de diagnosticare, Janson, Phanan şi *Grinder* se asigurau că păturile şi husele de deasupra lor erau încă bine fixate... şi se asigurau că blasterele le erau încărcate la maxim.

Kell îşi păstră o expresie plictisită pe chip şi aduse *skimmerul* la aproximativ un metru distanță de punctul în care era sigur că gărzile îşi vor pregăti armele. Gardianul uman senior făcu un pas înainte.

— Ordinele.

Kell îi înmână datacardul falsificat.

— Sunt *ordine de lucru*, nu ordine. Noi nu primim ordine. Nu ca băieții de la paza portului spațial.

Îi oferi Tyriei un zâmbet despre care ştia că era iritat şi încrezut.

— Aceste navete nu trebuie să fie reparate decât mâine dimineață, spuse paznicul. Pleacă mâine după-amiază.

— Este perioadă de repaus, spuse Kell.

Era adevărat; altfel nu ar fi reuşit să găsească şi să fure temporar *skimmerul* de întreținere. Mai fuseseră şi altele la rând, nefolosite.

— Controlorul vrea să avansăm puțin înainte ca mâine să se acumuleze tot volumul de muncă.

Paznicul îi aruncă o privire aspră şi se dădu înapoi pentru a introduce cardul în cititorul de uşi.

Acum era primul lor test. Ar fi fost mult prea mult de lucru să falsifice un set corespunzător de ordine de lucru care să le permită să lucreze la navetele *Hawkbat* – set prin care să se obțină autorizația corespunzătoare de la computerul principal al portului spațial. Ar fi fost o misiune în sine să reuşească să treacă de apărarea acelui computer; securitatea sistemului era extrem de strictă pentru a împiedica spărgătorii

de coduri rău intenționați să facă lucruri precum redirecționarea navelor de marfă către zonele controlate de pirați sau să provoace prăbușirea navelor.

Aşa că *Grinder* încercase să ocolească complet sistemul de apărare. Imediat după căderea nopții, în acea seară, se urcase pe acoperişul hangarului şi pătrunsese în micul transmițător de acolo. Acum, modulul pe care îl plantase în acel dispozitiv de comunicații urma să intercepteze cererea de autorizare a codurilor lui Kell, să aştepte o perioadă de timp corespunzătoare şi să trimită înapoi *autorizația*... totul fără să deranjeze computerul din spațioport. *Spectrele* nu aveau de gând să recupereze modulul; acesta nu ar fi interferat cu nicio altă cerere şi ar fi permis transmițătorului să funcționeze normal. Probabil că nu va fi găsit până următoarea dată când urma să fie reparat transmițătorul, fie că era vorba de zile, săptămâni sau luni de acum încolo.

Paznicul se întoarse.

— Aveți permisiunea de a lucra. Sub supravegherea unui paznic al portului spațial.

Kell făcu un gest spre *Piggy*.

— Credeam că pentru asta este *Zâmbărețul*.

— Aşa e.

Paznicul le făcu semn celor doi rămaşi la uşile hangarului, iar o clipă mai târziu uşile se deschiseră. Păstrându-şi aerul de plictiseală, Kell trecu cu *skimmerul*, iar *Piggy* păşi cu ei înăuntru. Paznicul Gamorrean rosti ceva în limba sa în timp ce treceau, iar *Piggy* mârâi un răspuns. În timp ce uşile se închideau în urma lor, Kell manevră *skimmerul* astfel încât să ajungă direct lângă cabina de pilotaj a uneia dintre navete. Când acesta fu poziționat, coborî lonjeroanele de aterizare şi închise repulsoarele.

Acum, nava era pregătită pentru sarcinile sale mecanice. El şi Tyria coborâră din cabină şi intrară în maşinăria de la pupa, Kell legând un modul de diagnosticare de carena navei *Hawkbat's Perch*.

Ceilalți nu ieşiră din ascunzătoare, dar se auzi vocea lui *Grinder*.

— Detectez un senzor vizual, undeva în colțul de nord-vest.

Kell rezistă impulsului de a se uita.

— Poți să-l dezactivezi?

— De aici? Nu fi prost. Aşteaptă o secundă. Dacă nu cumva mi-am greşit cariera...

Kell şi Tyria interveniră împreună:

— *Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată*...

— Tăceți din gură. Dacă nu mi-am greşit cariera, îşi trimite datele direct prin acelaşi transmițător... Da! Lăsați-mă o secundă. Toată lumea să stea nemişcată. Înregistrez câteva secunde din transmisia sa... o pun în buclă... îmbinând legăturile. Acum tot ce trebuie să fac e să transmit constant către modulul meu de pe transmițător şi să pun modulul să rețină transmisia reală... Gata!

Grinder apăru, cu un aer transpirat, dar triumfător. Janson şi Phanan ieşiră din ascunzătorile lor. Janson făcu un gest spre partea laterală a navetei *Hawkbat's Perch*.

— De ce nu este deschis panoul acela?

— Pentru că nu avem de fapt autorizație, îți aminteşti? Kell simți, încă o dată, uşoara surpriză pe care o avusese atunci când sosirea bruscă a lui Janson nu

reuşise să-l facă să se crispeze. Am nevoie ca *Grinder* să facă un bypass asupra lui.

— Şi la controlul rampei.

Kell clătină din cap.

— Mi-a trecut prin minte, în timp ce conduceam până aici, că putem să punem chestia aia în scobitura de admisie a aerului. Vor funcționa cu aer real pentru primele câteva mii de metri, până când nu vor mai putea să îl bage suficient de repede pentru a furniza o presiune adecvată. Atunci trec la aer comprimat. Apoi zâmbi. Nici măcar nu trebuie să intrăm.

Phanan înclină capul să asculte.

— Te auzim, *Joyride*.

Cu echipamentul său încorporat, nu trebuia să audă bâzâitul comunicatorului şi să pornească chestia; recepționa întotdeauna.

— Veşti bune, *Joyride*. *Molima*, terminat. Privi la ceilalți. *Runt* face numărătoarea inversă pentru cursa lui de pe lună. Dacă totul merge bine, îşi va termina cursa de monitorizare a terenului şi va fi aici în aproximativ o oră.

— Asta este limita noastră de timp, spuse Kell. Nu uitați că trebuie să asigurăm de fapt întreținerea acestor navete.

* * *

Grupul Joyride nu putu să se bazeze pe ajutorul *skimmerului* unui vânzător aflat în trecere. Având patru persoane care aveau nevoie de transport şi un interval de timp restrâns, trebuiau să facă ceva. Dintre toate vehiculele care se înghesuiau în portul spațial din Revos, niciunul nu era atât de răspândit ca *skimmerele* de transport de marfă, folosite pentru a transporta orice, de la containere standard în vrac cântărind câteva tone până la grămezi de bagaje personale ale pasagerilor. Nu era greu să găseşti unul nesupravegheat, nu era nici măcar dificil să îl pui în funcțiune şi să îl muți la câteva zeci de metri în umbra mai adâncă aruncată de un hangar neocupat. Dar ceea ce plănuiau să facă în continuare avea să fie dificil.

— Cum merge treaba? întrebă Wedge.

El şi *Face* erau paznicii în acea operațiune, ținând blasterele la îndemână şi fiind atenți la împrejurimi; nu se uitau prea des înapoi la ceea ce făcea Falynn.

— Cum crezi? Încet!

Wedge auzi un pocnet electronic şi înjurătura ei.

— Şmecheria, continuă ea, este să prăjeşti circuitele care controlează frânarea fără să ştergi tot ce se află pe aceeaşi placă. Apoi trebuie să fac programarea vehiculului cum o vrei tu. Chestii dificile. Saltul de la sfârşit, operațiunea de ştergere automată, şi datele pe care vrei să le laşi în urmă – ei bine, aş vrea să fie *Grinder* aici.

Wedge reuşi un zâmbet. Dacă *Grinder* ar fi ştiut cât de mult erau apreciate şi necesare abilitățile sale deosebite în acest moment, ar fi fost insuportabil. Reuşise deja să fie destul de insuportabil de cele mai multe ori.

— Mă ocup tot timpul de programarea navei, interveni Atril, în special de navigație. Lasă-mă să fac o prelucrare aproximativă a programului şi îl poți repara în mai puțin timp decât ți-ar lua să îl faci de la zero.

— Te rog.

Comunicatorul lui Wedge bipăi. Îl duse la ureche, auzi mesajul şi spuse:

— Mulțumesc, *Şase*. Se întoarse spre ceilalți. Treizeci de minute şi

numărătoarea continuă.

* * *

— Avem o problemă, spuse Phanan.

Kell coborî panoul lateral de pe dispozitivul de supraveghere al navetei *Hawkbat*.

— Nu prea mare. Am terminat.

Acesta era acoperit de sudoare şi, după numai o jumătate de oră de muncă, era obosit. La o treabă ca asta, de obicei erau doi până la patru mecanici instruiţi şi jumătate de oră până la o oră pentru fiecare vehicul reparat; el o făcuse în jumătate din timpul obişnuit cu o echipă de mâini binevoitoare, dar neexperimentate.

— *Nouă* zice că vine încoace un *skimmer* de întreţinere, spuse Phanan.

Janson înjură.

— Să ne mişcăm. O să-i păcălim, iar dacă nu merge, o să plecăm de aici ca Falynn într-un *schif.*

Kell se opri în timp ce intra în cabina de pilotaj. Lipite de patul din spate erau trei containere de plastic, fiecare cam de mărimea unei unităţi R2, care nu mai fuseseră acolo înainte.

— Ce sunt acelea?

Tyria rânji.

— Motivul pentru care ne aflăm aici. Îţi aminteşti? Furăm ceva? Acelea sunt holocamere de recreere pe care cineva le-a adus pentru a le încărca în navete. Vor crede că suntem vânzători la negru sau ceva de genul ăsta.

— Am uitat.

— Ai avut destule de făcut.

Vocea lui Janson se auzi de sub pătură.

— Vreţi să nu vă mai giugiuliţi şi să ne scoateţi de aici?

* * *

Kell îşi poziţionă *skimmerul* spre ieşire. Cearta începuse deja afară, cu câteva cuvinte care se strecurau pe lângă marginile uşilor de oţel:

…îţi spun, sunteţi deja înăuntru.

…evident că nu, din moment ce abia am ajuns aici.

Kell îi făcu semn din cap lui *Piggy*, care plesni cu palma peste controlul de pe perete. Uşile se deschiseră prin frecare. Cele două *skimmere* de întreţinere aproape identice se aflau faţă în faţă la doar patru metri unul de celălalt.

Paznicul principal arătă spre *skimmerul* lui Kell.

— Aşa cum ţi-am spus…

Şoferul celuilalt *skimmer* se aplecă din cabina sa de pilotaj.

— Hei! Tu cine eşti?

— Sunt Botkins.

Kell se uită din nou la numele scrijelit pe mănuşile care zăceau în cabina de pilotaj.

— Îl înlocuiesc pe Laramont.

— Laramont e la cantină, aşteptând să-şi înceapă tura!

— La naiba! Mi-au spus că e bolnav. Deci el va face service la navete?

— Nu, eu voi face!

— Greşit. Tocmai l-am făcut eu.

— Ascultă, ticălosule, n-am de gând să te las să mă faci să-mi pierd obiectul muncii pentru noaptea asta.

Mecanicul ieşi din cabina de pilotaj. Era aproape la fel de înalt ca şi Kell şi avea la fel de mulți muşchi, deşi o bună parte din ei erau acoperiți de grăsime. Uneltele i se legănau la centură în timp ce se îndrepta de spate.

Kell aşteptă până când bărbatul ajunse la fereastra cabinei sale de pilotaj.

— Hei, spuse el, hai să facem asta ca nişte domni. Ştii, s-ar putea să nu fi făcut o treabă atât de bună în ceea ce priveşte măsurarea sistemului hidraulic.

Mecanicul se încruntă la el.

— Şi?

— Aşadar, îmi spulberi munca ca fiind necorespunzătoare. Primeşti credite pentru întreaga lucrare, şi trebuie să refaci doar lucrările care nu-ți plac. Dar nu consemnezi oficial reclamația, aşa că dosarul meu rămâne curat. În acest fel, tu îți primeşti salariul, iar eu continui să înregistrez timpul, astfel încât să pot continua să lucrez pentru a obține un post permanent aici. Ce părere ai?

Mecanicul se gândi la asta.

— Nu. Voi şterge doar munca ta ca fiind necorespunzătoare... şi o voi raporta ca atare. Chiar acum.

Kell aruncă o privire către Tyria. Un astfel de apel către Centrală ar fi alertat probabil operatorii de la spațioport despre lucrarea de întreținere neautorizată pe care tocmai o făcuseră. Îşi întoarse atenția către mecanic şi spuse, pe un ton excesiv de rezonabil:

— Ei bine. Treaba mea s-a evaporat. S-a dus cariera mea în Spațiosportul Revos. Dacă ai de gând să-mi iei asta, cred că ar trebui să am şi eu ceva de la tine.

Mecanicul îşi răsuci buza într-o aproximare a unui zâmbet disprețuitor.

— Ca de exemplu ce?

— Cum ar fi vreo cincisprezece centimetri pătrați din pielea ta, un litru de sânge şi tot ce ți-a mai rămas din reputație.

Kell deschise uşa cabinei de pilotaj, prinzându-l pe mecanic cu garda jos şi doborându-l pe duracretă. Păşi peste el, făcu câțiva paşi în lateral şi se întinse. Apoi se uită la şeful gărzii.

— Eu zic să-i rup vreo trei oase înainte să se dea bătut.

Capitolul 24

Skimmerul de marfă se roti spre nord faţă de buncărul de pregătire pentru navele TIE, apoi se îndreptă direct spre clădire. Nu crescu viteza, păstrând un ritm puţin peste cel de mers normal. Wedge, Atril, Falynn şi *Face* erau grupaţi la prova navei, pregătiţi pentru coliziunea uşoară care urma să aibă loc.

— Am uitat să întreb, spuse Wedge. Aţi mai făcut aşa ceva până acum? Saltul de la sfârşit?

Falynn rânji.

— Sigur. Am încercat asta cu un salt în canion când eram acasă.

— Cum a ieşit?

— Mi-am rupt clavicula.

— Doar verificam.

Până acum, senzorii buncărului TIE ar fi arătat vehiculul care se apropia. Gărzile puteau să iasă chiar de la intrarea sudică pentru a veni să vadă ce se întâmplă. Sincronizarea trebuia să fie perfectă. Se aflau la treizeci de metri distanţă, douăzeci, zece – apoi se loviră de peretele buncărului, o izbitură care îi făcu doar să se balanseze în faţă, dezechilibrându-se pe moment.

— Trei, doi, unu…, număra Falynn.

Motoarele *skimmerului* scânciră în timp ce se suprasolicitau şi, brusc, nava săltă cu încă doi metri în aer. Cei patru săriră în faţă când simţiră cum *skimmerul* se desprinde de sub ei, aterizând, stângaci, pe acoperişul buncărului. Atril se răsuci imediat şi începu să cadă înapoi în *skimmer*, dar Wedge şi *Face* îi prinseră braţele care se agitau şi o traseră spre ei. Deja se auzeau sunete de picioare care se apropiau. Cei patru se aplecară cât de silenţios putură şi se lipiră de acoperiş.

Apoi se auziră voci:

— Voi de colo! Ce credeţi că faceţi?

— Aşteaptă o secundă. Nu e nimeni înăuntru.

— Verifică sub vehicul.

Urmară râsete.

— Asta ar fi amuzant. Cineva strivit sub un *skimmer*.

Cealaltă voce deveni plină de resentimente.

— Crezi că e amuzant doar pentru că nu s-a întâmplat niciodată.

— Aşa este. Nu s-a întâmplat niciodată şi nici nu se va întâmpla. Simţi mirosul ăsta? E ca şi cum ar fi ars un rulment de motor. Vocea bărbatului se schimbă. *Control Aleph-1*, este un *skimmer* de marfă. Neocupat. S-ar putea să fie rătăcit. Jotay tocmai verifică pilotul automat.

— Îl verific?

— Da, îi verifici.

Celălalt bărbat suspină. Rămaseră tăcuţi câteva minute, apoi Jotay spuse:

— Se pare că a fost aservit unui alt *skimmer*, parte a unui convoi de marfă, fiindcă memoria sa nu a fost corect epurată. S-a lansat imediat ce a fost activat. Poate că încă mai primeşte semnale de la comandantul convoiului.

— Ei bine, şterge-i programul şi du-l înapoi acolo unde îi este locul.

— De ce eu?

— Privilegiul rangului, fiule. Am fost angajat cu trei zile înaintea ta.

Wedge auzi cum *skimmerul* porni şi plecă planând, cu şoferul încă plângându-se. Celălalt bărbat se întoarse spre faţa sudică a buncărului, chicotind şi murmurând în sinea lui.

Falynn chicoti şi ea.

— O să-i fie foarte greu să parcheze chestia aia cu frânele nefuncţionale, şopti ea.

* * *

Adversarul lui Kell se ridică în picioare, cu faţa roşie, schimonosită de furie.

— Chiar ar trebui să te opresc, spuse paznicul.

— Ei bine, poţi să faci asta sau poţi să pui pariu.

Apoi Kell se răsuci pentru a evita atacul mecanicului. Dădu la o parte mâna întinsă a bărbatului, continuă răsucirea cu o rotire completă şi îi dădu o palmă peste ceafă în timp ce trecea. Mecanicul se clătină, dezechilibrat din cauza impulsului suplimentar, şi căzu în genunchi, apoi se ridică cu o cheie hidraulică în mână. Asta nu era o unealtă mică, de pe lângă casă, ci un instrument metalic greu, cu o lungime de două treimi din cea a braţului unui om.

Kell renunţă la postura de amabilitate agresivă şi îşi luă o poziţie de luptă adecvată, cu piciorul stâng în faţă, mâinile sus şi cu greutatea echilibrată. Sperase să nu intre în combinaţie şi armele potenţial mortale. Evident, sperase în zadar.

Mecanicul atacă din nou, dar ceva din limbajul corpului său îi spunea lui Kell că îşi schimbase tactica. În loc să se eschiveze, Kell îşi menţinu poziţia, gata să îl oprească, să îl împingă sau să îl lovească la corp. Mecanicul, însă, fu cel care se opri brusc, balansând cheia hidraulică într-un arc orizontal care s-ar fi conectat puternic cu cutia toracică a lui Kell dacă ar fi repetat mişcarea pe care o făcuse mai devreme.

Kell se răsuci într-o parte – şi capul uneltei îl lovi fulgerător, un impact care îi smulse respiraţia şi îl făcu să se clatine înapoi. I se păru că simte o coastă cedând.

Mecanicul, încrezător acum, continuă instantaneu cu o altă lovitură. Kell nu încercă să se ferească de ea. În ciuda durerii din partea stângă, se răsuci, adăugând energie la pumnul care se lovi de încheietura mecanicului. Kell simţi şi auzi cum se rupe ceva în încheietura mâinii. Cheia hidraulică zbură liberă, zdrăngănind de partea laterală a *skimmerului* de întreţinere al lui Kell. Acesta îl atacă apoi cu o stângă care zdruncină capul mecanicului, apoi îl surprinse din nou cu o lovitură de picior. Încercă să o facă într-un mod mai stîngaci decât trebuia, dar lovi cu toată forţa atunci când se conectă la maxilarul mecanicului. Omul scoase un mârâit şi căzu greoi pe duracretă.

Kell se întoarse spre paznic.

— Anunţă asta. Tocmai m-a atacat cu intenţia de a ucide. Cariera mea aici poate fi compromisă, dar o iau şi pe a lui cu mine. Du-mă la Centru.

Se simţea brusc secătuit şi îi era greu să respire.

Paznicul ridică din umeri şi se mişcă să se conformeze. Tyria răsuflă uşurată, pregătindu-se să intervină cu o obiecţie, dar partenerul mecanicului, care ieşise din *skimmer* în timpul luptei, vorbi primul.

— Aşteptaţi. Vă rog.

Paznicul se opri.

— De ce? întrebă Kell, încercând să-şi controleze răsuflarea chinuită.

Nu funcționa. Totuşi, se adăuga la numărul său, uşurându-i simularea furiei.

— E un om bun. Doar că e tensionat. Lasă-l să doarmă, fac eu revizia navetelor, nimeni nu va raporta nimic, tu îți păstrezi slujba, el îşi păstrează slujba... Ce zici?

Kell respiră adânc, cât de adânc putea suporta, şi se întoarse spre Tyria. Ea ridică din umeri. Putea citi în ochii ei îngrijorarea pentru el, dar tonul ei era blând.

— Am putea face şi aşa. Mai puține rapoarte.

— Mai puține rapoarte, spuse gardianul responsabil.

Făcuse să sune ca şi cum era ceva demn de luat în considerare.

Kell aprobă din cap cu reticență.

— Mai puține rapoarte. Sună bine. Se întoarse spre uşa cabinei de pilotaj. Îi fac o favoare, ştii asta?

Partenerul mecanicului, care deja se străduia să-l ridice pe omul inconştient, spuse:

— Da, sigur.

Nu putea să pară mai puțin interesat. O clipă mai târziu, *skimmerul* de întreținere al *Grupului Molima* era din nou în mişcare.

— Eşti în regulă? întrebă Tyria.

— Vreau să mă bandajeze Phanan cât mai repede posibil. Dar nu cred că este ceva grav. Atâta timp cât nu mă aplec prea mult.

— Ei bine, ne-ai câştigat timpul de care aveam nevoie.

Kell îşi verifică cronometrul. *Dă-ne măcar treizeci de minute*, se gândi el. *Apoi, nu va mai conta câte rapoarte vor face.*

* * *

Atacul lui *Runt* veni cu o asemenea rapiditate, încât chiar şi *Spectrele*, care îşi sincronizaseră sosirea aproape în ultima secundă, fură surprinşi cu garda jos.

X-interceptorul său se ridicase brusc deasupra portului spațial, cu motoarele urlând ca un demon mitic şi cu tunurile laser trăgând în porțiunile de duracretă rămase libere. Bărbații şi femeile de pe teren alergau în direcția oricărui adăpost. Unii alergau să plonjeze în umbra rezervoarelor de realimentare.

Wedge clătină din cap în timp ce-i privea.

O clipă mai târziu, sunetul strident al alarmei Imperiale de raid aerian umplu aerul. Buncărele din tot portul spațial se închiseră în beznă în timp ce ocupanții lor sau computerele centrale se conformau procedurilor de pană de curent de urgență.

Runt trecu pe deasupra câmpului, apoi se întoarse pentru o nouă rundă. Laserele sale țintiră un *skimmer* destinat bagajelor şi îi aprinse bateria cu combustibil, aruncând în aer sacii şi valizele pe o rază de cincizeci de metri.

Wedge abia auzi suneul de alarmă de jos. Apoi, motoarele uşilor superioare ale buncărului începură să scâncească şi uşile începură să se retragă. Se uită prin fisura dintre ele. Putea vedea luminițe mici sub el: verde, roşu, galben, alb, miriadele de luminițe asociate cu echipamentele informatice. Dar micul hangar TIE era, în rest, în beznă, ocupanții săi respectând, de asemenea, procedurile normale de stingere.

Exact aşa cum se aşteptase. Aşa cum bănuise.

Se deplasă spre marginea din față a uşii. De îndată ce uşile se blocară, îşi

plasă cârligul de prindere în locul unde marginea uşii se intersecta cu acoperişul din duracretă. La câțiva metri mai încolo, Falynn făcea acelaşi lucru la cealaltă uşă.

Cu un zgomot înfiorător de motor pe care Wedge îl asocia întotdeauna cu Imperiul, două dintre TIE-urile porniră, profilându-se în lumina motoarelor ionice, apoi săriră spre cer, fără să se obosească să folosească repulsorliftul pentru decolarea inițială.

Wedge apucă frânghia ataşată de cârligul său şi se rostogoli în întuneric.

* * *

Înainte ca *Runt* să poată face a treia razie deasupra portului spațial, o placă circulară de duracretă se ridică la şaizeci de metri de *Narra*. Sub ea se aflau tunuri într-un amplasament în formă de bilă, într-un cadru metalic liber cu un scaun de artilerist şi un scut semisferic din duroțel din care ieşeau patru tunuri laser legate între ele. Platforma se ridică pe o coloană metalică, la zece metri în aer, cincisprezece metri, apoi se roti pentru a urmări X-interceptorul lui *Runt*.

Kell, aflat pe scaunul pilotului *Narrei*, înjură şi apăsă butonul de comunicații.

— *Şase*, avem o locație la sol pregătită pentru întoarcerea ta. *Liderul* raportează deschiderea acoperişului; eşti pe cale să ai companie.

Apoi apăsă comutatorul pentru a aprinde motoarele şi armele navetei.

— Recepționat, *Cinci*.

X-interceptorul lui *Runt* se înclină şi se îndreptă spre vest.

— Dacă faci asta, spuse Janson, va trebui să ne grăbim să plecăm de aici fără sprijinul TIE-urilor.

— Ce ne recomanzi? Să stăm şi să ne uităm la ei cum îl ard pe *Runt*? Toți ocupanții navetei auziră vuietul TIE-urilor care ieşeau din buncărul lor. Din moment ce amplasamentul ăla este mai înalt decât copacii, *Runt* va fi în raza lor vizuală pentru cel puțin câțiva kilometri…

Janson clătină din cap.

— Ai încredere în colegii tăi de echipă, Kell.

Ca şi cum i-ar fi punctat cuvintele, un ac strălucitor de energie laser ieşi din vârful clădirii terminalului principal al portului spațial şi lovi amplasamentul de arme. Kell văzu cum laserul străpungea scaunul, prin corpul artileristului. Artileristul se prăbuşi, iar amplasamentul îşi continuă rotația, fără a mai urmări vreo țintă.

— Donos, spuse Kell. Îmi pare rău. Am uitat.

Două nave de luptă TIE ieşiră din buncărul țintă şi se îndreptară spre vest în urmărirea lui *Runt*.

— Ies să acopăr sosirea lui Donos, spuse Tyria.

Janson încuviință din cap.

— Ai grijă.

— Fă cum spune omul, adăugă Kell.

* * *

Uşile buncărului se trântiră la locul lor. Şeful echipajului de serviciu strigă:

— Înapoi la lucrul normal, şi aprinse lumina.

Doi soldați de comando îmbrăcați în negru, un bărbat şi o femeie, cu fețele acoperite de măşti întunecate, stăteau în hangar, acoperindu-i pe mecanici cu pistoale blaster. Alți doi intraseră deja pe uşa care ducea în partea de birouri a buncărului – cumva cunoşteau gestul care îi indica senzorului de mişcare că trebuie să deschidă uşa.

— Nu e *tocmai* normal, zise bărbatul îmbrăcat în negru. Nu faceți nicio mişcare.

* * *

Face intră în centrul de comandă al buncărului, cu pistolul scos şi armat, cu Atril chiar în spatele lui. Ofițerul de serviciu se întoarse de la monitorul de securitate şi îşi scoase blasterul în timp ce intrau. *Face* trase un foc de armă şi rată. Împuşcătura lui Atril fu precisă – îngrozitor de precisă; îl prinse pe bărbat în plină figură înainte ca acesta să aibă şansa de a trage. Omul se prăbuşi pe podeaua de duracretă lustruită şi cerată, cu părul în flăcări. *Face* făcu un gest către cealaltă persoană din încăpere, o femeie în uniformă, cu părul grizonat, care îşi ridica deja mâinile.

— Stinge-l înainte să declanşăm alarmele de incendiu.

Se enervă când îşi auzi vocea care încerca să se frângă.

Tăcută, ea se conformă, luând o jachetă de pe spătarul unui scaun şi folosind-o pentru a înăbuşi focul mocnit.

Face reuşi să pună ceva mai multă autoritate în vocea lui.

— Acum, care este codul standard de rechemare pentru TIE-urile care tocmai au plecat?

Femeia, după ce îşi îndeplinise sarcina, se ridicase în picioare şi îşi ridică din nou mâinile.

— Nu ştiu.

Face aruncă o privire peste umăr la Atril.

— Omoar-o.

Văzând ochii ei măriți, îi dădu cea mai mică scuturare din cap.

— Sakira. S-A-K-I-R-A, spuse femeia ofițer. Buza i se întoarse în jos. Este numele fiicei lui.

Face se îndreptă spre panoul de control principal. Monitorul arăta indicatorul roşu al X-interceptorului lui *Runt* care se îndepărta, cu două indicatoare albastre ale navelor de luptă TIE care se apropiau rapid de el. Apoi tastă SAKIRA şi trimise codul. Aproape imediat, se auzi o voce de bărbat în difuzorul de comunicații:

— *Liderul Soare* către *Bază*, vă rugăm să confirmați ultima transmisie.

Face îi făcu semn operatorului supraviețuitor al buncărului să vină la panou. Ea se apropie, cu picioarele înțepenite, însă fața i se crispă şi nu folosi comunicatorul.

— Dacă voi confirma codul, vor şti că este greşit, spuse ea, cu un ton mohorât.

Face suspină, apoi apăsă butonul de comunicații. Îşi păstră vocea joasă, făcând-o cât se poate de plată.

— Confirm rechemarea *Sakira*, spuse el.

— Baza, recepționat. Ne întoarcem. *Bază*, îl aveam. De ce această schimbare?

— Noi ordine. Veniți acum.

— *Baza*, ne vom conforma.

Face constată că era transpirat. Distorsiunea comunicațiilor ar fi ajutat un pic, dar acesta era un echipament Imperial; distorsiunea era mai puțin severă decât cea a echipamentului de comunicații al Noii Republici. Dacă pilotul avea vreo bănuială, putea să sune chiar acum la centrul de control al portului spațial sau la o altă bază de nave de luptă... Dar imaginea de pe ecranul senzorilor arăta că semnalele navelor de luptă TIE făceau bucle şi se întorceau.

Face apăsă butonul de comunicații.

— *Şase*, se desprind. Treci pe modul de zbor la sol şi întoarce-te uşor.

— *Opt*, recepționăm.

Atril o conduse pe femeia ofițer înapoi în hangar. *Face* stătea la panoul de control principal. Pentru câteva minute, avea să fir un joc de aşteptare.

* * *

Alarmele răsunau în tot portul spațial. Un detaşament de gardieni ajunse la amplasamentul tunului şi utiliză o telecomandă pentru a-l coborî la nivelul solului. Apoi traseră rămăşițele artileristului de pe rămăşițele scaunului şi îi luă locul un alt soldat. Kell se grăbi să dezactiveze sistemele *Narrei*, astfel încât să nu-i detecteze vreo scanare a senzorilor. Mai mulți soldați alergau pe podeaua de duracretă de lângă buncărul terminalului principal al portului spațial.

Kell ştia că îl căutau pe Donos. Dacă lunetistul era cel mai bun în jocul său, ar fi coborât în rapel pe partea laterală a buncărului la câteva momente după ce îl omorâse pe artilerist. Tyria ar fi ştiut unde se afla, dar nu îndrăzni să-şi folosească comunicatorul pentru a da de ea; ar fi putut să o întrerupă într-un moment critic.

Se auziră nişte paşi zdrăngănind pe rampa navetei şi, brusc, Tyria şi Donos se uitau în țevile armelor ridicate ale lui Janson şi Kell.

— Totul e în regulă, spuse Tyria.

Kell îşi puse blasterul în teacă şi ridică rampa.

— Avem veşti de la *Grupul Joyride*?

Janson, aflat pe scaunul copilotului, clătină din cap.

* * *

Navele de vânătoare TIE coborau cu încetinitorul pentru a survola uşile deschise ale buncărului când panoul de comunicații răsună din nou.

— *Control Aleph-1*, aici *Centrul*. De ce ați întrerupt urmărirea țintei X-3085?

Face făcu o grimasă şi îşi activă microfonul.

— *Centru*, profilul de fugă al țintei sugera o ambuscadă. Nu se afla într-o poziție de evadare. Acest lucru mi-a indicat că îi conducea pe luptătorii noştri spre o forță superioară.

— Ai decis asta din proprie inițiativă, *Aleph-1*?

— Corect, domnule.

— Interesantă alegere, *Aleph-1*. Ştii că va fi supusă revizuirii.

— Da, domnule. Îmi mențin decizia, domnule.

— Foarte bine. Oamenii tăi vin în siguranță?

— Doi *ochi* intră la cald şi în stare bună.

— Doi ce?

Face își închise microfonul și se înjură pe sine. Apoi îl porni din nou.

— Ăă, *ochi*, domnule. Așa vorbesc *Rebelii*. M-am gândit că o să vă amuze.

— *Aleph-1*, spune-mi codul zilei.

Face închise microfonul și îl scoase din suportul său, apoi apăsă pe comunicator.

— *Lider*, am fost descoperiți.

Cele două TIE-uri coborâră până la o aterizare lină. Wedge păstră cabina de pilotaj întunecată, deși motoarele erau încinse, și așteptă. Trapele de acces ale TIE-urilor nu se deschiseră. O clipă mai târziu, motoarele lor se aprinseră din nou și urcară spre cer.

— *Trei*, foc!

Wedge obținu o țintă confirmată pe computerul său de țintire imediat ce TIE-ul din stânga se ridică deasupra lui, și își activă laserele. Salva zdruncină vehiculul de la sol, dar lovi în plin în nava de luptă care urca, distrugând-o. Luptătorul TIE continuă doar să urce încă douăzeci sau treizeci de metri, încetinind, apoi se opri și se prăbuși.

Falynn, în TIE-ul ei, trase de două ori. A doua lovitură își atinse ținta acolo unde corpul sferic al acesteia se întâlnea cu pilonul aripii drepte. Explozia nu secționă pilonul, ci îl tăie pe jumătate. Următoarea manevră a vehiculului, o rotire amețitoare în lateral, făcu restul, smulgându-l complet. Nava de vânătoare dispăru din peisaj.

Ținta lui Wedge coborî direct înapoi în hangar. Wedge se îndepărtă instinctiv de resturile care coborau arzând. Acestea se prăbușiră chiar lângă vehiculul său, acoperindu-i TIE-ul cu resturi pe jumătate topite. Nava sa de luptă se zgudui din cauza impactului.

— *Gri Opt*, *Gri Treisprezece*, mă tem că sunteți pe jos; vehiculele voastre au fost vaporizate.

— Am înțeles. *Narra*, poți să treci pe aici pentru o preluare rapidă?

Wedge auzi vocea lui Kell:

— Suntem deja în mișcare.

— *Trei*, aici *Liderul*. Suntem în aer.

Wedge dădu un ghiont în manșa de control și se avântă brusc spre cer.

* * *

Artileristul înlocuitor se învârti pentru a încerca să urmărească navele de luptă TIE fugare din buncărul *Aleph-1*. Apoi *Centrul* reveni în căștile sale:

— Există o navetă clasa *Lambda* care se deplasează la 60 de metri vest de poziția voastră. Credem că face parte din același echipaj. Țintiți și trageți.

Artileristul aproape că avea TIE-ul din frunte prins între paranteze, dar pilotul era bun, foarte bun, făcând în permanență jonglerii, apoi coborînd aproape la nivelul solului pentru a goni prin spatele câte unui buncăr sau al unui crucișător masiv.

— Sunt puțin ocupat aici, spuse el. Ești sigur că naveta este ținta principală?

— Nu vor avea cei mai importanți oameni ai lor pe navele de luptă, idiotule. Fă cum ți se spune.

Artileristul suspină, apoi își roti cupola pentru a acoperi naveta, care se

deplasa pe motoarele de repulsie mai mult sau mai puțin spre buncărul de pregătire ale TIE-urilor, spre două siluete îmbrăcate în negru care alergau spre ea. Rampa de îmbarcare a navetei se deschise. Ținti spre mijlocul navetei – apoi auzi vuietul unui TIE care se apropia. O privire peste umăr îi arătă că nava de luptă se îndrepta spre el, pregătindu-se să tragă... Sări de la peste cincisprezece metri şi ateriză dur pe duracretă, iar înainte să fi la jumătatea drumului văzu cupola explodând sub focul laser strălucitor şi precis al TIE-ului. Apoi ateriză pe sol, iar navetele şi navele de luptă neascultătoare nu mai erau problema lui.

* * *

Deşi o escadrilă de TIE-uri părăsise oraşul Scohar şi îi urmări până în exteriorul planetei unde îi aştepta *Night Caller*, avansul lor era de aşa natură încât putură să andocheze toate cele patru nave, să se îndrepte în afara sistemului şi să accelereze în hiperspațiu înainte ca urmăritorii să îi ajungă din urmă.

Se adunară în salon pentru băuturi şi felicitări, Atril fiind încă, pentru moment, coleg de comando în loc de membru al echipajului de pe punte.

— În cinstea tuturor celor care reuşesc să părăsească acea stâncă, spuse Wedge, iar toți i se alăturară într-o urare de *Trăiască*. Deşi Falynn şi cu mine am reuşit să ne facem uşor zob, mai ales din cauza propriei noastre prostii.

— Trăiască, spuse Falynn.

Wedge observă expresia lui Janson; bărbatul părea gânditor.

— Ce este, Wes?

— Păi, mă gândeam. Ne-am angajat cu adevărat într-o nouă misiune şi avem un drum lung de parcurs.

— Ce misiune?

— Păi am furat o corvetă Corelliană şi două nave de luptă TIE. Asta e bine, dar nu suficient. Cred că ar trebui să furăm cel puțin câte o navă din fiecare tip de navă folosită de Marina Imperială sau de către Lorzii Războinici.

Wedge zâmbi.

— Terminând cu un anumit Super Distrugător numit *Pumnul de Fier*?

— Asta ar completa colecția, nu crezi?

Capitolul 25

Night Caller şi *Hawkbat* se întâlniră la data prevăzută, într-un sistem al cărui soare de un portocaliu slab nu susținea viața pe niciuna dintre cele şapte planete ale sale. Căpitanul de pe *Hawkbat*, Bock Nabyl, îşi ceru scuze pentru că nu putea să se întâlnească față în față cu Căpitanul Darillian şi îi explicase că o boală neplăcută se răspândise în rândul echipajului. Măsurile de carantină erau în vigoare.

Căpitanul Darillian pretinse că înțelegea pe deplin.

Aşa că reprezentanții ambelor echipaje, lucrând în costume de vid, transferară un set de sateliți invizibili din cala principală de marfă a lui *Hawkbat* în cala ventrală a lui *Night Caller*, apoi ambele nave plecară pe drumuri separate, membrii echipajelor lor nevăzându-se deloc în carne şi oase.

O zi mai târziu, *Night Caller* făcu o escală în sistemul Todirium, a cărui a treia planetă dezolantă găzduia o colonie care exploata fier şi rafina duroțel. Sistemul informatic al corporației care coordona activitățile din întreaga lume nu era o țintă uşoară pentru abilitățile de piratare ale lui *Grinder*, dar şeful corporației, vorbind cu Căpitanul Darillian al lui *Face*, întrebă dacă *Night Caller* dorea să ridice ultima încărcătură de aliaje rafinate. Întrucât escalele anterioare nu indicaseră că corveta ar fi preluat astfel de încărcături, *Face* îi spuse omului că Zsinj va trimite un transportor de marfă pentru aliaje... dar insistă să îl trimită pe *Locotenentul Narol* la sol pentru a examina încărcătura. *Face* raportă câteva ore mai târziu locația exactă a depozitelor.

— Asta va fi o misiune standard de tip *coboară şi trage*, le spuse Wedge piloților săi. Cu o singură diferență. Ştim că vom fi înregistrați. Ştim pentru că noi înşine vom amplasa sateliții spioni. Aşa că, atâta timp cât îi vom da informații lui Zsinj, vrem să fie cele mai proaste informații posibil. Cubber, vreau să pictezi toate X-interceptoarele cu culorile *Escadrilei Vagabond*.

Mecanicul păru nemulțumit.

— Dacă e ceva ce urăsc mai mult decât să refac o treabă proastă...

— ...este să refaci una bună. Ştiu. Şi e şi mai rău, pentru că imediat ce terminăm misiunea, va trebui să îndepărtezi toată vopseaua şi să aplici din nou culorile *Escadrilei Spectru*. Wedge ridică din umeri. Sau putem să-l lăsăm pe *Grinder* să se ocupe de revopsire şi să te punem în carlinga lui pentru misiune.

— Nu, mulțumesc. O să le pictez eu.

— Deci, descărcăm şi amplasăm sateliții, continuă Wedge. *Piggy*, vreau ca tu şi *Grinder* să calculați punctul cel mai probabil în care ar intra în sistem o escadrilă de X-interceptoare şi care ar fi cea mai probabilă cale de atac asupra planetei. Vom instala sateliții de-a lungul acelei traiectorii şi vom obține cele mai bune imagini posibile pentru Zsinj şi Trigit. Din moment ce vom lucra atât de mult în costume de vid, vreau ca *Face* şi Phanan să ne acopere cu X-interceptoarele, în caz de probleme. Phanan, îl poți folosi pe al meu. Atâta timp cât îl tratezi bine.

— O să încerc să nu-mi vărs berea prin el.

— Ce profesionist din partea ta. Apoi, încărcăm X-interceptoarele, activăm sateliții şi ieşim din sistem. A doua zi, ne întoarcem cu X-interceptoare şi efectuăm

atacul la sol. Deci, petreceți ceva timp astăzi şi mâine obişnuindu-vă să vă apelați unii pe alții cu indicativele *Vagabond*. Şi, *Face*, când mi te adresezi, nu uita să-mi spui Tycho o dată sau de două ori. Vom emite în clar, ca majoritatea unităților de nave de luptă, în loc să folosim criptarea *Escadrilei Spectru*.

Face aprobă din cap.

— După atac, vom face un salt pentru a ne reuni cu *Night Caller*. Simplu, în teorie. Întrebări?

Nu există niciuna.

— Să o facem, atunci. Vom începe să desfăşurăm sateliții în două ore. *Grinder*, *Piggy*, găsiți-ne nişte locații până atunci.

Wedge observă că *Grinder* ieşi primul pe uşă. *Este nerăbdător să înceapă să proceseze datele pentru misiunea sa suplimentară?*

* * *

Grinder alergă literalmente spre vestiarul adiacent salonului din față, de pe puntea trei. Aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu era nimeni la vedere pentru a-l observa, apoi introduse combinația dulapului său. O clipă mai târziu, luă în palmă cutia mică pe care o luase de la *Institutul de Xeno-sănătate Scohar*. Ocupantul său începu să zgârie părțile laterale din carton presat ale cutiei.

Grinder, din ce în ce mai nervos şi mai vigilent, merse în față câțiva paşi pentru a ajunge la uşa superioară a calei prova. Se uită în cală, fiind liniştit să constate absența mecanicilor sau a piloților. Îşi scoase datapadul şi tastă un cod pentru ca acesta să transmită. Acum, şi timp de aproximativ cinci minute, camerele de luat vederi de deasupra calei aveau să afişeze o imagine fixă.

Coborî la nivelul podelei şi tastă o altă comandă. Când aceasta fu transmisă, cupola unuia dintre X-interceptoarele de pe rândul din mijloc şuieră şi se deschise. Naveta de luptă a lui *Face*. *Grinder* zâmbi. Avusese nevoie de un efort considerabil pentru a obține parolele şi alte coduri speciale care să-i dea acces la navele de luptă, la dulapurile şi la camerele întregului personal de la bordul lui *Night Caller*, dar merita. Asta îi dădea o mulțime de ocazii de a se distra.

Deschise partea de sus a cutiei care conținea insecta şi răsturnă cutia peste scaunul de comandă al lui *Face*. Din ea ieşiră pete de o substanță neidentificată, poate hrană pentru insecte. Apoi, ceva negru, ce nu era insecta, alunecă liber, iar el îl prinse în timp ce cădea. Era un datapad mic şi ieftin, de tipul celor care nu erau programabile, cu o unitate de memorie suficient de mare doar pentru a conține câteva date. Pe fața lui scria *Hoinar de Sticlă, îngrijire şi hrănire*.

Scutură din nou cutia şi insecta translucidă alunecă afară, căzu zvârcolindu-se pe scaun şi apoi se ridică în picioare. Se întoarse să se uite la *Grinder*, ca şi cum l-ar fi evaluat pentru o posibilă masă, apoi privi încet în jur, în cerc, analizându-şi noile împrejurimi. *Grinder* emise o altă comandă din datapadul său şi cupola navei lui *Face* se închise. Acum, *Face* avea să aibă o surpriză. *Grinder* speră ca insecta să se afle într-un loc nevăzut atunci când pilotul se va urca la bord pentru misiunea sa de pază.

Face ar trebui să scoată nişte sunete interesante când va descoperi creatura ciudată care se târa peste tot în jurul lui.

* * *

Instalară sateliții de supraveghere fără incidente, iar *Face* nu raportă niciun intrus insectă atunci când el şi Phanan se întoarseră din misiunea de patrulare.

Grinder se uită la *Face* pe furiş, încercând să găsească un semn că pilotul strivise accidental insecta, dar nu exista nicio pată de lichid sau exoschelet zdrobit care să sugereze că ar fi făcut-o.

Cu următoarea ocazie, *Grinder* se întoarse la cala prova, deschise cupola X-interceptorului lui *Face*, şi timp de câteva minute căută în carlingă, dar insecta nu era nicăieri de găsit. Cercetă chiar şi în mica cală de marfă a navei de luptă, din nou fără noroc. Suspină. Era oportunitate de glumă irosită. Insectă nerecunoscătoare. Data viitoare, avea să găsească o creatură mai zgomotoasă şi mai agresivă, ceva care cu siguranță îl va face pe *Face* să vrea să se ejecteze în mijlocul misiunii.

* * *

Grinder se trezi în acea noapte, sigur că auzise ceva zgâriind la uşa lui.

Un vis, se gândi el. Apoi auzi din nou: *scrâşt, scrâşt, scrâşt.* Exact zgomotul pe care îl auzise în cutia sa cu *Hoinarul de Sticlă*. Se ridică şi se îndreptă spre uşa cabinei sale, dar zgomotul nu se mai repeta. Deschise uşa, dar afară nu era nimic pe jos, doar Phanan care se oprise în fața propriei uşi.

Grinder căscă, apoi întrebă:

— Ai auzit ceva?

Phanan îi aruncă o privire curioasă.

— Întotdeauna vii la uşă dezbrăcat în mijlocul nopții ca să pui astfel de întrebări?

— Nu, serios. Ai auzit ceva ciudat acum o clipă?

— Ei bine, de fapt, da. Un fel de scâşnet. Ca şi cum ceva mic ar fi alergat pe aici.

Grinder privi suspicios în stânga şi în dreapta pe coridor, apoi închise cu grijă uşa.

* * *

Unsprezece membri ai *Escadrilei Spectru* – toți, cu excepția Tyriei, al cărei X-interceptor fusese din nou alocat lui Phanan – ieşiră din hiperspațiu în sistemul Todirium, cât de aproape de planeta minieră permiteau hiperpropulsoarele. Coborâră cu un vuiet până la suprafața planetei, la o sută de kilometri de districtul de depozitare al coloniei, apoi făcură o buclă, trecând de la un curs de la est la vest la unul de la nord la sud, zburând la nivelul solului pentru a deruta senzorii locali.

La 30 de kilometri de țintă, survolară un mic complex rezidențial. În momentul în care trecură în trombă, văzură că cineva din afara complexului, o figură umanoidă într-un costum albastru de protecție a mediului, se uita la ei.

— Asta s-ar putea să ne fi costat elementul surpriză, spuse Wedge. Rămâneți în alertă.

— Douăzeci de kilometri, spuse Janson.

Mai multe drumuri, cele mai multe dintre ele fiind încă poteci de pământ,

străbăteau peisajul maroniu de sub ei.

— Zece kilometri, spuse Janson.

— Reduceți viteza, spuse Wedge şi micşoră viteza. Foliile S în poziție de atac.

Acum treceau peste nişte câmpuri cultivate, cu culturi de un albastru-verzui straniu, despre care Wedge nu ar fi crezut că aparțin naturii, şi peste canale de irigații. Unele dintre drumuri erau asfaltate.

— Cinci kilometri, spuse Janson.

Gate, unitatea R5 a lui Wedge, țipă un avertisment în timp ce placa sa de senzori se lumină cu o alertă – senzori direcționali care căutau o blocare.

— Rupeți rândurile, zise Wedge. Ocupați-vă mai întâi de amenințare. Preocupați-vă de ținta principală mai târziu.

Patru perechi de X-interceptoare se îndepărtară de Wedge, lăsându-l pe acesta şi pe camaradul său temporar, Donos, în mijlocul noii formațiuni mai largi. Câteva momente mai târziu, amenințarea apăru la vedere. Chiar deasupra periferiei aşezării principale a planetei se înălța un şir de nave de transport cu repulsor: vehicule scurte şi butucănoase, cu o lungime egală cu jumătate din cea a X-interceptoarelor, cu tunuri blaster puternice care ieşeau din partea din spate, pictate în roşu şi galben, sugerând pericolul.

— *Ultra Uşoare*, spuse Janson.

Wedge se încruntă. VAUU-urile, sau *Vehiculele de Asalt Ultra Uşoare*, abia dacă mai erau folosite de Noua Republică şi pe planete îndepărtate ca aceasta. Sistemele lor de repulsie nu ar fi trebuit să fie suficient de puternice pentru a le ridica până la nivelul acoperişului; aceste vehicule trebuiau să fi fost dotate cu motoare mult mai puternice.

— *Cinci*, *Şase*, virați la stânga, spuse Wedge. *Unsprezece*, *Doisprezece*, virați la dreapta. Pregătiți-vă să faceți raiduri de mitraliere încrucişată asupra țintelor. Toți ceilalți, treceți pe faza evazivă şi continuați spre ținta principală. Aveți grijă: tunurile din spate sunt adevăratele probleme.

Le auzi confirmările în timp ce-şi ridica X-interceptorul pe aripa sa stângă, apoi continuă într-o răsturnare, manevrând asemeni unui tirbuşon pe direcția țintei. Senzorii arătau că Donos se lipise de coada lui.

Laserele luminau părțile din față ale VAUU-urilor; două raze se opriră fix la douăzeci de metri în fața botului navei Wedge, fiind reținute de scuturile sale frontale.

Apoi, el şi Donos trecură de linia de atacatori. VAUU-urile pluteau într-adevăr la zece metri înălțime pe ceea ce trebuia să fie motoare repulsorlift îmbunătățite, iar imediat în spatele lor şi al clădirilor care le protejau se aflau unități de artilerie, mici rastele cu rachete autopropulsate îndreptate spre direcția de apropiere a *Spectrelor*. Piloții unităților de artilerie priviră *Spectrele* cum survolau, cu o expresie surprinsă; părea că viteza navelor de vânătoare îi luase prin surprindere.

Wedge îşi continuă rostogolirea. Tunurile blaster de pe spatele VAUU-urilor deschiseră focul, emisiile lor luminând cerul din spatele lui; un artilerist fu suficient de abil încât să atingă scuturile din spate ale lui Wedge.

Auzi vocea lui *Piggy*:

— *Cinci*, recomand…

Wedge vorbi repede:

— *Doisprezece*, fără comentarii personale.

Nu putea să-l lase pe *Piggy* să-şi înceapă comentariile de consiliere – nu şi dacă voiau să reuşească să imite *Escadrila Vagabond*.

— Da, domnule.

— Oh, relaxează-te, *Tycho*, se auzi vocea lui *Face*.

— Acelaşi ordin pentru tine, *Opt*.

Wedge rânji. *Face* alesese un moment bun pentru a-şi introduce *greşeala* de a-şi identifica şeful de misiune pe nume.

— Da, domnule.

— *Liderul*, către *Unsprezece*. Începeți cursa de mitraliere.

În spatele lui Wedge şi Donos, cele două *Grupe* de nave de luptă se încrucişară deasupra liniei de VAUU-uri şi a pieselor de artilerie cu rachete, laserele lor fulgerând din ceruri ca nişte tije roşii. Cerul se lumină din nou în momentul în care una dintre unitățile de rachete explodă.

Raza de acțiune a lui Wedge era redusă la un kilometru. În față, văzu depozitul cafeniu pe care îl identificase *Face* în înregistrarea şedinței de informare. Ținti clădirea, îşi văzu parantezele înroşindu-se aproape instantaneu şi trase. Torpila protonică fulgeră spre țintă mai repede decât putea urmări ochiul său, nimerind o fereastră de la etajul superior şi afundându-se înăuntru când explodă, spulberând acoperişul clădirii într-un nor de bucăți. Câteva clipe mai târziu, torpilele lansate de către cele cinci *Spectre* care îl urmau se îndreptară spre ținta care se dezintegra. În timp ce Wedge se apropia, depozitul devenise un nor de fum şi lumină strălucitoare, care creştea atât de repede încât chiar şi traiectoria sa evazivă îl purtă parțial prin el.

Văzu o lumină roşie incandescentă, auzi lovituri când resturile de la detonare se loviră pe suprafața X-interceptorului său şi apoi trecu prin nor, urcând. O verificare rapidă a sistemului de diagnosticare îi indică faptul că sistemul de stingere al unuia dintre motoare raporta o defecțiune – ceea ce însemna că şrapnelul pătrunsese în motor şi că ar putea cauza mai multe probleme în viitor.

— Toate unitățile, raportați, spuse el.

— *Nouă* este în regulă. Dar ai nişte guri de aerisire noi, *Lider*.

— Anunță-mă dacă iese ceva, *Nouă*.

— *Tycho*, aici *Unsprezece*. Linia lor defensivă a dispărut. Unitățile de rachete au comis un fratricid.

Wedge tresări. Asta însemna că rachetele de la o unitate de artilerie detonaseră, aprinzând rachetele de la unitățile adiacente, şi aşa mai departe în linie – probabil luând cu ele şi VAUU-urile, din moment ce erau atât de aproape. Acea linie defensivă fusese o tactică proastă şi neglijentă, probabil aleasă în grabă din cauza vitezei de apropiere a *Spectrelor*.

— *Patru* este pregătit.

— Aici *Trei*. Am pierdut un tun laser şi am întâmpinat ceva rezistență.

— *Doisprezece* e intact. *Lider*, ținta principală este un crater. Restul confirmărilor sosiră: rapoarte de avarii minore, fără răniți.

— Bună treabă, *Vagabonzi*, spuse Wedge. Să plecăm de aici.

* * *

Falynn părea că tocmai muşcase dintr-un fruct acru. Limbajul corpului ei, în timp ce îşi ținea coatele pe masa din sala de conferințe şi îşi sprijinea bărbia în

mâini, sugera, de asemenea, iritare.

— Am crezut că nu mă va deranja. Dar mă deranjează.

Wedge intui că nu era o nemulțumire prea profundă.

— Faptul că *Escadrila Vagabond* primeşte credit pentru raidul de pe Todirium?

— Corect.

— Ei bine, nu apare în raportul oficial. Iar acest lucru va fi dezvăluit imediat ce se va încheia misiunea noastră actuală.

— Ei bine, eu am o plângere, spuse Kell. Am nimerit unitatea mea de artilerie în plin, iar când m-am întors pentru o a doua trecere, toate VAUU-urile dispăruseră.

Wedge îi aruncă o privire sceptică.

— Nu prea e un motiv de plângere.

— Încă nu am o *ucidere* aeriană! Trei misiuni de atac şi un scor zero!

Ceilalți râseră de el. Comunicatorul lui *Face* sună, iar el îl activă.

— Da?

— Loran, aici puntea. Ai o comunicare HoloNet pentru Capitanul Darillian. Este Amiralul Trigit.

* * *

— *Night Caller*, spuse Amiralul, se va alătura corvetei *Constrictorul* şi fregatei *Provocatorul* ca linie avansată de sprijin. De îndată ce ieşim din hiperspațiu în sistemul Morobe, lansează-ți TIE-urile pentru a se alătura celor de pe corvetă şi fregată; ele vor servi ca forță de escortă.

— Am înțeles, spuse *Face*. Şi TIE-urile dumneavoastră vor fi forța principală de atac?

— Corect. Holograma Amiralului Trigit se înclină în față şi tonul său deveni confidențial. Acum, mai am ceva de întrebat. Cum aş putea să te conving să îmi dai detalii despre aventurile tale, să spunem *neoficiale*, de la fiecare escală?

Face îngheță. Amiralul ghicise – nu. Trigit aflase câte ceva despre negocierile private ale Căpitanului Darillian în numele Lordului Războinic Zsinj. Dacă ar fi bănuit adevărata identitate a echipajului lui *Night Caller*, nu i-ar fi dat niciodată planul de atac pentru Talasea. *Face* înghiți în sec.

— Domnule… Nu puteți.

— Aş putea face să merite.

— Domnule, lăsați-mă să vă explic. *Face* încercă să se liniştească, ca să-şi dea replicile cât mai autentic. În primul rând, dacă mi-aş vinde onoarea, n-aş putea s-o răscumpăr niciodată. În al doilea rând, îmi dau seama că v-aş putea nemulțumi, dar vreau să înțelegeți că îmi voi păstra credința față de Lordul Războinic până când voi muri. Oamenii se uită la mine, îmi văd micile obiceiuri şi cred că sunt un om superficial, dar sunt un ofițer onorabil şi nu voi încălca credința față de Comandantul meu.

Îi aruncă lui Trigit cea mai intenționată privire, renunțând la toate manierele pretențioase ale lui Darillian.

— S-ar putea, domnule, să părăsesc cândva, în viitor, slujba de angajat al lui Zsinj. S-ar putea să intru în slujba dumneavoastră. Dacă o voi face, veți şti, în urma acestei întâlniri, că vă voi păstra întotdeauna încrederea.

Trigit se trase înapoi. Nu părea să fie supărat.

— Ai dreptate, Căpitane.

— Vă mulțumesc, domnule. Şi pot să spun că aş fi încântat să servesc sub comanda dumneavoastră în orice calitate oficială. Dar până atunci…

— Până atunci, nu mă lăsa să-ți mai atac onoarea, oricât de bine intenționat aş fi. Trigit îi oferi un zâmbet firav. Mă surprinzi, Căpitane Darillian.

— Intenționez să o fac din nou, domnule.

— Foarte bine. Trigit îi făcu o jumătate de plecăciune neobişnuit de grațioasă. Ne vedem la locul de întâlnire.

— Abia aştept.

Trigit îi făcu cu ochiul. *Face* se roti spre uşa centrului de comunicații, unde aştepta Wedge.

— L-am prins, spuse Wedge.

* * *

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

Grinder se trezi cu o tresărire. Se auzea din nou sunetul. Nu era un vis, nici vreo halucinație, ci o zgârietură intermitentă.

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

Deschise uşa spre hol. Nu era nimic dincolo de ea.

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

Nu, sunetul venea de sus, din tavan, chiar deasupra patului său, dincolo de plăcile de duroțel. După alte câteva momente, zgomotul încetă. *Grinder* scotoci prin teancul de bunuri personale până când găsi datapadul care venise împreună cu *Hoinarul de Sticlă*, parcurgând informațiile. Cu ce să hrănească creatura. Câte ore de lumină şi de întuneric ar fi trebuit să suporte în fiecare zi. Care erau temperaturile sale preferate. Cum să deosebească masculul de femelă. Nu ştia cum putuse să iasă din cabina de pilotaj a X-interceptorului şi să ajungă într-o cameră pe care nu o vizitase niciodată pentru a-l găsi pe omul care o luase de pe planeta sa natală.

Porni terminalul din cameră spre computerul navei. Nu era probabil ca acesta să conțină informații despre creatură, dar era posibil…

Şi în index apăru numele *Hoinarul de Sticlă Storini.*

Afişă datele pe monitorul său. Nimic semnificativ pe care să nu-l fi văzut pe datapadul educațional, cu excepția unei holograme sofisticate care arăta exteriorul creaturii; comenzile de pe ecran îi permiteau lui *Grinder* să îşi mute punctul de vedere către interiorul creaturii şi vadă structura fizică a acesteia la mai multe grade de mărire. Însă în partea de jos a textului se afla un link intitulat *Vezi şi Înşelătorul de Cristal Storini.* Îl activă şi citi, cu o consternare crescândă, descrierea.

Deseori confundat cu ruda sa cea mai apropiată, Hoinarul de Sticlă, Înşelătorul de Cristal Storini este mult mai puțin comun şi mult mai periculos.

Trecu peste descrierea habitatului natural al creaturii.

Fălcile Înşelătorului de Cristal secretă o otravă care este periculoasă atât pentru formele de viață native de pe Storinal, cât şi pentru mamiferele din alte lumi. Creatura se hrăneşte cu creaturi care se hrănesc la rândul lor cu Hoinarul de Sticlă. Ea simulează mişcările Hoinarului de Sticlă, atrăgând prădătorii spre ea; doar atunci când aceştia o atacă revine la viteza şi ferocitatea sa naturală, eludând toate atacurile şi muşcându-şi atacatorul cu ferocitate. Otrava sa este un puternic paralizant care îi ține

pe duşmani neajutorați în timp ce îi mănâncă literalmente de vii.

Înşelătorii de Cristal sunt un pericol deosebit pentru formele de viață mamifere din cauza retenției neobişnuite a memoriei lor bazate pe miros. Un Înşelător de Cristal care întâlneşte mirosul unui mamifer va îl va ține minte pentru tot restul vieții sale şi îl va urmări ori de câte ori va întâlni mirosul. Această trăsătură nefericită a dus la multe cazuri în care Înşelătorii de Cristal au urmărit observatorii de sălbăticiuni din sălbăticie în comunități şi i-au atacat în locuințele lor. Otrava acestor creaturi nu este periculoasă pentru indivizii sănătoşi. Viața unei victime în urma unui atac al unui Înşelător de Cristal poate fi salvată prin tratament medical dacă creatura nu a devorat o cantitate ireparabilă din masa corporală a victimei.

Nu... *Grinder* clătină din cap. Pe cutie scria *Hoinar de Sticlă*. Cu siguranță corporația care capturase insecta nu ar fi făcut o greşeală şi ar fi pus în schimb în cutie un *Înşelător de Cristal*. Zdruncinat, stinse terminalul, apoi lumina de deasupra capului şi se întoarse în pat.

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

Reaprinse lumina. De data asta, zgomotul venea de la peretele din spatele patului său. Se uită cu atenție la perete. Existau goluri în peretele despărțitor, deschideri prin care ar fi putut intra o insectă de mărime medie?

Da. Porturi de acces la energie. Goluri uşoare în sudurile panourilor din duroțel. Deasupra, ajustări proaste în jurul corpurilor de iluminat. *Night Caller* nu era o navă nouă; inevitabil ar fi existat căi de intrare pentru insecte.

Ton Phanan răspunse la a treia bătaie a lui *Grinder*, glisând panoul de la cabina sa şi uitându-se cu un singur ochi.

— Ce?

— Mai ai spray-ul ăla de etanşare de pe Storinal? întrebă *Grinder*.

— Văd că ți-ai amintit să te înfăşori cu un prosop de data asta.

— Nu contează asta. Îl ai?

— Da.

— Pot să-l împrumut?

— Ai o urgență de etanşare a plasticului la miezul nopții?

— Da, aşa e.

Phanan suspină.

— În regulă. Aşteaptă puțin.

Se întoarse un minut mai târziu cu flaconul cu spray.

— Mulțumesc, Ton. Îți rămân dator.

— Îmi datorezi o oră de somn.

— O să stau de veghe pentru tine cândva.

Grinder se întoarse în camera lui şi îşi petrecu următoarea oră astupând metodic fiecare gol, oricât de mic, din tavan, pereți şi podea – cu excepția gurii de aerisire. Apoi strecură un cablu de alimentare în gura de aerisire, astfel încât orice creatură care o atingea să fie electrocutată. Între timp, nu mai auzise nicio zgârietură.

Poate că se rătăcise creatura.

Stinse luminile. De data aceasta nu se mai auzi niciun zgomot.

Îi mai trebui încă o oră, dar în cele din urmă adormi.

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

Pentru o clipă se simți prea amețit pentru a-şi înțelege propriul sentiment de

alarmă – prea ameţit, de fapt, pentru a-şi aminti propriul nume. Apoi îşi aminti de amândouă.

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

Zgomotul era mai puternic de data asta. Nu mai era înăbuşit. Ca şi cum... ca şi cum creatura ar fi fost în camera lui. Îl cuprinse o frică rece. În timp ce el era afară să ia spray-ul de la Ton Phanan, *Înşelătorul de Cristal* se strecurase în camera lui.

Acum era prins aici, cu el. Nu putea să scape nici dacă ar fi vrut. Şi nici nu ar fi vrut. Avea să se târască pe el, să-l muşte şi să se înfrupte din corpul lui paralizat. Cu un geamăt, întinse mâna pentru a aprinde lampa de pe măsuţă.

Aceasta făcu un clic, dar nu se aprinse. Se uită în jurul camerei, dar nu era nici măcar strălucirea slabă verde de la cheia de alimentare a terminalului său.

Nu mai era curent în cabina lui. Oare creatura ronţăise cablurile de alimentare ca să ajungă la el? Nu – ar fi fost electrocutată. Era suficient de inteligentă pentru a... Nu. Nu se putea. Poate că fusese un vis.

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

Creatura era sub patul lui. Strigă şi sări în sus. Se năpusti orbeşte bezmetic prin camera lui, se izbi de uşă înainte să-şi dea seama că ajunsese la ea şi plesni întrerupătorul uşii. Nimic.

Apucă uşa de unde alunecase în perete. Trase de ea, încercând să realizeze prin frecare şi presiunea degetelor ceea ce în mod normal era nevoie de servomotoare pentru a realiza, şi o deschise – o fracţiune de centimetru. Dincolo era un coridor gol.

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

Trebuia să fie în spatele lui. Tot sub pat? Sau venea după el, clătinându-se pe picioarele sale sticloase, cu fălcile căscate?

Îşi introduse degetele în golul uşii şi trase cu putere, deschizând uşa complet.

O masă sticloasă care chiţăia îi alunecă drept în faţă venind de sus şi dinainte.

Strigă şi căzu pe spate. Simţi că se loveşte de podeaua dură a cabinei sale. Apoi îl cuprinse întunericul.

Capitolul 26

— A suferit un fel de criză, cred. Testele ar putea să ne spună mai multe.

Era vocea lui Ton Phanan, iar *Grinder* putea să vadă lumină prin pleoapele închise. Le deschise cu prudență. Vedea un tavan, ca cel din cabina lui, dar era infirmeria de pe *Night Caller*. Întoarse capul şi îl văzu pe Phanan, în picioare lângă uşă, vorbind cu Wedge şi *Face*, care se aflau înăuntru, şi cu Kell şi Janson, care erau afară. Cu toții păreau îngrijorați. Kell reacționă la mişcarea lui *Grinder* şi ceilalți se uitară.

— Ah, spuse Phanan. S-a trezit. Nu va trebui să amputez.

Grinder se ridică pe jumătate alarmat.

— Ce să amputezi?

— Ei bine, capul tău pare să funcționeze defectuos.

Grinder îşi pipăi cu precauție fața pentru a se asigura că nu era nimic afectat de insectă.

— Nu e de glumit. Am fost atacat.

— De către cine? întrebă Wedge.

— Un *Înşelător de Cristal Storini*. Este o insectă. Ceva asemănător cu un *Hoinar de Sticlă*, dar mult mai mortal.

Ceilalți piloți se uitară unii la alții cu îndoială. *Grinder* simți cum creşte iritarea în el.

— Puteți să vă uitați în computerul navei. Şi, dacă nu cumva am omorât chestia, este undeva în navă. Poate chiar în spatele pereților etanşi.

Phanan se îndreptă spre terminal şi îşi croi drum printr-o serie de directoare.

— Nu găsesc nimic despre vreun *Înşelător de Cristal*.

— Este un link din secțiunea dedicată *Hoinarului de Sticlă*.

— Nu găsesc nicio mențiune despre *Hoinarul de Sticlă*.

Grinder se ridică nesigur şi se uită peste umărul doctorului. Phanan avea dreptate; nu exista nicio intrare în enciclopedia navei pentru vreo formă de viață de pe Storinal.

— Sugerez, spuse Phanan, că a fost un vis. Ceva indus de stres, poate. Dar cred că aş vrea să te țin sub observație în seara asta.

— Sunt bine, izbucni *Grinder*.

— Fă cum spune el, spuse Wedge. *Grinder*, țipătul tău a trezit jumătate din navă. Cooperează cu Phanan sau îl voi pune să te certifice inapt de zbor până când o vei face.

— Domnule, gândacul ăla e un ucigaş. Te muşcă şi te paralizează şi rămâi întins acolo în timp ce te mănâncă. Dacă nu-l vânezi şi nu-l omori chiar acum, va face din *Night Caller* propria sală de banchet.

Wedge se uită la Phanan, care clătină din cap.

— Ai primit ordinul, spuse Wedge. Dormi puțin.

Le făcu semn celorlalți piloți să îl însoțească şi plecă.

Janson îl urmă, dar *Face* zăbovi şi închise uşa.

— *Face*, trebuie să te fac să mă crezi…

— Stai jos.

Grinder se trânti pe patul de spital.

— Te rog...

— Lasă-mă să-ți arăt ceva.

Din buzunarul salopetei sale, *Face* scoase un ansamblu rudimentar de piese mecanice mici. *Grinder* recunoscu un difuzor standard de la datapadurile emise de Noua Republică, o baterie mică, şi nişte fire.

Face atinse capetele goale a două fire între ele.

— *Scrâşt, scrâşt, scrâşt,* rosti difuzorul.

Grinder se ridică brusc în picioare. Nu-şi amintea să se fi ridicat, dar acum înainta spre *Face*.

— *Tu...*

Phanan îl apucă de umeri şi îl trase înapoi pe patul de campanie. *Grinder* se zbătu şi se holbă la Phanan.

— Ce naiba se întâmplă?

— Răzbunare, spuse *Face*. Negi că tu ai pus insecta aia în cabina mea de pilotaj?

— Eu... Ce? Ce insectă? Nu ştiu... *Grinder* văzu expresia implacabilă pe care o afişă *Face* şi renunță la prefăcătorie. În regulă. Am făcut-o. Şi ce dacă?

— Deci ai făcut şi toate celelalte lucruri. Manechinul din dulapul lui Falynn. Tuburile şi firele din dulapul lui Kell. O mulțime de alte trucuri. Râzând în tot acest timp de ideea de farse.

— Nu-i adevărat.

— Nimeni altcineva nu ar fi putut să o facă fără să lase urme în computerul navei. Ai spart parole în dreapta şi în stânga pentru a o face.

Grinder îşi încleştă maxilarul şi nu răspunse. *Face* ridică din umeri.

— Deci, răzbunare. A fost felul meu de a-ți spune răspicat că nu apreciez asta. Felul meu de a-ți spune *opreşte-te*. Pentru că ăsta e cel mai josnic mod de răzbunare pe care îl cunosc.

— Cum ai realizat asta? întrebă *Grinder*.

— Ce anume?

— Toate.

Face rânji în cele din urmă.

— Pentru început, când a ieşit acel *Hoinar de Sticlă* de sub scaunul meu şi s-a târât pe mine...

— Exact, de ce nu ai reacționat?

— Păi, am crezut că era al lui Phanan.

Grinder se întoarse spre doctor. Phanan ridică din umeri.

— Îți aminteşti când ne furişam în *Institutul de Xeno-sănătate Scohar*? Am trecut pe lângă un palet plin de cutii mici care conțineau chestiile astea. Folia care acoperea grămada era ruptă, aşa că am luat una dintre cutii. Întotdeauna am fost intrigat de insecte, încă de când, copil fiind, am aflat că le pot face pe unele dintre fete să sară în sus. Am ținut creatura într-o cuşcă în camera mea. *Face*, pentru că e camaradul meu, mai intră din când în când înăuntru. Era familiarizat cu chestia aia.

— După cum ți-am spus, am crezut că e a lui Phanan, spuse *Face*. Mi-am redus la minimum transmisiunile de comunicații şi i-am spus. Am dus-o pe ascuns în cabina lui, astfel încât Wedge să nu o vadă. Şi am găsit gângania lui încă în cuşcă,

aşa că am ştiut că era o altă farsă. Şi cum a reuşit farsorul să-mi deschidă cabina de pilotaj fără să lase vreo urmă? A fost cineva care ştia codul de acces… şi după ce i-am eliminat pe Cubber şi pe Kell, a mai rămas doar cineva cu abilități de spărgător de coduri.

Grinder făcu o grimasă.

— Aşa se întâmplă când eşti prea perfecționist. Dar zgomotul de zgâriere?

Face bătu în buzunarul în care pusese deoparte difuzorul.

— Kell a lucrat la micile gadgeturi. Se săturase şi el de farse. A pus câteva în camera ta. De asemenea, s-a urcat în conducte şi a dat drumul la câteva cu comenzi de comunicații în golurile dintre pereții etanşi. Puteam să facem să pară că se târăşte peste tot în afara sau în interiorul camerei tale, dacă am fi vrut. Kell a construit, de asemenea, senzorul care ne spunea când aprindeai luminile şi micul mecanism care a coborât spre fața ta atunci când ai ieşit din cameră şi a oprit, de asemenea, curentul în camera ta. Pe care, apropo, l-a restabilit-o imediat după ce ai țipat. Înscrierea în enciclopedie a fost ceva ce am făcut eu, intrând doar cu accesul meu în centrul de comunicații. Dacă ai fi pătruns în înregistrările de intrare, ai fi văzut că acele articole erau adăugiri recente în enciclopedie. Am luat datele reale de pe datapadul care a venit cu creatura lui Phanan. Phanan a făcut o scanare medicală a insectei sale pentru grafic. Noi am inventat tot textul despre *Înşelătorul de Cristal*; nu există aşa ceva.

Grinder suspină.

— Ei bine, poate că suntem chit. Îl privi țintă pe Phanan. Dar asta nu înseamnă că poți să mă droghezi şi să mă laşi inconştient. Asta depăşeşte limita.

Doctorul zâmbi cu o expresie sinistră.

— Nu am făcut-o.

— Cine a făcut-o?

— Nimeni. Sau, într-un fel, tu singur ai făcut-o. *Grinder*, ai leşinat.

— Nu.

Phanan aprobă din cap.

— Curajosul pilot al *Escadrilei Spectru* a leşinat ca mort. Acum, putem considera încheiată cariera ta de glumeț… Sau le spunem tuturor cum leşini când vin insectele după tine? Pun pariu că va fi un subiect de discuție interesant printre femelele Bothane din forțele armate ale Noii Republici.

— Tu… tu…

— Pui pariu? Avem o înțelegere? Sau ce vrei să spui?

Grinder se prăbuşi, învins.

— Avem o înțelegere.

— Ei bine, atunci. Îmi imaginez că atunci când te vei trezi dimineață voi putea să te certific apt de zbor.

Doctorul se ridică şi se întinse.

— Între timp, mă duc să dorm puțin în orele pe care le mai avem.

— *Mynockule*.

— Nu mai mormăi, *Grinder*. E rău pentru sănătatea ta mintală.

Rânjind într-un mod pe care *Grinder* îl găsea complet iritant, Phanan îl conduse pe *Face* din infirmerie şi stinse luminile.

Scrâşt, scrâşt, scrâşt.

— *Face*! Întoarce-te aici şi ia-ți jucăria!

* * *

Era cea mai elaborată înşelăciune pe care o încercaseră până atunci. Căpitanul Hrakness se afla în scaunul de comandă de pe puntea lui *Night Caller*, dar era îmbrăcat într-una din uniformele lui Darillian, cu părul vopsit în concordanţă cu al lui Darillian. Asta pentru ca, dacă una dintre celelalte nave din flota Amiralului Trigit ar fi orientat un senzor vizual spre puntea de comandă a lui *Night Caller*, să vadă ceva care să corespundă descrierii lui Darillian – ceva care să se potrivească cu holograma pe care o transmitea nava ori de câte ori comunica cu celelalte.

Face era la post în centrul de comunicaţii, jucând rolul lui Darillian ori de câte ori era necesară comunicarea. Transmisiunea sa era reluată pe monitorul principal al punţii, iar Căpitanul Hrakness, din ce în ce mai irascibil, încerca, ori de câte ori era posibil, să imite mişcările lui *Face*.

Cu zece minute înainte de momentul ieşirii din hiperspaţiu, piloţii se aflau în carlingile lor, parcurgând listele de verificare de pornire. Wedge, Falynn, Janson şi Atril se aflau la bordul navelor de luptă TIE, iar restul la bordul X-interceptoarelor.

Ieşiră din hiperspaţiu la o sută de ani-lumină de sistemul Morobe, într-un sistem cu o pitică albă în loc de soare. *Night Caller* era ultima navă sosită. În formaţie se aflau deja Distrugătorul Imperial *Implacabilul*, fregata Imperială de escortă *Provocatorul* şi corveta Correlliană *Constrictorul*. *Provocatorul* era staţionat mult în faţa *Implacabilului*; *Constrictorul* se afla la o anumită distanţă în stânga şi uşor în spatele *Provocatorului*. Fără să aştepte confirmarea Amiralului Trigit, Căpitanul Hrakness se îndreptă în poziţia oglindă spre dreapta şi în spatele *Provocatorului*. Holograma Amiralului Trigit prinse viaţă în faţa lui *Face* un minut mai târziu.

— Căpitane Darillian! Profilul tău s-a schimbat de la ultima dată când ne-am întâlnit faţă în faţă, ca să spunem aşa.

Face îşi întoarse capul pentru a-şi afişa profilul.

— Cred că este acelaşi. Regal, dar insuportabil de chipeş. Sau poate vă referiţi la profilul lui *Night Caller*?

— La el mă refeream. Văd că ai luat o navetă şi ai mai făcut şi alte modificări.

Face se întoarse din nou în faţă şi îi oferi Amiralului un zâmbet conspirativ.

— Naveta am luat-o de la un pirat. Iar capsulele de salvare exterioare de o parte şi de alta sunt de fapt navele mele de luptă TIE, domnule Amiral. O idee de-a mea. În loc să-mi ia un minut să le desfăşor pe toate patru, acum îmi ia o secundă. Dacă doriţi, îi voi pune pe mecanicii mei să caute specificaţiile de modificare. Vi le pot transmite dumneavoastră şi *Constrictorului*.

— Te rog să o faci.

— Apropo de modificări, s-a făcut vreuna la profilul misiunii noastre?

— Nu. Putem sări imediat ce sunteţi pe poziţie.

— Ceea ce se va întâmpla peste un minut şi jumătate. Aşteptăm semnalul dumneavoastră.

Trigit dispăru.

Forţele Noii Republici ar fi putut să atace flota lui Trigit aici, în acest sistem fără nume. Dar, din moment ce, teoretic, doar Căpitanii navelor ştiau unde se întâlneau, acesta ar fi fost un indiciu că unul dintre ei era trădător. Acest lucru nu ar fi contat dacă flota lui Trigit ar fi fost complet nimicită sau capturată, dar i-ar fi

costat pe *Spectre* identitatea lor falsă dacă ar fi scăpat una sau mai multe nave. Atacând în sistemul Morobe, puteau da vina pentru toate *trădările* pe *Rebeli* dacă ar fi avut nevoie.

Comunicatorul lui *Face* pocni.

— Ajung pe poziție.

Era Hrakness.

Face oftă. Îşi dorea cu disperare să fie în carlinga X-interceptorului său, dar trebuia să-şi joace rolul dacă Trigit avea să comunice din nou. Pentru prima dată regretă îndemânarea sa teatrală. Văzu cum elementele tabloului de comunicații se aprindeau în timp ce *Night Caller* primea o transmisie de date de la *Implacabilul.* Câteva clipe mai târziu, nuanța de sunet a motoarelor corvetei se schimbă.

Toate cele patru nave îşi potriviră vitezele şi cursurile.

Un minut mai târziu erau în hiperspațiu.

* * *

Cu cinci minute înainte de sosirea *Implacabilului* în sistemul Morobe, Locotenentul Gara Petothel se prezentă în fața Amiralului – lucru neobişnuit, deoarece protocolul prevedea ca ea să vorbească cu el de la consola sa din boxa de jos a echipajului sau să folosească interfonul.

— Avem o problemă, domnule.

— Ceva de care trebuia să ne ocupăm înainte de acest asalt?

— Dacă am dreptate, acest asalt ne va distruge.

El clipi nedumerit.

— Spune repede.

— Am verificat datele de la *Proiectul Morrt.* Datele care ne-au spus că Talasea, din sistemul Morobe, a fost locul probabil al relocării de pe Folor.

— Şi?

— Nimeni nu a corelat datele sistemelor în curs de profilare cu unitățile parazite care furnizau datele. Domnule, optzeci la sută din rezultatele statistice care indică Talasea ca țintă provin de la aceleaşi douăzeci şi două de unități. Pentru ca acest lucru să se întâmple, acele unități ar trebui să fie ataşate la navele care săreau înainte şi înapoi între Talasea şi sistemele învecinate. Iar atunci când unitățile au schimbat navele, ar fi trebuit să se mute pe nave care să facă exact acelaşi lucru.

Trigit îşi păstră trăsăturile nemişcate, dar simți cum îl străbate frigul.

— *Proiectul Morrt* a ajuns la sfârşitul duratei sale de viață utilă, spuse el.

— Mă tem că da, domnule.

Amiralul se întoarse spre Comandantul *Implacabilului.*

— Căpitane! Scoate-ne imediat din hiperspațiu.

Căpitanul, un tip cu aspect anost originar de pe Coruscant, a cărui înfățişare îi dezmințea seriozitatea şi inteligența, nu puse nicio întrebare stupidă. Îşi ridică privirea, evaluând seriozitatea expresiei Amiralului şi îi făcu semn din cap pilotului său şef. O clipă mai târziu, priveliştea din fereastra din față spre hiperspațiu se transformă în priveliştea de sfârşit de salt a stelelor care se întindeau spre infinit. Acele stele se preschimbară din linii în puncte ascuțite, fără să clipească, cu *Implacabilul* încă la ani-lumină de sistemul Morobe.

Căpitanul îşi drese glasul.

— Ce se întâmplă cu flota noastră, domnule?

— Cereți comunicațiilor să pregătească o alertă. Ar trebui să le spună că Talasea este o capcană; ordinele lor sunt să părăsească imediat sistemul şi să ne trimită semnal când sunt siguri că au scăpat de urmărire. Începeți să transmiteți asta pe HoloNet acum şi continuați timp de douăzeci de minute.

— Da, domnule.

Trigit se aşeză mai bine în scaunul său.

— Bună treabă, Petothel. Probabil că ne-ai scutit de o lovitură considerabilă.

Locotenentul îi oferi un zâmbet rece şi se întoarse la postul ei. El o urmări cu privirea. Decise că era foarte aproape de femeia perfectă. Inteligentă, talentată şi frumoasă... şi oarecum distantă, aşa cum prefera el lucrurile. Poate că ar fi fost dispusă la o relație. Dacă ar fi fost, se îndoia că ar fi fost genul de femeie care să se ataşeze prea mult, să se amestece prea mult în viața lui. Un pachet ideal.

Avea să se gândească la asta.

* * *

Celelalte trei nave ale flotei ieşiră din hiperspațiu la o secundă una după alta. Planeta Talasea era aproape în fața lor; se folosiseră de umbra masei sale, mai degrabă decât de cronometru, pentru a ieşi din hiperspațiu. Instantaneu, toate cele trei nave îşi lansară navele de luptă TIE. Cele patru ale lui *Night Caller* din fostele sale porturi de evacuare, cele patru ale *Constrictorului* din cala de la prova şi cele două duzini ale *Provocatorului* din hangarele sale. *Implacabilul* nu apăru în spatele lor.

Face văzu indicatorul HoloNet aprins, dar îl lăsă pe ofițerul de comunicații al navei să se ocupe de recepția inițială; el ar fi putut strica procedura. O clipă mai târziu, vocea Căpitanului Hrakness răsună în interfonul navei.

— Atenție, către tot echipajul. *Implacabilul* şi-a dat seama de capcană şi s-a retras. Celelalte nave se întorc pentru a scăpa de umbra masei lumii Talasea. Vom trage asupra lor în timp ce manevrăm. Toate tunurile din prova, pregătiți-vă să trageți asupra motoarelor şi a echipamentului de comunicații al *Provocatorului.* Tunurile de la turelă, pregătiți-vă să trageți asupra motoarelor *Constrictorului.* Trebuie să le ținem aici pentru forțele Alianței. Nu, repet, NU țintiți până când nu dau eu comanda; nu putem permite ca ei să-şi ridice scuturile.

Face putu simți uşoara mişcare spre lateral în timp ce vorbea Căpitanul.

Aprinse monitorul principal al camerei şi îl împărți între vederea din față şi citirile senzorilor. În câmpul stelar dinaintea corvetei, văzu că fregata inamică începea să intre în raza de acțiune a tunurilor prova ale *Night Caller*. Senzorul arăta că toate cele trei nave virau spre stânga, pregătindu-se să se întoarcă într-o manevră de 180 de grade care se va încheia cu corvetele încă flancând fregata.

Face înjură. Tunurile de turelă ale corvetei puteau paraliza *Constrictorul* chiar şi de la acea distanță, dar nu se putea conta pe tunurile sale turbolaser din față pentru a distruge motoarele unei fregate Imperiale. Apăsă butonul interfonului pentru punte:

— Căpitane, aici *Face*. Recomand să evacuați de urgență atmosfera din cala prova şi să deschideți uşa calei imediat. Asta vă va da 14, poate 16 torpile protonice pe care să le trageți asupra *Provocatorului* la prima trecere.

— Mulțumesc, Loran. Bine gândit.

Face ieşi din centrul de comunicații în fugă, riscând să-şi rupă picioarele în timp ce cobora scările. Dacă era suficient de rapid, putea să ajungă în cală şi să intre în carlingă înainte ca ei să evacueze atmosfera...

Dar când apăsă pe butonul de control al uşii de la trapa de acces în cala prova, aceasta nu se deschise. Lumina de deasupra uşii strălucea în roşu. Căpitanul evacuase deja atmosfera din cală. Frustrat, *Face* izbi cu mâna în uşă.

* * *

Kell aştepta în întuneric. În fața lui, negura se transformase într-o dungă verticală subțire de stele; în timp ce privea, aceasta se lărgi, iar fregata *Provocatorul* intră în vizor virând spre stânga, cu pupa spre ei. Asta însemna că *Night Caller* făcea o manevră în forță spre stânga. Dincolo de *Provocator* se afla cealaltă corvetă, executând acelaşi viraj cu aceeaşi viteză.

— Fiți pregătiți, spuse Kell.

Căpitanul Hrakness spusese că toate tunurile de la prova vor trage la comanda lui, iar el trebuia să aştepte până când toți cei şapte piloți din cala de prova aveau câmp de tragere liber.

În ciuda eforturilor sale, respirația i se acceleră, devenind şuierătoare. În urechile lui răsuna ca o gâfâială. Zilele trecute, asaltul de pe Todirium nu-l afectase în felul acesta. Bineînțeles, apărătorii de pe Todirium fuseseră slab echipați. Nepregătiți. *Aceşti duşmani, pe de altă parte, pot riposta.* Kell scutură din cap, încercând să alunge acea voce mentală invidioasă. *Eşti pe cale să te holbezi la tunurile unei fregate Imperiale. O să fiți vaporizați. Ăsta e sfârşitul lui Kell Tainer.*

— Taci din gură.

— Ce s-a întâmplat, *Cinci*?

— Nimic, *Nouă*.

Fregata era aproape centrată pe ieşirea din cală. Kell apucă manşa de control şi o strânse cu putere pentru a-şi potoli tremurul mâinii.

— Pregătiți-vă... pregătiți-vă... Țintiți şi trageți!

Kell îşi activă computerul de țintire, basculă consola peste pupa fregatei şi văzu imediat cum se înroşeşte ținta; computerul bâzâia cu tonul unei fixări bune. Trase ambele torpile şi le văzu cum se îndreaptă spre *Provocator*. O duzină de torpile li se alăturară în traversarea aproape instantanee spre fregată. Pupa navei capital se aprinse într-o explozie luminoasă în formă de sferă.

— *Cinci*, am plecat, spuse Kell, şi ieşi din prova lui *Night Caller*.

Chiar în timp ce ieşea, văzu cum laserele din față ale lui *Night Caller* se îndreptau spre motoarele fregatei, adăugându-şi pagubele formidabile la cele provocate de torpile.

— *Patru*, am plecat!

Senzorii indicau că *Night Caller* se îndepărta de fregată. La fel ca pe luna *Cuibului Sângeros*, pentru ca X-interceptoarele să poată fi lansate, corveta trebuia să îşi țină scuturile de la prova coborâte... şi să manevreze astfel încât niciuna dintre navele inamice să nu poată trage clar spre prova sa.

— *Şase*, am plecat!

Coloana centrală de X-interceptoare era la vedere. Kell comută pe lasere, le

conectă pentru tragere cvadruplă şi îşi porni senzorii vizuali. *Provocatorul*, până cu puţin timp în urmă în curs de a-şi recupera TIE-urile, le desfăşura din nou, într-un exerciţiu de confuzie. Deschise focul în timp ce gonea spre perdeaua de nave de luptă a fregatei, trăgând cât de repede îi permiteau mâinile tremurânde.

* * *

Wedge pluti lângă portul de aterizare al navei sale de luptă TIE, ca şi cum s-ar fi pregătit să andocheze. În clipa în care priveliştea de la prova se luminase de emisiile torpilelor protonice şi ale tunurilor laser, anunţă:

— *Griilor*, în formaţie!

Acceleră motoarele şi se deplasă într-un arc de cerc care îl purtă mult în jurul *Provocatorului* pe un curs spre corveta *Constrictorul*. De îndată ce sistemul de ţintire indică o distanţă de doi kilometri, începu să tragă cu laserele.

Observă că tunurile turelă ale lui *Night Caller* loviseră deja în plin. Motoarele corvetei erau pline de energie, iar învelişurile lor izolatoare străluceau din cauza energiei absorbite; o panglică strălucitoare de foc de la motorul din extremitatea superioară stânga era semnul clar al unei conducte de combustibil fisurate. *Night Caller* continuă să tragă asupra pupei celeilalte corvete.

Wedge îşi îndreptă şi el tirul spre motoare, având încredere că Falynn va face la fel, şi spuse:

— *Gri Trei*, *Gri Patru*, ocupaţi-vă de sistemele de comunicaţii. Ştiţi unde.

Într-adevăr, ştiau. Diferitele tipuri de corvete Corelliene îşi instalaseră sistemele de comunicaţii în puncte diferite, dar toate aveau majoritatea echipamentelor de comunicaţii şi a senzorilor în aceeaşi poziţie: în dreapta, în partea centrală a navei, pe puntea doi. Atril şi Janson virară mult spre dreapta, apoi se înclinară înapoi şi începură să tragă încontinuu asupra părţii îndepărtate a corvetei.

Constrictorul începu în cele din urmă să riposteze la foc. Tunul de la pupa şi turela superioară deschiseră focul asupra lui *Night Caller*; tunurile laterale pulverizau salve asupra lui Wedge şi a celorlalţi piloţi TIE.

* * *

Face se afla pe treptele care urcau spre puntea doi când *Night Caller* fu zguduită de o lovitură puternică; asta îl făcu să cadă şi să se rostogolească până pe palierul de pe puntea trei, pe treptele care îi zdrobiră oasele. Reuşi cu greu să se ridice în picioare şi şchiopătă până la puntea doi o clipă mai târziu.

Luminile de pe coridorul care ducea spre punte pâlpâiau, iar fumul plutea pe coridor. Uşa de acces la puntea de comandă era înclinată spre el. Vopseaua se decojise şi arsese de pe suprafaţa ei, dând naştere fumului pe care îl vedea *Face*, iar metalul uşii strălucea roşu din cauza căldurii. Uşa scoase un şuierat asemănător cu cel al unei reptile care se pregătea să lovească.

Face trase o gură de aer şi îşi atinse comunicatorul.

— Căpitane Hrakness? E cineva din echipaj pe punte? Răspundeţi.

Nu primi niciun răspuns.

* * *

Kell trecu în goană pe lângă *Provocator*. Tirul său nervos cu laser ratase primul val de TIE-uri, dar al doilea set de torpile detonă în scuturile fregatei. Făcu o grimasă; avea să fie un conflict dur.

— *Cinci*, aici *Şapte*.

— Te aud, *Şapte*.

— Am pierdut puntea lui *Night Caller*.

— Ce?

— A fost lovită direct de bateria pupa a fregatei, *Cinci*. Puntea a dispărut.

Kell înjură şi începu să se răsucească pentru următoarea fază. *Runt* era acum pe urmele lui.

— Mai era cineva în cală?

— Nava de luptă a lui *Face*. El nu era înăuntru. Cred că *Night Caller* e în derivă.

Într-adevăr, corveta părea a fi blocată în virajul spre dreapta care trebuia să-i îndepărteze prova de duşmani. Peste un minut, manevra avea să aducă din nou prova spre celelalte două nave.

Kell îşi activă simultan unitatea de comunicaţii şi comunicatorul personal.

— *Night Caller*, aici *Spectru Cinci*. Mă recepţionează cineva?

* * *

Wedge şi Falynn trecură vuind pe lângă prova *Constrictorului*, inversară şi traseră aproape înainte să se uite. Cala de la prova corvetei inamice se deschise, iar scuturile de la prova erau dezactivate pentru a permite să iasă TIE-urile. Focul laser unit al *Spectrelor* intră direct pe gâtul navei inamice. În timp ce plonjau, pierzând mai degrabă din altitudine decât să-şi urmeze traiectoriile, văzură cum o sursă de energie se revărsă din cală înspre ei, dovadă că ceva se aprinsese în cală – probabil motoarele ionice ale unuia dintre TIE-urile care se pregăteau de lansare.

Turela ventrală a corvetei se roti după ei, trăgând pe măsură ce treceau, dar apoi tunurile încremeniră pe poziţie, ultima lor rafală fiind la jumătate din intensitatea unui baraj standard. Wedge îşi verifică senzorii. Atât de aproape, scuturile corvetei ar fi trebuit să lumineze panoul de senzori, dar singurul lucru care făcea acest lucru era luminozitatea crescândă a motoarelor corvetei. Se roti în jurul corvetei pentru a aduce nava în ţinta de tragere şi îşi comută unitatea de comunicaţii pe frecvenţele Imperiale cu spectru larg.

— *Constrictor*, aici Noua Republică. Sunteţi neajutoraţi sub armele noastre. Vă dau zece secunde să vă predaţi. Dacă nu o faceţi, vă voi face o breşă în puntea de comandă şi voi zbura prin ea doar pentru a mă distra.

O clipă mai târziu, o voce sugrumată răspunse:

— *Constrictorul* către forţele Rebele. Ne predăm. Vă rugăm să aduceţi o navă de intervenţie. Motoarele noastre sunt în flăcări. Şi vă rugăm să nu trageţi în capsulele noastre de salvare.

Două dintre capsulele de salvare se ejectaseră din secţiunea centrală a corvetei şi începură să plutească încet în derivă spre Talasea.

— Am înţeles, *Constrictor*.

Vocea lui Janson interveni.

— Wedge, *Night Caller* are probleme.

* * *

Face coborî în fugă pe puntea patru şi se îndreptă spre cala de securitate combinată cu puntea auxiliară, situată chiar în fața motoarelor. Uşa se deschise la vocea lui, dar camera de dincolo era întunecată, neocupată.

Se strecură în scaunul de comandă şi apăsă pe comunicator.

— *Grinder*! Eşti încă printre cei vii?

— Sunt aici.

— Sunt pe puntea de rezervă. Ce trebuie să fac ca să o scot la liman?

— De ce crede toată lumea că eu…

— *Grinder*.

— Tastează comanda *wormturn*[25], W-O-R-M-T-U-R-R-N, apoi identifică-te vocal şi emite parola *Agamar Stăpâneşte Galaxia*.

Face făcu ceea ce i se spusese şi, o clipă mai târziu, puntea auxiliară se trezi la viață. Redirecționă toate posturile ofițerilor către consola sa de comandă şi opri imediat rotirea navei spre stânga. Pe monitorul principal al senzorilor, *Constrictorul* era indicat în verde – în siguranță, pacificat. *Provocatorul* era în continuare roşu. Afişajul arăta o varietate de puncte albastre deja în luptă şi altele care veneau dinspre Talasea şi lunile sale.

Să începem cu începutul. Activă trapa calei şi o închise, apoi ridică scuturile prova la putere maximă.

— Cubber.

— Aici.

— Trimite o echipă la uşa punții doi. Puntea a dispărut, iar uşa îşi pierde integritatea. Sudeaz-o sau fă ceva înainte să explodeze complet şi să ia jumătate din echipaj cu ea.

— Ne ocupăm de asta.

Cât de repede putea procesa informațiile, *Face* trecu de la un ecran la altul pentru a verifica fiecare dintre pozițiile de pe punte pe care le comanda acum.

Obişnuiam să cred că postul de ofițer de punte e unul atât de uşor.

* * *

Provocatorul pleca cu viteză maximă, adunând din nou ultimele sale TIE-uri, şi profitând de lipsa de reacție momentană a lui *Night Caller* şi de incapacitatea *Spectrelor* de a-i face pagube.

— *Spectre*, în formație, spuse Kell. Nu vom reuşi să trecem de scuturile lor singuri. Vreau un baraj de torpile. Voi transmite datele de țintire; puneți torpilele voastre să le urmărească. Toată lumea să tragă la semnalul meu, cu excepția lui *Şapte* şi *Nouă* – voi trageți exact o secundă mai târziu.

Numără răspunsurile lor până când se asigură că toți erau prezenți. Tyria şi *Piggy* ieşiseră în cele din urmă din cală, ceea ce le dădea un total de şapte X-interceptoare, cu paisprezece torpile, pentru a efectua acel baraj.

[25] Wormturn – folosit pentru a descrie modul în care o situație se poate schimba brusc, astfel încât o persoană care a fost slabă, ghinionistă, fără succes, poate deveni puternică, norocoasă, de succes.

Îşi termină traseul în formă de arc şi se roti pe poziție în fruntea formației de X-interceptoare. *Runt* se aşează lângă el.

— *Night Caller*, răspunde.

— Aici *Night Caller*.

— *Face*?

— Lasă asta. Ce vrei?

— Datele senzorilor despre *Provocator*. Unde are scuturile cele mai vulnerabile?

— Aşteaptă o secundă. Uh...

— *Face*, grăbeşte-te.

Tunurile fregatei începuseră să se îndrepte spre formația de X-interceptoare. O rafală de la unul dintre tunurile laser de la pupa *Provocatorului* ratase X-interceptorul lui Kell, dar fusese suficient de aproape pentru a-i goli puterea în scuturile prova, lăsându-le la zero energie. Kell înjură şi redirecționă energia de la scuturile pupa şi de la accelerație pentru a le readuce în funcțiune şi a le consolida.

— Dacă citesc bine, deasupra, chiar în spatele sistemului de comunicații cu rază scurtă de acțiune.

Kell luă altitudine față de fregată, văzu că *Spectrele* îl urmară fără probleme în timpul manevrei şi plonjă spre partea superioară a fregatei. Sistemul de țintire deveni roşu de îndată ce trecu pe deasupra fregatei, dar el îl poziționă cu grijă deasupra platformei de antene.

— *Spectrele*, trei, doi, unu, trageți.

Privi dârele roşiatice ale celor zece torpile protonice care se îndepărtară de X-interceptoare şi se izbiseră de partea superioară a fregatei. Următoarele patru torpile plecară înainte ca detonarea şi norul de resturi să înceapă să se elibereze; le văzu urmele intrând în sfera în expansiune şi dispărând înăuntru. Mingea continuă să se umfle în timp ce X-interceptoarele se ridicau şi se îndepărtau.

— *Cinci*, aici *Opt*. Senzorii arată că scuturile au cedat şi că au lovit toate cele patru torpilele. Stai puțin, ceva nu e în regulă, detectez doi *Provocatori*... Pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Apoi: *Cinci*, aici *Opt*. Fregata s-a rupt de la mijloc. E în două bucăți. Indicele ei de amenințare este zero. Mă recepționați?

— Te recepționăm, *Opt*, şi mulțumesc.

Kell încercă să-şi şteargă sudoarea care-i înțepa ochii, dar mâna lui întâlni scutul ocular al căştii. Împinse scutul în sus şi se şterse la ochi.

Mâinile lui nu i se mai opreau din tremurat.

Capitolul 27

— Ce prostie din partea noastră, spuse Generalul Crespin, să aducem *Escadrila Vagabond*, toate acele A-interceptoare, *Home One* şi o pereche de fregate, când nu este nevoie decât de *Escadrila Spectru* şi de o corvetă lovită pentru a face faţă inamicului.

Se aflau în domul gonflabil care servea drept popotă a ofiţerilor în tabăra temporară de pe Talasea, destinzându-se la o bere şi un coniac care avea un gust asemănător cu cel al combustibilului de navă. Cuvintele Generalului erau sarcastice, dar tonul său era mai mult de regret decât orice altceva.

— Dacă ar fi venit *Implacabilul*, am fi fost morţi fără acele forţe suplimentare, răspunse Wedge. Aşa stând lucrurile, am avut elementul surpriză – în câteva moduri diferite – în favoarea noastră. Chiar şi aşa, am pierdut un echipaj de punte bun şi experimentat.

Crespin aprobă din cap.

— Nu am vrut să fiu glumeţ. Abia aşteptam să-i dau înapoi lui Trigit ceea ce ne-a dat el pe Folor.

— Încă mai puteţi. Wedge mai luă o gură din coniacul cu aromă petrochimică. Le-am lovit puternic şi rapid sistemele de comunicaţii. Nu au reuşit să îi trimită mesaj lui Trigit. De îndată ce vom fi pregătiţi, *Night Caller* va ieşi din nou – şi îi vom spune lui Zsinj o poveste de supravieţuire împotriva unor şanse teribile. Voi face tot ce este nevoie ca să ne apropiem de Zsinj sau de Trigit şi să-i înfigem o vibrolamă în rinichi.

Generalul zâmbi.

— Dacă aveţi ocazia să stabiliţi un contact real…

— Escadrila dumneavoastră şi *Escadrila Vagabond* vor fi primele unităţi la care voi apela, domnule.

Generalul aruncă o privire în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu ascultă nimeni. Se aplecă mai aproape.

— Apropo, Antilles, în legătură cu pilotul tău, *Face* Loran…

— Da?

— Eşti pe cale să primeşti nişte veşti cu privire la el. Am avut îndoielile mele cu el, dar i-am urmărit şi progresele. Aşa că, atunci când vei primi aceste veşti, reţine că nu am avut nimic de-a face cu ele – într-un fel sau altul.

— Foarte bine.

Wedge îi aruncă Generalului o privire întrebătoare, dar bărbatul mai în vârstă se ridică pur şi simplu şi plecă. Se uită în jur. Masa la care Locotenenţii Wes Janson şi Hobbie Klivan schimbaseră impresii era goală. Wedge avea să dea din nou de urma *Vagabonzilor* mai târziu pentru a se pune la curent cu noutăţile. Deocamdată, era timpul să verifice progresele lui *Night Caller*.

Se îndreptă spre lumina soarelui atenuată de ceaţă de pe Talasea. Tabăra Noii Republici era un câmp năpădit de liane şi înconjurat de copaci. Câmpul era acum presărat cu domuri gonflabile şi diverse forme de nave de luptă şi alte tipuri de vehicule de luptă. Toate erau estompate de ceaţa aproape permanentă care învăluia

planeta. În mijlocul câmpului se aflau cele două corvete, *Night Caller* şi *Constrictorul*, ambele nave prezentând avarii considerabile.

Puntea de comandă a lui *Night Caller* fusese străpunsă, lăsând în urmă o gaură înnegrită cu marginile înflorite. Echipele de tehnicieni lucrau din greu la sudarea plăcilor de blindaj şi a unei singure foi de oţel transparent peste breşă.

Wedge insistase ca reparaţiile să pară neglijente, lipsite de rafinament; trebuiau să fie realizate doar de echipajul său în câteva ore.

Uşile de la cala prova a *Constrictorului* dispăruseră. De fapt, dispăruse cala însăşi, coca exterioară semisferică a acesteia fiind sfâşiată de exploziile din interior; prova arăta acum ciudat de asemănătoare cu un craniu care îşi pierduse mandibula. Nava avea, de asemenea, urme de stricăciuni de-a lungul părţilor laterale.

Provocatorul fusese irecuperabil. Exploziile interne şi evacuarea aerului din interiorul navei provocaseră moartea membrilor echipajului care supravieţuiseră atacului cu torpile. Fregata devenise un mormânt în derivă cu mult înainte ca forţele de salvare ale Noii Republici să ajungă la ea.

— Comandante Antilles.

Wedge se întoarse spre sursa acelei voci familiare şi grave.

— Domnule Amiral.

Salută. Amiralul Ackbar se apropie însoţit de un Maior. Îi întoarse salutul.

— Echipele mele mi-au spus că sunteţi aproape gata pentru ieşirea în spaţiu. Eşti sigur că vrei să te duci după Trigit atât de repede?

— Cu cât are mai mult timp să se gândească, cu atât mai mari sunt şansele să ne descopere deghizarea.

— Voi lăsa această decizie la iniţiativa ta, atunci. Mon Calamariul îşi coborî vocea. Am vrut să-ţi mulţumesc pentru cuvintele generoase în legătură cu nepoata mea.

— Cu plăcere, domnule. Mi-aş dori...

Amploarea dorinţei lui Wedge îi opri brusc cuvintele în gât. *Mi-aş fi dorit să o fi putut salva. Mi-aş fi dorit să fi găsit cuvinte care să ajute familia dumneavoastră să sufere mai puţin. Mi-aş fi dorit să nu fi fost acolo gaşca aia urât mirositoare de şobolani womp ca să o pună în pericol. Aş fi vrut ca fiecare moştenire a Imperiului să fie ştearsă din galaxie.*

Îi aruncă Amiralului o privire plină de regret.

— Mi-aş dori.

— Înţeleg. Ackbar se uită în jur, la personalul care se mişca printre vehicule şi nave, la zonele în care domurile gonflabile erau deja desfăcute. Eu însumi îmi doresc să-l găsesc pe pilotul care a depus atâtea eforturi pentru a o salva. Doresc să-i ofer mulţumirile mele.

— Mă voi asigura că Ofiţerul de zbor Tainer vă va întâlni.

Ackbar întinse mâna spre Maior, care îi dădu o casetă mare. Aceasta i-o înmână lui Wedge.

— A fost nevoie de ceva timp pentru ca birocraţia Noii Republici să ia cunoştinţă de isprăvile *Escadrilei Spectru*. Chiar în dimineaţa asta a trebuit să modific conţinutul acestei cutii. M-am gândit că este cel mai potrivit ca tu să distribui aceste materiale.

Wedge deschise caseta şi fluieră când constată ce se afla în ea.

* * *

Wedge le ceruse membrilor *Spectre* şi Locotenentului Atril Tabanne să se alinieze în salonul din prova lui *Night Caller.* După feţele lor, era evident că nimeni nu prea avea chef să sărbătorească; unii dintre ei erau posomorâţi, alţii păreau mai mult decât pregătiţi să se îndrepte spre spaţiu şi să se întoarcă în cockpiturile navelor de luptă.

— Urmările păcatelor voastre v-au ajuns din urmă, *Spectre*, spuse Wedge. Şi, la fel de semnificativ, Înaltul Comandament nu a reuşit să piardă rapoartele mele despre progresul misiunii noastre şi se pare că le-a citit efectiv. Ofiţer de zbor Tyria Sarkin.

Ea se îndreptă, devenind impasibilă.

— Nu am decât puţin de oferit, Sarkin. *Home One* ne-a livrat o pereche de X-interceptoare pentru a ne readuce la capacitatea operaţională deplină. Iar asta, plus faptul că în ultimele săptămâni comportamentul tău a fost exemplar, înseamnă că te reintroduc pe deplin în operaţiuni şi ai propria ta navă de luptă.

Ea zâmbi.

— E destul de mult pentru mine, domnule.

Wedge făcu un pas în lateral.

— Ofiţer de zbor Garik Loran.

Face păru surprins, dar luă poziţie de drepţi.

— În timpul serviciului nostru de când ai fost făcut operaţional, ai demonstrat în mod constant abilităţi de pilotaj rafinat şi o aptitudine excepţională pentru conducere, atât în planificare, cât şi pe teren. Din acest motiv, am plăcerea de a-ţi transmite promovarea la gradul de Locotenent în cadrul Comandamentului de Nave al Noii Republici. Felicitări, *Face.*

Wedge îi înmână lui *Face* insigna noului său grad şi salută.

Face, părând surprins, îi întoarse salutul.

— Mulţumesc, domnule.

— Ofiţer de zbor Kell Tainer.

Kell luă poziţie de drepţi, părând neliniştit.

— La fel, ai demonstrat abilităţi excelente de pilotaj şi o uşurinţă pentru strategiile de pe câmpul de luptă care au fost în beneficiul grupului. De fapt, am observat în mai multe rânduri că ai adoptat strategii neobişnuite care au avut ca efect pierderea oportunităţii de câştig personal, dar care au permis supravieţuirea colegilor tăi şi a celor pe care eşti însărcinat să-i protejezi. Aşa că sunt fericit să îţi transmit şi ţie o promovare la gradul de Locotenent. Îi înmână lui Kell insigna de grad şi salută. Felicitări, Kell.

Kell îi întoarse salutul.

— Mulţumesc, domnule.

Wedge fu surprins să vadă că pilotul era la fel de palid şi de rigid cum fusese întotdeauna în confruntarea cu Wes Janson. Decise să nu observe şi făcu încă un pas în lateral.

— Locotenent Atril Tabanne.

Singurul membru supravieţuitor al corpului de ofiţeri al lui *Night Caller* luă poziţie de drepţi.

— Este neobişnuit ca un ofiţer al Comandamentului Navelor de Luptă să fie

capabil să ofere laude unui ofițer al Comandamentului Flotei – şi chiar mai rar ca unul dintre ei să vrea să o facă, având în vedere istoria rivalității dintre serviciile noastre.

Asta stârni zâmbete din partea lui Atril şi a piloților.

— Dar circumstanțele noastre sunt excepționale. Dosarul dumneavoastră, de când v-ați alăturat Marinei, a fost unul de loialitate şi servicii, iar singurul nostru regret este că procesul de uzură face parte din rapiditatea cu care primiți această promovare mult meritată. Îi înmână lui Atril noua ei insignă de grad şi salută. Felicitări, Căpitane Tabanne. Pentru noul tău rang şi pentru comanda navei *Night Caller*.

Ea îi întoarse salutul şi păru că vrea să spună ceva, dar cuvintele se blocară în ea.

— Şi, în sfârşit, un premiu la fel de bine meritat ca toate aceste promovări. Locotenent Tainer.

Kell luă din nou poziție de drepți. Acum părea chiar mai îngrijorat decât înainte.

— Recent, ați fost pus în poziția deloc de invidiat de a încerca să salvați un pilot care suferise o avarie catastrofală. Nu sunt sigur că v-ați resemnat vreodată cu adevărul că moartea ei nu constituie un eşec din partea dumneavoastră. De fapt, o revizuire a înregistrărilor incidentului de către Comandamentul Navelor de Luptă confirmă faptul că efortul dumneavoastră a demonstrat atât un curaj neobişnuit, cât şi abilități de pilotaj de invidiat – un pilot mai slab s-ar fi prăbuşit într-o astfel de încercare. Prin urmare, am plăcerea de a vă oferi o premieră pentru *Escadrila Spectru*: *Semiluna Kalidor*.

Piloții adunați strigară la unison şi rupseră rândurile pentru a aplauda. *Semiluna*, care se acorda întotdeauna pentru curaj şi îndemânare în pilotaj folosite la unison, era un simbol al prestigiului în cadrul forțelor armate. Kell înghiți în sec de câteva ori, dar nu-şi coborî ochii pentru a întâlni privirea lui Wedge şi deveni chiar şi mai palid.

— Kell, apleacă-te.

Kell o făcu, iar Wedge îi trecu panglica de mătase ceremonială peste cap, lăsând medalia să i se aşeze în jurul gâtului. Medalia însăşi, care arăta pasărea de pradă Kalidor în zbor inversat, cu aripile sale curbate în față, îmbrățişând o piatră prețioasă strălucitoare de culoarea chihlimbarului, se aşeză pe sternul lui, în timp ce Kell se îndrepta de spate.

— Felicitări, Kell.

Wedge salută. Kell reuşi să-i întoarcă salutul. În continuare nu întâlni ochii lui Wedge, iar vocea îi sună răguşită.

— Vă mulțumesc, domnule.

Wedge făcu un pas înapoi şi se adresă tuturor.

— Doamnelor, domnilor, ne întoarcem în spațiu peste o oră. Ştiu că asta nu lasă prea mult timp pentru a sărbători, dar împachetați cât de mult doriți. Nu prea mult pentru tine, Căpitane Tabanne. Vom vedea ce fel de accesorii decorative pot câştiga restul dintre voi când vom sta deasupra carcaselor ruinate ale Amiralului Trigit şi *Implacabilului*.

Se întoarse şi lăsă uralele să-l urmeze afară din salon. Janson păşi alături de el.

— Wes, în numele Sithului, ce e în neregulă cu Tainer?

— Aş vrea să ştiu.

— Este o distincție pentru curaj. Tocmai a reparat greşeala pe care a făcut-o tatăl său. În ziua în care am primit *Semiluna Kalidor*, aş fi putut zbura fără propulsoare şi aş fi putut doborî Interceptoarele TIE doar scuipând spre ele. Dar el arăta de parcă ar fi vrut să vomite.

— Şi pe mine mă nedumereşte. Eu zic să-l *omorâm*, spuse Janson.

Wedge pufni pe nas.

* * *

Kell le îndură urările de bine şi bătăile de la spate cât de mult timp putu, până când un membru al echipajului de schimb de pe puntea de comandă a lui *Night Caller* scoase un butoi de bere lomin şi halbe de sticlă. În timp ce ceilalți erau distraşi de perspectiva alcoolului, el se retrase în partea din spate a adunării şi apoi evadă în cabina sa. Se aşeză tremurând pe patul lui. Când bătu cineva în uşa lui, îl ignoră.

Uşa şuieră acceptând codul de acces al lui Kell şi alunecă şi se deschise. Tyria intră şi o închise în urma ei.

— Cum ai făcut asta? întrebă el.

— Am folosit comunicatorul şi l-am întrebat pe *Grinder*.

— La naiba cu el.

Ea se aşeză pe marginea patului, cu o expresie îngrijorată.

— Kell, ce s-a întâmplat?

El înspiră adânc.

— Uite, ți-ar fi mai bine dacă ai uita de mine...

Ea se aplecă spre el, de o manieră aproape amenințătoare, tăindu-i cuvintele.

— Nu continua cu acest gând. Nu-mi spune vreo replică despre cum mi-e mai bine fără tine. Dacă faci asta, te voi face să-ți doreşti să nu te fi născut niciodată, iar eu tot nu voi pleca, aşa că vei suferi multă durere degeaba. Îl fixă cu privirea. Crezi că am încetat să mai fim prieteni când ne-am implicat în relația noastră?

— Nu, dar...

— Nu, nimic. Kell, chiar vrei să nu-ți mai fiu prietenă? Nu-mi da un răspuns bazat pe ceea ce crezi că e bine pentru mine. Spune-mi adevărul. Setează *Onestitatea* pe *Activat*.

Kell se legănă ca şi cum ar fi fost în strânsoarea unui luptător la fel de mare ca el. În cele din urmă cedă, învins.

— *Onestitatea* este pe *Activat*. Nu, nu vreau.

Expresia ei se îndulci.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat. Arăți de parcă Comandantul Antilles te-ar fi numit *gunoiul galaxiei*.

— Chiar sunt *gunoiul galaxiei*. Pentru că am acceptat asta, această... Făcu un gest spre medalie, apoi o smulse de pe el şi o aruncă prin cameră. Această minciună.

Ea se uită spre medalia care zăcea acolo, apoi se întoarse spre el.

— Este pentru abilități superioare de zbor şi curaj. Care parte este minciuna?

— Ambele.

— Nu eşti un pilot bun?

— Dacă aş fi fost atât de bun, Jesmin ar fi fost încă în viață.

— Oh, aş vrea să-ți bag nişte neuroni în cap. Dacă Comandantul Antilles a fost impresionat de zborul tău în acea zi, cine eşti tu să-i spui că se înşeală?

El privi în altă parte şi nu răspunse.

— Şi nu crezi că acțiunea ta a fost una curajoasă? Adică, fără falsă modestie aici, Kell. Nu vezi nimic curajos în a-ți risca viața pentru a o salva pe cea a lui Jesmin? Să treci prin ceea ce a însemnat o serie de coliziuni în aer, riscând să te prăbuşeşti la fiecare dintre ele, având jumătate din sistemele navei tale de vânătoare scurtcircuitate, în încercarea de a o ține în viață?

— Poate. Poate doar în acea zi. Dar în rest... Îşi frecă ochii. Tyria, sunt fiul tatălui meu. Sunt speriat de moarte tot timpul. Şi e din ce în ce mai rău, nu mai bine. Într-una din zilele astea vom fi într-o misiune, iar eu îmi voi pierde orice pretenție de autocontrol şi voi fugi spre stele, iar Janson sau Comandantul Antilles mă vor doborî şi asta va fi tot. Sau voi fi târât la curtea marțială şi voi ruina numele familiei noastre. Al doilea nume în două generații.

Ea tăcu. El riscă o privire spre ea. Tyria nu avea nicio expresie, luând ceea ce spusese el ca pe o informație, fără să ofere nimic în schimb.

— Când eram copil, spuse el, am crezut că e o minciună. Am crezut că poate tata era spion sau ceva de genul ăsta. Primise ordine în ultima clipă şi trebuise să se grăbească să le execute. Nimeni nu înțelesese asta, iar ei l-au împuşcat. Sau a fost drogat, a avut halucinații. Sau era altcineva în cabina de pilotaj şi tatăl meu adevărat se afla acolo undeva, în viață. Apoi, când am urmat cursurile de pilotaj, am găsit câțiva supraviețuitori ai primei escadrile a *Aşilor Galbeni* de pe Tierfon care vorbeau despre asta, fără să ştie că eu eram fiul lui. Unii dintre ei au fost batjocoritori. Alții erau plini de regrete. Dar îi auziseră comunicațiile. El fusese, pierduse controlul, îşi lăsase onoarea în urmă în graba propulsoarelor şi apoi murise. Iar eu am moştenit tot ce a avut el. Ridică din umeri. Nu vreau ca tu sau oricare dintre *Spectre* să fiți ucişi din cauza mea. Îmi voi da demisia din funcție.

Tyria întârzie să răspundă. În cele din urmă vorbi, cu vocea ei joasă, serioasă.

— Ai încredere în mine, Kell?

— Desigur.

— Cu viața ta?

— Da. Categoric.

— Ai încredere în mine cu ceva mai presus de viața ta?

— Poftim?

— Vreau să ai încredere în mine că tu greşeşti şi eu am dreptate.

— Nu.

— Atunci nu-mi consideri părerea mea ca fiind egală cu a ta. Perspectivele mele. Inteligența mea.

— Sigur că o fac. Dar mă cunosc mai bine decât mă ştii tu.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu e adevărat, şi asta e problema. Mi-ai spus de două ori până acum că timp de ani de zile ți-ai clădit viața pe idei care erau pur şi simplu greşite. Că tatăl tău nu a făcut ceea ce a făcut. Că Locotenentul Janson a fost un ucigaş cu sânge rece. Te-ai înşelat în privința lor. Ai avut curajul să recunoşti asta. Ai avut, de asemenea, curajul să recunoşti că nu erai cu adevărat îndrăgostit de mine înainte, că te-ai înşelat şi în privința asta.

El nu răspunse.

— Vreau să ai curajul să ai încredere în părerea mea mai mult decât în a ta. Kell, poate pentru că o parte din tine vrea să scape din orice luptă, dar tu te gândeşti mereu la ocolirea situației curente, iar ăsta e un lucru bun. Toți cei care au fost pe *Borleias* vor fi de acord cu mine în privința asta. Şi de aceea ştiu că sunt mai în siguranță cu tine zburând alături de noi.

El nu răspunse.

— Kell, te rog.

Acesta suspină şi închise ochii, oprind privirea ei iubitoare şi nemiloasă.

— În regulă.

* * *

Ieşiseră din hiperspațiu în sistemul care fusese punctul de întâlnire inițial cu Amiralul Trigit. Aşa cum se aşteptaseră, *Implacabilul* nu se afla acolo. Din acel sistem, transmiseră către Zsinj raportul Căpitanului Darillian privind ambuscada Noii Republici, despre *trădarea* lui Trigit care îi abandonase, despre seria de manevre strălucite care îi scosese din zona ambuscadei, loviți, dar în viață. Următorul salt trebuia să îi ducă în sistemul Obinipor, mai adânc pe Inelul Exterior, dar încă în calea expansiunii treptate a Noii Republici. Obinipor, următoarea oprire pe traseul lui *Night Caller*, era o colonie liberă cu un amestec admirabil de resurse naturale: metale potrivite pentru fabricarea de generatoare de energie şi vulcani activi care le asigurau coloniştilor propria energie. Ordinele lor erau să ia două nave de luptă TIE şi să survoleze cel mai mari sedii corporative, la fel cum făcuseră şi pe planeta Viamarr.

Imediat ce revenîră în spațiul normal, interogară Obinipor cu o transmisie codificată pe frecvențele Noii Republici şi recepționară în scurt timp pachetul de date comprimat şi criptat de la echipa de informații aflată deja la fața locului.

Înainte să aibă şansa de a-l decripta şi studia, *Night Caller* primi o transmisie pe HoloNet. *Face* îşi ocupă locul în centrul de comunicații şi afişă pe monitorul principal noua sa imagine. Cu modificările pe care le făcuse *Grinder*, acum îl înfățişa aşezat în scaunul de comandă mult mai puțin ostentativ de pe puntea auxiliară a navei.

Se uită la Wedge care aştepta în uşă.

— Pariez pe Zsinj.

Wedge clătină din cap.

— Este Trigit. Zsinj l-ar fi contactat pe Amiral pentru a obține versiunea lui înainte să ia legătura cu noi.

— Pe zece credite?

— S-a făcut.

Face ridică din umeri, apoi activă legătura. Holograma Amiralului Trigit prinse coerență. *Face* se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Tu! Nu-mi vine să cred că ai tupeul pur şi simplu otrăvitor de a mă contacta după acea *trădare*…

Trigit ridică o mână.

— Te rog, Căpitane. De îndată ce ne-am dat seama că era o capcană, a trebuit să alegem dintre mai multe tactici, dintre care niciuna nu putea mulțumi pe toată lumea.

— Să mulțumească pe toată lumea? Amirale, ne-ați sărat şi ne-ați atârnat la uscat! Dacă nu aş fi fost în centrul de comunicații, primind mesajul dumneavoastră destul de redundant prin care ne spuneați că era vorba de o capcană, aş fi fost la fel de mort ca şi echipajul de pe punte. Puntea mea este o gaură arsă. Mă gândesc să o transform într-o grădină. *Face* îşi lăsă vocea să se transforme din sarcasm în amărăciune. Trebuie să mă bazez pe ofițeri de rezervă, ofițeri neinstruiți, ofițeri promovați prematur…

Trigit aprobă din cap pe tot parcursul tiradei sale.

— Ştiu. Nu-ți contest dreptul de a te plânge. Spune-mi, totuşi, ce ai fi făcut dacă ai fi fost la comanda *Implacabilului*?

— Mi-aş fi urmat flota şi aş fi încercat să o conduc înapoi cât mai repede posibil.

— Eşti sigur? Sigur nu ai fi avut alte planuri din partea Lordului Războinic care să îți limiteze alegerile?

Face se holbă la el.

— Nu, bineînțeles că nu sunt la curent cu nicio instrucțiune specială pe care ai primit-o de la el.

— Poate că nu ai încredere în mine că am astfel de ordine, dar poate că pot face ceva pentru a te convinge. Rămâi în aşteptarea unei noi transmisii.

Face aruncă o privire spre panoul de comunicații, aşteptând indicii revelatoare că Trigit trimitea date… dar, în schimb, o a doua hologramă se materializă în fața lui. Lordul Războinic Zsinj.

Kell încremeni. Dacă asta era o transmisiune separată – şi faptul că rula separat de cea a lui Trigit, şi că imaginea Lordului Războinic nu apăruse în spațiul gol de lângă Trigit, sugera că aşa era – însemna că, dintr-o dată, computerul de pe *Night Caller* trebuia să facă aproape de două ori mai multă muncă decât înainte. Două legături HoloNet cu puncte diferite însemna că erau două seturi de imagini ale lui Darillian care trebuiau generate şi transmise. Nici procesoarele grafice ale computerului de bord, nici codul compilat în grabă de *Grinder* nu erau pregătite pentru o asemenea scurgere. Dacă imaginea lui Darillian se întrerupea brusc, îşi pierdea rezoluția…

Face înghiți în sec şi se aplecă foarte încet înainte.

— Domnul meu.

Zsinj îl privi cu atenție.

— Zurel. Se pare că eşti supărat pe Amiral.

Face îşi păstră corpul absolut rigid. Poate că, dacă sistemul ar fi trebuit doar să-i actualizeze chipul, ar fi putut ține pasul cu solicitările la care era supus.

— Cred că orice Comandant ar fi, dacă ar fi trecut prin ceea ce am trecut eu.

Lordul Războinic zâmbi.

— Cred că ai dreptate. Dar ai multe motive de bucurie. Am citit raportul tău. Ai făcut o treabă bună scoțându-ți nava din pericol.

— Rebelii probabil că nu au apreciat faptul că am folosit împotriva lor propria *Tăietură Ackbar*.

Manevra disperată, elaborată pentru prima dată în timpurile moderne de către Amiralul Ackbar, presupunea trimiterea flotei proprii între liniile navelor adverse, făcându-le să tragă una în alta în cazul în care ratau ținta principală. Asta constituia o mare parte din scenariul de ficțiune al evadării lui *Night Caller* de la Talasea.

— Da, dar eu am apreciat asta. Mai departe… gândeşte-te la asta. Cu Căpitanul Joshi mort şi *Provocatorul* distrus, cine crezi că este următorul la comanda *Implacabilului*?

Unul dintre panourile de comunicații se întunecă complet. Era o defecțiune a sistemului sau o închidere a sistemului de comunicații de pe puntea auxiliară? *Face* transpiră şi încercă să nu se gândească la asta. Mai ales în lumina întrebării pe care tocmai o pusese Zsinj. De ce zâmbea Trigit în loc să protesteze împotriva pierderii navei sale? Zsinj trebuie să-i fi promis ceva mai bun. Comanda *Pumnului de Fier*, poate, în calitate de Căpitan personal al lui Zsinj?

— De fapt, nu m-am mai gândit la asta înainte, spuse *Face*, gânditor.

— Ai fost foarte ocupat. Şi eşti prea ocupat şi acum. Pentru că vreau să te alături Amiralului pentru o ultimă misiune. Apoi termină-ți circuitul şi îți voi trimite instrucțiuni de întâlnire pentru a te reuni cu mine. Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Am analizat datele de la sateliții spioni pe care i-ați lăsat în urmă, spuse Trigit. Ştii cine te-a urmărit?

— Nu.

— *Escadrila Vagabond.*

— Serios. *Face* zâmbi. Să înțeleg că misiunea despre care a pomenit Lordul Războinic îi implică pe ei?

Trigit încuviință din cap.

— Îi vom distruge, Darillian. Îi vom anihila chiar mai dur decât am distrus eu *Escadrila Gheară.*

Face auzi un zgomot, un hârâit înăbuşit, de pe holul din afara centrului de comunicații. *Scuipat de Sith*, *Donos e acolo?* Nu îndrăzni să se uite ca să afle.

— Mă voi alătura cu plăcere unei astfel de operațiuni.

Trigit nu păru să fi auzit zgomotul de pe hol.

— Bine. Mă voi grăbi spre o poziție la câțiva ani-lumină de Obinipor. Tu doar încheie-ți îndatoririle acolo… oricare ar fi ele.

Zsinj zâmbi.

— Apoi, continuă Amiralul, vei sări să mi te alături, vom reintra în sistem şi ne vom poziționa în spatele celei mai mari luni a planetei. Când *Escadrila Vagabond* va veni pentru a efectua escapada lor obişnuită, îi vom termina.

Face inspiră adânc.

— Un plan bun, domnule… dar cred că îi lipseşte puțină ambiție.

Trigit zâmbi.

— Ce vrei să spui?

— Între *Implacabil* şi *Night Caller*, între TIE-urile dumneavoastră şi ale mele, putem distruge mai mult decât o escadrilă de douăsprezece nave de luptă. Dacă am avea o țintă mai mare, mai bună, una pentru care Rebelii ar aduce mai multe nave de luptă, am putea distruge mai multe escadrile.

Trigit clătină din cap.

— Hai să păstrăm lucrurile simple. Distrugerea *Escadrilei Vagabond* va avea un efect mult mai mare decât simpla pierdere a douăsprezece nave de luptă şi piloți. Reputația lor, legenda lor, va fi, de asemenea, distrusă.

Însă Lordul Războinic Zsinj părea gânditor.

— La ce fel de țintă te referi, Zurel?

— Rebelii sunt destul de consecvenți în ceea ce priveşte materialul pe care îl alocă diferitelor tipuri de misiuni. Dacă dorim să distrugem trei escadrile în loc de una, alegem tipul de locație pentru care ar folosi trei escadrile pentru a o distruge. *Face* rezistă impulsului de a ridica din umeri, deşi simțea cum muşchii umerilor i se încordează din cauza posturii sale rigide. O țintă generoasă. Una pentru care ei se gândesc că merită să rişte să o atace din cauza a ceea ce v-ar costa.

Vocea lui Trigit se înălță în semn de protest.

— My Lord, nici măcar nu ştim cu exactitate cum reuşesc *Vagabonzii* să urmărească *Night Caller*. Nu putem fi siguri că îl vor urmări pe Darillian dacă vom varia rutina corvetei. Nu avem niciun indiciu că aceştia au urmărit *Night Caller* până la Morobe. Imaginea sa holografică privi în sus şi în lateral, dincolo de *Face*, mai degrabă decât spre holograma lui Zsinj, însă *Face* ghici că pe puntea lui acesta se uita direct la imaginea Lordului Războinic.

Zsinj respinse obiecția sa.

— Ne vom asigura că *Night Caller* nu va face efortul de a scăpa de urmărire, aşa cum a făcut-o când vi s-a alăturat la Morobe. Îi vom oferi corvetei suficient timp pentru a fi reperată de spionii Rebelilor. Şi dacă nici măcar asta nu reuşeşte, vom încerca din nou până când vom reuşi. Nu, Apwar, îmi place planul ăsta. Îşi întoarse atenția asupra lui *Face*. Zurel, rămâi în sistemul Obinipor, dar uită de terorizarea liderului Bonion. Ne vom îngrijora despre forțarea cooperării sale mai târziu. O să te anunț în curând unde va avea loc ambuscada noastră.

— Da…

Imaginea lui Zsinj se stinse.

— …my Lord.

Trigit îi aruncă o privire mâhnită.

— Vei fi un bun Căpitan de Distrugător, Darillian. Dacă ambițiile nu te vor ucide mai întâi.

Face zâmbi.

— Da…

Trigit dispăru.

— …domnule.

Face se întoarse.

Wedge stătea în pragul uşii, aruncându-i o privire pătrunzătoare. În spatele lui se aflau un Donos cu chipul împietrit şi un Janson cu o privire jubilantă.

Face ridică din umeri.

— Am improvizat.

— E în regulă, spuse Wedge.

Vocea lui deveni o imitare batjocoritoare a tonurilor precise ale lui Trigit.

— Vei fi un Locotenent bun, *Face*. Dacă ambițiile nu te vor ucide mai întâi.

— Da…

Wedge ieşi afară.

— …domnule.

Capitolul 28

— Va fi Ession, spuse Zsinj.

Face aprobă înțelegător, ca şi cum ar fi avut idee despre ce vorbea Lordul Războinic. Apoi monitorul său principal se lumină şi pe el apărură cuvinte – unul câte unul, la fel de repede pe cât le putea rosti noul ofițer de comunicații al navei.

Ession, sistemul Lucaya, a patra planetă (Sectorul Corporativ). Colonizată acum patru mii de ani. Centru important de producție industrială. Nealiniată. Ultima vizită a lui Night Caller a avut loc acum 18 luni. Nicio înregistrare a contactelor legate de Zsinj în acel moment.

— Rebelii vor vedea acel loc ca pe un premiu bogat, spuse *Face*.

Îşi înălță cu grijă vocea astfel încât cuvintele să poată fi interpretate ca fiind sarcastice dacă, de fapt, acea lume nu era ținta ambuscadei intenționate de Zsinj.

— De aceea trebuie să te asiguri că locația nu va suferi daune prea mari. Ar fi o pierdere costisitoare.

— Cu cine mă voi coordona pe teren?

— Cu Raffin, bineînțeles, pentru detalii generale. Dar el este prea nervos pentru planificarea reală. Lucrează cu Paskalian, directorul său de securitate. Ea va stabili apărarea locației, va mai arunca alte câteva zeci de nave de luptă TIE în combinație, şi toate astea fără plângerile stridente ale lui Raffin. Chiar cred că Raffin trebuie să se pensioneze şi Paskalian ar trebui să-l înlocuiască.

— Să mă ocup de asta dacă tot sunt acolo?

— Mă refeream la o pensionare adevărată, Zurel, râse Zsinj. Să plece să locuiască undeva într-o căsuță şi să-şi scrie memoriile.

— Îmi pare rău.

— Ştiu că eşti de obicei foarte eficient. Zsinj se calmă. Mâinile lui se mişcară în afara razei de acțiune a senzorului. Îți transmit instrucțiunile. Încearcă să te înțelegi cu Apwar.

— Mi-a trecut supărarea inițială, my Lord. Şi sunt nerăbdător să ripostez împotriva celor care chiar o merită.

— Bine. Ne mai vedem.

Lordul Războinic dispăru din peisaj.

Până când *Face* reveni pe puntea auxiliară, ofițerul de comunicații accesase înregistrările Noii Republici şi avea datele de care aveau nevoie. Membrii echipajului de pe punte şi piloții *Spectre* erau grupați în jurul lui în timp ce omul citea.

— *Transportoarele Uşoare Pakkerd*, spuse el. Înainte de moartea Împăratului, era o divizie a *Sienar Fleet Systems*[26] care construia navele de luptă şi interceptoarele

[26] *Sienar Fleet Systems* – deținută de marea companie *Santhe/Sienar Technologies* – era un important producător de nave spațiale. Prin intermediul filialei intitulată *Sienar Design Systems*, aceştia creau, de asemenea, motoare şi sisteme de propulsie. Alături de *Kuat Drive Yards* şi *Corellian Engineering Corporation*, era unul dintre principalii furnizori de nave militare pentru Imperiul Galactic: în timp ce *Kuat Drive Yards* era renumită pentru proiectarea masivelor Distrugătoare, *Sienar Fleet Systems* era cunoscută mai ales ca furnizor al navelor de luptă TIE, mici, dar letale. Cu toate astea, *Sienar Fleet Systems* a creat, de asemenea, masivul reactor cu ionizare solară I-a2b, care alimenta Distrugătoarele de clasă Imperială şi care dădea dimensiunea şi designul fuzelajului său lung de 1,5 km: de fapt, *Kuat Drive Yards* construise Distrugătorul de clasa Imperială în jurul uriaşului sistem de propulsie *Sienar*.

TIE. După moartea Împăratului, *Sienar* a vândut-o şi acum construieşte o linie completă de vehicule utilitare de transport cu repulsor.

Face pufni pe nas.

— Cine vrea să parieze că încă mai există linii de asamblare pentru TIE-uri?

Nu avu niciun client.

— Dacă Zsinj crede că fabrica poate lansa câteva escadrile de nave de luptă asupra noastră, spuse Wedge, ar trebui să avem un pic de ajutor la sol pentru a împiedica acest lucru să se întâmple. Cum ar fi comandourile Locotenentului Page.

— Sunt de acord cu asta, spuse *Face*.

Ofițerul de comunicații continuă.

— Proprietarul, Oan Pakkerd. Probabil o altă identitate falsă pentru Zsinj. Ofițer şef, Vanter Raffin. Şeful securității, Hola Paskalian. Aş spune că se potriveşte.

Wedge se îndepărtă de ofițerii adunați.

— Ordinele venite din partea lui Zsinj sunt să ne abandonăm misiunea aici, pe Obinipor, şi să ne îndreptăm cu toată viteza cuvenită – dar pe o rută extrem de simplă şi uşor de urmat – spre Ession. Vă puteți ocupa de asta, Căpitane Tabanne?

Ea îi aruncă o privire plină de amuzament.

— Sper că a fost o întrebare retorică, Comandante.

— Avem coduri de transmisie care ne vor permite să trecem de forțele de securitate ale sistemului Ession. *Implacabilul* ni se va alătura lângă luna principală a lui Ession pentru ambuscadă. Wedge zâmbi sumbru. Apoi vom da cu ciocanul[27] în ei.

Donos, care studia ecranul plin de date despre *Transportoarele Uşoare Pakkerd*, se îndreptă de spate şi se întoarse spre Wedge. *Face* fu surprins de intensitatea mortală din ochii pilotului.

— De data asta nu scapă, spuse Donos. Chiar dacă va trebui să zbor cu nava mea de vânătoare în sus şi în jos pe coridoare în căutarea lui.

* * *

Două zile mai târziu, lui Donos îi era suficient să se uite pe un hublou pentru a vedea nava omului pe care voia să-l ucidă.

Night Caller se odihnea pe suprafața celui mai mare satelit de pe Ession, o stâncă argintie acoperită de cratere de impact şi de praf. Plutind la câteva sute de metri deasupra lor, susținut de neobositele motoare repulsoare, se afla Distrugătorul de clasă Imperială, *Implacabilul*. Nu departe, pe vârful unui munte era instalată o antenă de comunicații. Era una permanentă, o antenă comercială concepută pentru a retransmite transmisiunile şi senzorii de la suprafața planetei către navele din spatele lunii. Dar lui Kell îi venise o idee şi *Face*, jucând rolul Căpitanului Darillian, îl convinsesem pe Amiralul Trigit de utilitatea ei – ideea că antena era cheia posibilității lor de a se ascunde de *Escadrila Vagabond* şi totuşi de a rămâne instantaneu receptivi.

— Ceea ce trebuie să facem, spusese *Face*, este să manevrăm antena astfel încât să genereze emisii ca un emițător defect. Emisii suficient de puternice pentru a ascunde emisiile standard ale motoarelor navelor noastre. Comunicațiile planetare pot emite nişte scuze de rutină pentru problemă, împreună cu promisiunea că va fi reparată în curând. Putem fi chiar aici, gata de lansare, iar *Escadrila Vagabond* nu

---

[27] Se face aluzie la forma de ciocan a provei lui *Night Caller*.

va fi conştientă de prezența noastră – cu excepția cazului în care se vor apropia pentru a ne vedea cu ajutorul senzorilor vizuali.

— În acel moment îi vom avea oricum, fusese de acord Trigit. E un plan bun.

Aşa că îl puseră în aplicare prin simplul artificiu de a-i spune directorului de la *Transportoarele Uşoare Pakkerd*, Vanter Raffin, să o facă. După o scurtă negociere şi mituirea unui oficial al guvernului planetar, cele două nave avură disimularea electronică pusă la punct.

Face stătea tolănit, plictisit, pe scaunul său din centrul de comunicații. Din când în când, Amiralul Trigit dorea să discute cu el, iar *Face* trebuia să fie aici pentru asta. Vocea ofițerului de comunicații se auzi prin interfonul navei.

— Nava *Hoinarul Galben* tocmai a anunțat sistemul de control despre sosirea sa.

Face se îndreptă. Sosirea inofensivă a navei *Hoinarul Galben* era semnalul că atacul Noii Republici era la o jumătate de oră distanță. Câteva minute mai târziu, ofițerul de comunicații anunță o transmisiune de la *Implacabil. Face* afişă imaginea lui Trigit. Amiralul părea iritat.

— Darillian, eşti sigur că ai lăsat o pistă suficient de clară pentru ca *Escadrila Vagabond* să o urmeze?

Face aprobă din cap.

— Nu puteam s-o fac prea evidentă, domnule Amiral. Dacă operam în afara procedurilor noastre obişnuite, agenții lor de informații ar fi putut să observe acest lucru şi să-şi dea seama că le permiteam să ne urmeze. Pur şi simplu m-am asigurat că *Night Caller* se afla în raza de acțiune a senzorilor planetari ai lui Obinipor, am petrecut timpul maxim adecvat pe curs înainte de a sări şi m-am asigurat că am sărit prin câteva sisteme locuite unde prezența noastră ar fi fost observată de spionii Rebelilor. Ei ştiu unde ne aflăm.

— Un simplu joc *de a urmări cel mai bine*.

Sintagma nu-i spuse nimic lui *Face*. Pur şi simplu încuviință din cap. Pe monitorul său principal nu apăru niciun indiciu care să-l ajute. Amiralul se încruntă.

— *Urmăreşte cel mai bine*, repetă el.

Face zâmbi.

— Îmi pare rău, domnule. Încă sunt distras de planul nostru de luptă. De fapt, mă întrebam, din moment ce acele câteva nave de luptă TIE ale mele nu constituie o îmbunătățire semnificativă a forței escadrilelor dumneavoastră, dacă ar putea avea onoarea de a escorta *Implacabilul* odată ce începe bătălia.

— Nu schimba subiectul, Darillian. Tu ai *urmărit cel mai bine*.

În cele din urmă, cuvintele răsăriră pe monitorul principal. *Face* aruncă o privire peste ele, încercând să pară relaxat.

Urmăreşti cel mai bine dacă o faci mergând în față. Astfel, prada ta nu ştie niciodată că nu este de fapt prădătorul. Doctrina standard a Serviciilor Secrete Imperiale.

— Eşti destul de lent cu o replică care este practic un reflex printre foştii ofițeri de informații de pe Coruscant.

Face începu să transpire. Spera ca programul de traducere vizuală al lui *Grinder* să nu transmită acel detaliu particular. Îşi drese vocea pe un ton trist.

— Ştiți cât timp a trecut de când nu mi-am mai văzut casa, domnule?

— Doi ani şi şapte luni. Trigit aruncă o privire în lateral. Şi şase zile. Mulțumesc, Locotenente. Îşi întoarse atenția asupra lui *Face*. De ce nu ştii ceva ce ar trebui să fie o a doua natură pentru Căpitanul Zurel Darillian?

— Pentru că nu sunt Căpitanul Darillian, spuse *Face*. După expresia de surprindere a lui Trigit, acesta continuă. Nu acelaşi Darillian care a plecat de acasă acum doi ani, şapte luni şi şase zile. Totul s-a schimbat după ce am plecat ultima dată.

Datele începură să se reverse pe monitorul său, fapte pertinente despre adevăratul Căpitan Darillian, în timp ce echipajul de pe puntea de comandă a lui *Night Caller* încerca să îl acopere pe *Face* în fața întrebărilor indiscrete ale lui Trigit. Nu mai sunt acel Darillian care am fost înainte ca *Lusankya* să fugă de pe Coruscant şi soția mea să moară în dezastrul care a urmat. Cu siguranță nu sunt ansamblul comprimat de date din memoria dumneavoastră care credeți că este Căpitanul Darillian.

— Evitți întrebarea…

Face continuă ca şi cum nu ar fi auzit întreruperea. Îşi îndepărtă privirea de la fața lui Trigit, încercând să injecteze şi mai multă melancolie în tonul său.

— Este o ironie în asta, bineînțeles. Acea femeie pe care o adoram a ucis-o pe cealaltă femeie pe care o adoram. Sunt sigur că cineva găseşte asta amuzant.

— Eşti… Ce-ai spus?

Face îşi întoarse atenția către Trigit.

— Când Ysanne Isard a lansat Super Distrugătorul *Lusankya* de la dana sa de pe Coruscant, clădirea în care ne-am făcut casă soția mea şi cu mine s-a numărat printre cele distruse.

— Ştiu asta. Este o chestiune înregistrată de Imperiu. Ce spuneai despre femeia pe care o adorai?

Face ar fi putut să se bucure. Îl scosese în sfârşit pe Trigit de pe calea interogatoriului său.

— Oh, nu mai are rost să ascundem adevărul. Nu mai poate face rău nimănui. Mi-am iubit soția, domnule Amiral, dar Ysanne Isard a fost o zeiță pentru mine.

— Glumeşti.

— Ați întâlnit-o vreodată?

— Bineînțeles că da. De mai multe ori.

— Şi eu. Şi de fiecare dată am rămas uimit. De inteligența ei, de puterea ei, de sentimentul că avea destinul înfăşurat în jurul ei ca o mantie. Aş fi renunțat la tot pentru ea – familia mea, onoarea mea, comanda mea, numele meu. Dădu din cap cu părere de rău. Nu ar fi putut fi niciodată, desigur. Eram o insectă în ochii ei. Cred că toată lumea, în afară de Împărat, a fost. Dar puteam să visez.

Inspiră adânc, încordând cusăturile uniformei sale, şi îşi lăsă ochii să alunece în timp ce memoria lui alerga înapoi în timp.

— Doar mirosul ei. La fel de curat ca şi cum ar fi fost la fel de meticuloasă şi de intransigentă în ceea ce priveşte igiena ca în orice alt domeniu al vieții ei. Şi o notă de parfum, ceva cu mirodenii, dar lipsit de orice fel de dulceață…

Amiralul încuviință din cap, cu o expresie fascinată.

— Mirosul de piele şi lemn. Un parfum pe care puține femei îl pot purta.

— Asta a fost. *Face* reuşi să schițeze un zâmbet trist. Şi acum ambele mele iubiri sunt moarte. Încă un motiv în plus pentru a şterge pata Rebeliunii din galaxie.

Motivul meu, cel puțin.

— Înțeleg. Tonul lui Trigit era solemn, liniştitor. Da, bineînțeles că TIE-urile tale pot escorta *Implacabilul.* Te las să te ocupi de pregătiri, Căpitane.

— Mulțumesc, domnule.

Holograma lui Trigit dispăru. O clipă mai târziu, sistemul de comunicații porni. Zgomotul care îl traversa nu era o voce, ci aplauzele şi uralele mai multor membri ai echipajului. Zâmbetul care îi răsări pe buze lui *Face* nu era al lui Darillian, ci al lui.

— Mulțumesc, vă mulțumesc. Reprezentații oră de oră, la fix. Nebunii Imperiului sunt specialitatea mea.

* * *

Ofițerul de comunicații anunță:

— Transportorul de marfă *Pene Roşii* trece prin centura de securitate exterioară a lui Ession.

Căpitanul Atril Tabanne aprobă din cap.

— Acesta este contactul nostru. Faceți legătura cu toate stațiile şi cu toate navele de luptă. Şi afişați-l pe monitor. Vreau să văd ce este.

O clipă mai târziu, monitorul principal al punții auxiliare străluci cu imaginea unei nave container antice şi decăzute care se apropia de una dintre stațiile spațiale de depozitare ale lui Ession. Atril şuieră.

— Cunosc acea navă.

— Nu este *Pene Roşii*, spuse Janson. Tonul său era unul de uimire. Este *Cuibul Sângeros*.

Într-adevăr, nava-container care se apropia de Ession era jalnicul *Super Transportor Mark VI* care le servise drept bază piraților de pe M2398-3.

— Nu-mi vine să cred că au reuşit să o facă să zboare, spuse Wedge.

— Mai bine v-ați îndrepta spre navele de luptă, spuse Atril. Dar, în prealabil, am un gând rău.

— Nu ar trebui să faci asta, spuse Janson.

— Ordinele mele actuale sunt să mă eliberez imediat ce se lansează *Spectrele*. Bruiajul senzorilor de la acea antenă releu ar trebui să facă dificilă țintirea mea de către *Implacabilul.*

Wedge aprobă din cap.

— Corect.

— Dar dacă sunt suficient de inteligenți încât să arunce în aer antena la câteva secunde după angajarea în luptă? Vom fi o țintă uşoară.

— Nu m-am gândit la asta. Wedge o făcu acum. Ei bine, există o manevră pe care o poți efectua şi care le va strica atât senzorii cât şi sistemele de țintire vizuală.

El i-o descrise, iar Atril se uită la pilotul ei şef, care clătină din cap.

— Domnule, spuse ea, nu sunt sigură că putem face ceva atât de sofisticat. Nu am avut suficient timp petrecut cu această clasă de nave.

— Atril, tu eşti cel mai experimentat pilot de nave Corelliene de la bord.

— Scuzați-mă, domnule, dar nu sunt. Există unul mult mai experimentat.

* * *

Falynn, îmbrăcată în echipamentul de pilot TIE, aştepta lângă trapa de acces la capsula de evacuare a navei sale. Auzind zgomot de paşi încălțați venind în fugă, se aşteptă să îl vadă pe Comandantul Antilles alergând pe lângă ea spre propria sa navă de luptă, dar fu surprinsă când pilotul îmbrăcat în negru se dovedi a fi Atril Tabanne.

— Căpitane? Ce s-a întâmplat cu Comandantul?

Atril derapă pe lângă trapa ei şi îşi trase casca.

— Am făcut un schimb. Acum eu sunt *Gri Unu*.

— O eroare de ultim moment?

— Nu, cred că am evitat una.

Atril dispăru în trapa ei, iar Falynn îi urmă exemplul.

* * *

Kell apăsă întrerupătoarele şi anunță:

— Aici, *Cinci*. Patru motoare pornite şi afişează verde. Sistemele de armament sunt la putere maximă. Toate sistemele sunt funcționale.

Auzi rapoarte similare de la piloții din jurul său, cuibăriți în suporturile metalice din cala prova a lui *Night Caller*. *Grinder*, *Runt*, Phanan, Donos şi Tyria raportară stările de funcționare. *Face* urma să li se alăture pentru lansarea inițială, dacă era posibil, sau pentru o lansare ulterioară, dacă nu. Wedge, Falynn, Janson şi *Piggy* trebuiau să se pregătească în cele patru TIE pentru propriul asalt surpriză asupra Distrugătorului.

Respirația i se accelerase deja, iar ei mai aveau câteva minute până la lansare. Încercă să se calmeze. Se uită spre dreapta şi în jos. În rândul următor, în rastelul de jos, Tyria parcurgea propria listă de pornire şi verificare. Ea aruncă o privire spre el, îl văzu că se uită la ea şi îi suflă un sărut. El îşi forță un zâmbet pentru ea, dar se întoarse când simți cum îl apucă tremuratul.

* * *

Locotenentul Gara Petothel îşi ridică privirea de la postul ei din boxa echipajului şi îi atrase privirea Amiralului Trigit.

— Cred că vechea navă container este vehiculul lor de livrare, domnule.

— De ce?

— Raportează daune structurale cauzate de gravitația planetară. O posibilă dezintegrare. Eu zic că-şi pierde integritatea structurală, se dezmembrează… şi când explodează, plouă cu X-interceptoare.

Trigit chicoti.

— Nu e o tactică rea. Indiferent dacă ai sau nu dreptate în legătură cu acest asalt, va trebui să o țin minte.

Ea zâmbi şi se întoarse.

— Comunicațiile, afişați pe difuzorul nostru orice transmisii pe care le primiți către sau de pe nava container *Pene Roşii*. Senzori, fixați vizual acel transportor.

— Comutăm pe difuzor, domnule.

— Da, domnule.

Aproape imediat, prin difuzorul principal al punții se auzi o voce:

— Negativ, Control Ession. Avem defecțiuni de-a lungul chilei. Fisurile se lărgesc. Atmosfera se scurge. Asta înrăutățeşte situația. Nu putem rezista până trimiteți o navă de salvare aici.

Vocea părea îndurerată.

— *Pene Roşii*, anticipezi că vor intra resturi de deşeuri în atmosfera noastră?

— Mă tem că este un răspuns afirmativ, Ession. Vom face tot ce putem pentru a le limita. Ne vom seta autodistrugerea pentru cinci minute şi ne vom ejecta într-o capsulă de salvare.

— Cum rămâne cu masa fuzelajului şi a containerelor…

— Învelişul nu va fi o problemă. Autodistrugerea noastră îl va reduce astfel încât totul va arde la reintrare. Containerele, de asemenea. Am transmis manifestul nostru. Nu transportăm lingouri de sute de tone de duroțel aici. În mare parte, o să aveți parte de o ploaie de bălegar.

— Protocoalele de comunicații planetare nu-mi permit să răspund corect la această afirmație, *Pene Roşii*.

Amiralul Trigit îşi privi navigatorul.

— Trasează-le cursul. Raportează unde se vor afla la finalul numărătorii inverse de cinci minute.

— Da, domnule. Navigatorul lucră la panoul său de control timp de un minut. Grila 1713.

— Adică, în raport cu uzina *Transportoarelor Uşoare Pakkerd*.

— Oh. Navigatorul păru stânjenit. În lateral, pe o rază de cincizeci de kilometri, plus sau minus încă cincizeci. La o altitudine de câteva sute de kilometri.

Amiralul se lăsă pe spate, mulțumit.

— Locotenent Petothel, acordă-ți o permisie de trei zile.

— De îndată, domnule.

— Toți piloții la navele lor de luptă.

* * *

Pe monitorul principal al lui *Night Caller* şi pe monitoarele secundare de pe toate navele de luptă şi zonele comune, vechea navă container numită *Pene Roşii* se stingea neputincioasă, cu fuzelajul deja în curs de deformare, în timp ce atingea marginile exterioare ale atmosferei lumii Ession.

O capsulă de salvare se ejectă şi se îndepărtă de planetă. Un minut mai târziu, prima explozie zdruncină suprafața cargobotului. Părți din fuzelaj cedară. Pe măsură ce nava continua să se rotească, mici dreptunghiuri, containere de marfă standardizate, fiecare dintre ele putând să conțină câte o sută de tone de mărfuri brute, se desprindeau. Împreună cu ele cădeau şi forme mai mici, mai neregulate.

Wedge activă interfonul navei.

— *Escadrilele Vagabond*, *Verde* şi *Albastră* sunt în curs de lansare.

Escadrila Verde era o unitate de bombardiere Y-interceptor a Generalului Salm de pe lumea *Borleias*; *Escadrila Albastră* era o unitate de A-interceptoare comandată de Generalul Crespin. Între acestea şi X-interceptoarele *Escadrilei Vagabond*, această misiune era gestionată de un set variat de nave de atac.

— *Escadrila Gri*, aşteptați comanda *Implacabilului*. *Escadrila Spectru*, sunteți gata?

— G-gata, domnule, se auzi vocea lui Kell.

— Eşti în regulă, Locotenent Tainer?

— Sunt bine, domnule. Mi s-a blocat ceva în gât.

Containerele care fuseseră ejectate primele începură să strălucească din cauza frecării cu atmosfera. Ofiţerul de comunicaţii al lui Wedge se întoarse spre el.

— Transmisiune de pe *Implacabilul.* Lansaţi toate navele de luptă TIE.

— Confirmă.

— Da, domnule.

Wedge apăsă pe interfon.

— Lansaţi *Grupa Gri.*

* * *

Atril, Falynn şi Janson se lansară fără probleme. *Piggy* fu un pic mai lent, mai ezitant. Veni în spate, acţionând ca şi camarad al lui Janson, dar păru să mânuiască competent nava sa de luptă TIE.

Deasupra, hangarul ventral al *Implacabilului* degaja rând după rând de TIE-uri – nave de luptă, Interceptoare şi bombardiere. Atril îşi conduse grupul într-o ascensiune care îi purtă mult în partea laterală a fluxurilor de nave de luptă care apăreau, trecând pe lângă marginea dreapta din faţă a Distrugătorului şi peste prova acestuia, până când se opriră la cincizeci de metri în faţa şi deasupra vârfului provei *Implacabilului.*

— *Escadrila Gri* pe poziţie, transmise ea, şi se bucură foarte mult să observe că nu exista niciun tremur în vocea ei.

Era aşezată într-o cutie armată cu lasere şi aştepta şansa de a distruge una dintre cele mai puternice nave create vreodată.

* * *

Wedge privea senzorii în timp ce şaptezeci şi două de nave de luptă TIE goneau cu viteză de-a lungul jumătăţii de milion de kilometri care o despărţea pe Ession de cea mai mare lună a ei. Între timp, mai multe explozii, deflagraţii care, pentru ochii lui Wedge, păreau mai degrabă muniţii plasate cu grijă decât o matrice de autodistrugere, sparseră fuzelajul navei *Pene Roşii* în foi uriaşe care începură să se prăbuşească, arzând, în atmosferă. Întreaga încărcătură de unităţi de reţinere şi bucăţi mai mici de epave coborau şi ele. Toate acele piese se aprinseră în timp ce cădeau, dar numai cineva care privea la fel de atent ca Wedge, cu un echipament la fel de sofisticat, ar fi văzut că treizeci şi şase dintre acele piese se aprindeau doar la un capăt – la pupa lor – şi coborau într-un mod controlat care se potrivea cu viteza de cădere a resturilor.

Navele de luptă TIE se aflau aproape de locul original al distrugerii lui *Pene Roşii.* Wedge activă sistemul de comunicaţii.

— *Face*, pregăteşte-te. *Spectrele*, pregătiţi-vă să executaţi *Scuipatul lui Loran*.

Se ridică şi se îndreptă spre scaunul pilotului şef; ofiţerul i-l cedă şi se îndreptă spre consola de artilerie secundară.

— Eşti gata pentru tractare? îl întrebă Wedge.

Tânărul îşi pocni degetele de la mâini şi zâmbi.

— Va fi cea mai grozavă chestie în care am încercat vreodată să o tractez.

* * *

Face coborî în goană pe scările metalice înguste în cala prova şi sări la nivelul podelei. Ceilalți piloți, deja echipați, se uitau la el din cockpiturile X-interceptoarelor.

Cupola de protecție a navei sale de luptă era deja deschisă, dar, montată aşa cum era în suporturile de prindere, nu se putea deschide până la capăt. Urcă în fugă pe scara pe care o lăsase cineva pentru el, se strecură în carlingă ca un şarpe în căutarea siguranței şi se răsuci până când reuşi să ocupe poziția necesară pentru a închide cupola şi a porni motoarele.

— *Spectru Opt* porneşte. Am patru starturi bune.

Afară, Cubber apăru din umbra aripii lui *Runt*, înşfăcă scara, salută şi alergă spre ieşirea din cală. Vocea lui Wedge reveni imediat.

— Pregătim cala prova pentru plecare.

Luminile se stinseră; doar o strălucire de la uşa deschisă a ieşirii din cală mai lumina marginile X-interceptoarelor. De îndată ce aceasta se închise în urma lui Cubber, cala se întunecă. Cupola navei lui *Face* începu să scârțâie brusc, în timp ce presiunea aerului se modifica în exteriorul calei.

— *Spectrele*, aici *Cinci*. Țineți minte, nu activați computerele de țintire până la ordin. Folosiți datele mele de țintire pentru lansarea torpilelor.

Face parcurse în tăcere lista de verificare la fel de repede cum apărea fiecare element pe verde.

— *Spectrele*, aici *Liderul*. Vă urez mult noroc. Fiți puternici în Forță. Chiar şi tu, *Spectru Zece*. Treizeci de secunde până la *Scuipatul lui Loran*... Douăzeci şi cinci... Douăzeci... Cincisprezece...

O linie verticală subțire de lumină apăru în fața *Spectrelor* şi se extinse într-o vedere îngustă a priveliştii lunare. *Face* simți o uşoară senzație de mişcare în timp ce acea privelişte se rotea în sus. În câteva clipe, putu să vadă lumea Ession la o jumătate de milion de kilometri distanță, apoi pupa *Implacabilului* deasupra lor. Priveliştea se lărgi pe măsură ce cala prova continua să se deschidă.

— Zece... Cinci...

* * *

— Domnule Amiral, *Night Caller* efectuează o manevră. Prora se ridică. Se pare că se pregăteşte să se îndrepte spre Ession.

— Al naibii vânător afurisit de glorie. Spune-i să rămână pe poziții. Transmiteți o întrebare de rutină despre intențiile lor.

— Da, domnule.

* * *

— Transmite-i că este *Lovitura Gheară*, îi spuse Wedge ofițerului de comunicații.

Apoi apăsă din nou pe interfon exact la momentul potrivit.

— Zero.

Apoi îşi ţinu respiraţia.

* * *

Atril auzi *Lovitura Gheară* şi răspunse. Îşi întoarse TIE-ul, rostogolindu-se pe spate ca şi cum ar fi fost într-o buclă de luptă aeriană, dar fără să se mişte nici măcar un metru. O clipă mai târziu, *Implacabilul* se afla în faţa şi deasupra ei, cu capul în jos. Apoi îşi porni senzorul de ţintire, se apropie de puntea de comandă a *Implacabilului*, la un kilometru şi jumătate distanţă, şi trase.

* * *

Kell îşi activă computerul de ţintire, punând în paranteze corpul *Implacabilului* la jumătatea distanţei dintre reactorul de ionizare solară şi pupa acestuia, apoi strigă:

— Foc, foc, foc! şi îşi lansă torpilele protonice.

* * *

Ofiţerul de senzori din boxa echipajului făcu semn cu mâna pentru a atrage atenţia Amiralului.

— Domnule, avem mai multe arme blocate sub noi…

Un altul strigă:

— Domnule Amiral, suntem ţinte laser fixate asupra punţii…

— Toate scuturile la maxim! strigă Amiralul Trigit către ei.

Ofiţerul de armament întinse mâna spre comenzile de control ale scuturilor.

Fereastra principală de vizualizare de la prova scoase un zgomot ca şi cum ar fi lovit-o pumnul unui rancor. Aceasta se întunecă până la opacitate aproape completă în timp ce scutul său fototropic ţinea la distanţă prima rafală laser. O fracţiune de secundă mai târziu, o lovi o a doua rafală.

Fereastra panoramică explodă spre interior, făcând să plouă cu cioburi de oţel transparent în mijlocul lor, cioburi care îşi inversară apoi direcţia şi zburară imediat în spaţiu, în timp ce atmosfera punţii se revărsa spre luna lui Ession.

Capitolul 29

Aerul vui de pe punte, inundând vidul. O alarmă sună ca un claxon, atenuată de vuietul vântului. Amiralul Trigit se întoarse şi încercă să se deplaseze împotriva curentului în direcția anticamerei de securitate aflat în spatele punții. Văzu cum unul dintre soldații din anticameră, împins de curentul de aer, se clătină înainte şi căzu cu capul înainte în boxa echipajului.

În față, uşile blindate care separau puntea de holul de securitate începură să se închidă. Trigit renunță la orice pretenție de demnitate şi se lăsă la pământ, târându-se pe coate cu viteza unui om mult mai tânăr. Se strecură în anticameră cu câteva clipe înainte ca uşile să se închidă şi fu ajutat să se ridice de un soldat din trupele de şoc. Se uită în jur. Echipa de comunicații din anticameră era în mare parte intactă, deşi cu ochii tulburi de la vânt. Uşile turboliftului se deschiseră şi Gara Petothel şi alți câțiva ofițeri care fuseseră staționați în boxa echipajului apărură, la fel de zdruncinați.

Trigit arătă spre ofițerul şef de comunicații.

— Solicită punții auxiliare să transfere funcțiile punții către consolele de aici. Pardoseala tremura slab sub picioarele lui. Scuturile noastre sunt ridicate?

— Verific acum. Ofițerul afişă un raport de diagnosticare, apoi tresări. Domnule, au distrus domurile generatorului de scuturi când au lovit puntea.

Trigit şuieră de supărare.

— Ocupați-vă pozițiile. O să petrecem ceva timp schimbând lovituri corp la corp.

* * *

— *Cinci*, am pornit!

— *Patru*, am pornit!

— *Şase* este pe urmele voastre!

Wedge asculta mesajele de lansare ale *Spectrelor*, implorându-i în tăcere să se desprindă mai repede. Continuă să ridice prova lui *Night Caller* până când nava se îndreaptă direct în sus. Percepu tremurul chilei, în timp ce repulsoarele erau solicitate să mențină o poziție pe care nu fuseseră proiectate să o ia; doar gravitația redusă a lunii, de patru zecimi din gravitația standard, putea permite această manevră.

— *Spectru Nouă* s-a lansat.

— *Zece* a plecat.

Apoi apăsă pe un comutator de sub consolă. Ridică o manşă de pilotaj, o versiune simplă a unui model uşor de control de tipul celor întâlnite pe navele de luptă. *Night Caller* nu ar fi trebuit să treacă prin astfel de manevre precise şi complicate care ar fi necesitat în mod normal un astfel de control, însă inginerii Corellieni ştiau că acest lucru se întâmpla uneori. Porni comanda manşei.

— Gata pentru tractare?

— Gata.

— La zero. Trei, doi, unu, zero!

Porni propulsoarele lui *Night Caller*. Corveta tresări şi motoarele ei gemură. Se ridică alţi câţiva metri deasupra suprafeţei lunii – apoi rămase suspendată, cu propulsoarele explodând la viaţă, ţintuită de lună de propria ei rază tractoare.

Emisia propulsoarelor aruncă praful lunar şi pietrele într-un nor în jurul corvetei. În câteva momente, Wedge pierdu din vedere Distrugătorul de deasupra lor. Dar acesta apărea în continuare pe senzori, distorsionat, dar nu complet ecranat de emisiile antenei.

— Tunurile prova, trageţi în voie, spuse el.

— *Narra* se lansează.

Cubber, în navetă, primise ordin să stea la distanţă de conflict, dar să ofere ajutor piloţilor dacă aceştia se ejectau.

— *Spectru Şapte* a plecat, iar eu tuşesc praf!

— *Spectru Opt* se lansează. *Opt* a plecat. Puntea de comandă, hangarul e gol.

* * *

Gri Unu şi *Gri Doi* trăgeau încontinuu în timp ce goneau înapoi spre pilonul turnului de comandă de la pupa Distrugătorului. Atril vedea cum turnul de comunicaţii se dezintegra sub focul lor susţinut.

Îşi mută ţinta spre învelişul inert al fuzelajului care proteja energia auxiliară pentru computerele navei. Se îndoia că laserele TIE-urilor ar putea penetra armura, dar, dacă ea şi Falynn ar fi fost suficient de precise, poate…

* * *

Face se îndreptă spre gaura uriaşă din partea inferioară a *Implacabilului*. Emisiile de energie albastră sfârâiau pe suprafeţele metalice din interior şi făceau să pocnească unitatea de comunicaţii a lui *Face*.

— Se pare că e o zonă bună de lansare pentru mai multe torpile, *Şapte*.

— Preia-o, *Opt*. Eu sunt camaradul tău.

Face trase. Torpilele lui şi ale lui Phanan fulgerară instantaneu în abcesul care creştea treptat în burta *Implacabilului*. Detonarea lor se dezvoltă în afară ca o minge incandescentă de energie şi resturi. Acum erau şi mai multe rămăşiţe, care plouau pe suprafaţa lunară. *Spectru Şapte* şi *Spectru Opt* se îndepărtară de norul de distrugeri, alunecând în lateral pentru a evita focul de răspuns al tunurilor navei capital.

* * *

— Chemaţi înapoi toate escadrilele TIE, spuse Trigit.

Coordonatorul său de zbor era mort, blocat în vidul din punte. Gara Petothel se îndreptă spre o consolă neocupată şi dădu ordinul. Ofiţerii lui Trigit erau prea bine antrenaţi pentru a protesta că ordinul lăsa instalaţia de fabricaţie a navelor de luptă TIE de pe suprafaţa planetei deschisă asaltului Rebelilor. Unii ştiau că fabrica avea la îndemână câteva nave de luptă TIE pentru a reduce eficienţa asaltului.

Dar fabrica era importantă pentru Trigit doar pe termen lung. Deocamdată,

trebuia să păstreze *Implacabilul* întreg. Iar asta însemna să arunce cât mai multe resurse asupra trădătorului Căpitan Darillian. Dacă era Darillian. Trigit blestemă în tăcere. Se lăsase convins de cunoştinţele convingătoare ale acelui om despre Ysanne Isard. Ar fi trebuit să-şi urmeze instinctele iniţiale.

— Domnule, facem manevre?

Asta venea de la omul care îl înlocuise pe pilotul şef ucis.

Trigit îi aruncă un zâmbet glacial.

— Crezi că e nevoie de ele? Când scuturile noastre sunt la fel de slabe pe toate părţile şi orice altă navă de pe câmpul de luptă este mai rapidă şi mai manevrabilă decât noi?

— Nu, domnule.

Amiralul se întoarse spre pupitrul principal de arme.

— Armele, *Night Caller* este distrusă?

— Nu, domnule. Suferim o defecţiune a senzorilor.

— Ţintiţi-o vizual, idiotule! Suntem destul de aproape.

— Există o problemă. Nu o putem vedea.

* * *

— În regulă, Locotenente, o să încercăm să ne deplasăm în lateral.

Wedge observă că Locotenentul înghiţi în sec şi aprobă din cap.

Mută manşa în lateral, doar cu o mică atingere. *Night Caller* tresări în timp ce se încorda spre o nouă direcţie împotriva dispozitivului de tractare, apoi saltă când ofiţerul îl eliberă şi îl restabili imediat mai la stânga. Wedge intensifică puterea repulsoarelor pentru a compensa stângăcia manevrei, dar corveta alunecă la stânga, ridicând pe această cale resturi şi un nor de praf cu totul nou.

— Crezi că putem face asta mai uşor data viitoare?

— Da, domnule. De data asta, voi amplasa un al doilea fascicul, la putere minimă, şi apoi voi transfera energia într-un ritm lin de la unul la celălalt.

— Bine. Se întoarse spre ofiţerul de armament. Transferă controlul unuia dintre tunurile prova către postul meu, Locotenente. Nu sunt aici doar ca să conduc.

Ofiţerul de arme rânji. O clipă mai târziu, trăgaciul de sub degetul mare de pe manşa lui Wedge se aprinse.

* * *

Kell şi *Runt* trecură de prova *Implacabilului*, făcând spirale şi legănându-se pentru a eluda ţinta artileriştilor navei, şi goniră înapoi spre pupa, un duplicat al cursei de atac a lui *Gri Unu* şi *Gri Doi*. De fapt, cele două TIE-uri tocmai se îndepărtau de la o a doua cursă de mitraliere; pagubele pe care le făcuseră în corpul navei, sub punte erau evidente.

— Asta este ţinta noastră, *Şase*. Rămâi evaziv până ajungem la jumătate de kilometru, apoi trage şi îndepărtează-te.

— *Suntem* gata, *Cinci*.

Rămaseră aproape de coca *Implacabilului*, făcând să fie aproape imposibil ca amplasamentele de artilerie să îi aibă în vizor mai mult de o fracţiune de secundă.

Era un zbor dificil. Învelişul *Implacabilului* se ridica în unghiuri abrupte ca

laturile unui zigurat. În clipa în care trecură de ultima ascensiune dinaintea pilonului turnului de comandă, Kell ținti şi trase. Torpilele sale protonice loviră chiar în momentul în care trase *Runt*; cele două X-interceptoare se îndepărtară înainte să poată evalua pagubele pe care le făcuseră.

— *Spectre Cinci*, *Şase*, aici *Gri Doi*. Mai atacăm o dată. Se pare că voi doi ați penetrat.

— Terminați voi treaba pentru noi, da?

— Oh, sigur. După aceea, putem să vă spălăm şi rufele?

* * *

Wedge aşteptă până când Donos şi Tyria îşi terminară trecerea înainte să tragă.

Primul baraj de torpile protonice din cala prova a lui *Night Caller*, manevra pe care o porecliseră *Scuipatul Loran*, țintise carcasa grea din duroțel care proteja uriaşa rețea de celule energetice a Distrugătorului. Paisprezece torpile protonice se izbiră de învelişul neprotejat, făcându-l bucățele, dar fără a-l distruge complet. Loviturile ulterioare lărgiseră găurile individuale. Wedge trase, revărsând împotriva fuzelajului *Implacabilului* puterea distructivă a unui tun turbolaser. Nu putea vedea ce pagube provoca; era aproape la fel de orb, atât cu ochiul liber cât şi cu senzorii vizuali, ca şi Distrugătorul. Dar senzorii săi puteau distinge silueta navei mai mari şi îi puteau oferi o țintire precisă împotriva unor puncte specifice de pe partea ei inferioară.

Norul de praf aflat imediat în dreapta lui *Night Caller* se lumină, devenind o coloană strălucitoare de albeață, în timp ce focul de ripostă al Distrugătorului supraîncălzea şi atomiza norul protector al lui Wedge.

Corellianul rezistă impulsului de a tresări.

— Încetați focul, spuse el.

Artileriştii navei mai mari vizau, fără îndoială, sursa barajelor de turbolase.

— Locotenente, mergem înapoi, în ascensiune relativă. Vom menține mişcarea constantă, dar imprevizibilă – şi vom continua să tragem la întâmplare. Fără foc constant. Ați înțeles?

Primi confirmări de la ofițerii de pe punte şi puse din nou în mişcare *Night Caller*. Botul corvetei se înclină în spate, amenințând să cadă, până când porni motoarele repulsoare pentru a compensa; apoi plutiră înapoi.

Mult mai lin. Ofițerul de la raza tractoare începea să se priceapă.

— *Lider*, aici *Patru*. Ultima lovitură a nimerit chiar lângă cea mai mare găură din fuzelaj. Dacă puteți să vă retrageți câțiva metri spre pupa şi spre dreapta, veți lovi direct în gaură.

— *Patru*, nu poți să te învârți pe acolo şi să vezi pentru mine.

— Nu mă învârt, domnule. Dansez. În plus, tipii ăştia nu pot lovi nici măcar o bantha. Uau! Asta a fost aproape.

Wedge oftă. *Grinder* încerca să se lase ucis. Pe de altă parte, avariile precise aduse celulelor de combustibil ale Distrugătorului însemnau mai mult decât orice avarie pe care ar fi putut să o provoace acum X-interceptorul lui *Grinder*.

— Senzori, compară loviturile mele cu un holo al siluetei *Implacabilului*. Avem nevoie de asta pentru a ne adapta la indicațiile lui *Grinder*. Îşi poziționă degetul mare deasupra butonului de tragere. Reluăm focul.

* * *

— Primim rapoarte de la fabrica de producție, spuse Gara.

— Aşteaptă, spuse Trigit. Timpul estimat de sosire a TIE-urilor noastre?

— Un minut.

— În regulă. Dați-i drumul.

— TIE-urile *Pakkerd* nu au reuşit să se ridice de la sol.

— Ce?

— Se pare că Rebelii au avut forțe de comando la sol. Tuburile de lansare au fost distruse. Aveau două escadrile TIE care stăteau degeaba în hangare... şi o escadrilă de bombardiere Y-Interceptor ale Rebelilor aruncă în aer întreaga construcție. Celelalte două escadrile urmăresc TIE-urile noastre până aici.

Trigit şuieră de supărare.

— Asta nu e bine. Zsinj va fi furios. Locotenente, mâine pe vremea asta, *Implacabilul* ar putea funcționa la independență şi nu ca parte a flotei Lordului Războinic.

— De fapt, aceasta ar fi o alternativă bună, în comparație cu altele.

— Adevărat.

* * *

— *Cinci*, aici *Şase*. Se apropie nave de luptă.

Kell aruncă o privire la senzori... şi îngheață. Punctele roşii se apropiau din direcția Ession. Multe puncte.

— Bine, *Şase*. Hai să...

Spatele i se blocă într-un nod dureros. Încearcă să manevreze, să țintească spre TIE-urile care se apropiau, dar manşa de zbor i se opunea, zvâcnind necontrolat.

— *Cinci*, ce...?

— Să-i doborâm...

Kell strânse tare manşa de zbor, dar aceasta nu coopera, nu voia să aducă botul X-interceptorului său spre atacatori. Se uită din nou la ecranul senzorilor. Trebuiau să fie *o mie* de nave care se apropiau.

— Aştept să porneşti, *Cinci.*

— Mă confrunt cu o defecțiune la manşă, *Şase*. Fă-mi o verificare vizuală, te rog.

— Ai nişte cicatrice noi de reziduuri. Nu văd nimic în neregulă. Ce spun diagnosticele?

— Nu ştiu.

— *Cinci*?

— Hai să le atacăm, *Şase.*

X-interceptorul lui Kell îşi continuă cursul în afara liniei de foc.

* * *

Atril simți lovitura, văzu cum peisajul lunar şi câmpul stelar de deasupra

începu să se rotească, apoi văzu cum panoul ei de diagnosticare se aprindea în roşu.

— *Gri Doi*, sunt *Unu*. Sunt lovită.

Scânteile ieşeau din panoul ei de control, iar ea nu îndrăzni să facă altceva decât să se ţină de manşa de control şi să se roage.

— *Unu*, aripa ta dreaptă a dispărut, repet, a dispărut complet. Ejectează-te!

— Nu există scaun de ejecţie, *Doi*.

Atril simţi un profund sentiment de regret – completat de o greaţă bruscă. Compensatorul inerţial trebuie să fi cedat, lăsând-o la mila mişcării de rotaţie a navei de luptă distruse.

— Îndepărtează-te.

* * *

— *Lider*, aici *Patru*. Deplasează-te cinci metri spre pupa.

Grinder se rostogoli brusc şi plonjă, anticipând focul unei baterii turbolaser care părea să-l urmărească, apoi se ridică şi se rostogoli pe aripa dreaptă pentru a vedea cum o nouă coloană de lumină mortală ţâşneşte din norul de praf care se ridica sub *Implacabilul*. Acea rază se îndreptă direct spre golul din chila navei capital, umplându-l de lumină. Resturi strălucitoare, tone de resturi, începură să iasă din gaură.

— Chiar acolo! Concentraţi-vă asupra acelui loc şi continuaţi să loviţi.

* * *

Kell ignoră întrebările insistente şi enervante ale lui *Runt* şi continuă să se lupte cu manşa sa. În cele din urmă, acesta cooperă. Îşi recăpătă controlul, văzu câmpul stelar deschis în faţa lui şi se relaxă. Monitorul senzorilor săi arăta acele *milioane* de puncte roşii care se apropiau de poziţia *Implacabilului* şi a lui *Night Caller*. În spatele lui. Tot mai multe în spatele lui, pe măsură ce el se îndrepta spre spaţiul deschis.

Respiraţia lui începu să încetinească. Era mai bine aşa. Întotdeauna era rău să te afli într-o navă de luptă când nu funcţionau comenzile. Fusese norocos că supravieţuise de atâtea ori.

* * *

— *Lider*, *Narra* a tractat-o pe *Gri Unu*, raportă Janson.

— Mă bucur să aud asta, *Gri Trei*. *Gri Doi*, camaradul tău obişnuit se află sub chila *Implacabilului*. Ar avea nevoie de ajutor.

— Sunt deja acolo. Domnule, văd o oportunitate de a-i face rău cu adevărat *Implacabilului*. Cer permisiunea de a intra prin gaura pe care am făcut-o în chila ei.

— *Gri Doi*, negativ, repet, negativ. Sunt prea multe resturi acolo, iar TIE-urile *Implacabilului* se întorc. Pregăteşte-te pentru ei.

— Nu sunt atât de multe resturi. Aţi distrus atât de mult din el. Totuşi, cred că acum atingeţi pereţii interiori. Dacă aş putea intra acolo, aş putea direcţiona focul în lateral şi să lovesc echipamentele dintr-un unghi pe care nu-l puteţi egala.

— Asta e tot un minus, *Gri Doi*.

— *Lider*, nu te înțeleg. Unitatea mea de comunicații…

După aceea începură să se audă pocnituri şi bâzâituri. Wedge scoase un zgomot de exasperare. Ea îşi frecase mănuşile peste microfon, aşa cum făcuse şi el de zeci de ori de-a lungul carierei sale.

— *Spectru Patru*, poți să o împiedici?

Spectru Patru răspunse cu pocnituri şi bâzâituri.

* * *

Unitatea R2 a lui Kell țipă în timp ce ecranul senzorilor săi se aprindea cu o nouă amenințare: o torpilă fixată pe pupa sa. Kell citi informațiile, nedumerit.

— *Spectru Şase*, tu eşti?

— *Noi* suntem.

— Ai de gând să tragi în mine?

— Nu, *Cinci*. Încercăm doar să-ți *atragem* atenția. Să-i atragem atenția lui Kell. Nu *minții sale rele*.

Vocea lui *Runt* era lentă şi tristă, chiar şi prin distorsiunea de comunicare.

— Ce vrei?

— Voiam doar să ştii că te părăsim. *Ne* întoarcem la luptă.

— Nu face asta. E rău de tot în spate.

— La revedere, Kell.

Spectru Şase se îndepărtă, făcând o buclă pentru a se întoarce spre *Implacabil*. Kell simți un sentiment acut de pierdere la plecarea prietenului său. Cel puțin *Runt* nu-l omorâse. Bineînțeles, cineva avea să vină în curând să o facă. Probabil Janson.

Janson era într-un TIE. Putea să ajungă din urmă X-interceptorul lui Kell. Kell îşi verifică panoul de senzori şi nu văzu niciun indiciu că îl urmărea vreo navă. Cu avantajul său, ar putea fi în hiperspațiu înainte să-l prindă cineva din urmă. Răsuflă uşurat. Era în siguranță pentru moment. Urmărirea avea să vină în altă zi.

Poate că va fi *Face*. Sau Phanan. Sau Tyria… Şocul acelei idei îl pocni ca o lovitură în piept. Dacă ar fi trebuit să vină Tyria să-l doboare? Cum s-ar fi simțit, ştiind că-şi trimisese propriul iubit în neant? Îi pierduse pe toți cei pe care îi iubea pe Toprawa şi acum avea să-l piardă şi pe el. Ar fi fost vina lui Kell, semnătura lui Kell pe cicatricile pe care ea le va purta…

Ca şi cum s-ar fi ridicat la suprafață după o scufundare adâncă, mintea lui se eliberă de gândurile în care fusese scufundată. *Tyria*. Se afla la kilometri distanță de ea şi distanța creştea cu fiecare secundă. Navele de luptă TIE ajungeau acum la locul luptei. Făcu o buclă şi concentră toată energia disponibilă pentru a accelera.

* * *

Falynn se ridică lin spre cea mai mare gaură pe care o făcuse seria de atacuri a *Spectrelor* în chila *Implacabilului*. Era suficient de largă pentru a găzdui TIE-ul ei, ba chiar suficient de largă pentru a permite trecerea X-interceptorului lui *Grinder* în spatele ei. Resturile care cădeau ricoşară în panoul de vizibilitate de la prova ei. Unele dintre resturi veneau spre ea din unghi, izbindu-se de panourile solare ale aripilor.

Ea trecu uşor prin deschizătură în întunericul de dincolo. Deasupra se afla

rețeaua gigantică de celule energetice care permitea deplasarea *Implacabilului.* Fără ele, puternicul Distrugător ar fi fost o masă uriaşă de vechituri fără valoare.

Nimeni, din câte ştia ea, nu mai făcuse aşa ceva. Să zboare într-un Distrugător inamic şi să-l distrugă din interior. Ea va fi prima. *Numărul unu*, din toate timpurile.

Cu grijă, se roti în aşa fel încât să ţintească în lateral şi în sus.

Apoi trase.

* * *

Şaptezeci şi două de TIE-uri – patru escadrile de nave de luptă, una de Interceptoare şi una de bombardiere – pătrunseră în zona de luptă, trăgând pe măsură ce veneau.

Face făcu o buclă şi plonjă, încercând să se ferească de focul care venea atât de la norul de nave TIE, cât şi de puternicul Distrugător. Se rostogoli la câteva sute de metri mai jos şi se ridică din nou în arc de cerc, obţinând imediat o străfulgerare verde pe consolele sale de ţintire şi trase. Ţinta sa, un Interceptor care se deplasa rapid, primi explozia ca pe o zgârietură peste panoul său de vizibilitate superior şi continuă să se apropie, fiind încă stabil. Văzu laserele lui Phanan trecând pe deasupra lui, lovind următorul Interceptor la joncţiunea dintre fuzelaj şi pilonul aripii şi separându-le. Interceptorul se rostogoli, scăpat de sub control, şi începu să se scufunde spre suprafaţa lunii.

— Frumoasă lovitură, *Şapte*.

* * *

Janson şi *Piggy* se năpustiră asupra celei mai apropiate escadrile TIE, intrând în buclă din spate şi deschiseră focul înainte ca escadrila să aibă şansa de a se desprinde şi de a ataca individual ţintele.

Prima lovitură a lui Janson intră în motorul ionic al ţintei sale, vaporizând *ochiul* într-o explozie spectaculoasă.

Prima rafală a lui *Piggy* îşi rată ţinta în jos, dar continuă să tragă, urmărind în sus şi în stânga, până când o rafală lovi aripa stânga a navei. TIE-ul îşi pierdu controlul, iar următoarea lovitură a lui *Piggy* îi ciurui carlinga.

Janson auzi discuţii confuze pe canalul de comunicaţii Imperial.

— Să ne îndreptăm spre mijloc, *Doisprezece*, spuse el, şi acceleră până când se afla în mijlocul formaţiei de escadrile care se rupea.

Tăietura Ackbar, în stilul navelor de luptă. Acum pot să tragă cât vor, gândi el.

TIE-urile făcură întocmai.

* * *

Donos strânse din dinţi şi abandonă cursa de atac asupra *Implacabilului.* Asupra ucigaşului *Escadrilei Gheară.* Se îndreptă spre TIE-urile care se apropiau. O întreagă escadrilă de *ochi* se îndrepta spre el şi Tyria.

— *Zece*, avem probleme.

Tyria trăgea deja, aşa că nu răspunse.

* * *

Dintr-o dată apărură noi puncte albastre printre cele roşii de pe panoul de senzori, prietenii devansând TIE-urile din spate.

— *Escadrila Albastră*, voi sunteți? întrebă Wedge.

— Mă bucur să aud că eşti printre cei vii, *Lider Spectru*. Erau tonurile tăioase şi precise ale vocii Generalului Crespin. Ne-am gândit să-ți arătăm virtuțile rapidității unui A-interceptor.

— Pentru prima dată, nu mă deranjează acest lucru. Vă transmit analizele senzorilor noştri. Patru, corecție, trei dintre TIE-uri au piloții noştri în ele. Trageți numai când confirmați că sunt roşii.

— Am înțeles.

Wedge îl văzu pe ofițerul de comunicații trecând la sarcina de a transmite indicativele corespunzătoare de albastru şi roşu forței care se apropia. Wedge se concentră pe trimiterea unui alt tip de mesaj, o serie de lovituri turbolaser împotriva bateriilor de arme ale *Implacabilului.*

Părul i se ridică pe cap şi pe brațe şi toate monitoarele pâlpâiră când un fascicul ionic lovi la mai puțin de patruzeci de metri de poziția lui *Night Caller*. O altă ratare la limită. O altă lovitură împotriva *cardului de credit pe care îşi depusese tot norocul.*

* * *

A-interceptoarele traversară fulgerător prin perdeaua de TIE-uri, trăgând încontinuu pe măsură ce se apropiau, loviturile instantanee nefiind un dezavantaj în câmpul de luptă bogat în ținte. Kell îi văzu atât pe ecran, cât şi prin cupola sa, în timp ce se apropia. Reuşi să se fixeze cu laserul la distanța maximă pe un Interceptor, trase cu laserele sale cvadruple, îşi văzu tirul tăind jumătatea superioară a unei aripi solare. Interceptorul, avariat, dar încă sub control, se îndepărtă făcând un arc departe de el.

— Cine este acela? *Cinci*? Tu eşti?

— Exact, *Opt*. Ce mai faci?

— E neplăcut aici ca fundul unui Hutt! Unde ai fost?

— E ziua de naştere a surorii mele. Trebuia să-i duc un cadou. Ține-te bine.

Kell ținti spre cea mai densă grupare de TIE-uri şi se avântă în ea, trăgând la fel de repede pe cât permitea ciclul laserelor sale.

Capitolul 30

— Domnule Amiral, vom pierde *Implacabilul.*

Trigit o fixă pe Gara cu o privire rece.

— Cu TIE-urile care acum îi fac bucăţele pe atacatori? Nu prea cred.

— Cineva se află în secţiunea celulelor de energie. Distruge metodic fiecare celulă. Am pierdut deja energia de rezervă a computerului. În zece minute, poate mai puţin, vom pierde toată energia principală, şi acesta va fi sfârşitul *Implacabilului*, chiar dacă moare fiecare dintre piloţii Rebelilor.

Trigit trecu pe lângă ea şi se uită la raportul de avarii. Avea dreptate. Pentru o clipă, se simţi ca şi leşinat. Toţi acei ani de serviciu loial, îndemânarea pe care i-o dovedise lui Ysanne Isard şi apoi Lordului Războinic, brusc nu mai valorau absolut nimic. Destinul făcea balanţa conturilor şi el era pe minus. Era pe cale să-şi piardă nava. Iubirea lui adevărată.

— Ne predăm, domnule?

Încă ameţit de sentimentul de pierdere, clătină din cap.

— Nu fi ridicolă. Am pierdut... dar nu le vom da acestor gunoaie de Rebeli un alt Distrugător operaţional pe care să-l repare şi să-l folosească. *Implacabilul* va lua cu el pe cât mai mulţi dintre ei.

— Domnule... vor fi mai mult de 35.000 de oameni morţi.

— Şi câţi morţi ar fi dacă Rebelii repară această navă şi întorc armele ei împotriva Imperiului? Serios, Locotenente. Da, păstrăm vieţile celor care depind de noi... dar numai până când continuarea existenţei lor ameninţă şi mai multe vieţi.

Răspunsul ei fu o tăcere împietrită. El se aplecă mai aproape, iar vocea îi scăzu.

— Dar pentru cei care îmi sunt indispensabili, există modalităţi de a le salva viaţa, de a supravieţui. Spune-mi, ştii să pilotezi un Interceptor?

Precaută, ea clătină din cap.

— Întotdeauna mi-am dorit să urmez un curs de pilotaj, dar nu am avut niciodată ocazia. În schimb, m-au repartizat la intruziuni.

— Păcat. Am Interceptorul meu personal în aşteptare. Este echipat cu motor de hiperpropulsie, la fel ca şi cele două Interceptoare de escortă. Aveam de gând să îţi ofer unul dintre ele. În schimb, trebuie să îţi recomand să te îndrepţi spre hangarul de lansare şi să iei o navetă. Cel puţin vei supravieţui în acest fel.

— Vă mulţumesc că v-aţi gândit la mine. Dar, domnule... Rebelii nu vă recunosc nici pe dumneavoastră, nici pe Lordul Războinic Zsinj, ca fiind un guvern legitim. Nu mă vor trata ca pe o agentă a serviciilor secrete şi nu mă vor da la schimb... mă vor judeca ca pe o trădătoare şi mă vor executa. Avea o privire plină de regret. Nu-i voi lăsa să aibă această satisfacţie. Voi rămâne aici, domnule.

— Eşti o femeie curajoasă, Locotenente. Nedorind să-i arate sentimentul de pierdere pe care îl simţea, Trigit se întoarse de la ea. Atenţie! Mă îndrept spre puntea auxiliară pentru a finaliza victoria. Nu-i informaţi pe ofiţerii de acolo. Vreau să văd cum se descurcă atunci când intru.

Ofiţerii săi aprobară din cap. El îi aruncă o ultimă privire solemnă Garei

Petothel, în semn de respect de la un ofițer la altul, apoi intră în turbolift.

* * *

Kell se răsucea, plonja, aluneca în lateral, totul pentru a evita masa de nave de luptă TIE şi de Interceptoare din calea sa. Tragea pe măsură ce se apropia, fără să acorde atenție citirilor senzorilor privind loviturile sau ratările sale – nu era timp pentru nimic altceva decât pentru a trage şi a se feri.

Dintr-o dată, următorul vehicul pe care îl avu în vizor fu un A-interceptor. Kell se rostogoli într-o buclă atât de strânsă încât depăşi puterea compensatorului său inerțial şi asta îl apăsă în scaun. Fu nevoit să mormăie următoarele cuvinte:

— Eşti din *Escadrila Albastră*?

— *Albastru Nouă* a venit să-ți salveze fundul, *Spectru Cinci*.

A-interceptorul traversă spațiul pe care tocmai îl ocupase Kell şi trase, vaporizând Interceptorul TIE care se ținuse după el.

— Ştiți că unele dintre aceste TIE-uri ne sunt prietene…

— Ştim.

Kell îşi termină bucla aliniindu-se din nou cu cea mai mare concentrație de TIE-uri. Plonjă din nou, de data asta pe coada lui *Albastru Nouă*, folosindu-se de manşă pentru a se roti la dreapta şi la stânga, împrăştiind focul într-un con în jurul A- interceptorului care acum îi deschidea calea.

* * *

Amiralul Trigit se îndreptă cu paşi repezi spre grupul de Interceptoare rămase în hangarul TIE, acum cavernos de gol, vorbind în comunicatorul său.

— Computerul principal. Verifică identitatea prin amprentă vocală. Cod omega-unu, pregăteşte autodistrugerea.

— Verificare auto-distrugere.

— Apwar Trigit comandă autodistrugerea.

— Confirmat. Verificare timp până la explozie.

Mecanicul de serviciu deschide portul de acces la Interceptorul lui Trigit, iar Amiralul urcă înăuntru, încă vorbind.

— Cinci minute de la marcaj. *Marcat*.

— Confirmat. Cronometrul funcționează. Verificare resurse.

— Toată energia rămasă. Toate capacitățile sistemelor de armament. Toate rezervele de combustibil.

— Confirmat. Autodistrugerea este operațională.

* * *

Cerul se lumină în spatele lui *Face*. Se răsuci să se uite. X-interceptorul lui Phanan era încă ascuns în spatele şi la dreapta sa, dar toată pupa lui era în flăcări şi urme de arsură îi împroşcau carlinga. Nava care îl lovise, un Interceptor cu un set de dungi roşii orizontale distinctive pe partea superioară şi inferioară a aripilor, trecu în viteză în unghi. Acum, trecând cu mult pe lângă *Face* şi Phanan, începu să facă o buclă pentru un nou atac.

— *Şapte*, ejectează-te...

Phanan o făcu şi se îndepărtă de nava sa de luptă avariată. O clipă mai târziu, aceasta explodă, iar *Face* simţi resturile lovindu-se în pupa sa.

— *Spectrele*, *Şapte* este ejectat, repet, ejectat. *Narra*, poţi să-l recuperezi?

— Dacă nu aterizează în norul de praf al lui *Night Caller*, o voi face.

O navă de luptă TIE intră pe poziţie în spatele lui *Face*. Acesta văzu cum panoul de senzori încerca să se aprindă cu o ţintă laser. Apoi se rostogoli la stânga şi se aruncă spre norul uriaş de praf care ascundea poziţia corvetei.

Senzorii săi indicau o ţintă laser clară. Apoi, punctul roşu al urmăritorului său îşi pierdu rezoluţia şi dispăru.

— Cine a făcut asta?

— Îi datorezi o băutură lui *Vagabond Doi*, fiule.

— O băutură pe naiba, o să-ţi cumpăr o distilerie!

Cele douăsprezece puncte albastre ale *Escadrilei Vagabond* luminară senzorii şi, dintr-o dată, şansele împotriva *Spectrelor* nu mai păreau la fel de mortale.

* * *

Locotenentul Gara Petothel, cu umerii încordaţi de furie, consemnă două mesaje rapide pe consola ei de comunicaţii, apoi luă următorul turbolift. Ieşind pe puntea unde erau camerele ofiţerilor, luă un pachet sigilat din mica ei cameră şi luă un alt lift spre nivelul unde îşi avea camerele Amiralul. Uşile nu erau păzite. Nu era o surpriză; Trigit şi-ar fi luat gărzile de corp preferate pentru a-i fi piloţi de escortă.

— Anulare de urgenţă zero-şapte-nouă-şapte Petothel, spuse Gara către uşi.

Uşile glisară şi se deschiseră. Ea intră, le închise în urma ei şi se dezbrăcă rapid de uniformă şi de lenjeria intimă. *Lasă-l pe Trigit să-şi amintească de mine ca de un sacrificiu voluntar*, gândi ea. *Fie să regrete aventura pe care şi-a dorit-o, dar pentru care nu a avut niciodată timp. Fie să se gândească la ce vrea el. Va fi mort în zece minute. Cum îndrăzneşte? Treizeci şi şapte de mii de bărbaţi şi femei.*

Mânioasă, îşi dădu jos peruca neagră. Era culoarea pe care o avea părul ei, la lungimea pe care îl purta când intrase în serviciul flotei Noii Republici şi apoi se alăturase echipajului de pe *Implacabilul*, dar acum părul ei adevărat era mult mai scurt, de un blond sclipitor. Îşi aruncă peruca peste haine. Îşi smulse aluniţa de pe obraz. Se desprinde imediat. Fusese cândva o aluniţă acolo, una adevărată, dar o îndepărtase un medic de pe o navă Rebelă şi o înlocuise cu un element de machiaj. O aruncă la grămadă.

Acum, containerul. Îl deschise pentru a descoperi haine – dacă le puteai numi aşa. Lenjerie intimă, lucruri transparente confecţionate din fibră de mătase Loveti, îmbrăcămintea ar fi costat-o şase luni de salariu dacă nu ar fi fost furată. O îmbracă. Sub ea, în servietă, se aflau datacarduri, alegerile ei pentru o nouă identitate. Sub ele, era trusa de machiaj pe care o va folosi odată ce va fi în capsulă.

Lângă trusa de machiaj se afla o unitate de injecţie deja umplută cu o substanţă ilegală. O luă în mână şi ezită. Era o parte necesară a înşelăciunii. Trebuia doar să se asigure că era suficient de lucidă, în ciuda drogurilor, pentru a termina ceea ce făcea aici. Se înţepă cu aparatul, simţind fluxul de fluide extraterestre în vena ei. Înainte ca drogurile să-şi facă efectul, vorbi cu voce tare, rostind o variaţie a codului care îi dăduse acces în această cameră. O porţiune dintr-un perete glisă.

Dincolo se afla accesul la capsula de salvare personală a lui Trigit. Cea despre care nici ea şi nimeni altcineva în afară de Trigit nu trebuia să ştie.

Ignoră sentimentul care o străbătea, senzația de plutire în derivă, suficient de mult timp pentru a-şi lua cardurile de identitate şi trusa de machiaj şi pentru a intra în capsulă.

* * *

Dacă vederea lui Wedge nu ar fi fost obturată de norul de praf pe care îl întreținea, ar fi văzut zborul celor trei Interceptoare părăsind rampa de lansare a *Implacabilului* şi îndepărtându-se de Distrugătorul avariat.

Spectrele, *Albaştrii* şi *Vagabonzii* care se luptau pentru viața lor împotriva unei forțe numeric superioare nu le acordară nici ei atenție. Acele Interceptoare nu intraseră în luptă. Aveau să se ocupe de ele mai târziu.

* * *

Vocea Garei Petothel se auzi pe interfonul *Implacabilului*.

— Atenție, echipaj. *Implacabilul* pierde energie şi va colapsa în cinci minute sau mai puțin. Abandonați nava.

În tot Distrugătorul, ofițerii şi membrii echipajului se priviră între ei. Doar Comandantul navei era autorizat să dea un astfel de ordin. Dar lanțul de comandă putea să se rupă la fel ca şi sistemele navei. Membrii echipajului începură să se grăbească spre zonele de acces pentru capsulele de salvare. Doar cei mai loiali şi cei mai nechibzuiți, rămăseseră în urmă, la pozițiile de tragere.

* * *

Kell termină a treia trecere printre TIE-uri, de data asta singur – *Albastru Nouă* plecase din nou cu camaradul ei, *Albastru Zece*. Erau mai puține TIE-uri de data asta. În mare parte, era vina *Escadrilei Vagabond*; nu mai văzuse niciodată o asemenea abilitate coordonată, o asemenea competență la nivelul întregii escadrile în lupta cu inamicii, aşa cum demonstraseră *Vagabonzii* în timp ce se ocupau de TIE-uri. Dar şansele erau în continuare rele şi ştia că norocul său nu putea continua la nesfârşit.

Şi nici nu continuă. Auzi vocea lui *Runt*:

— *Cinci*, rostogoleşte-te într-o parte…

Se ridică brusc pe aripa dreaptă, dar focul încrucişat al unui Interceptor TIE care se apropia, o navă gri cu dungi roşii răzlețe pe suprafețele exterioare ale aripilor, îl lovi cu o precizie dezinvoltă. Prima rafală de laser îi lovi scuturile de la pupa; a doua pătrunse, arzându-şi drumul în fuzelaj, în spatele unității sale R2.

Manşa de zbor se blocă, iar panoul de control se opri. Toate sistemele electronice dispărură… se înjură în sinea lui, în timp ce începea o plonjare lentă şi grațioasă spre luna de jos. Pilotul Interceptorului îşi flutură aripile, apoi se ridică spre un grup îndepărtat de A-intercerceptoare. Kell deschise panoul din stânga sa şi apăsă butonul pentru o pornire la rece. Nu se întâmplă nimic. După părerea lui, mai avea aproximativ treizeci de secunde până la impact. Treizeci de secunde pentru a

porni un X-interceptor nefuncțional… presupunând că putea fi pornit.

Şi nu putea contribui la pornire. Doar *Treisprezece*, unitatea sa R2, putea ajunge la avarie. Îşi porni comunicatorul de pe cască, auzind şuieratul care indica faptul că interferența de la antena de releu era încă în vigoare şi vocile neclare ale piloților implicați în luptă. Cu călcâiul stâng, smuci de o mică şi inofensivă clapetă care se prelungea de la coca cabinei de pilotaj lângă piciorul său.

— *Treisprezece*, mă auzi?

Astromecul răspunse cu un fluierat.

— Poți să ajungi la avarii? Poți să ne pui înapoi în funcțiune?

Următorul fluierat al lui *Treisprezece* fu unul grav, plin de jale. Kell declanşă un levier metalic scurt, începând să pompeze cu piciorul şi generând curentul necesar pentru o desfăşurare de urgență a trenului de aterizare.

— Eşti sigur? Nici măcar un motor?

Răspunsul lui *Treisprezece* fu acelaşi, un tril trist. Kell auzi trenul de aterizare deschizându-se şi plasându-se în poziție. Dar nu există nicio pornire a motorului repulsorlift, nici măcar a energiei de rezervă de urgență a acestuia.

— Motoarele repulsoare?

Auzi din nou tonurile grave ale unui răspuns negativ.

— *Spectru Cinci* către *Narra*. Poți să ajungi la mine? Repet, *Cinci* se prăbuşeşte. Poți să mă prinzi?

Nu primi niciun răspuns. Comunicația de pe casca lui Kell nu avea raza de acțiune a unității de comunicații a navei sale de luptă – nu avea suficientă putere pentru a străpunge interferențele de la antenă. Kell numără secundele pe măsură ce pământul se apropia şi simți o greutate aşezându-se pe pieptul său. Se întoarse să se uite prin fereastra de la pupa la astromecul său; unitatea R2 îl privea fix.

— Mă voi ejecta, *Treisprezece*. Mulțumesc pentru tot.

Urmă un tril de bun rămas, apoi Kell îşi întoarse privirea înainte şi trase de mânerul scaunului său de ejecție. Bolțurile explozive din cupolei explodară, trimițând-o în sus înaintea lui, iar propulsoarele de sub scaunul său se declanşară. Simți o lovitură în spate în timp ce era lansat în sus şi departe, sfidând momentan gravitația slabă a lunii. Senzorul de presiune din costum înregistră scăderea bruscă a atmosferei şi activă micul câmp magnetic personal care îi proteja corpul de expunerea la vid.

Îşi privi nava de luptă îndepărtându-se cu viteză în față, prinsă în coborârea sa fatală. Se simți aproape ca şi cum ar fi pierdut un coleg pilot. Nu ştiuse niciodată, şi nimeni nu părea să ştie, cât de vii erau droizii, cât de mult din comportamentul lor era programat şi cât de mult era personalitate adevărată.

X-interceptorul său lovi buza cea mai îndepărtată a unui crater şi se transformă instantaneu în gunoaie aplatizate şi şrapnel zburător. Nu explodase. Frigul îl cuprinse pe Kell, în timp ce căldura corpului său părăsea costumul de pilot care nu era izolat corespunzător şi câmpul magnetic de reținere din jurul său. Dar, pentru momentele lungi cât încă se mai înălța în urma acelui impuls al rachetei, avu o privelişte incredibilă asupra laserelor şi a exploziilor strălucitoare din bătălia navelor de luptă care se desfăşura în fața lui, precum şi asupra Distrugătorului răvăşit de luptă aflat dincolo de lupta navelor mici.

* * *

— Silueta *Implacabilului* se extinde, spuse ofițerul de senzori al lui Wedge.
Wedge îi aruncă ofițerului o privire nedumerită.
— Cum adică?
— Se prăbuşeşte, domnule.
— *Scuipat de Sith!* Spune-le *Spectrelor Trei* şi *Patru* să plece de acolo.
Wedge trase înapoi de manşa de control, înclinând *Night Caller* într-un unghi abrupt de întoarcere care, dacă ar fi continuat, ar fi dus la prăbuşirea corvetei.
— Întrerupeți dispozitivul de tractare, acum.
O clipă mai târziu, *Night Caller* se ridică brusc în sus, accelerând uşor, dar încet, într-un unghi care avea să o scoată de sub Distrugător.
— Dezactivați toate scuturile. Transferați totul în propulsoare.
— Da, domnule!
Viteza corvetei crescu. La fel şi viteza de coborâre a *Implacabilului.*

* * *

Ultima torpilă protonică a lui *Grinder* vaporiză şi mai multă masă din centrul energetic al Distrugătorului, care se lărgea din ce în ce mai mult.
Lumina produsă de acea explozie îi arătă lui Falynn şi altceva.
— Se prăbuşeşte!
Falynn îşi întoarse TIE-ul, porni propulsoarele – dar înainte să plonjeze, ceva o lovi din spate. Motoarele ionice porniră, dar împingerea nu făcu decât să o trimită să se balanseze spre dreapta, apoi să se întoarcă din nou, şi apoi încă o dată la dreapta.
Înjură. Sistemul de aripi solare din dreapta era agățat de ceva flexibil.
— *Grinder*, pleacă de aici.
— Nu fără tine.
— Idiotule, dacă nu te îndepărtezi de ieşire, nu pot ieşi nici eu. Du-te!
Privi cum, la zeci de metri mai jos, silueta X-interceptorului lui *Grinder* se roti, apoi propulsoarele sale se aprinseră, împingând nava de luptă în jos spre ieşire. Aşteptă până când se alinie din nou cu deschiderea din chila navei, apoi îşi împinse motoarele la putere maximă. Se roti spre dreapta, lovi puternic un perete despărțitor şi se roti din nou înapoi. De data asta, fereastra din față era plină de crăpături.

* * *

În timp ce *Grinder* trecea prin deschidere, tunul său laser din dreapta atinse o bucată din epavă. X-interceptorul se rostogoli, necontrolat, în timp ce ieşea. Bothanul se luptă cu manşa şi îşi readuse nava de luptă în poziție dreaptă. În clipa în care recăpătă controlul, una dintre rafalele turbolaser ale *Implacabilului* trecu peste el, înghițindu-l cu totul. Când raza se estompă, *Grinder* dispăruse.

* * *

Janson văzu cum lovitura lansată de *Implacabil* îl afectase pe *Spectru Patru*. Urcă, trăgând încontinuu. Prima sa lovitură atinsese turela turbolaser. Aceasta se roti pentru a-l ținti pe el – însă *Piggy* o străpunse, lovitura asociată a Gamorreanului

distrugând turela. Amplasamentul rămase nemişcat, cu luminile stinse.

Janson îşi lansă X-interceptorul într-un cerc strâns şi neregulat în jurul găurii din chila *Implacabilului.*

— *Gri Doi,* aici *Gri Trei.* Mă recepționezi?

— Sunt aici.

— Ieşi de acolo. *Implacabilul* se prăbuşeşte.

— Sunt blocată. Pleacă de aici.

— Vin înăuntru.

— Nu poți face nimic. Dacă vă văd profilul, voi trage asupra dumneavoastră, domnule. Promit.

— La naiba, Falynn…

O paranteză de foc laser erupse brusc din gaura din chilă, arzând patru găuri în suprafața lunară. Janson îşi reprimă un blestem şi se rostogoli departe de partea inferioară a *Implacabilului. Piggy* îl urmă, din fericire tăcut.

* * *

În timp ce *Implacabilul* cobora, lansând nenumărate capsule de salvare, ea transmise un ultim mesaj. Vocea era feminină, dar la fel de distorsionată ca şi cum ar fi venit printr-un sistem de comunicații al unei nave de luptă a Noii Republici.

— Atenție, forțele Noii Republici. Printre piloții celor trei Interceptoare care au fost lansate acum un minut se numără şi Amiralului Trigit. Dacă îl căutați, acolo îl veți găsi.

* * *

Distrugătorul cădea într-un ritm ce părea lent – o iluzie favorizată de dimensiunile sale mari şi de gravitația de patruzeci la sută a lunii. *Spectrele* care nu erau implicate activ în luptă îşi păstrară atenția disperată asupra deschizăturii din fuzelaj, aşteptând să iasă la suprafață ultima navă de luptă TIE. Dar ea nu apăru.

Night Caller țâşni de sub nava capital în coborâre ca un săpun care țâşneşte de sub un picior, cu câteva motoare din pupa abia ratând nava Imperială cu câțiva zeci de metri. *Implacabilul* lovi mai întâi cu pupa, masa sa mare făcând ca pupa să se spulbere şi să se deformeze pe măsură ce se aşeza. Pereți întregi şi secțiuni de chilă explodară din părțile laterale şi suprafața superioară a Distrugătorului, în timp ce atmosfera navei se comprima brusc. Chiar înainte ca prova să se prăbuşească, pupa navei explodă, toate celulele de combustibil luând foc într-o clipă. Pilonul de comandă al *Implacabilului* sări în sus ca şi cum ar fi fost o navă separată, separându-se brusc pentru un zbor disperat spre siguranță. Dar şi acesta se dezintegră în timp ce se ridica şi fu mistuit de mingea de foc în creştere de sub el.

Nava se rupse în partea de mijloc, prova ei rotindu-se aproape grațios înainte să se aşeze pe suprafața plină de cratere a lunii. *Spectrele* auziră un strigăt prin sistemele lor de comunicații. Wedge şi Janson îl mai auziseră o dată, pe înregistrarea singurei şi unicei misiuni a *Escadrilei Gheară* a lui Donos – era glasul plin de durere al lui Donos când realizase că escadrila lui dispăruse.

* * *

Wedge roti *Night Caller*, ridicând nava.

— Trageți...

Gâtul i se închise, sugrumându-i vocea. *Grinder* şi Falynn muriseră la câteva secunde diferență unul de celălalt.

— Toate armele să tragă asupra TIE-urilor. Armele, luați din nou controlul asupra turbolaserului meu. Comunicațiile, dați-mi canalul inamicului şi canalul nostru împreună.

— Sunteți gata de transmisie, domnule.

— Atenție, forțe de pe *Implacabil*. Sunt Comandantul Wedge Antilles de la Comandamentul de Nave de Luptă al Noii Republici. Vă recomandăm să întrerupeți ostilitățile acum.

Primi un răspuns instantaneu.

— Antilles, cereți să vă predați?

— Negativ. Uite cum stă treaba. Dacă întrerupeți ostilitățile, o facem şi noi. Mergeți oriunde doriți. Am câştigat această rundă. Niciunul dintre noi nu are de câştigat continuând această bătălie.

— Nu e exact. Voi muriți, noi câştigăm. Pregăteşte-te să mănânci vid.

Apoi se auzi o voce nouă, cuvinte fiind rostite cu o precizie muşcătoare.

— Căpitane, acceptă oferta Comandantului.

Wedge încremeni. Cunoştea acea voce. Vocea Căpitanului reveni.

— Eşti doar un observator aici. Nu dai ordine pentru...

Apoi urmă un țipăt şi se auzi vocea lui *Face*.

— *Scuipat de Sith*, şi-a omorât propriul om.

Vocea precisă reveni.

— Îmi cer scuze. A fost o mică problemă în lanțul de comandă. Comandante, avem o înțelegere. Toate forțele de pe *Implacabil*, retrageți-vă acum. Veniți pe poziția 2-70.

— Toate forțele Noii Republici, întrerupeți lupta, spuse Wedge. Regrupați-vă către *Night Caller*. Dacă vă considerați în formă şi aveți suficient combustibil, survolați navele de luptă şi capsulele de salvare doborâte pentru a raporta starea lor.

Îşi duse degetul la gât, iar ofițerul de comunicații întrerupse transmisia pe canal extins. Ofițerul de armament al lui Wedge se holbă la el cu ochii mari.

— Arătați de parcă îl cunoşteați.

— Ai putea spune asta. Acela era Baronul Soontir Fel.

Ofițerul păli şi îşi întoarse atenția la panoul său de arme. Baronul Fel era considerat, de la moartea lui Darth Vader, cel mai bun pilot Imperial în viață, iar Grupul său de elită 181 de *Vânători Imperiali* era cea mai desăvârşită unitate de vânătoare pe care o putea alinia Imperiul.

Ce căuta el ca observator pe nava Amiralului Trigit?

Pe consola senzorilor, majoritatea punctelor se supuseră ordinelor date de Comandanți. Cinci puncte nu o făcură. Trei roşii se îndepărtau de luna lui Ession pe un curs drept, în afara sistemului. Două albastre îi urmăreau. Senzorii îl identificară pe cel mai rapid ca fiind *Liderul Albastru*, iar pe cel mai lent ca fiind *Spectru Nouă*.

* * *

Squeaky îl trase pe Kell prin sasul de urgență al *Narrei.*

— Mă bucur că eşti printre cei vii, Tainer. Acum că te-am învățat bunele maniere, nu mi-ar plăcea să te pierd.

Kell tremura necontrolat şi ignoră unitatea 3PO. Atril, ea însăşi înfăşurată într-o pătură, îi aruncă o alta pe umeri. Phanan era întins pe una dintre canapelele pasagerilor, cu o pătură peste el, cu fața palidă, dar reuşi să-i zâmbească slab lui Kell.

Squeaky se întoarse lângă Phanan.

— I-am pierdut pe *Grinder* şi pe Falynn, spuse Atril.

Kell se aşeză lângă ea.

— Tyria?

— Nu este rănită.

Kell se relaxă. Încercă să-şi ordoneze gândurile şi sentimentele. Simțea uşurare în legătură cu Tyria şi tristețe pentru pierderea lui Falynn, *Grinder* şi *Treisprezece*. Şi un fel ciudat de bucurie pentru pierderea unei părți din el însuşi.

Ştia că ceva din el murise şi nu-i simțea lipsa.

— Kell.

— Da, Cubber.

— *Night Caller* îți transmite felicitări. Spune că această luptă a fost la fel cum a fost cea din primul tău în simulator cu *Spectrele.*

Kell clipi din ochi spre el, confuz.

— *Runt* primeşte toate punctele mele?

— Nu, prostule. O misiune, cinci morți – as instantaneu. Felicitări.

— Oh.

Cubber pufni pe nas.

— Dacă te mai comporți mult aşa, mă voi îndoi de devotamentul tău față de profesia de mecanic, băiete. Se întoarse înapoi spre comenzile sale, iar *Narra* se ridică. Mai am multe *bagaje* de preluat.

* * *

— *Liderul* către *Spectru Nouă.*

Donos stătea țeapăn, cu tot corpul rece, cu mâna ținând manşa de control într-o strângere mortală.

— *Liderul* către *Spectru Nouă.*

— Aici *Nouă.*

— Raportează starea ta.

Falynn e moartă. Nu am nicio stare.

— Sunt funcțional.

În mod automat, Donos îşi verifică nivelul de combustibil, starea armelor şi a scuturilor. Toate erau pe verde. Mai avea la dispoziție câteva minute bune de putere de luptă împotriva inamicilor. Trei inamici şi un aliat în față.

Dar Comandantul Antilles se referea probabil la starea lui mentală.

Fusese cât pe ce să o ia razna din nou când auzise că Falynn murise. Dar nu o făcuse. Ştia că *Spectrele* nu-l vor lăsa să fie din nou afectat. Cel mai bine ar fi fost să continue să zboare şi să-l ucidă pe cel care o omorâse. Care ucisese *Escadrila Gheară.*

— Sunt în urmărirea a trei inamici care nu fac parte din forța pacificată.

— Dacă se predau, eşti obligat să accepți.

— *Dacă*. Donos tăcu o clipă lungă. Vă rog instruiți A-interceptorul din fața mea să nu îl vaporizeze pe Trigit. Asta e treaba mea.

O nouă voce se auzi prin stația de comunicații.

— Comandantul Antilles nu-i ordonă nimic unui General, *Spectru Nouă*.

— Vă recomand să nu vă puneți între Trigit şi laserele mele, domnule General.

— În orice altă zi aş considera asta ca fiind o amenințare, fiule. Deocamdată, îți recomand să taci din gură. *Liderul Albastru* terminat.

Donos tăcu. Nu-l îngrijora nimic din ceea ce-i putea face Generalul. Pur şi simplu nu avea chef să-şi cheltuiască energia cu o ceartă.

* * *

Donos privi senzorii în timp ce Generalul Crespin câştiga teren asupra grupului de Interceptoare. Aceştia nu zburau la fel de repede ca adevăratele Interceptoare. Vehiculele personale ale unui Amiral Imperial şi ale gărzilor sale de corp favorite, erau probabil îngreunate de hipermotoare şi de sistemele de scuturi, iar greutatea asta conta împotriva lor. Chiar şi X-interceptorul lui Donos, mai lent decât un Interceptor standard, câştiga în mod constant teren față de cele trei nave. În câteva minute cei trei ar fi fost suficient de departe de puțul gravitațional al lui Ession pentru a intra în hiperspațiu. Dar poate că Generalul era destul de isteț ca să-i oprească.

Când ecranul senzorilor indică o distanță de trei kilometri între A-interceptor şi Interceptoarele TIE, panoul de comunicații al lui Donos se aprinse cu o transmisie pe frecvențe încrucişate.

— *Liderul Albastru* către interceptoarele aflate pe curs de ieşire din sistem. Sunt Generalul Edor Crespin. Vă ofer această oportunitate de a vă preda.

Răspunsul veni cu o voce seacă:

— Mulțumesc, *Lider Albastru*. Totuşi, observ o anumită discrepanță în ceea ce priveşte numărul nostru. Poate că ar fi mai bine să vă întoarceți acasă.

Donos nu auzi niciun răspuns de la Crespin. Acel schimb de replici fusese suficient pentru ambii lideri. Câteva momente mai târziu, când sistemul arăta doi kilometri distanță între Interceptoare şi Generalul Crespin, Donos văzu grupul de Interceptoare schimbând formația. TIE-ul din dreapta se retrase şi se plasă imediat în spatele celui din centru. TIE-ul din stânga se rostogoli şi se întoarse spre A-interceptor.

De ce? Atunci Donos ştiu ce se întâmplase. Generalul Crespin reuşise să fixeze laserul pe nava lui Trigit. Un Interceptor se mutase în calea laserelor Generalului, iar celălalt se întorcea să distrugă A-interceptorul... sau să moară încercând.

Pentru prima dată, Donos se rugă pentru succesul unui pilot de A-interceptor.

— *Gadget*, mai putem adăuga ceva energie la accelerație?

NU.

Donos începu să se balanseze în scaun, înainte şi înapoi, ca şi cum acțiunea ar fi putut să scoată doar un pic mai multă accelerație din X-interceptor. Pe ecran, punctul roşu cel mai din spate şi punctul albastru se apropiau pe o traiectorie cap la cap. Donos se încruntă în fața manevrei. *Ce făcea Generalul Crespin, jucându-se cap*

la cap cu un pilot care era, fără îndoială, dispus să-şi dea viața pentru a-i câştiga Amiralului puțin timp în plus?

Erau departe de umbra masivă a lui Ession sau de cea mai mare lună a lui. În câteva clipe, Interceptoarele aveau să poată sări în hiperspațiu.

Donos se linişti. *Generalul nu e un idiot. Are un plan. Dacă reuşesc să-mi dau seama care este, poate îmi pot da seama ce are de gând să-i facă Amiralului Trigit – în ce direcție îl va face pe Amiral să sară.* Dacă el, Donos, s-ar afla într-un A-interceptor care se apropie de un Interceptor, în timp ce alte două Interceptoare mai importante se îndepărtau de el într-un unghi uşor, ce ar face?

Pe A-interceptoare erau amplasate tunuri laser care se deplasau în sus şi în jos, oferindu-le un arc de tragere generos – un alt aspect cu care se lăudau mereu piloții acelor mici nave de viteză. În locul lui Crespin, Donos putea să-şi păstreze cursul actual, dar să se rotească la nouăzeci de grade spre dreapta şi să-şi ridice tunurile, aducându-i pe Trigit şi pe cealaltă escortă înapoi în raza sa de țintire. Donos îşi intensifică senzorul vizual şi văzu că Generalul se rotise într-adevăr – de fapt, rotația sa era continuă, o rotire menită să facă din profilul îngust al A-interceptorului o țintă şi mai dificilă, iar rafalele laser ale Interceptorului trecură inofensive pe lângă el.

Dar Donos văzu că Generalul îşi înălțase într-adevăr armele. Nu avea să le poată folosi pentru a trage asupra Interceptorului. Probabil că planifica un unghi de atac asupra celorlalte Interceptoare. Donos aproape că îşi dădu o palmă. Acum înțelegea.

În locul lui Crespin, s-ar fi apropiat până când abia ar fi avut timp să manevreze pentru a ieşi din capcana mortală de tip *cap la cap*, apoi ar fi tras cu rachetele de şoc ale A-interceptorului. Celălalt pilot, mai degrabă blocat pe o traiectorie sinucigaşă de izbire, nu ar fi fost în stare să manevreze pentru a se feri din calea lor. Acest lucru l-ar elimina pe pilotul sinucigaş şi i-ar oferi imediat lui Crespin o lovitură laser fără probleme asupra celorlalte două Interceptoare.

Încotro vor sări? În prezent, Trigit se afla în față, garda sa de corp venind imediat după el, iar Crespin se îndrepta spre ei la un unghi uşor spre stânga. De îndată ce ar fi simțit o blocare laser, Trigit ar fi trebuit să vireze la dreapta – pentru că astfel garda lui de corp ar fi rămas chiar în spatele lui şi în calea laserelor lui Crespin.

Donos aproape că zâmbi. Comută pe torpilele protonice şi ținti vizual spre spațiul gol din dreapta Interceptoarelor. Nu era încă în raza de acțiune pentru o blocare a torpilelor... dar se afla bine în raza lor de atac. Dacă trăgea la unghiul corect, cu torpilele setate să urmărească orice sursă de căldură, iar Interceptoarele treceau prin calea lor... Aşteptă şi se legănă în scaun pentru a obține mai multă viteză.

Falynn, te uiți?

Când Interceptorul şi A-interceptorul se aflau la un sfert de kilometru distanță unul de celălalt, Crespin se îndepărtă, dar două dungi de lumină gemene continuară pe cursul inițial. Interceptorul cu care se duelase ajunsese în punctul pe care îl vizaseră amândoi şi explodase, victimă a două rachete de şoc şi a unei tactici greşite.

Crespin întrerupse rotirea A-interceptorului său şi îşi îndreptă armele spre celelalte două nave în doar o secundă. Imediat, în momentul în care ținta laserului lui Crespin îi găsi, Interceptorul lui Trigit şi nava care îl urma se desprinseră spre

dreapta.

Donos trase.

— Una pentru Falynn. A doua pentru *Escadrila Gheară.*

Laserele lui Crespin găsiră motoarele Interceptorului urmăritor, lovindu-le cu un foc roşu aprins. Interceptorul dispăru într-o minge strălucitoare.

Unitatea de comunicații a lui Donos se declanşă. Era vocea lui Trigit.

— Crespin, aş vrea să reconsider…

Prima torpilă a lui Donos trecu printre fantele din aripa dreapta a Interceptorului şi lovi nava acolo unde vizorul rotund din față întâlnea corpul navei. Interceptorul detonă într-o străfulgerare strălucitoare. A doua torpilă a lui Donos intră în nor, dar nu ieşi din el. Apoi nu mai există nimic altceva decât şuieratul de statică pe unitatea sa de comunicații, cu un singur punct albastru pe senzorii săi.

A-interceptorul începu o curbă lungă şi leneşă înapoi spre Ession.

— Bună tragere, fiule.

— Frumos zbor, domnule.

Donos îşi întoarse propria navă de luptă.

În pieptul său simțea o răceală care se potrivea cu vidul din jurul său. Era vidul viitorului său. Totuşi, *Escadrila Gheară* îşi luase revanşa. Acum, poate că cei unsprezece piloți buni, o unitate R2 mereu utilă şi o femeie de pe Tatooine care nu-şi recunoscuse niciodată propria valoare vor putea să se odihnească liniştiți.

Capitolul 31

Plajele şi mările ei sunt aproape la fel de frumoase ca cele de pe Storinal, reflectă Kell. *Poate chiar mai frumoase. Însă nu sunt la fel de... premeditate. La fel de sculptate.*

Lumea se numea Borleias. Fiind odinioară locul unde se aflase instalația de cercetare biomedicală a unui general Imperial, capturată mai târziu de Noua Republică ca primă etapă a marşului asupra lumii tron a Imperiului, Borleias găzduia acum o bază de antrenament pentru navele de luptă. Noua Republică botezase un transportor de trupe după bătălia pentru această lume, iar Kell şi *Runt* îl salvaseră pe Folor.

Kell decise, în mod irațional, că asta însemna că planeta îi saluta prezența.

Cu siguranță se simțea binevenit. Se tolăni pe un pat de campanie suficient de mare pentru a se potrivi masivității sale – cu suficient loc pentru Tyria lângă el.

Uniforma zilei era reprezentată de costume de baie care puteau fi numite cu generozitate minimale, iar asta era o vacanță în sine. Alături de ei, pe o pătură, se aflau băuturi pe jumătate terminate care se încălzeau încet la soare şi o mică unitate de refrigerare din care urmau să scoată şi mai multe băuturi pe măsură ce ziua înainta.

În susul şi în josul plajei, alte *Spectre* şi membri ai echipajului de pe *Night Caller* se bălăceau în valuri, stăteau tolăniți pe nişte canapele gonflabile, se plimbau cu motociclete speeder de agrement, stăteau să bea în jurul unor mese sub umbrele largi reflectorizante. Donos se afla la capătul şirului de canapele, singur cu gândurile sale, dar rămânând în apropierea celorlalte *Spectre* în loc să se distanțeze de ei.

Phanan se afla în spitalul militar de pe Borleias, recuperându-se în urma pierderii splinei, care îi fusese perforată de şrapnel în timp ce se ejecta. Când Kell se dusese să-l vadă, Phanan îi explicase:

— Da, m-am enervat atât de tare încât a trebuit să-mi vărs splina.

Spectrele, camarazii piloți ai lui Kell, erau prietenii lui. În ochii lor nu se citeau reproşuri. Cei mai mulți dintre ei ştiau că el avusese... un fel de *atac* pe luna lui Ession. Ştiau, de asemenea, că îşi revenise după acel atac şi că se aruncase în cea mai grea parte a luptei. Vaporizase mai mult decât partea lui de inamic şi atrăsese focul şi mai multor piloți. *Night Caller,* cu senzorii copleşiți de emisiile deliberat defectuoase ale antenei de retransmisie din apropiere şi de norul de praf pe care îl ridica, nu avea nicio înregistrare a *vacanței* sale temporare de la realitate. Aşa că, la fel ca şi în cazul prăbuşirii psihice a lui Donos, nu se vorbea despre ea. Nu se întâmplase.

Şi nici nu se va mai întâmpla. Tot ceea ce trebuia să facă vreodată era să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat cu cei pe care îi iubea dacă i-ar fi abandonat. Se uită în jos la Tyria, cu o remarcă de tachinare pe buze; dar ea dormea, cu capul pe umărul lui de parcă ar fi fost o pernă.

O umbră căzu peste ei. Amiralul Ackbar stătea deasupra lui.

Kell salută din reflex.

— Domnule.

— Nu te ridica.

Amiralul se mută pentru a se aşeza pe următoarea canapea. Se întoarse spre apă, privind-o – atât cât putea Kell să-i citească postura – cu o expresie tânguitoare.

— Îmi pare rău că nu am putut să vorbesc cu tine pe Talasea.

— Eu… vă evitam, domnule.

Ackbar întoarse un ochi spre el.

— De ce?

— Mi-a fost ruşine.

Nu ar fi fost în stare să spună asta cu o săptămână în urmă. Acum, cuvintele erau greu de rostit, dar nu imposibil.

— Pentru că nu ai putut s-o salvezi pe Jesmin?

— Da, domnule.

— Am venit să îți mulțumesc. Când am citit ce ai încercat să faci pentru ea… ei bine, este crud să afli că cineva pe care îl iubeşti a murit atât de departe de inima clanului ei, dar cel puțin am ştiut că se afla în mijlocul unor prieteni buni. Prieteni suficient de apropiați pentru a încerca un astfel de lucru.

— S-a aflat, domnule.

Ackbar aruncă o ultimă şi lungă privire la apă, apoi se ridică.

— Bucură-te de concediu, Locotenente. Şi întoarce-te puternic şi revigorat. Lordul Războinic Zsinj este încă acolo.

— Am pregătit un salut special pentru el, domnule.

Ackbar scoase un zgomot ca un chicotit şi se îndepărtă de mare.

* * *

În vârful dealului, Wedge aştepta în *skimmerul* său.

Amiralul se urcă stângaci în el.

— Încă eşti complet îmbrăcat, Comandante. N-ar trebui să porți o cămaşă şi să te bucuri de vreme şi de apă, aşa cum sunt?

Wedge puse *skimmerul* în mişcare, rotindu-l spre câmpul plat unde aşteptau X-interceptoarele şi navetele.

— Nu sunt chiar atât de apropiat de *Spectre* pe cât sunt de *Vagabonzi*, domnule. Cred că i-aş face să se simtă inconfortabil.

— Deci, nu eşti *unul dintre băieți*? Eşti mai degrabă un ofițer adevărat? La fel de intimidant ca un *General*?

— Oh, da, pariul nostru. De fapt, speram mai degrabă să profitați de această ocazie pentru a recunoaşte că *Spectrele* şi-au *dovedit valoarea*, aşa cum ați spus.

— Cele trei luni nu au expirat, domnule *General*. Încă sunteți în pericol.

Wedge zâmbi.

— Domnule Amiral, asta este povestea vieții mele.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;
Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.
Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:
Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre. ”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

